

Të dërguarit në Kuran

Referencë për përdorim personal (nga Ridvan Bunjaku)

Metodologjia

I nxora paragrafet ku përmenden profetët dhe të dërguarit, sipas ni kronologjie historike. Në wikipedia e gjeta listën e profetëve dhe të dërguarve që përmenden në Kuran. Sipas asaj liste, me search, nga fillimi në fund, i gjeta vendet ku përmendet emri i të dërguarit. Kërkimi dhe nxjerrja është bërë nga përkthimi i Abdel Haleem. Prej aty është nxjerrë komplet paragrafi ku është përmendë i dërguari. Më vonë, duke i përdorur referencat e njëjta të vargjeve të paragrafeve, janë nxjerrë ato pjesë shqip nga përkthimi i Hasan Nahit shqip.

Disa fakte interesante:

- të dërguarit përmenden deri në suran 87
- sura me më së shumti të dërguar:
  - e 6-ta, me 18 të dërguar
  - 19: 13 të dërguar
  - 21: 13 të dërguar
  - 3: 12 të dërguar
  - 4: 12 të dërguar etj. (shih fajllin)
- Sura me nga një të dërguar: 16, 36, 39, 41, 44, 47, 48, 60, 71, 72, 79, 85
- Surat ku përmenden të dërguar:
  - 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 25, 26, 27, 28, 29, 32, 33, 34, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 46, 47, 48, 50, 51, 53, 54, 57, 60, 61, 66, 71, 72, 79, 85, 87
- Surat ku NUK përmenden të dërguar (në intervalin 1-87):
  - 1, 8, 13, 24, 30, 31, 35, 45, 49, 52, 55-56, 58-59, 62-65, 67-70, 73-78, 80-84, 86

Përmbajtja sipas kaptinave (surave)

Prophets and messengers	26
Mapimi Surat/Profetët	29
Adam	34
2:	34
3:	34
5:	35
7:	36
17:	38
18:	39
19:	39
20:	40
36:	40
Idris	41
19:	41
21:	41
Noah (Nuh)	43
3:	43
4:	43
6:	43
7:	44
9:	45
10:	45
11:	46
14:	48
17:	49
19:	49
21:	50
22:	50

23:	50
25:	51
26:	51
29:	52
33:	52
37:	52
38:	53
40:	53
42:	54
46:	55
50:	55
51:	55
53:	56
54:	56
57:	57
66:	57
71:	58
Hud:	60
7:	60
11:	60
26:	61
46:	62
Salih	63
7:	63
11:	63
26:	64
27:	65
54:	65
Abraham (Ibrahim)	67
2:	67
3:	69
4:	70

6:	72
9:	73
11:	74
12:	75
14:	76
15:	76
16:	76
19:	77
21:	78
22:	79
26:	80
29:	80
33:	81
37:	82
38:	83
42:	83
43:	84
46:	84
51:	84
53:	85
57:	86
60:	86
85:	87
87:	87
Lot (Lut) :	88
6:	88
7:	88
11:	88
15:	90
21:	91
22:	92
26:	92

27:	92
29:	93
37:	93
38:	94
50:	94
54:	95
66:	95
Ismail (Ishmael)	97
2:	97
3:	98
4:	99
6:	99
14:	100
19:	100
21:	101
38:	101
Isaac	102
2:	102
3:	102
4:	103
6:	104
11:	104
12:	105
14:	105
19:	106
21:	107
29:	108
37:	108
38:	108
Jacob	110
2:	110
3:	111

4:	112
6:	112
11:	113
12:	113
19:	115
21:	116
29:	117
38:	117
Joseph (Yusuf)	118
6:	118
12:	118
40:	125
Job (Ayyub)	126
4:	126
6:	126
21:	127
38:	127
Shu`ayb	129
7:	129
11:	129
26:	130
29:	131
Moses (Musa)	132
2:	132
3:	135
4:	136
5:	137
6:	138
7:	139
10:	143
11:	144

14:	145
17:	145
18:	146
19:	147
20:	148
21:	151
22:	152
23:	152
25:	153
26:	153
27:	155
28:	155
29:	159
32:	160
33:	160
37:	161
40:	161
41:	163
42:	163
43:	164
44:	165
46:	165
51:	166
53:	166
61:	167
79:	167
87:	167
Aaron (Harun)	169
2:	169
4:	169
6:	170
7:	170

10:	172
19:	172
20:	173
21:	175
23:	176
25:	176
26:	176
28:	177
37:	178
Dhu 'l-Kifl.....	179
21:	179
38:	179
David (Dawud).....	180
2:	180
4:	180
5:	181
6:	181
17:	181
21:	182
27:	182
34:	183
38:	183
Solomon (Sulayman).....	185
2:	185
4:	185
6:	186
21:	186
27:	187
34:	188
38:	189
Elijah (Ilyas)	190

6:	190
37:	190
Elisha (Al-Yasa)	191
6:	191
38:	191
Jonah (Yunus)	192
4:	192
6:	192
10:	193
21:	193
37:	193
Zachariah (Zakariyya).....	195
3:	195
6:	195
19:	196
21:	196
John (Yahja):	198
3:	198
6:	198
19:	199
21:	199
Jesus (Isa)	201
2:	201
3:	202
4:	204
5:	205
6:	208
19:	208
33:	209
42:	209
43:	210

46:	211
57:	211
61:	212
Muhammad	213
2:	213
3:	213
4:	214
7:	214
19:	215
20:	215
32:	215
33:	216
46:	216
47:	217
48:	217
53:	217
61:	218
72:	218
SHQIP	220
Ademi	220
2:	220
3:	221
5:	222
7:	222
17:	225
18:	226
19:	226
20:	227
36:	228
Idrizi	229
19:	229

21:	229
Nuhu (Noah, Nuh)	230
3:	230
4:	230
6:	231
7:	232
9:	233
10:	233
11:	234
14:	237
17:	237
19:	238
21:	239
22:	239
23:	239
25:	240
26:	241
29:	242
33:	242
37:	242
38:	242
40:	243
42:	244
46:	245
50:	245
51:	246
53:	246
54:	247
57:	248
66:	248
71:	249
Hudi	251

7:	251
11:	251
26:	253
46:	254
Salihu	255
7:	255
11:	255
26:	257
27:	258
54:	258
Ibrahimi (Abraham)	260
2:	260
3:	262
4:	264
6:	266
9:	268
11:	269
12:	270
14:	271
15:	271
16:	272
19:	272
21:	274
22:	275
26:	277
29:	277
33:	279
37:	279
38:	281
42:	281
43:	282
46:	282

51:	283
53:	283
57:	284
60:	285
85:	285
87:	286
Luti (Lot)	287
6:	287
7:	287
11:	288
15:	289
21:	291
22:	292
26:	293
27:	293
29:	294
37:	295
38:	295
50:	296
54:	297
66:	297
Ismaili (Ishmael).....	299
2:	299
3:	300
4:	301
6:	302
14:	303
19:	303
21:	304
38:	304
Is'haku (Isaac).....	306
2:	306

3:	307
4:	307
6:	308
11:	309
12:	309
14:	310
19:	311
21:	312
29:	313
37:	313
38:	314
Jakubi (Jacob).....	315
2:	315
3:	316
4:	317
6:	317
11:	318
12:	319
19:	321
21:	322
29:	324
38:	324
Jusufi (Joseph).....	326
6:	326
12:	326
40:	335
Ejubi (Ejupi, Job, Ayyub)	336
4:	336
6:	336
21:	337
38:	338

Shuajbi (Shu`ayb).....	339
7:	339
11:	340
26:	341
29:	341
Musa (Moses).....	343
2:	343
3:	347
4:	348
5:	349
6:	350
7:	352
10:	356
11:	358
14:	359
17:	360
18:	360
19:	362
20:	362
21:	367
22:	368
23:	369
25:	369
26:	370
27:	372
28:	373
29:	378
32:	378
33:	379
37:	379
40:	380
41:	382

42:	382
43:	383
44:	384
46:	385
51:	386
53:	386
61:	387
79:	387
87:	388
Haruni (Aaron, Harun)	389
2:	389
4:	389
6:	390
7:	390
10:	392
19:	393
20:	394
21:	396
23:	398
25:	398
26:	399
28:	400
37:	400
Dhulkifli (Dhu 'l-Kifl).....	402
21:	402
38:	402
Dauti (David, Dawud).....	404
2:	404
4:	404
5:	405
6:	405
17:	406

21:	406
27:	407
34:	407
38:	408
Sulejmani (Solomon, Sulayman)	410
2:	410
4:	410
6:	411
21:	411
27:	412
34:	414
38:	415
Iljazi (Elijah, Ilyas, Iljasi)	416
6:	416
37:	416
Eljesai (Elisha, Al-Yasa)	418
6:	418
38:	418
Junusi (Jonah, Yunus)	420
4:	420
6:	420
10:	421
21:	422
37:	422
Zachariah (Zakariyya)	423
3:	423
6:	423
19:	424
21:	425
Jahjai (John, Yahja):	427
3:	427

6:	427
19:	428
21:	429
Isai (Jesus, Isa) :	430
2:	430
3:	431
4:	434
5:	436
6:	438
19:	439
33:	440
42:	440
43:	441
46:	442
57:	443
61:	443

Përmbajtja në nivel të paragrafeve e vargjeve:	4: 163-169	2-6 30-34	27: 45-53	25-30 42-46 75-78
Prophets and messengers	6: 84-90	42: 13-18	54: 23-32	26: 69-89
Mapimi Surat/Profetët	7: 59-72	46: 35	Abraham (Ibrahim)	29: 16-18
Adam	9: 64-70	50: 1-14	2: 122-141	24-35
2: 30-39	10: 71-73	51: 38-49	258-260	33: 7-8
3: 33-37 58-64	11: 25-49 84-90	53: 33-55	3: 33-37 65-68 84-99	37: 83-122
5: 27-34	14: 9-12	54: 9-17	4: 47-57 116-126 163-169	38: 45-49
7: 10-39 172-174	17: 1-3 15-21	57: 26-29	6: 74-83 159-165	42: 13-18
17: 61-70	19: 58-63	66: 9-12	9: 64-70 113-116	43: 20-28
18: 50-53	21: 76-77	71: 1-28	11: 69-76	46: 35
19: 58-63	22: 42-46	Hud:	12: 3-6 37-42	51: 24-37
20: 114-123	23: 23-30	7: 65-72	14: 35-41	53: 33-55
36: 51-64	25: 35-44	11: 50-60 84-90	15: 51-60	57: 26-29
Idris	26: 105-122	26: 123-140	16: 120-124	60: 3-6
19: 51-57	29: 14-15	46: 21-25	19: 41-49 58-63	85: 1-4
21: 83-91	33: 7-8	Salih	21: 48-75	87: 1-19
Noah (Nuh)	37: 75-82	7: 73-79	22: 141-159	Lot (Lut)
3: 33-37	38: 8-17	11: 61-68 84-90		6: 84-90
	40: 29-37	26: 141-159		7: 80-84
				11: 11-19

69-90	51-57	163-169	7:	18:
15:	21:	6:	85-93	60-81
51-76	83-91	84-90	11:	19:
21:	38:	11:	84-95	51-57
48-75	45-49	69-76	26:	20:
22:	Isaac	12:	176-191	9-73
42-46	2:	3-6	29:	77-79
26:	133-141	37-42	36-44	83-98
160-175	3:	63-38	Moses (Musa)	21:
27:	84-92	94-101	2:	48-75
54-58	4:	19:	47-57	22:
29:	163-169	2-9	60-61	42-46
24-35	6:	41-50	67-74	23:
37:	84-89	21:	87-92	45-50
133-148	11:	48-75	104-110	25:
38:	69-76	29:	135-138	35-44
8-17	12:	24-27	246-248	26:
50:	3-6	38:	3:	10-68
1-14	37-42	45-49	84-92	27:
54:	14:	Joseph	4:	7-14
33-40	35-41	(Yusuf)	153-169	28:
66:	19:	6:	5:	2-50
9-12	41-50	84-90	20-26	76-82
Ismail	21:	12:	6:	29:
(Ishmael)	48-75	1-111	84-94	36-44
2:	29:	40:	154-158	32:
125-129	24-27	30-34	7:	23-25
133-141	37:	Job (Ayyub)	103-156	33:
158	112-122	4:	159-162	7-8
3:	38:	163-168	10:	69-73
84-92	45-49	6:	74-89	37:
4:	Jacob	84-90	11:	112-122
163-169	2:	21:	12-17	40:
6:	130-141	83-91	96-99	23-27
84-90	3:	38:	109-113	34-56
14:	84-93	41-44	14:	41:
35-41	4:	Shu`ayb	5-8	40-45
19:			17:	42:
			1-3	13-18
			101-104	

43: 46-56	21: 48-75	30-40	37: 133-148	19: 27-39
44: 22-33	23: 45-50	Solomon (Sulayman)	Zachariah (Zakariyya)	33: 7-8
46: 11-14 29-32 35	25: 35-44	2: 101-103	3: 33-41	42: 13-18
51: 38-49	26: 10-17 41-51	4: 163-169	6: 84-90	43: 57-78
53: 33-55	28: 29-35	6: 84-90	19: 2-15	46: 35
61: 5-6	37: 112-122	21: 78-82	21: 83-91	57: 26-29
79: 15-26	Dhu 'l-Kifl	27: 15-44	John (Yahja):	61: 5-6 10-14
87: 1-19	21: 83-91	34: 10-14	3: 37-41	Muhammad
Aaron (Harun)	38: 45-49	38: 30-40	6: 84-90	2: 2-3 104
2: 246-248	David (Dawud)	Elijah (Ilyas)	19: 2-15	3: 93 144-148
4: 163-169	2: 249-251	6: 84-90	21: 83-91	4: 51 54
6: 84-90	4: 163-169	37: 123-132	Jesus (Isa)	7: 184
7: 113-126 142-144 148-153	5: 78-81	Elisha (Al-Yasa)	2: 87-92 135-138 252-253	19: 34-36
10: 74-83	6: 84-90	6: 84-90	3: 45-64 84-92	20: 114
19: 27-34 51-57	17: 53-58	38: 45-49	4: 153-173	32: 2-11
20: 17-35 70-73 83-98	21: 78-82	Jonah (Yunus)	5: 15-19 46-47 78-81 109-120	33: 36-44
	27: 15-19	4: 163-169	6: 84-90	46: 35
	34: 10-14	6: 84-90	6: 84-90	47: 1-3
	38: 17-26	10: 94-103		
		21: 87-88		

25-26	Nuhu (Noah, Nuh)	75-82	11:	41-50
48:	3:	38:	61-68	58-63
27-29	3:	8-17	84-90	21:
53:	33-37	40:	26:	48-75
1-18	4:	2-6	141-159	22:
61:	163-169	30-34	27:	25-30
5-6	6:	42:	45-53	42-46
72:	84-90	13-18	54:	75-78
16-23	7:	46:	23-32	26:
	59-72	35		69-89
SHQIP	9:	50:	Ibrahimi (Abraham)	29:
Ademi	64-70	1-14	2:	16-18
2:	10:	51:	122-141	24-35
30-39	71-73	38-49	258-260	33:
3:	11:	53:	3:	7-8
33-37	25-49	33-55	33-37	37:
58-64	84-90	54:	65-68	83-122
5:	14:	9-17	84-99	38:
27-34	9-12	57:	4:	45-49
7:	17:	26-29	47-57	42:
10-39	1-3	66:	116-126	13-18
172-174	15-21	9-12	163-169	43:
17:	19:	71:	6:	20-28
61-70	58-63	1-28	74-83	46:
18:	21:	Hudi	159-165	35
50-53	76-77	7:	9:	51:
19:	22:	65-72	64-70	24-37
58-63	42-46	11:	113-116	53:
20:	23:	50-60	11:	33-55
114-123	23-30	84-90	69-76	57:
36:	25:	26:	12:	26-29
51-64	35-44	123-140	3-6	60:
Idrizi	26:	46:	37-42	3-6
19:	105-122	21-25	14:	85:
51-57	29:	Salihu	35-41	1-4
21:	14-15	7:	15:	87:
83-91	33:	73-79	51-60	1-19
	7-8		16:	
	37:		120-124	Luti (Lot)
			19:	

6: 84-90	6: 84-90	2: 130-141	21: 83-91	96-99 109-113
7: 80-84	14: 35-41	3: 84-93	38: 41-44	14: 5-8
11: 69-90	19: 51-57	4: 163-169	Shuajbi (Shu`ayb)	17: 1-3 101-104
15: 51-77	21: 83-91	6: 84-90	7: 85-93	18: 60-82
21: 48-75	38: 45-49	11: 69-76	11: 84-95	19: 51-57
22: 42-46	Is'haku (Isaac)	12: 3-6 37-42 63-68 94-101	26: 176-191	20: 9-73 77-79 83-98
26: 160-175	2: 133-141	19: 2-9 41-50	29: 36-44	21: 48-75
27: 54-58	3: 84-92	21: 48-75	Musa (Moses)	22: 42-46
29: 24-35	4: 163-169	29: 24-27	2: 47-57 60-61 67-74 87-92 104-110 135-138 246-248	23: 45-50
37: 133-148	6: 84-90	38: 45-49	3: 84-92	25: 35-44
38: 8-17	11: 69-76	Jusufi (Joseph)	4: 153-169	26: 10-68
50: 1-14	12: 3-6 37-42	6: 84-90	5: 20-26	27: 7-14
54: 33-40	14: 35-41	12: 1-111	6: 84-94 154-158	28: 2-50 76-82
66: 9-12	19: 41-50	40: 30-34	7: 103-156 159-162	29: 36-44
Ismaili (Ishmael)	21: 48-75	Ejubi (Ejupi, Job, Ayyub)	10: 74-89	32: 23-25
2: 125-129 133-141 158	29: 24-27	4: 163-169	11: 12-17	33: 7-8 69-73
3: 84-92	37: 112-122	6: 84-90		37: 112-122
4: 163-169	38: 45-49			
	Jakubi (Jacob)			

40: 23-27 34-56	74-83	53-58	84-90	Isai (Jesus, Isa)
41: 40-45	19: 27-34 51-57	21: 78-82	38: 45-49	2: 87-92 135-138 252-253
42: 13-18	20: 17-35 70-73 83-98	27: 15-19	Junusi (Jonah, Yunus)	3: 45-64 84-92
43: 46-56	21: 48-75	34: 10-14	4: 163-169	4: 153-173
44: 22-33	23: 45-50	38: 17-26 30-40	6: 84-90	5: 15-19 46-47 78-81 109-120
46: 11-14 29-32 35	25: 35-44	Sulejmani (Solomon, Sulayman)	10: 94-103	6: 84-90
51: 38-49	26: 10-17 41-51	2: 101-103	21: 87-88	19: 27-39
53: 33-55	28: 29-35	4: 163-169	37: 133-148	33: 7-8
61: 5-6	37: 112-122	6: 84-90	Zachariah (Zakariyya)	42: 13-18
79: 15-26	Dhulkifli (Dhu 'l-Kifl)	21: 78-82	3: 33-41	43: 57-78
87: 1-19	21: 83-91	27: 15-44	6: 84-90	46: 35
Haruni (Aaron, Harun)	38: 45-49	34: 10-14	19: 2-15	57: 26-29
2: 246-248	Dauti (David, Dawud)	38: 30-40	21: 83-91	61: 5-6 10-14
4: 163-169	2: 249-251	Iljazi (Elijah, Ilyas, Iljasi)	Jahjai (John, Yahja):	
6: 84-90	4: 163-169	6: 84-90	3: 37-41	
7: 113-126 142-144 148-153	5: 78-81	37: 123-132	6: 84-90	
10: 	6: 84-90	Eljesai (Elisha, Al-Yasa)	19: 2-15	
	17: 	6: 	21: 83-91	

Prophets and messengers

All messengers mentioned in the Quran are also prophets, but not all prophets are messengers.^[69]

Prophets and messengers in the Qur'an									
Chronological Order	Name	Arabic (transliteration)	Judeo-Christian Equivalent	Prophet	Messenger	Ulul'Azam (Archprophet)	Book	Sent to	Law (Sharia)
1	Adam	أَدَمَ (<i>Ādam</i>)	Adam	✓ [70]					
2	Idris	إِدْرِيسَ (<i>Idrīs</i>)	Enoch	✓ [71]					
3	Nuh	نُوحَ (<i>Nūḥ</i>)	Noah	✓ [72]	✓ [73]	✓ [74][75]		The people of Noah [76]	✓ [77]
4	Hud	هُودَ (<i>Hūd</i>)	Eber	✓ [78]	✓ [78]			‘Ād [79]	
5	Saleh	صَالِحَ (<i>Ṣāliḥ</i>)	Salah	✓ [80]	✓ [80]			Thamud [81]	
6	Ibrahim	إِبْرَاهِيمَ (<i>Ibrāhīm</i>)	Abraham	✓ [82]	✓ [83]	✓ [84]	Scrolls of Abraham ^[5] ₈	The people of Iraq [85]	✓ [77]
7	Lut	لُوطَ (<i>Lūṭ</i>)	Lot	✓ [86]	✓ [87]			The people of Lot [88]	
8	Ismail	إِسْمَاعِيلَ (<i>Ismā‘īl</i>)	Ishmael	✓ [89]	✓ [89]				
9	Ishaq	إِسْحَاقَ (<i>Is’ḥāq</i>)	Isaac	✓ [90]					
10	Yaqub	يَعْقُوبَ	Jacob	✓ [90]					

Prophets and messengers in the Qur'an

Chronological Order	Name	Arabic (transliteration)	Judeo-Christian Equivalent	Prophet	Messenger	Ulul'Azim (Archprophet)	Book	Sent to	Law (Sharia)
		(Ya'qūb)							
11	Yusuf	يُوسُف (Yūsūf)	Joseph	✓ [91]	✓ [92]				
12	Ayyub	أَيُّوب (Ayyūb)	Job	✓ [91]					
13	Shu'ayb	شُعَيْب (Shu'ayb)	Jethro	✓ [93]	✓ [93]			Midian [94]	
14	Musa	مُوسَى (Mūsā)	Moses	✓ [95]	✓ [95]	✓ [74][75]	Tawrah(Torah) Suhoof Musa (scrolls of Moses)[49]	Pharaoh and his establishment ^[96]	✓ [77]
15	Harun	هَارُونَ (Hārūn)	Aaron	✓ [97]				Pharaoh and his establishment	
16	Dhul-Kifl	ذُو الْكِفْلِ (Dhu 'l-Kifl)	Ezekiel	✓ [98]					
17	Dawud	دَاوُد \ دَاوُود (Dāwūd)	David	✓ [72]			Zabur(Psalms) [99]		
18	Sulayman	سُلَيْمَانَ (Sulaymān)	Solomon	✓ [72]					
19	Ilyas	إِلْيَاس (Ilyās)	Elijah	✓ [72]	✓ [100]			The people of ilyas [101]	
20	Al-Yasa	الْيَسَعَ (Al-yasa')	Elisha	✓ [72]					

Prophets and messengers in the Qur'an

Chronological Order	Name	Arabic (transliteration)	Judeo-Christian Equivalent	Prophet	Messenger	Ulul'Azam (Archprophet)	Book	Sent to	Law (Sharia)
21	Yunus	يُونُس (<i>Yūnus</i>)	Jonah	✓ [72]	✓ [102]			The people of Yunis ^[103]	
22	Zakariyya	زَكَرِيَّا (<i>Zakariyyā</i>)	Zechariah	✓ [72]					
23	Yahya	يَحْيَى (<i>Yahyā</i>)	John the Baptist	✓ [104]					
24	Isa	عِيسَى (<i>‘Īsā</i>)	Jesus	✓ [105]	✓ [106]	✓ [74][75]	Injil(Gospel) ^[107]	The Children of Israel ^[108]	✓ [77]
25	Muhammad	مُحَمَّد (<i>Muhammad</i>)		✓ [109][110]	✓ [111]	✓ [84]	Quran ^[112]	Mankind, Jinn and all that exists ^[113]	✓ [77]

To believe in God's messengers (Rusul) means to be convinced that God sent men as guides to fellow human beings and **jinn** (khalq) to guide them to the truth.

https://en.wikipedia.org/wiki/Prophets_and_messengers_in_Islam

Adam

2:

30-39

30 [Prophet], when your Lord told the angels, 'I am putting a successor^a on earth,' they said, 'How can^b You put someone there who will cause damage and bloodshed, when we celebrate Your praise and proclaim Your holiness?' but He said, 'I know things you do not.'

31 He taught Adam all the names [of things], then He showed them to the angels and said, 'Tell me the names of these if you truly [think you can].'^c 32 They said, 'May You be glorified! We have knowledge only of what You have taught us. You are the All Knowing and All Wise.' 33 Then He said, 'Adam, tell them the names of these.' When he told them their names, God said, 'Did I not tell you that I know what is hidden in the heavens and the earth, and that I know what you reveal and what you conceal?'

34 When We told the angels, 'Bow down before Adam,' they all bowed. But not Iblis, who refused and was arrogant: he was one of the disobedient. 35 We said, 'Adam, live with your wife in this garden. Both of you eat freely there as you will, but do not go near this tree, or you will both become wrongdoers.' 36 But Satan made them slip, and removed them from the state they were in. We said, 'Get out, all of you! You are each other's enemy.^c On earth you will have a place to stay and livelihood for a time.' 37 Then Adam received some words^d from his Lord and He accepted his repentance: He is the Ever Relenting, the Most Merciful. 38 We said, 'Get out, all of you! But when guidance comes from Me, as it certainly will, there will be no fear for those who follow My guidance nor will they grieve— 39 those who disbelieve and deny Our messages shall be the inhabitants of the Fire, and there they will remain.'

3:

33-37

33 God chose Adam, Noah, Abraham's family,^a and the family of _Imran, over all other people, 34 in one line of descent— God hears

and knows all. 35 _Imran's wife said, 'Lord, I have dedicated what is growing in my womb entirely to You; so accept this from me. You are the One who hears and knows all,' 36but when she gave birth, she said, 'My Lord! I have given birth to a girl'— God knew best what she had given birth to: the male is not like the female—' I name her Mary and I commend her and her offspring to Your protection from the rejected Satan.' 37 Her Lord graciously accepted her and made her grow in goodness, and entrusted her to the charge of Zachariah.

58-64

58We relate to you [Muhammad] this revelation, a decisive statement. 59 In God's eyes Jesus is just like Adam: He created him from

dust, said to him, 'Be', and he was. 60 This is the truth from your Lord, so do not be one of those who doubt. 61 If anyone disputes this with you now that you have been given this knowledge, say, 'Come, let us gather our sons and your sons, our women and your women, ourselves and yourselves, and let us pray earnestly and invoke God's rejection on those of us who are lying. 62 This is the truth of the matter: there is no god but God; God is the Exalted, the Decider.'^a 63 If they turn away, [know that] God is well aware of anyone who causes corruption.^b 64 Say, 'People of the Book, let us arrive at a statement that is common to us all: we worship God alone, we ascribe no partner to Him, and none of us takes others beside God as lords.' If they turn away, say, 'Witness our devotion to Him.'

5:

27-34

27 [Prophet], tell them the truth about the story of Adam's two sons: each of them offered a sacrifice, and it was accepted from one and not the other. One said, 'I will kill you,' but the other said, 'God only accepts the sacrifice of those who are mindful of Him. 28 If you raise your hand to kill me, I will not raise mine to kill you. I fear God, the Lord of all worlds, 29 and I would rather you were burdened with my sins as well as yours and became an inhabitant of the Fire: such is the evildoers' reward.' 30 But his soul prompted him to kill his brother: he killed him and became one of the losers. 31 God sent a raven to scratch up the ground and show him how to cover his brother's corpse and he said, 'Woe is me! Could I not have been like this raven and covered up my brother's body?' He became

remorseful. 32 On account of [his deed], We decreed to the Children of Israel that if anyone kills a person— unless in retribution for murder or spreading corruption in the land— it is as if he kills all mankind, while if any saves a life it is as if he saves the lives of all mankind. Our messengers came to them with clear signs, but many of them continued to commit excesses in the land. 33 Those who wage war against God and His Messenger and strive to spread corruption in the land should be punished by death, crucifixion, the amputation of an alternate hand and foot,^a or banishment from the land: a disgrace for them in this world, and then a terrible punishment in the Hereafter, 34 unless they repent before you overpower them— in that case bear in mind that God is forgiving and merciful.

7:

10-39

10 We established you [people] on the earth and provided you with a means of livelihood there—small thanks you give! 11 We created you, We gave you shape, and then We said to the angels, ‘Bow down before Adam,’ and they did. But not Iblis: he was not one of those who bowed

down. 12 God said, ‘What prevented you from bowing down as I commanded you?’ and he said, ‘I am better than him: You created me from fire and him from clay.’ 13 God said, ‘Get down from here! This^a is no place for your arrogance. Get out! You are contemptible!’ 14 but Iblis said, ‘Give me respite until the Day people are raised from the dead,’ 15 and God replied, ‘You have respite.’ 16 And then Iblis said, ‘Because You have put me in the wrong, I will lie in wait for them all on Your straight path: 17 I will come at them— from their front and their back, from their right and their left— and You will find that most of them are ungrateful.’ 18 God said, ‘Get out! You are disgraced and banished! I swear I shall fill Hell with you and all who follow you! 19 But you and your wife, Adam, live in the Garden. Both of you eat whatever you like, but do not go near this tree or you will become wrongdoers.’ 20 Satan whispered to them so as to expose their nakedness,^b which had been hidden from them: he said, ‘Your Lord only forbade you this tree to prevent you becoming angels or immortals,’ 21 and he swore to them, ‘I am giving you sincere advice’— 22 he lured them with lies. Their nakedness became exposed to them when they had eaten from the tree: they began to put together leaves from the Garden to cover themselves. Their Lord called to them, ‘Did I not forbid you to approach that tree? Did I not warn you that Satan was your sworn enemy?’ 23 They replied, ‘Our Lord, we have wronged our

souls: if You do not forgive us and have mercy, we shall be lost.’ 24 He said, ‘All of you get out! You are each other’s enemies.^c On earth you will have a place to stay and livelihood– for a time.’ 25 He said, ‘There you will live; there you will die; from there you will be brought out.’

26 Children of Adam, We have given you garments to cover your nakedness and as adornment for you; the garment of Godconsciousness is the best of all garments– this is one of God’s signs, so that people may take heed. 27 Children of Adam, do not let Satan seduce you, as he did your parents, causing them to leave the Garden, stripping them of their garments^a to expose their nakedness to them: he and his forces can see you from where you cannot see them: We have made evil ones allies to those who do not believe.

28 Yet when [these people] do something disgraceful,^a they say, ‘We found our forefathers doing this,’ and, ‘God has commanded us to do this.’ Say [Prophet], ‘God does not command disgraceful deeds. How can you say about God things that you do not know [to be true]?’ 29 Say, ‘My Lord commands righteousness. Direct your worship straight to Him wherever you pray; call on Him; devote your religion entirely to Him. Just as He first created you, so you will come back [to life] again.’ 30 Some He has guided and some are doomed to stray: they have taken evil ones rather than God as their masters, thinking that they are rightly guided. 31 Children of Adam, dress well^b whenever you are at worship, and eat and drink [as We have permitted] but do not be extravagant: God does not like extravagant people. 32 Say [Prophet], ‘Who has forbidden the adornment and the nourishment God has provided for His servants?’ Say, ‘They are [allowed] for those who believe during the life of this world: they will be theirs alone on the Day of Resurrection.’ This is how We make Our revelation clear for those who understand.

33 Say [Prophet], ‘My Lord only forbids disgraceful deeds– whether they be open or hidden– and sin^c and unjustified aggression, and that you, without His sanction, associate things with Him, and that you say things about Him without knowledge.’^d 34 There is a time set for every people: they cannot hasten it, nor, when it comes, will they be able to delay it for a single moment.

35 Children of Adam, when messengers come to you from among yourselves, reciting My revelations to you, for those who are conscious of God and live righteously, there will be no fear, nor will they grieve. 36 But those who reject Our revelations and arrogantly scorn them are the people of the Fire and there they will remain. 37 Who is more wrong than the person who invents lies against God or rejects

His revelations? Such people will have their preordained share [in this world], but then, when Our angels arrive to take them back,

saying, 'Where are those you used to call on beside God?' they will say, 'They have deserted us.' They will confess that they were disbelievers and 38 God will say, 'Join the crowds of jinn and humans who have gone before you into the Fire.' Every crowd curses its fellow crowd as it enters, then, when they are all gathered inside, the last of them will say of the first, 'Our Lord, it was they who led us astray: give them double punishment in the Fire'— God says, 'Every one of you will have double punishment, though you do not know it'— 39 and the first of them will say to the last, 'You were no better than us: taste the punishment you have earned.'

172-174

172 [Prophet], when your Lord took out the offspring from the loins of the Children of Adam and made them bear witness about themselves, He said, 'Am I not your Lord?' and they replied, 'Yes, we bear witness.' So you cannot say on the Day of Resurrection, 'We were not aware of this,' 173 or, 'It was our forefathers who, before us, ascribed partners to God, and we are only the descendants who came

after them: will you destroy us because of falsehoods they invented?'

174 In this way We explain the messages, so that they may turn [to the right path].

17:

61-70

61 When We said to the angels, 'Bow down before Adam,' they all bowed down, but not Iblis. He retorted, 'Why should I bow down to someone You have created out of clay?' 62 and [then] said, 'You see this being You have honoured above me? If You reprieve me until the Day of Resurrection, I will lead all but a few of his descendants by the nose.' 63 God said, 'Go away! Hell will be your reward, and the reward of any of them who follow you— an ample reward. 64 Rouse whichever of them you can with your voice, muster your cavalry and infantry against them, share their wealth and their children with them, and make promises to them— Satan promises them nothing but delusion— 65 but you will have no authority over My [true] servants: Your Lord can take care of them well enough.'

66 [People], it is your Lord who makes ships go smoothly for you on the sea so that you can seek His bounty: He is most merciful towards you. 67When you get into distress at sea, those you pray to besides Him desert you, but when He brings you back safe to land you turn away: man is ever ungrateful. 68 Can you be sure that God will not have you swallowed up into the earth when you are back on land, or that He will not send a sandstorm against you? Then you will find no one to protect you. 69 Or can you be sure that He will not send you back out to sea, and send a violent storm against you to drown you for being so ungrateful? You will find no helper against Us there. 70We have honoured the children of Adam and carried them by land and sea; We have provided good sustenance for them and favoured them specially above many of those We have created.

18:

50-53

50We said to the angels, 'Bow down before Adam,' and they all bowed down, but not Iblis: he was one of the jinn and he disobeyed his Lord's command. Are you [people] going to take him and his offspring as your masters instead of Me, even though they are your enemies? What a bad bargain for the evildoers! 51 I did not make them witnesses to the creation of the heavens and earth, nor to their

own creation; I do not take as My supporters those who lead others astray. 52 On the Day God will say, 'Call on those you claimed were My partners,' they will call them but they will not answer; We shall set a deadly gulf between them. 53 The evildoers will see the Fire and they will realize that they are about to fall into it: they will find no escape from it.

19:

58-63

58 These were the prophets God blessed– from the seed of Adam, of those We carried in the Ark with Noah, from the seed of Abraham

and Israel– and those We guided and chose. When the revelations of the Lord of Mercy were recited to them, they fell to their knees and wept, 59but there came after them generations who neglected prayer and were driven by their own desires. These will come face to face with their evil, 60but those who repent, who believe, who do righteous deeds, will enter Paradise. They will not be wronged in the least: 61 they will enter the Gardens of Lasting Bliss, promised by the Lord of Mercy to His servants– it is not yet seen but truly His promise will be fulfilled. 62 There they will hear only peaceful talk, nothing bad; there they will be given provision morning and evening. 63That is the Garden We shall give as their own to those of Our servants who were devout.

20:

114-123

[Prophet], do not rush to recite before the revelation is fully complete, but say, ‘Lord, increase me in knowledge!’ 115We also commanded Adam before you, but he forgot and We found him lacking in constancy. 116When We said to the angels, ‘Bow down before Adam,’ they did. But Iblis refused, 117so We said, ‘Adam, this is your enemy, yours and your wife’s: do not let him drive you out of the garden and make you miserable. 118 In the garden you will never go hungry, feel naked, 119 be thirsty, or suffer the heat of the sun.’ 120 But Satan whispered to Adam, saying, ‘Adam, shall I show you the tree of immortality and power that never decays?’ 121 and they both ate from it. They became conscious of their nakedness and began to cover themselves with leaves from the garden. Adam disobeyed his Lord and was led astray– 122 later his Lord brought him close, accepted his repentance, and guided him– 123 God said, ‘Get out of the garden as each other’s enemy.’

36:

51-64

51The Trumpet will be sounded and– lo and behold!– they will rush out to their Lord from their graves. 52 They will say, ‘Alas for us! Who has resurrected us from our resting places?’ [They will be told], ‘This is what the Lord of Mercy promised, and the messengers told

the truth.’ 53 It was just one single blast and then— lo and behold!— they were all brought before Us. 54 ‘Today, no soul will be wronged in the least: you will only be repaid for your deeds. 55 The people of Paradise today are happily occupied— 56 they and their spouses— seated on couches in the shade. 57 There they have fruit and whatever they ask for. 58“Peace,” a word from the Lord of Mercy. 59 But step aside today, you guilty ones. 60 Children of Adam, did I not command you not to serve Satan, for he was your sworn enemy, 61but to serve Me? This is the straight path. 62 He has led great numbers of you astray. Did you not use your reason? 63 So this is the Fire that you were warned against. 64 Enter it today, because you went on ignoring [my commands].’

Idris

19:

51-57

51 Mention too, in the Qur_an, the story of Moses. He was specially chosen, a messenger and a prophet: 52We called to him from the right-hand side of the mountain and brought him close to Us in secret communion; 53 out of Our grace We granted him his brother Aaron as a prophet. 54 Mention too, in the Qur_an, the story of Ishmael. He was true to his promise, a messenger and a prophet. 55 He commanded his household to pray and give alms, and his Lord was well pleased with him. 56 Mention too, in the Qur_an, the story of Idris. He was a man of truth, a prophet. 57We raised him to a high position.

21:

83-91

83Remember Job, when he cried to his Lord, ‘Suffering has truly afflicted me, but you are the Most Merciful of the merciful.’ 84We answered him, removed his suffering, and restored his family to him, along with more like them, as an act of grace from Us and a reminder for all who serve Us. 85 And remember Ishmael, Idris, and Dhu’l-

Kifl:^b they were all steadfast. 86 We admitted them to Our mercy; they were truly righteous. 87 And remember the man with the whale,^c when he went off angrily, thinking We could not restrict him, but then he cried out in the deep darkness, ‘There is no God but You, glory be to You, I was wrong.’ 88 We answered him and saved him from distress: this is how We save the faithful. 89 Remember Zachariah, when he cried to his Lord, ‘My Lord, do not leave me childless, though You are the best of heirs.’ 90 We answered him— We gave him John, and cured his wife of barrenness— they were always keen to do good deeds. They called upon Us out of longing and awe, and humbled themselves before Us. 91 Remember the one who guarded her chastity.^d We breathed into her from Our Spirit and made her and her son a sign for all people.

Noah (Nuh)

3:

33-37

33 God chose Adam, Noah, Abraham's family,^a and the family of _Imran, over all other people, 34 in one line of descent– God hears and knows all. 35 _Imran's wife said, 'Lord, I have dedicated what is growing in my womb entirely to You; so accept this from me. You are the One who hears and knows all,' 36but when she gave birth, she said, 'My Lord! I have given birth to a girl'– God knew best what she had given birth to: the male is not like the female–' I name her Mary and I commend her and her offspring to Your protection from the rejected Satan.' 37 Her Lord graciously accepted her and made her grow in goodness, and entrusted her to the charge of Zachariah.

4:

163-169

163We have sent revelation to you [Prophet] as We did to Noah and the prophets after him, to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes, to Jesus, Job, Jonah, Aaron, and Solomon– to David We gave the book [of Psalms]– 164 to other messengers We have already mentioned to you, and also to some We have not. To Moses God spoke directly. 165They were messengers bearing good news and warning, so that mankind would have no excuse before God, once the messengers had been sent: God is almighty and all wise. 166 But God Himself bears witness to what He has sent down to you– He sent it down with His full knowledge– the angels too bear witness, though God is sufficient witness. 167 Those who have disbelieved and barred others from God's path have gone far astray; 168 God will not forgive those who have disbelieved and do evil, nor will He guide them to any path 169 except that of Hell, where they will remain for ever– this is easy for God.

6:

84-90

84 We gave him Isaac and Jacob, each of whom We guided, as We had guided Noah before, and among his descendants were David, Solomon, Job, Joseph, Moses, and Aaron— in this way We reward those who do good— 85 Zachariah, John, Jesus, and Elijah— every one of them was righteous— 86 Ishmael, Elisha, Jonah, and Lot. We favoured each one of them over other people, 87 and also some of their forefathers, their offspring, and their brothers: We chose them and guided them on a straight path. 88 Such is God's guidance, with which He guides whichever of His servants He will. If they had associated other gods with Him, all their deeds would have come to nothing. 89 Those are the ones to whom We gave the Scripture, wisdom, and prophethood. Even if these people now disbelieve in them, We have entrusted them to others who do not disbelieve. 90 Those were the people God guided, '[Prophet], follow the guidance they received.' Say, 'I ask no reward for it from you: it is a lesson for all people.'

7:

59-72

59 We sent Noah to his people. He said, 'My people, serve God: you have no god other than Him. I fear for you the punishment of a fearsome Day!' 60 but the prominent leaders of his people said, 'We

believe you are far astray.' 61 He replied, 'My people, there is nothing astray about me! On the contrary, I am a messenger from the Lord of all the Worlds: 62 I am delivering my Lord's messages to you and giving you sincere advice. I know things from God that you do not. 63 Do you find it so strange that a message should come from your Lord— through a man in your midst— to warn you and make you aware of God so that you may be given mercy?' 64 but they called him a liar. We saved him, and those who were with him, on the Ark and We drowned those who rejected Our revelations— they were wilfully blind.

65 To the people of Ad We sent their brother, Hud. He said, 'My people, serve God: you have no god other than Him. Will you not take heed?' 66 but the disbelieving leaders of his people said, 'We believe you are a fool,' and 'We think you are a liar.' 67 He said, 'My people, there is nothing foolish about me! On the contrary, I am a messenger from the Lord of all the Worlds: 68 I am delivering my Lord's messages to you. I am your sincere and honest adviser. 69 Do

you find it so strange that a message should come from your Lord, through a man in your midst, to warn you? Remember how He made you heirs after Noah's people, and increased your stature: remember God's bounties, so that you may prosper.' 70 They said, 'Have you really come to tell us to serve God alone and to forsake what our forefathers served? If what you say is true, bring us the punishment you threaten.' 71 He said, 'You are already set to receive your Lord's loathing and anger. Are you arguing with me about mere names you and your forefathers invented, names for which God has given no sanction? Just wait; I too am waiting.' 72 We saved him, and those who were with him, through Our mercy; We destroyed those who denied Our revelations and would not believe.

9:

64-70

64 The hypocrites fear that a sura will be revealed exposing what is in their hearts— say, 'Carry on with your jokes: God will bring about what you fear!'— 65 yet if you were to question them, they would be sure to say, 'We were just chatting, just amusing ourselves.' Say, 'Were you making jokes about God, His Revelations, and His Messenger? 66 Do not try to justify yourselves; you have gone from belief to disbelief.' We may forgive some of you, but We will punish others: they are evildoers. 67 The hypocrites, both men and women, are all the same: they order what is wrong and forbid what is right; they are tight-fisted. They have ignored God, so He has ignored them.^a The hypocrites are the disobedient ones. 68 God promises the Fire of Hell as a permanent home for the hypocrites, both men and women, and the disbelievers: this is enough for them. God rejects them and a lasting punishment awaits them. 69 'You^b are like those who lived before you: they were even stronger than you, with more wealth and children; they enjoyed their share in this life as you have enjoyed yours; like them, you have indulged in idle talk.' Their deeds go to waste in this world and the next; it is they who will lose all in the life to come. 70 Have they never heard the stories about their predecessors, the peoples of Noah, Ad, Thamud, Abraham, Midian, and the ruined cities? Their messengers came to them with clear evidence of the truth: God would not deceive them; they deceived themselves.

10:

71-73

71 Tell them the story of Noah. He said to his people, 'My people, if my presence among you and my reminding you of God's signs is too much for you, then I put my trust in God. Agree on your course of action, you and your partner-gods— do not be hesitant or secretive about it— then carry out your decision on me and give me no respite. 72 But if you turn away, I have asked no reward from you; my reward is with God alone, and I am commanded to be one of those who devote themselves to Him.' 73 But they rejected him. We saved him and those with him on the Ark and let them survive; and We drowned those who denied Our revelations— see what was the end of those who were forewarned!

11:

25-49

25 We sent Noah to his people to say, 'I have come to you to give a clear warning: 26 worship no one but God. I fear you will have torment on a painful Day.' 27 But the prominent disbelievers among his people said, 'We can see that you are nothing but a mortal like ourselves, and it is clear to see that only the vilest among us follow you. We cannot see how you are any better than we are. In fact, we think you are a liar.' 28 He said, 'My people, think: if I did have a clear sign from my Lord, and He had given me grace of His own, though it was hidden from you, could we force you to accept it against your will? 29 My people, I ask no reward for it from you; my reward comes only from God. I will not drive away the faithful: they are sure to meet their Lord. I can see you are foolish. 30 My people, who could help me against God if I drove the faithful away? Will you not take heed? 31 I am not telling you that I hold God's treasures, or have any knowledge of what is hidden, or that I am an angel. Nor do I say that God will not grant any good to those who are despised in your eyes: God Himself knows best what is in their souls. If I did this I would be one of the wrongdoers.' 32 They said, 'Noah! You have argued with us for too long. Bring down on us the punishment you threaten us with, if you are telling the truth.' 33 He said, 'It is God who will bring it down, if He wishes, and you will not be able to escape. 34 My advice will be no use to you if God wishes to leave you to your delusions: He is your Lord and to Him you will be returned.'

35 If [these disbelievers] say, 'He has made this up,' say [Muhammad], 'If I have made this up, I am responsible for my own crime, but I am innocent of the crimes you commit.'

36 It was revealed to Noah, 'None of your people will believe, other than those who have already done so, so do not be distressed by, what they do. 37 Build the Ark under Our [watchful] eyes and with Our inspiration. Do not plead with Me for those who have done

evil– they will be drowned.' 38 So he began to build the Ark, and whenever leaders of his people passed by, they laughed at him. He said, 'You may scorn us now, but we will come to scorn you: 39 you will find out who will receive a humiliating punishment, and on whom a lasting suffering will descend.' 40 When Our command came, and water gushed up^a out of the earth, We said, 'Place on board this Ark a pair of each species, and your own family– except those against whom the sentence has already been passed– and those who have believed,' though only a few believed with him. 41 He said, 'Board the Ark. In the name of God it shall sail and anchor. My God is most forgiving and merciful.' 42 It sailed with them on waves like mountains, and Noah called out to his son, who stayed behind, 'Come aboard with us, my son, do not stay with the disbelievers.' 43 But he replied, 'I will seek refuge on a mountain to save me from the water.' Noah said, 'Today there is no refuge from God's command, except for those on whom He has mercy.' The waves cut them off from each other and he was among the drowned.

44 Then it was said, 'Earth, swallow up your water, and sky, hold back,' and the water subsided, the command was fulfilled. The Ark settled on Mount Judi, and it was said, 'Gone are those evildoing people!' 45 Noah called out to his Lord, saying, 'My Lord, my son was one of my family, though Your promise^b is true, and You are the most just of all judges.' 46 God said, 'Noah, he was not one of your family. What he did was not right. Do not ask Me for things you know nothing about. I am warning you not to be foolish.' 47 He said, 'My Lord, I take refuge with You from asking for things I know nothing about. If You do not forgive me, and have mercy on me, I shall be one of the losers.' 48 And it was said, 'Noah, descend in peace from Us, with blessings on you and on some of the communities that will spring from those who are with you. There will be others We will allow to enjoy life for a time, but then a painful punishment from Us will afflict them.' 49 These accounts are part of what was beyond your knowledge [Muhammad]. We revealed them to you. Neither you nor your people knew them before now, so be patient: the future belongs to those who are aware of God.

84-90

84 And to Midian, We sent their brother Shu_ayb. He said, 'My

people, worship God. You have no god other than Him. Do not give short measure nor short weight. I see you are prospering, but I fear you will have torment on an overwhelming Day. 85 My people, in fairness, give full measure and weight. Do not withhold from people things that are rightly theirs, and do not spread corruption in the land. 86 What lasts with God is best for you, if you are believers: I am not your keeper.’ 87 They said, ‘Shu_ayb, does your prayer tell you that we should abandon what our forefathers worshipped and refrain from doing whatever we please with our own property? Indeed you are a tolerant and sensible man.’ 88 He answered, ‘My people, can you not see? What if I am acting on clear evidence from my Lord? He Himself has given me good provision: I do not want to do what I am forbidding you to do, I only want to put things right as far as I can. I cannot succeed without God’s help: I trust in Him, and always turn to Him. 89 My people, do not let your opposition to me bring upon you a similar fate to the peoples of Noah or Hud or Salih; the people of Lot are not far away from you.’ 90 Ask forgiveness from your Lord, and turn to Him in repentance: my Lord is merciful and most loving.’

14:

9-12

9 Have you not heard about those who went before you, the people of Noah, _Ad, Thamud, and those who lived after them, known only to God? Their messengers came to them with clear proof, but they tried to silence them, saying, ‘We do not believe the message with which you were sent. We have disturbing doubts about what you are asking us to do.’ 10 Their messengers answered, ‘Can there be any doubt about God, the Creator of the heavens and earth? He calls you to Him in order to forgive you your sins and let you enjoy your life until the appointed hour.’ But they said, ‘You are only men like us. You want to turn us away from what our forefathers used to worship. Bring us clear proof then, [if you can].’ 11 Their messengers answered, ‘True, we are only men like you, but God favours whichever of His servants He chooses. We cannot bring you any proof unless God permits it, so let the believers put all their trust in Him— 12 why should we not put our trust in God when it is He who has guided us to this way we follow? We shall certainly bear steadfastly whatever harm you do to us. Let anyone who trusts, trust in God.’

17:

1-3

1 Glory to Him who made His servant travel by night from the sacred place of worship^a to the furthest place of worship,^b whose surroundings We have blessed, to show him some of Our signs: He alone is the All Hearing, the All Seeing. 2 We also gave Moses the Scripture, and made it a guide for the Children of Israel. 'Entrust yourselves to no one but Me, 3 you descendants of those We carried with Noah: he was truly a thankful servant.'

15-21

15 Whoever accepts guidance does so for his own good; whoever strays does so at his own peril. No soul will bear another's burden, nor do We punish until We have sent a messenger. 16 When We decide to destroy a town, We command those corrupted by wealth [to reform], but they [persist in their] disobedience; Our sentence is passed, and We destroy them utterly. 17 How many generations We have destroyed since Noah! Your Lord knows and observes the sins of His servants well enough. 18 If anyone desires [only] the fleeting life, We speed up whatever We will in it, for whoever We wish; in the end We have prepared Hell for him in which to burn, disgraced and rejected. 19 But if anyone desires the life to come and strives after it as he should, as a true believer, his striving will be thanked. 20 To both the latter and the former, We give some of your Lord's bounty. [Prophet], your Lord's bounty is not restricted– 21 see how We have given some more than others– but the Hereafter holds greater ranks and greater favours.

19:

58-63

58 These were the prophets God blessed– from the seed of Adam, of those We carried in the Ark with Noah, from the seed of Abraham

and Israel– and those We guided and chose. When the revelations of the Lord of Mercy were recited to them, they fell to their knees and wept, 59but there came after them generations who neglected prayer and were driven by their own desires. These will come face to face with their evil, 60but those who repent, who believe, who do righteous deeds, will enter Paradise. They will not be wronged in the least: 61 they will enter the Gardens of Lasting Bliss, promised by the Lord of Mercy to His servants– it is not yet seen but truly His promise will be fulfilled. 62 There they will hear only peaceful talk, nothing bad; there they will be given provision morning and evening. 63That is the Garden We shall give as their own to those of Our servants who were devout.

21:

76-77

76Long before that, We answered Noah when he cried out to Us: We saved him and his family from the great calamity 77and We helped him against the people who rejected Our signs– they were evil people, so We drowned them all.

22:

42-46

42 If they reject you [Prophet], so did the people of Noah before them, and those of _Ad, Thamud, 43Abraham, Lot, 44 Midian. Moses too was called a liar. I gave the disbelievers time, but in the end I punished them. How I condemned them! 45How many towns steeped in wrongdoing We have destroyed and left in total ruin; how many deserted wells; how many lofty palaces! 46Have these people [of Mecca] not travelled through the land with hearts to understand and ears to hear? It is not people's eyes that are blind, but their hearts within their breasts.

23:

23-30

23We sent Noah to his people. He said, 'My people, serve God, for He is your only god. Will you not heed Him?' 24 But the leading

disbelievers among his people said, 'He is merely a mortal like you, trying to gain some superiority over you. God would have sent down angels if He had wished; besides, we never heard of anything like this from our forefathers. 25 He is just a madman, so let's wait and see what happens to him.' 26 Noah said, 'My Lord, help me! They call me a liar,' 27 and so We revealed to him: 'Build the Ark under Our watchful eye and according to Our revelation. When Our command comes and water gushes up out of the earth,^a take pairs of every species on board, and your family, except for those on whom the sentence has already been passed— do not plead with me for the evildoers: they will be drowned— 28and when you and your companions are settled on the Ark, say, "Praise be to God, who delivered us from the wicked people," 29 and say, "My Lord, let me land with Your blessing: it is You who provide the best landings".' 30 There are signs in all this: We have always put [people] to the test.

25:

35-44

35We gave Moses the Book and appointed his brother Aaron to help him. 36We said, 'Go, both of you, to the people who have rejected Our signs.' Later We destroyed those people utterly. 37The people of Noah, too: when they rejected their messengers, We drowned them and made them an example to all people. We have prepared a painful torment for the evildoers, 38as We did for the people of Ad, Thamud, and al-Rass, and many generations in between. 39To each of them We gave warnings, and each of them We destroyed completely. 40 These disbelievers must have passed by the town that was destroyed by the terrible rain^b—did they not see it? Yet they do not expect to be raised from the dead. 41Whenever they see you [Prophet] they ridicule you: 'Is this the one God has sent as a messenger? 42 He might almost have led us astray from our gods if we had not stood so firmly by them.' When they see the punishment, they will know who is furthest from the path. 43 Think [Prophet] of the man who has taken his own passion as a god: are you to be his guardian? 44Do you think that most of them hear or understand? They are just like cattle— no, they are further from the path.

26:

105-122

105 The people of Noah, too, called the messengers liars. 106 Their brother Noah said to them, 'Will you not be mindful of God? 107 I am a faithful messenger sent to you: 108 be mindful of God and obey me. 109 I ask no reward of you, for my only reward is with the Lord of the Worlds: 110 be mindful of God and obey me.' 111 They answered, 'Why should we believe you when the worst sort of people follow you?' 112 He said, 'What knowledge do I have of what they used to do? 113 It is for my Lord alone to bring them to account– if only you could see– 114 I will not drive believers away. 115 I am here only to give people a clear warning.' 116 So they said, 'Noah, if you do not stop this, you will be stoned.' 117 He said, 'My Lord, my people have rejected me, 118 so make a firm judgement between me and them, and save me and my believing followers.' 119 So We saved him and his followers in the fully laden ship, 120 and drowned the rest. 121 There truly is a sign in this, though most of them do not believe: 122 your Lord alone is the Almighty, the Merciful.

29:

14-15

14 We sent Noah out to his people. He lived among them for fifty years short of a thousand but when the Flood overwhelmed them they were still doing evil. 15 We saved him and those with him on the Ark. We made this a sign for all people.

33:

7-8

7 We took a solemn pledge from the prophets– from you [Muhammad], from Noah, from Abraham, from Moses, from Jesus, son of Mary– We took a solemn pledge from all of them: 8 God will question [even] the truthful about their sincerity, and for those who reject the truth He has prepared a painful torment.

37:

75-82

75 Noah cried to Us, and how excellent was Our response! 76 We saved him and his people from great distress, 77 We let his offspring remain on the earth, 78 We let him be praised by later generations: 79 'Peace be upon Noah among all the nations!' 80 This is how We reward those who do good: 81 he was truly one of Our faithful servants. 82 We drowned the rest.

38:

8-17

In fact they doubt My warning; in fact they have not tasted My punishment yet. 9 Do they possess the treasures of your Lord's bounty, the Mighty, the All Giving? 10 Do they control the heavens and earth and everything between? Let them climb their ropes: 11 their armed alliance is weak and will be crushed. 12 The people of Noah, Ad, and firmly-supported Pharaoh rejected their prophets before them. 13 Thamud, the people of Lot, and the Forest-Dwellers each formed opposition [against theirs]. 14 They all rejected the messengers and they were deservedly struck by My punishment: 15 all the disbelievers here are waiting for is a single blast that cannot be postponed. 16 They say, 'Our Lord! Advance us our share of punishment before the Day of Reckoning!' 17 Bear their words patiently [Prophet].

40:

2-6

2 This Scripture is sent down from God, the Almighty, the All Knowing, 3 Forgiver of sins and Acceptor of repentance, severe in punishment, infinite in bounty. There is no god but Him; to Him is the ultimate return. 4 It is only the disbelievers who dispute God's revelations. [Prophet], do not be dazzled by their movements back and forth across the land. 5 Before them the people of Noah rejected the truth and so did those who formed opposition after them: every community schemed to destroy its messenger and strove to refute truth with falsehood; but it was I who destroyed them. How terrible My punishment was! 6 In this way your Lord's sentence was passed against the disbelievers that they would be the inhabitants of the Fire.

30-34

30 The believer said, ‘My people, I fear your fate will be the fate of those others who opposed [their prophets]: 31 the fate of the people of Noah, _Ad, Thamud, and those who came after them– God never wills injustice on His creatures. 32 My people, I fear for you on the Day you will cry out to one another, 33 the Day you will turn tail and flee with no one to defend you from God! Whoever God leaves to stray will have no one to guide him. 34 Joseph came to you before with clear signs, but you never ceased to doubt the message he brought you. When he died, you said, “God will not send another messenger.”’

42:

13-18

13 In matters of faith, He has laid down for you [people] the same commandment that He gave Noah, which We have revealed to you [Muhammad] and which We enjoined on Abraham and Moses and Jesus: ‘Uphold the faith and do not divide into factions within it’– what you [Prophet] call upon the idolaters to do is hard for them; God chooses whoever He pleases for Himself and guides towards Himself those who turn to Him. 14 They divided, out of rivalry, only after knowledge had come to them, and, if it had not been for a decree already passed by your Lord to reprieve them until an appointed time, they would already have been judged. Those after them, who inherited the Scripture, are in disquieting doubt about it. 15 So [Prophet] call people to that faith and follow the straight path as you have been commanded. Do not go by what they desire, but say, ‘I believe in whatever Scripture God has sent down. I am commanded to bring justice between you. God is our Lord and your Lord– to us our deeds and to you yours, so let there be no argument between us and you– God will gather us together, and to Him we shall return.’ 16 As for those who argue about God after He has been acknowledged, their argument has no weight with their Lord: anger will fall upon them and agonizing torment awaits them. 17 It is God who has sent down the Scripture with Truth and the Balance.^a How can you tell? The Last Hour may well be near: 18 those who do not believe in it seek to hasten it, but the believers stand in awe of it. They know it to be the Truth; those who argue about the Hour are far, far astray.

46:

35

35 Be steadfast [Muhammad], like those messengers of firm resolve.^a Do not seek to hasten the punishment for the disbelievers: on the Day they see what they had been warned about, it will seem to them that they lingered no more than a single hour of a single day [in this life]. This is a warning. Shall any be destroyed except the defiant?

^a Noah, Abraham, Moses, Jesus, and Muhammad are traditionally termed 'the messengers of firm resolve' for their tenacity in preaching God's message.

50:

1-14

1 *Qaf*

By the glorious Qur'an!^a 2 But the disbelievers are amazed that a warner has come from among them and they say, 'How strange! 3 To come back [to life] after we have died and become dust? That is too far-fetched.' 4 We know very well what the earth takes away from them: We keep a comprehensive record. 5 But the disbelievers deny the truth when it comes to them; they are in a state of confusion. 6 Do they not see the sky above them—how We have built and adorned it, with no rifts in it; 7 how We spread out the earth and put solid mountains on it, and caused every kind of joyous plant to grow in it, 8 as a lesson and reminder for every servant who turns to God; 9 and how We send blessed water down from the sky and grow with it gardens, the harvest grain, 10 and tall palm trees laden with clusters of dates, 11 as a provision for everyone; how with water We give [new] life to a land that is dead? This is how the dead will emerge [from their graves]. 12 The people of Noah disbelieved long before these disbelievers, as did the people of Rass, Thamud, 13 Ad, Pharaoh, Lot, 14 the Forest-Dwellers, Tubba_: all of these people disbelieved their messengers, and so My warning was realized.

51:

38-49

38 There is another sign in Moses: We sent him to Pharaoh with clear authority. 39 Pharaoh turned away with his supporters, saying, 'This is a sorcerer, or maybe a madman,' 40so We seized him and his forces and threw them into the sea: he was to blame. 41 There is another sign in the _Ad: We sent the life-destroying wind against them 42 and it reduced everything it came up against to shreds. 43And also in the Thamud: it was said to them, 'Make the most of your lives for a while,' 44but they rebelled against their Lord's command, so the blast took them. They looked on helplessly: 45 they could not even remain standing, let alone defend themselves. 46 Before that We destroyed the people of Noah. They were a truly sinful people! 47We built the heavens with Our power and made them vast, 48We spread out the earth– how well We smoothed it out!– 49and We created pairs of all things so that you [people] might take note.

53:

33-55

33 [Prophet], consider that man who turned away: 34 he only gave a little and then he stopped. 35 Does he have knowledge of the Unseen? Can he see [the Hereafter]? 36 Has he not been told what was written in the Scriptures of Moses 37 and of Abraham, who fulfilled his duty: 38 that no soul shall bear the burden of another; 39 that man will only have what he has worked towards; 40 that his labour will be seen 41 and that in the end he will be repaid in full for it; 42 that the final goal is your Lord; 43 that it is He who makes people laugh and weep; 44 that it is He who gives death and life; 45 that He Himself created the two sexes, male and female, 46 from an ejected drop of sperm; 47 that He will undertake the second Creation; 48 that it is He who gives wealth and possessions; 49 that He is the Lord of Sirius; 50 that it was He who destroyed, in their entirety, ancient _Ad 51and Thamud, 52 and before them the people of Noah who were even more unjust and insolent; 53 that it was He who brought down the ruined cities 54 and enveloped them in the punishment He ordained for them? 55Which then of your Lord's blessings do you^d deny?

54:

9-17

9 The people of Noah rejected the truth before them: they rejected Our servant, saying, 'He is mad!' Noah was rebuked, 10 and so he called upon his Lord, 'I am defeated: help me!' 11 So We opened the gates of the sky with torrential water, 12 burst the earth with gushing springs: the waters met for a preordained purpose. 13 We carried him along on a vessel of planks and nails 14 that floated under Our watchful eye, a reward for the one who had been rejected. 15 We have left this as a sign: will anyone take heed? 16 How [terrible] was My punishment and [the fulfilment of] My warnings! 17 We have made it easy to learn lessons from the Qur'an: will anyone take heed?

57:

26-29

26 We sent Noah and Abraham, and gave prophethood and scripture to their offspring: among them there were some who were rightly guided, but many were lawbreakers. 27 We sent other messengers to follow in their footsteps. After those We sent Jesus, son of Mary: We gave him the Gospel and put compassion and mercy into the hearts of his followers. But monasticism was something they invented— We did not ordain it for them— only to seek God's pleasure, and even so, they did not observe it properly. So We gave a reward to those of them who believed, but many of them were lawbreakers. 28 Believers, be mindful of God and have faith in His Messenger: He will give you a double share of His mercy; He will provide a light to help you walk; He will forgive you— God is most forgiving, most merciful. 29 The People of the Book should know that they have no power over any of God's grace and that grace is in the hand of God alone: He gives it to whoever He will. God's grace is truly immense.

66:

9-12

9 Prophet, strive hard against the disbelievers and the hypocrites. Deal with them sternly. Hell will be their home, an evil destination! 10 God has given examples of disbelievers: the wives of Noah and Lot who married two of Our righteous servants but betrayed them. Their husbands could not help them against God: it was said, 'Both

of you enter the Fire with the others.’ 11 God has also given examples of believers: Pharaoh’s wife, who said, ‘Lord, build me a house near You in the Garden. Save me from Pharaoh and his actions; save me from the evildoers,’ 12 and Mary, daughter of _Imran. She guarded her chastity, so We breathed into her from Our spirit. She accepted the truth of her Lord’s words and Scriptures: she was truly devout.

71:

1-28

1 We sent Noah to his people: ‘Warn your people, before a painful punishment comes to them.’ 2 And so he said, ‘My people, I am here to warn you plainly. 3 Serve God, be mindful of Him and obey me. 4 He will forgive you your sins and spare you until your appointed time—when God’s appointed time arrives it cannot be postponed. If only you understood!’

5 He said, ‘My Lord, I have called my people night and day, 6 but the more I call them, the further they run away: 7 every time I call them, so that You may forgive them, they thrust their fingers into their ears, cover their heads with their garments, persist in their rejection, and grow more insolent and arrogant. 8 I have tried calling them openly. 9 I have tried preaching to them in public and speaking to them in private. 10 I said, “Ask forgiveness of your Lord: He is ever forgiving. 11 He will send down abundant rain from the sky for you; 12 He will give you wealth and sons; He will provide you with gardens and rivers. 13 What is the matter with you? Why will you not fear God’s majesty, 14 when He has created you stage by stage?^a 15 Have you ever wondered how God created seven heavens, one above the other, 16 placed the moon as a light in them and the sun as a lamp, 17 how God made you spring forth from the earth like a plant, 18 how He will return you into it and then bring you out again, 19 and how He has spread the Earth out for you 20 to walk along its spacious paths?” ’

21 Noah said, ‘My Lord, they have disobeyed me and followed those whose riches and children only increase their ruin; 22 who have made a grand plan, 23 saying, “Do not renounce your gods! 24 Do not renounce Wadd, Suwa_, Yaghuth, Ya_uq, or Nasr!”^b They have led

many astray. Lord, bring nothing but destruction^a down on the evildoers!’

25 They were drowned and sent to Hell for their evildoings: they found no one to help them against God. 26 And Noah said, ‘Lord, do not leave any of the disbelievers on the earth— 27 if you leave them

they will lead Your servants astray and beget only sinners and disbelievers—
28 Lord, forgive me, my parents, and whoever enters my
house as a believer. Forgive believing men and women but bring
nothing but ruin down on the evildoers!’

Hud:

7:

65-72

65 To the people of Ad We sent their brother, Hud. He said, 'My people, serve God: you have no god other than Him. Will you not take heed?' 66 but the disbelieving leaders of his people said, 'We believe you are a fool,' and 'We think you are a liar.' 67 He said, 'My people, there is nothing foolish about me! On the contrary, I am a messenger from the Lord of all the Worlds: 68 I am delivering my Lord's messages to you. I am your sincere and honest adviser. 69 Do you find it so strange that a message should come from your Lord, through a man in your midst, to warn you? Remember how He made you heirs after Noah's people, and increased your stature: remember God's bounties, so that you may prosper.' 70 They said, 'Have you really come to tell us to serve God alone and to forsake what our forefathers served? If what you say is true, bring us the punishment you threaten.' 71 He said, 'You are already set to receive your Lord's loathing and anger. Are you arguing with me about mere names you and your forefathers invented, names for which God has given no sanction? Just wait; I too am waiting.' 72 We saved him, and those who were with him, through Our mercy; We destroyed those who denied Our revelations and would not believe.

11:

50-60

50 To the Ad, We sent their brother, Hud. He said, 'My people, worship God. You have no god other than Him; you are only making up lies. 51 I ask no reward from you, my people; my reward comes only from Him who created me. Why do you not use your reason? 52 My people, ask forgiveness from your Lord, and return to Him. He will send down for you rain in abundance from the sky, and give you extra strength. Do not turn away and be lost in your sins.' 53 They replied, 'Hud, you have not brought us any clear evidence. We will not forsake our gods on the strength of your word alone, nor will we believe in you. 54 All we can say is that one of our gods may have inflicted some harm on you.' He said, 'I call God to witness, and you too are my witnesses, that I disown those you set up as partners with

God. 55 So plot against me, all of you, and give me no respite. 56 I put my trust in God, my Lord and your Lord. There is no moving creature which He does not control.^a My Lord's way is straight. 57 But if you turn away, then I have conveyed the message with which I was sent to you, and my Lord will bring along another people in your place. You cannot do Him any harm: it is my Lord who protects everything.' 58 And so, when Our judgement came to pass, by Our grace We saved Hud and his fellow believers. We saved them from a severe punishment. 59 These were the _Ad: they rejected their Lord's signs, disobeyed His messengers, and followed the command of every obstinate tyrant. 60 They were rejected in this life and so they shall be on the Day of Judgement. Yes, the _Ad denied their Lord— so away with the _Ad, the people of Hud!

84-90

84 And to Midian, We sent their brother Shu_ayb. He said, 'My people, worship God. You have no god other than Him. Do not give short measure nor short weight. I see you are prospering, but I fear you will have torment on an overwhelming Day. 85 My people, in fairness, give full measure and weight. Do not withhold from people things that are rightly theirs, and do not spread corruption in the land. 86 What lasts with God is best for you, if you are believers: I am not your keeper.' 87 They said, 'Shu_ayb, does your prayer tell you that we should abandon what our forefathers worshipped and refrain from doing whatever we please with our own property? Indeed you are a tolerant and sensible man.' 88 He answered, 'My people, can you not see? What if I am acting on clear evidence from my Lord? He Himself has given me good provision: I do not want to do what I am forbidding you to do, I only want to put things right as far as I can. I cannot succeed without God's help: I trust in Him, and always turn to Him. 89 My people, do not let your opposition to me bring upon you a similar fate to the peoples of Noah or Hud or Salih; the people of Lot are not far away from you.^b 90 Ask forgiveness from your Lord, and turn to Him in repentance: my Lord is merciful and most loving.'

26:

123-140

123 The people of _Ad, too, called the messengers liars. 124 Their brother Hud said to them, 'Will you not be mindful of God? 125 I am

a faithful messenger sent to you: 126 be mindful of God and obey me. 127 I ask no reward of you, for my only reward is with the Lord of the Worlds. 128How can you be so vain that you set up monuments on every high place? 129 Do you build fortresses because you hope to be immortal? 130Why do you act like tyrants whenever you attack someone? 131 Be mindful of God and obey me; 132 be mindful of Him who has provided you with everything you know– 133 He has given you livestock, sons, 134 gardens, springs– 135 for I truly fear that the torment of a grievous day will overtake you.’ 136 They replied, ‘It makes no difference to us whether you warn us or not, 137 for we only do what our forefathers used to do: 138we shall not be punished.’ 139 They denounced him as a liar, and so We destroyed them. There truly is a sign in this, though most of them do not believe: 140 your Lord alone is the Almighty, the Merciful.

46:

21-25

21 Mention [Hud] of the tribe of _Ad: he warned his people among the sand dunes– other warners have come and gone both before and after him–‘ Worship no one but God: I fear for you, that you will be punished on a terrible Day,’ 22but they said, ‘Have you come to turn us away from our gods? If what you say is true, bring down that punishment you threaten us with!’ 23 He said, ‘Only God knows when it will come: I simply convey to you the message I am sent with but I can see you are an insolent people.’ 24 When they saw a cloud approaching their valley, they said, ‘This cloud will give us rain!’ ‘No indeed! It is what you wanted to hasten: a storm-wind bearing a painful punishment 25 which will destroy everything by its Lord’s command.’ In the morning there was nothing to see except their [ruined] dwellings: this is how We repay the guilty.

Salih

7:

73-79

73 To the people of Thamud We sent their brother, Salih. He said, 'My people, serve God: you have no god other than Him. A clear sign has come to you now from your Lord: this is God's she-camel— a sign for you— so let her graze in God's land and do not harm her in any way, or you will be struck by a painful torment. 74 Remember how He made you heirs after Ad and settled you in the land to build yourselves castles on its plains and carve houses out of the mountains: remember God's blessings and do not spread corruption in the land,' 75 but the arrogant leaders among his people said to the believers they thought to be of no account, 'Do you honestly think

that Salih is a messenger from his Lord?' They said, 'Yes. We believe in the message sent through him,' 76 but the arrogant leaders said, 'We reject what you believe in,' 77 and then they hamstrung the camel. They defied their Lord's commandment and said, 'Salih, bring down the punishment you threaten, if you really are a messenger!' 78 An earthquake seized them: by the next morning they were lying dead in their homes. 79 So he turned away from them, saying, 'My people, I delivered my Lord's messages to you and gave you sincere advice, but you did not like those who gave sincere advice.'

11:

61-68

61 To the Thamud, We sent their brother, Salih. He said, 'My people, worship God. You have no god other than Him. It was He who brought you into being from the earth and made you inhabit it, so ask forgiveness from Him, and turn back to Him: my Lord is near, and ready to answer.' 62 They said, 'Salih, We used to have such great hope in you. Will you forbid us to worship what our fathers worshipped? We are in grave doubt about what you are asking us to do.'

63 He said, 'My people, just think: if I did have clear proof from my Lord, and if He had given me mercy of His own, who could protect me from God if I disobeyed Him? You would only make my loss greater. 64 My people, this camel belongs to God, a sign for you, so leave it to pasture on God's earth and do not harm it, or you

will soon be punished.’ 65 But they hamstrung it, so he said, ‘Enjoy life^a for another three days: 66 this warning will not prove false.’ And so, when Our command was fulfilled, by Our mercy We saved Salih and his fellow believers from the disgrace of that day. [Prophet], it is your Lord who is the Strong, the Mighty One. 67 The blast struck the evildoers and they lay dead in their homes, 68 as though they had never lived and flourished there. Yes, the Thamud denied their Lord– so away with the Thamud!

84-90

84 And to Midian, We sent their brother Shu_ayb. He said, ‘My people, worship God. You have no god other than Him. Do not give short measure nor short weight. I see you are prospering, but I fear you will have torment on an overwhelming Day. 85 My people, in fairness, give full measure and weight. Do not withhold from people things that are rightly theirs, and do not spread corruption in the land. 86 What lasts with God is best for you, if you are believers: I am not your keeper.’ 87 They said, ‘Shu_ayb, does your prayer tell you that we should abandon what our forefathers worshipped and refrain from doing whatever we please with our own property? Indeed you are a tolerant and sensible man.’ 88 He answered, ‘My people, can you not see? What if I am acting on clear evidence from my Lord? He Himself has given me good provision: I do not want to do what I am forbidding you to do, I only want to put things right as far as I can. I cannot succeed without God’s help: I trust in Him, and always turn to Him. 89 My people, do not let your opposition to me bring upon you a similar fate to the peoples of Noah or Hud or Salih; the people of Lot are not far away from you.^b 90 Ask forgiveness from your Lord, and turn to Him in repentance: my Lord is merciful and most loving.’

26:

141-159

141 The people of Thamud, too, called the messengers liars.
142 Their brother Salih said to them, ‘Will you not be mindful of God? 143 I am a faithful messenger to you: 144 be mindful of God and obey me. 145 I ask no reward from you, for my only reward is with the Lord of the Worlds. 146 [Do you think] you will be left secure for ever in what you have here– 147 gardens, springs, 148 fields, palm trees

laden with fruit– 149 carving your fine houses from the mountains?
150 Be mindful of God and obey me: 151 do not obey those who are
given to excess 152 and who spread corruption in the land instead of
doing what is right.’ 153 They said, ‘You are bewitched! 154 You are
nothing but a man like us. Show us a sign, if you are telling the
truth.’ 155 He said, ‘Here is a camel. She should have her turn to
drink and so should you, each on a specified day, 156 so do not harm
her, or the punishment of a terrible day will befall you.’ 157 But they
hamstrung her. In the morning they had cause to regret it: 158 the
punishment fell upon them. There truly is a sign in this, though
most of them will not believe: 159 your Lord alone is the Almighty, the
Merciful.

27:

45-53

45 To the people of Thamud We sent their brother, Salih, saying,
‘Worship God alone,’ but they split into two rival factions. 46 Salih
said, ‘My people, why do you rush to bring [forward] what is bad
rather than good? Why do you not ask forgiveness of God, so that
you may be given mercy?’ 47 They said, ‘We see you and your followers
as an evil omen.’ He replied, ‘God will decide on any omen
you may see: you people are being put to the test.’ 48 There were nine
men in the city who spread corruption in the land without making
amends. 49 They said, ‘Swear by God: we shall attack this man and
his household in the night, then say to his next of kin, “We did not
witness the destruction of his household. We are telling the truth.”’
50 So they devised their evil plan, but We too made a plan of which
they were unaware. 51 See how their scheming ended: We destroyed
them utterly, along with all their people. 52 As a result of their evil
deeds, their homes are desolate ruins– there truly is a sign in this for
those who know– 53 but We saved those who believed and were
mindful of God.

54:

23-32

23 The people of Thamud also rejected the warnings: 24 they said,
‘What? A man? Why should we follow a lone man from amongst
ourselves? That would be misguided; quite insane! 25 Would a message

be given to him alone out of all of us? No, he is an insolent liar!
26 'Tomorrow they will know who is the insolent liar, 27 for We shall
send them a she-camel to test them: so watch them [Salih] and be
patient. 28Tell them the water is to be shared between them:^a each
one should drink in turn.' 29 But they called their companion, who
took a sword and hamstringed the camel. 30How [terrible] was My
punishment and [the fulfilment of] My warnings! 31We released a
single mighty blast against them and they ended up like a fencemaker's
dry sticks. 32We have made it easy to learn lessons from the
Qur_an: will anyone take heed?

Abraham (Ibrahim)

2:

122-141

122 Children of Israel, remember how I blessed you and favoured you over other people, 123 and beware of a Day when no soul can stand in for another. No compensation will be accepted from it, nor intercession be of use to it, nor will anyone be helped. 124When Abraham's Lord tested him with certain commandments, which he fulfilled, He said, 'I will make you a leader of people.' Abraham asked, 'And will You make leaders from my descendants too?' God answered, 'My pledge does not hold for those who do evil.'

125We made the House^a a resort and a sanctuary for people, saying, 'Take the spot where Abraham stood as your place of prayer.' We commanded Abraham and Ishmael: 'Purify My House for those who walk round it, those who stay there, and those who bow and prostrate themselves in worship.' 126Abraham said, 'My Lord, make this land secure and provide with produce those of its people who believe in God and the Last Day.' God said, 'As for those who disbelieve, I will grant them enjoyment for a short while and then subject them to the torment of the Fire— an evil destination.'

127 As Abraham and Ishmael built up the foundations of the House [they prayed], 'Our Lord, accept [this] from us. You are the All Hearing, the All Knowing. 128 Our Lord, make us devoted^b to You; make our descendants into a community devoted to You. Show us how to worship and accept our repentance, for You are the Ever Relenting, the Most Merciful. 129Our Lord, make a messenger of their own rise up from among them, to recite Your revelations to them, teach them the Scripture and wisdom, and purify them: You are the Mighty, the Wise.'

130Who but a fool would forsake the religion of Abraham? We have chosen him in this world and he will rank among the righteous in the Hereafter. 131 His Lord said to him, 'Devote yourself to Me.' Abraham replied, 'I devote myself to the Lord of the Universe,' 132 and commanded his sons to do the same, as did Jacob: 'My sons, God has chosen [your] religion for you, so make sure you devote yourselves to Him, to your dying moment.'

133Were you [Jews] there to see when death came upon Jacob? When he said to his sons, 'What will you worship after I am gone?'

they replied, 'We shall worship your God and the God of your fathers, Abraham, Ishmael, and Isaac, one single God: we devote ourselves to Him.' 134 That community passed away. What they earned belongs to them, and what you earn belongs to you: you will not be answerable for their deeds.

135 They say, 'Become Jews or Christians, and you will be rightly guided.' Say [Prophet], 'No, [ours is] the religion of Abraham, the upright, who did not worship any god besides God.' 136 So [you believers], say, 'We believe in God and in what was sent down to us and what was sent down to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes, and what was given to Moses, Jesus, and all the prophets by their Lord. We make no distinction between any of them, and we devote ourselves to Him.' 137 So if they believe like you do, they will be rightly guided. But if they turn their backs, then they will be entrenched in opposition. God will protect you from them: He is the All Hearing, the All Knowing. And say [believers], 138 '[Our life] takes its colour from God, and who gives a better colour than God? It is Him we worship.'

139 Say [Prophet] [to the Jews and Christians], 'How can you argue with us about God when He is our Lord and your Lord? Our deeds belong to us, and yours to you. We devote ourselves entirely to Him. 140 Or are you saying that Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes were Jews or Christians?' [Prophet], ask them, 'Who knows better: you or God? Who could be more wicked than those who hide a testimony [they received] from God? God is not unmindful of what you do.' 141 That community passed away: what they earned belongs to them, and what you earn belongs to you. You will not be answerable for their deeds.

258-260

258 [Prophet], have you not thought about the man who disputed with Abraham about his Lord, because God had given him power to rule? When Abraham said, 'It is my Lord who gives life and death,' he said, 'I too give life and death.' So Abraham said, 'God brings the sun from the east; so bring it from the west.' The disbeliever was dumbfounded: God does not guide those who do evil.

260 And when Abraham said, 'My Lord, show me how You give life to the dead,' He said, 'Do you not believe, then?' 'Yes,' said Abraham, 'but just to put my heart at rest.' So God said, 'Take four birds and

train them to come back to you. Then place them on separate hilltops,
^a call them back, and they will come flying to you: know that
God is all powerful and wise.’

3:

33-37

33 God chose Adam, Noah, Abraham’s family,^a and the family of
_Imran, over all other people, 34 in one line of descent– God hears
and knows all. 35 _Imran’s wife said, ‘Lord, I have dedicated what is
growing in my womb entirely to You; so accept this from me. You are
the One who hears and knows all,’ 36but when she gave birth, she
said, ‘My Lord! I have given birth to a girl’– God knew best what
she had given birth to: the male is not like the female–‘ I name her
Mary and I commend her and her offspring to Your protection from
the rejected Satan.’ 37 Her Lord graciously accepted her and made
her grow in goodness, and entrusted her to the charge of Zachariah.

65-68

65People of the Book, why do you argue about Abraham when the
Torah and the Gospels were not revealed until after his time? Do you
not understand? 66You argue about some things of which you have
some knowledge, but why do you argue about things of which you
know nothing? God knows and you do not. 67Abraham was neither a
Jew nor a Christian. He was upright and devoted to God, never an
idolater, 68 and the people who are closest to him are those who truly
follow his ways, this Prophet, and [true] believers– God is close to
[true] believers.

84-99

84 Say [Muhammad], ‘We [Muslims] believe in God and in what
has been sent down to us and to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and
the Tribes. We believe in what has been given to Moses, Jesus,
and the prophets from their Lord. We do not make a distinction
between any of the [prophets]. It is to Him that we devote ourselves.’
85 If anyone seeks a religion other than [*islam*] complete devotion to

God, it will not be accepted from him: he will be one of the losers in
the Hereafter. 86Why would God guide people who deny the truth,

after they have believed and acknowledged that the Messenger is true, and after they have been shown clear proof? God does not guide evildoers: 87 such people will be rewarded with rejection by God, by the angels, by all people, 88 and so they will remain, with no relief or respite for their suffering. 89 Not so those who afterwards repent and mend their ways— God is most forgiving and merciful— 90[although] the repentance of those who, having believed, then increase in their disbelief, will not be accepted. They are the ones who have gone [far] astray: 91 those who disbelieve and die disbelievers will not be saved even if they offer enough gold to fill the entire earth. Agonizing torment is in store for them, and there will be no one to help them. 92None of you [believers] will attain true piety unless you give out of what you cherish: whatever you give, God knows about it very well.

93Except for what Israel made unlawful for himself, all food was lawful to the Children of Israel before the Torah was revealed.^a Say, ‘Bring the Torah and read out [the relevant passage] if you are telling the truth. 94 Those who persist in making up lies and attributing them to God after this are the wrongdoers.’ 95 [Prophet], say, ‘God speaks the truth, so follow Abraham’s religion: he had true faith and he was never an idolater.’ 96The first House [of worship] to be established for people was the one at Mecca.^b It is a blessed place; a source of guidance for all people; 97 there are clear signs in it; it is the place where Abraham stood to pray; whoever enters it is safe. Pilgrimage to the House is a duty owed to God by people who are able to undertake it. Those who reject this [should know that] God has no need of anyone. 98 Say, ‘People of the Book, why do you reject God’s revelations? God witnesses everything you do.’ 99 Say, ‘People of the Book, why do you turn the believers away from God’s path and try to make it crooked, when you yourselves [should be] witnesses to the [truth]? God is not heedless of anything you do.’

4:

47-57

47People of the Book, believe in what We have sent down to confirm what you already have before We wipe out [your sense of] direction,^c turning you back, or reject you, as We rejected those who broke the Sabbath: God’s will is always done. 48 God does not forgive the joining of partners with Him: anything less than that He forgives to whoever He will, but anyone who joins partners with God has concocted a tremendous sin. 49 [Prophet], have you considered those

who claim purity for themselves? No! God purifies whoever He will: no one will be wronged by as much as the husk of a date stone. 50 See how they invent lies about God, this in itself is a flagrant sin! 51 Do you not see how those given a share of the Scripture, [evidently] now believe in idols and evil powers? They say of the disbelievers, 'They are more rightly guided than the believers.'^f 52 Those are the ones God has rejected: you [Prophet] will not find

anyone to help those God has rejected. 53 Do they have any share of what He possesses? If they did they would not give away so much as the groove of a date stone. 54 Do they envy [other] people for the bounty^a God has granted them? We gave the descendants of Abraham the Scripture and wisdom— and We gave them a great kingdom— 55 but some of them believed in it^b and some turned away from it. Hell blazes fiercely enough. 56 We shall send those who reject Our revelations to the Fire. When their skins have been burned away, We shall replace them with new ones so that they may continue to feel the pain: God is mighty and wise. 57 As for those who believe and do good deeds, We shall admit them into Gardens graced with flowing streams and there they will remain forever. They will have pure spouses there, and We shall admit them into cool refreshing shade.

116-126

116 God does not forgive the worship of others beside Him— though He does forgive whoever He will for lesser sins— for whoever does this has gone far, far astray. 117 In His place the idolaters invoke only females,^a and Satan, the rebel 118 God rejected, who said, 'I will certainly take my due share of Your servants; 119 I will mislead them and incite vain desires in them; I will command them to slit the ears of cattle;^b I will command them to tamper with God's creation.' Whoever chooses Satan as a patron instead of God is utterly ruined: 120 he makes them promises and raises false hopes, but Satan's promises are nothing but delusion. 121 Such people will have Hell for their home and will find no escape from it, 122 but We shall admit those who believe and do good deeds into Gardens graced with flowing streams, there to remain for ever— a true promise from God. Who speaks more truly than God? 123 It will not be according to your hopes or those of the People of the Book: anyone who does wrong will be requited for it and will find no one to protect or help him against God; 124 anyone, male or female, who does good deeds and is a believer, will enter Paradise and will not be wronged by as much as the dip in a date stone. 125 Who could be better in religion than those who direct themselves

wholly to God, do good, and follow the religion of Abraham, who was true in faith? God took Abraham as a friend. 126 It is to God that everything in the heavens and earth belongs: God is fully aware of all things.

163-169

163 We have sent revelation to you [Prophet] as We did to Noah and the prophets after him, to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes, to Jesus, Job, Jonah, Aaron, and Solomon– to David We gave the book [of Psalms]– 164 to other messengers We have already mentioned to you, and also to some We have not. To Moses God spoke directly. 165 They were messengers bearing good news and warning, so that mankind would have no excuse before God, once

the messengers had been sent: God is almighty and all wise. 166 But God Himself bears witness to what He has sent down to you– He sent it down with His full knowledge– the angels too bear witness, though God is sufficient witness. 167 Those who have disbelieved and barred others from God’s path have gone far astray; 168 God will not forgive those who have disbelieved and do evil, nor will He guide them to any path 169 except that of Hell, where they will remain for ever– this is easy for God.

6:

74-83

74 Remember when Abraham said to his father, Azar, ‘How can you take idols as gods? I see that you and your people have clearly gone astray.’ 75 In this way We showed Abraham [God’s] mighty dominion over the heavens and the earth, so that he might be a firm believer. 76 When the night grew dark over him he saw a star and said, ‘This is my Lord,’ but when it set, he said, ‘I do not like things that set.’ 77 And when he saw the moon rising he said, ‘*This* is my Lord,’ but when it too set, he said, ‘If my Lord does not guide me, I shall be one of those who go astray.’ 78 Then he saw the sun rising and cried, ‘*This* is my Lord! This is greater.’ But when the sun set, he said, ‘My people, I disown all that you worship beside God. 79 I have turned my face as a true believer towards Him who created the heavens and the earth. I am not one of the polytheists.’

80 His people argued with him, and he said, ‘How can you argue

with me about God when He has guided me? I do not fear anything you associate with Him: unless my Lord wills [nothing can happen]. My Lord encompasses everything in His knowledge. How can you not take heed? 81 Why should I fear what you associate with Him? Why do you not fear to associate with Him things for which He has sent you no authority? Tell me, if you know the answer, which side has more right to feel secure? 82 It is those who have faith, and do not mix their faith with idolatry,^a who will be secure, and it is they who are rightly guided.’ 83 Such was the argument We gave to Abraham against his people– We raise in rank whoever We will– your Lord is all wise, all knowing.

159-165

159 As for those who have divided their religion and broken up into factions, have nothing to do with them [Prophet]. Their case rests with God: in time He will tell them about their deeds. 160 Whoever has done^b a good deed will have it ten times to his credit, but whoever has done a bad deed will be repaid only with its equivalent– they will not be wronged. 161 Say, ‘My Lord has guided me to a straight path, an upright religion, the faith of Abraham, a man of pure faith. He was not a polytheist.’ 162 Say, ‘My prayers and sacrifice, my life and death, are all for God, Lord of all the Worlds; 163 He has no partner. This is what I am commanded, and I am the first^c to devote myself to Him.’ 164 Say, ‘Should I seek a Lord other than God, when He is the Lord of all things?’ Each soul is responsible for its own actions; no soul will bear the burden of another. You will all return to your Lord in the end, and He will tell you the truth about your differences. 165 It is He who made you successors^d on the earth and raises some of you above others in rank, to test you through what He gives you. [Prophet], your Lord is swift in punishment, yet He is most forgiving and merciful.

9:

64-70

64 The hypocrites fear that a sura will be revealed exposing what is in their hearts– say, ‘Carry on with your jokes: God will bring about what you fear!’– 65 yet if you were to question them, they would be sure to say, ‘We were just chatting, just amusing ourselves.’ Say, ‘Were you making jokes about God, His Revelations, and His Messenger?’ 66 Do not try to justify yourselves; you have gone from belief

to disbelief.' We may forgive some of you, but We will punish others: they are evildoers. 67The hypocrites, both men and women, are all the same: they order what is wrong and forbid what is right; they are tight-fisted. They have ignored God, so He has ignored them.^a The hypocrites are the disobedient ones. 68 God promises the Fire of Hell as a permanent home for the hypocrites, both men and women, and the disbelievers: this is enough for them. God rejects them and a lasting punishment awaits them. 69 'You^b are like those who lived before you: they were even stronger than you, with more wealth and children; they enjoyed their share in this life as you have enjoyed yours; like them, you have indulged in idle talk.' Their deeds go to waste in this world and the next; it is they who will lose all in the life to come. 70Have they never heard the stories about their predecessors, the peoples of Noah, _Ad, Thamud, Abraham, Midian, and the ruined cities? Their messengers came to them with clear evidence of the truth: God would not deceive them; they deceived themselves.

113-116

113 It is not fitting for the Prophet and the believers to ask forgiveness for the idolaters– even if they are related to them– after having been shown that they are the inhabitants of the Blaze: 114Abraham asked forgiveness for his father because he had made a promise to him, but once he realized that his father was an enemy of God, he washed his hands of him. Abraham was tender-hearted and forbearing. 115God would not condemn for going astray those He has already guided [to the faith] before making entirely clear to them what they should avoid.^a God has knowledge of everything; 116 control of the heavens and earth belongs to God; He alone gives life and death; you have no ally or helper other than Him.

11:

69-76

69To Abraham Our messengers brought good news. They said, 'Peace.' He answered, 'Peace,' and without delay he brought in a roasted calf. 70 When he saw that their hands did not reach towards the meal, he found this strange and became afraid of them. But they said, 'Do not be afraid. We have been sent against the people of Lot.' 71 His wife was standing [nearby] and laughed. We gave her good news of Isaac and, after him, of Jacob. 72 She said, 'Alas for me! How am I to bear a child when I am an old woman, and my husband here

is an old man? That would be a strange thing!’ 73 They said, ‘Are you astonished at what God ordains? The grace of God and His blessings be upon you, people of this house! For He is worthy of all praise and glory.’ 74 Then, when the fear left Abraham and the good news came to him, he pleaded with Us for Lot’s people, 75 for Abraham was forbearing, tender-hearted, and devout. 76 ‘Abraham, cease your pleading: what your Lord has ordained has come about; punishment is coming to them, which cannot be turned back.’

12:

3-6

3We tell you [Prophet] the best of stories in revealing this Qur’an to you.^a Before this^b you were one of those who knew nothing about them. 4 Joseph said to his father, ‘Father, I dreamed of eleven stars and the sun and the moon: I saw them all bow down before me,’ 5 and he replied, ‘My son, tell your brothers nothing of this dream, or they may plot to harm you—Satan is man’s sworn enemy. 6 This is about how your Lord will choose you, teach you to interpret dreams, and perfect His blessing on you and the House of Jacob, just as He perfected it earlier on your forefathers Abraham and Isaac: your Lord is all knowing and wise.’

37-42

37 He said, ‘I can tell you what this means before any meal arrives: this is part of what my Lord has taught me. I reject the faith of those who disbelieve in God and deny the life to come, 38 and I follow the faith of my forefathers Abraham, Isaac, and Jacob. Because of God’s grace to us and to all mankind, we would never worship anything beside God, but most people are ungrateful. 39Fellow prisoners, would many diverse gods be better than God the One, the All Powerful? [No indeed!] 40 All those you worship instead of Him are mere names you and your forefathers have invented, names for

which God has sent down no sanction. Authority belongs to God alone, and He orders you to worship none but Him: this is the true faith, though most people do not realize it. 41Fellow prisoners, one of you will serve his master with wine; the other will be crucified and the birds will peck at his head. That is the end of the matter on which you asked my opinion.’ 42 Joseph said to the one he knew would be saved, ‘Mention me to your master,’ but Satan made him forget to do

this, and so Joseph remained in prison for a number of years.

14:

35-41

35Remember when Abraham said, ‘Lord, make this town safe! Preserve me and my offspring from idolatry, 36Lord, the [idols] have

led many people astray! Anyone who follows me is with me, but as for anyone who disobeys me– You are surely forgiving and merciful. 37Our Lord, I have established some of my offspring in an uncultivated valley, close to Your Sacred House, Lord, so that they may keep up the prayer. Make people’s hearts turn to them, and provide them with produce, so that they may be thankful. 38Our Lord, You know well what we conceal and what we reveal: nothing at all is hidden from God, on earth or in heaven. 39 Praise be to God, who has granted me Ishmael and Isaac in my old age: my Lord hears all requests! 40Lord, grant that I and my offspring may keep up the prayer. Our Lord, accept my request. 41 Our Lord, forgive me, my parents, and the believers on the Day of Reckoning.’

15:

51-60

51Tell them too about Abraham’s guests: 52 when they came to him and said, ‘Peace,’ he said, ‘We are afraid of you.’ 53 ‘Do not be afraid,’ they said, ‘We bring you good news of a son who will have great knowledge.’ 54 He said, ‘How can you give me such news when old age has come to me? What sort of news is this?’ 55 They said, ‘We

have told you the truth, so do not despair.’ 56 He said, ‘Who but the misguided despair of the mercy of their Lord?’ 57 and then asked, ‘Messengers, what is your errand?’ 58 They replied, ‘We have been sent to a people who are guilty.’ 59But We shall save the household of Lot, 60 all except his wife: We have decreed that she will be one of those who stay behind.

16:

120-124

120 Abraham was truly an example: devoutly obedient to God and true in faith. He was not an idolater; 121 he was thankful for the blessings of God who chose him and guided him to a straight path. 122 We gave him blessings in this world, and he is among the righteous in the Hereafter. 123 Then We revealed to you [Muhammad], 'Follow the creed of Abraham, a man of pure faith who was not an idolater.' 124 The Sabbath was made obligatory only for those who differed about it. On the Day of Resurrection your Lord will judge between them as to their differences.

19:

41-49

41 Mention too, in the Qur'an, the story of Abraham. He was a man of truth, a prophet. 42 He said to his father, 'Father, why do you worship something that can neither hear nor see nor benefit you in any way? 43 Father, knowledge that has not reached you has come to me, so follow me: I will guide you to an even path. 44 Father, do not worship Satan— Satan has rebelled against the Lord of Mercy. 45 Father, I fear that a punishment from the Lord of Mercy may afflict you and that you may become Satan's companion [in Hell].'^a 46 His father answered, 'Abraham, do you reject my gods? I will stone you if you do not stop this. Keep out of my way!' 47 Abraham said, 'Peace be with you: I will beg my Lord to forgive you— He is always gracious to me— 48 but for now I will leave you, and the idols you all pray to, and I will pray to my Lord and trust that my prayer will not be in vain.' 49 When he left his people and those they served beside God, We granted him Isaac and Jacob and made them both prophets: 50 We granted Our grace to all of them, and gave them a noble reputation.

58-63

58 These were the prophets God blessed— from the seed of Adam, of those We carried in the Ark with Noah, from the seed of Abraham and Israel— and those We guided and chose. When the revelations of the Lord of Mercy were recited to them, they fell to their knees and wept, 59 but there came after them generations who neglected prayer and were driven by their own desires. These will come face to face with their evil, 60 but those who repent, who believe, who do righteous

deeds, will enter Paradise. They will not be wronged in the least: 61 they will enter the Gardens of Lasting Bliss, promised by the Lord of Mercy to His servants– it is not yet seen but truly His promise will be fulfilled. 62 There they will hear only peaceful talk, nothing bad; there they will be given provision morning and evening. 63 That is the Garden We shall give as their own to those of Our servants who were devout.

21:

48-75

48 We gave Moses and Aaron [the Scripture] that distinguishes right from wrong, a light and a reminder for those who are mindful of God, 49 those who stand in awe of their Lord, though He is unseen, and who fear the Hour. 50 This [Qur_an] too is a blessed message We have sent down– are you [people] going to deny it? 51 Long ago We bestowed right judgement on Abraham and We knew him well. 52 He said to his father and his people, ‘What are these images to which you are so devoted?’ 53 They replied, ‘We found our fathers worshipping them.’ 54 He said, ‘You and your fathers have clearly gone astray.’ 55 They asked, ‘Have you brought us the truth or are you just playing about?’ 56 He said, ‘Listen! Your true Lord is the Lord of the heavens and the earth, He who created them, and I am a witness to this. 57 By God I shall certainly plot against your idols as soon as you have turned your backs!’ 58 He broke them all into pieces, but left the biggest one for them to return to. 59 They said, ‘Who has done this to our gods? How wicked he must be!’ 60 Some said, ‘We heard a youth called Abraham talking about them.’ 61 They said, ‘Bring him before the eyes of the people, so that they may witness [his trial].’ 62 They asked, ‘Was it you, Abraham, who did this to our gods?’ 63 He said, ‘No, it was done by the biggest of them– this one. Ask them, if they can talk.’ 64 They turned to one another, saying, ‘It is you who are in the wrong,’ 65 but then they lapsed again and said, ‘You know very well these gods cannot speak.’ 66 Abraham said, ‘How can you worship what can neither benefit nor harm you, instead of God? 67 Shame on you and on the things you worship instead of God. Have you no sense?’ 68 They said, ‘Burn him and avenge your gods, if you are going to do the right thing.’ 69 But We said, ‘Fire, be cool and safe for Abraham.’ 70 They planned to harm him, but We made them suffer the greatest loss. 71 We saved him and Lot [and sent them] to the land We blessed for all people, 72 and We gave him Isaac and Jacob as an additional gift, and made each of them righteous. 73 We made all

of them leaders, guiding others by Our command, and We inspired them to do good works, to keep up the prayer, and to give alms: they were Our true worshippers. 74We gave Lot sound judgement and knowledge and saved him from the community who practised obscenities– they were shameless people who broke God’s law! 75We admitted him to Our mercy; he was a righteous man.

22:

25-30

25 As for the disbelievers, who bar others from God’s path and from the Sacred Mosque– which We made for all people, residents and visitors alike– and who try to violate it with wrongdoing, We shall make them taste a painful punishment. 26We showed Abraham the site of the House, saying, ‘Do not assign partners to Me. Purify My House for those who circle around it, those who stand to pray, and those who bow and prostrate themselves. 27 Proclaim the Pilgrimage to all people. They will come to you on foot and on every kind of swift mount, emerging from every deep mountain pass 28 to attain benefits and celebrate God’s name, on specified days, over the livestock He has provided for them– feed yourselves and the poor and unfortunate– 29 so let the pilgrims perform their acts of cleansing, fulfil their vows, and circle around the Ancient House.’ 30 All this [is ordained by God]: anyone who honours the sacred ordinances of God will have good rewards from his Lord.

42-46

42 If they reject you [Prophet], so did the people of Noah before them, and those of _Ad, Thamud, 43Abraham, Lot, 44 Midian. Moses too was called a liar. I gave the disbelievers time, but in the end I punished them. How I condemned them! 45How many towns steeped in wrongdoing We have destroyed and left in total ruin; how many deserted wells; how many lofty palaces! 46Have these people [of Mecca] not travelled through the land with hearts to understand and ears to hear? It is not people’s eyes that are blind, but their hearts within their breasts.

75-78

75God chooses messengers from among the angels and from

among men. God is all hearing, all seeing: 76He knows what lies before and behind them. All matters return to Him. 77 Believers, bow down, prostrate yourselves, worship your Lord, and do good so that you may succeed. 78 Strive hard for God as is His due: He has chosen you and placed no hardship in your religion, the faith of your forefather Abraham. God has called you Muslims—both in the past and in this [message]—so that the Messenger can bear witness about you and so that you can bear witness about other people. So keep up the prayer, give the prescribed alms, and seek refuge in God: He is your protector—an excellent protector and an excellent helper.

26:

69-89

69Tell them the story of Abraham, 70 when he asked his father and his people, ‘What do you worship?’ 71 They said, ‘We worship idols, and are constantly in attendance on them.’ 72 He asked, ‘Do they hear you when you call? 73 Do they help or harm you?’ 74They replied, ‘No, but this is what we saw our fathers doing.’ 75Abraham said, ‘Those idols you have worshipped, 76 you and your forefathers, 77 are my enemies; not so the Lord of the Worlds, 78 who created me. It is He who guides me; 79 He who gives me food and drink; 80He who cures me when I am ill; 81 He who will make me die and then give me life again; 82 and He who will, I hope, forgive my faults on the Day of Judgement. 83My Lord, grant me wisdom; join me with the righteous; 84 give me a good name among later generations; 85make me one of those given the Garden of Bliss— 86 forgive my father, for he is one of those who have gone astray— 87 and do not disgrace me on the Day when all people are resurrected: 88 the Day when neither wealth nor children can help, 89 when the only one who will be saved is the one who comes before God with a heart devoted to Him.’

29:

16-18

16We also sent Abraham. He said to his people, ‘Serve God and be mindful of Him: that is better for you, if only you knew. 17What you worship instead of God are mere idols; what you invent is nothing but falsehood. Those you serve instead of God have no power to give

you provisions, so seek provisions from God, serve Him, and give Him thanks: you will all be returned to Him. 18 If you say this is a lie, [be warned that] other communities before you said the same. The messenger's only duty is to give clear warning.'

24-35

24 The only answer Abraham's people gave was, 'Kill him or burn him!' but God saved him from the Fire: there truly are signs in this for people who believe. 25 Abraham said to them, 'You have chosen idols instead of God but your love for them will only last for the present life: on the Day of Resurrection, you will disown and reject one another. Hell will be your home and no one will help you.' 26 Lot believed him, and said, 'I will flee to my Lord: He is the Almighty, the All Wise.' 27 We gave Isaac and Jacob to Abraham, and placed prophethood and Scripture among his offspring. We gave him his rewards in this world, and in the life to come he will be among the righteous.

28 And Lot: when He said to his people, 'You practise outrageous acts that no people before you have ever committed. 29 How can you lust after men, waylay travellers, and commit evil in your gatherings?' the only answer his people gave was, 'Bring God's punishment

down on us, if what you say is true.' 30 So he prayed, 'My Lord, help me against these people who spread corruption.' 31 When Our messengers brought the good news [of the birth of a son] to Abraham,^a they told him, 'We are about to destroy the people of that town. They are wrongdoers.' 32 Abraham said, 'But Lot lives there.' They answered, 'We know who lives there better than you do. We shall save him and his household, except for his wife: she will be one of those who stay behind.' 33 When Our messengers came to Lot, he was troubled and distressed on their account. They said, 'Have no fear or grief: we shall certainly save you and your household, except for your wife— she will be one of those who stay behind— 34 and we shall send a punishment from heaven down on the people of this town because they violate [God's order].' 35 We left some [of the town] there as a clear sign for those who use their reason.

33:

7-8

7We took a solemn pledge from the prophets– from you [Muhammad], from Noah, from Abraham, from Moses, from Jesus, son of Mary– We took a solemn pledge from all of them: 8 God will question [even] the truthful about their sincerity, and for those who reject the truth He has prepared a painful torment.

37:

83-122

83Abraham was of the same faith: 84 he came to his Lord with a devoted heart. 85 He said to his father and his people, ‘What are you worshipping? 86How can you choose false gods instead of the true God? 87 So what is your opinion about the Lord of all the Worlds?’ 88 then he looked up to the stars. 89 He said, ‘I am sick,’ 90 so [his people] turned away from him and left. 91 He turned to their gods and said, 92 ‘Do you not eat? Why do you not speak?’ 93 then he turned and struck them with his right arm. 94 His people hurried towards him, 95but he said, ‘How can you worship things you carve with your own hands, 96 when it is God who has created you and all your handiwork?’ 97 They said, ‘Build a pyre and throw him into the blazing fire.’ 98 They wanted to harm him, but We humiliated them.

99 He said, ‘I will go to my Lord: He is sure to guide me. 100Lord, grant me a righteous son,’ 101so We gave him the good news that he would have a patient son. 102 When the boy was old enough to work with his father, Abraham said, ‘My son, I have seen myself sacrificing you in a dream. What do you think?’ He said, ‘Father, do as you are commanded and, God willing, you will find me steadfast.’ 103 When they had both submitted to God, and he had laid his son down on the side of his face, 104We called out to him, ‘Abraham, 105 you have fulfilled the dream.’ This is how We reward those who do good– 106 it was a test to prove [their true characters]– 107We ransomed his son with a momentous sacrifice, 108and We let him be praised by succeeding generations: 109 ‘Peace be upon Abraham!’ 110 This is how We reward those who do good: 111 truly he was one of Our faithful servants.

112We gave Abraham the good news of Isaac– a prophet and a righteous man– 113 and blessed him and Isaac too: some of their

offspring were good, but some clearly wronged themselves. 114We also bestowed Our favour on Moses and Aaron: 115We saved them and their people from great distress; 116We helped them, so they were

the ones to succeed; 117We gave them the Scripture that makes things clear; 118We guided them to the right path; 119We let them be praised by succeeding generations: 120 ‘Peace be upon Moses and Aaron!’ 121 This is how We reward those who do good: 122 truly they were among Our faithful servants.

38:

45-49

45Remember Our servants Abraham, Isaac, and Jacob, all men of strength and vision. 46We caused them to be devoted to Us, through their sincere remembrance of the Final Home: 47 with Us they will be among the elect, the truly good. 48 And remember Our servants Ishmael, Elisha, and Dhu ’l-Kifl, each of them truly good. 49 This is a lesson.

42:

13-18

13 In matters of faith, He has laid down for you [people] the same commandment that He gave Noah, which We have revealed to you [Muhammad] and which We enjoined on Abraham and Moses and Jesus: ‘Uphold the faith and do not divide into factions within it’— what you [Prophet] call upon the idolaters to do is hard for them; God chooses whoever He pleases for Himself and guides towards Himself those who turn to Him. 14 They divided, out of rivalry, only after knowledge had come to them, and, if it had not been for a decree already passed by your Lord to reprieve them until an appointed time, they would already have been judged. Those after them, who inherited the Scripture, are in disquieting doubt about it. 15 So [Prophet] call people to that faith and follow the straight path as you have been commanded. Do not go by what they desire, but say, ‘I believe in whatever Scripture God has sent down. I am commanded to bring justice between you. God is our Lord and your Lord— to us our deeds and to you yours, so let there be no argument between us and you— God will gather us together, and to Him we shall return.’ 16 As for those who argue about God after He has been acknowledged, their argument has no weight with their Lord: anger will fall upon them and agonizing torment awaits them. 17 It is God

who has sent down the Scripture with Truth and the Balance.^a How can you tell? The Last Hour may well be near: 18 those who do not believe in it seek to hasten it, but the believers stand in awe of it. They know it to be the Truth; those who argue about the Hour are far, far astray.

43:

20-28

20 They say, 'If the Lord of Mercy had willed it, we would not have worshipped them,' but they do not know that— they are only guessing—
21 or have We perhaps given them a book before this one, to which they hold fast? 22 No indeed! They say, 'We saw our fathers following this tradition; we are guided by their footsteps.' 23 Whenever We sent a messenger before you to warn a township, those corrupted by wealth said, in the same way, 'We saw our fathers following this tradition; we are only following in their footsteps.'
24 The messenger said, 'Even though I bring you a truer religion than what you saw your fathers following?' and they replied, 'But we do not believe the message you bring.' 25 We punished them: think about how those who rejected the Truth met their end. 26 Abraham said to his father and his people, 'I renounce what you worship. 27 I worship only Him who created me, and it is He who will guide me,' 28 and he bequeathed these words to his descendants so that they might return [to God].

46:

35

35 Be steadfast [Muhammad], like those messengers of firm resolve.^a Do not seek to hasten the punishment for the disbelievers: on the Day they see what they had been warned about, it will seem to them that they lingered no more than a single hour of a single day [in this life]. This is a warning. Shall any be destroyed except the defiant?

^a Noah, Abraham, Moses, Jesus, and Muhammad are traditionally termed 'the messengers of firm resolve' for their tenacity in preaching God's message.

51:

24-37

24 [Muhammad], have you heard the story of the honoured guests of Abraham? 25 They went in to see him and said, 'Peace.' 'Peace,' he said, [adding to himself] 'These people are strangers.' 26 He turned quickly to his household, brought out a fat calf, 27 and placed it before them. 'Will you not eat?' he said, 28 beginning to be afraid of them, but they said, 'Do not be afraid.' They gave him good news of a son who would be gifted with knowledge. 29 His wife then entered with a loud cry, struck her face,^e and said, 'A barren old woman?'^a 30 but they said, 'It will be so. This is what your Lord said, and He is the Wise, the All Knowing.' 31 Abraham said, 'What is your errand, messengers?' 32 They said, 'We are sent to a people lost in sin, 33 to bring down rocks of clay, 34 marked by your Lord for those who exceed all bounds.' 35 We brought out such believers as were there— 36 We found only one household devoted to God— 37 and left the town to be a sign for those who fear the painful punishment.

53:

33-55

33 [Prophet], consider that man who turned away: 34 he only gave a little and then he stopped. 35 Does he have knowledge of the Unseen? Can he see [the Hereafter]? 36 Has he not been told what was written in the Scriptures of Moses 37 and of Abraham, who fulfilled his duty: 38 that no soul shall bear the burden of another; 39 that man will only have what he has worked towards; 40 that his labour will be seen 41 and that in the end he will be repaid in full for it; 42 that the final goal is your Lord; 43 that it is He who makes people laugh and weep; 44 that it is He who gives death and life; 45 that He Himself created the two sexes, male and female, 46 from an ejected drop of sperm; 47 that He will undertake the second Creation; 48 that it is He who gives wealth and possessions; 49 that He is the Lord of Sirius;^c 50 that it was He who destroyed, in their entirety, ancient _Ad 51 and Thamud, 52 and before them the people of Noah who were even more unjust and insolent; 53 that it was He who brought down the ruined cities 54 and enveloped them in the punishment He ordained for them? 55 Which then of your Lord's blessings do you^d deny?

57:

26-29

26 We sent Noah and Abraham, and gave prophethood and scripture to their offspring: among them there were some who were rightly guided, but many were lawbreakers. 27 We sent other messengers to follow in their footsteps. After those We sent Jesus, son of Mary: We gave him the Gospel and put compassion and mercy into the hearts of his followers. But monasticism was something they invented— We did not ordain it for them— only to seek God's pleasure, and even so, they did not observe it properly. So We gave a reward to those of them who believed, but many of them were lawbreakers. 28 Believers, be mindful of God and have faith in His Messenger: He will give you a double share of His mercy; He will provide a light to help you walk; He will forgive you— God is most forgiving, most merciful. 29 The People of the Book should know that they have no power over any of God's grace and that grace is in the hand of God alone: He gives it to whoever He will. God's grace is truly immense.

60:

3-6

3 Neither your kinsfolk nor your children will be any use to you on the Day of Resurrection: He will separate you out. God sees everything you do. 4 You have a good example in Abraham and his companions, when they said to their people, 'We disown you and what you worship besides God! We renounce you! Until you believe in God alone, the enmity and hatred that has arisen between us will endure!'—except when Abraham said to his father, 'I will pray for forgiveness for you though I cannot protect you from God'—[they prayed] 5 'Lord, we have put our trust in You; we turn to You; You are our final destination. Lord, do not expose us to mistreatment [at the hands of] the disbelievers. Forgive us, Lord, for You are the

Almighty, the All Wise.' 6 Truly, they are a good example for you [believers] to follow, a good example for those who fear God and the Last Day. If anyone turns away, [remember] God is self-sufficing and worthy of all praise.

85:

1-4

1 By the sky with its towering constellations, 2by the promised Day,
3by the Witness^a and that which is witnessed, 4damned were the
makers of the trench,^b

^b Various suggestions are made as to who these trench-makers were, among others, that they were those commanded to make a trench by a Jewish ruler of sixth-century Yemen in order to torture Christians, also that the passage could refer to Nimrod's treatment of Abraham (Razi).

87:

1-19

1 [Prophet], glorify the name of your Lord the Most High, 2who
created [all things] in due proportion; 3 who determined their destinies
and guided them; 4 who brought out the green pasture 5 then
made it dark debris. 6 [Prophet], We shall teach you [the Qur_an] and
you will not forget—7 unless God wishes; He knows both what is
open and what is hidden—8We shall show you the easy way.^a 9So
remind, if reminding will help.^b 10 Those who stand in awe of God
will heed the reminder, 11but it will be ignored by the most wicked,
12 who will enter the Great Fire, 13 where they will neither die nor
live.^c 14 Prosperous are those who purify themselves, 15 remember the
name of their Lord, and pray. 16Yet you [people] prefer the life of
this world, 17 even though the Hereafter is better and more lasting.
18 All this is in the earlier scriptures, 19 the scriptures of Abraham and
Moses.

Lot (Lut)

6:

84-90

84 We gave him Isaac and Jacob, each of whom We guided, as We had guided Noah before, and among his descendants were David, Solomon, Job, Joseph, Moses, and Aaron— in this way We reward those who do good— 85 Zachariah, John, Jesus, and Elijah— every one of them was righteous— 86 Ishmael, Elisha, Jonah, and Lot. We favoured each one of them over other people, 87 and also some of their forefathers, their offspring, and their brothers: We chose them and guided them on a straight path. 88 Such is God's guidance, with which He guides whichever of His servants He will. If they had associated other gods with Him, all their deeds would have come to nothing. 89 Those are the ones to whom We gave the Scripture, wisdom, and prophethood. Even if these people now disbelieve in them, We have entrusted them to others who do not disbelieve. 90 Those were the people God guided, '[Prophet], follow the guidance they received.' Say, 'I ask no reward for it from you: it is a lesson for all people.'

7:

80-84

80 We sent Lot and he said to his people, 'How can you practise this outrage? No one in the world has outdone you in this. 81 You lust after men rather than women! You transgress all bounds!' 82 The only response his people gave was to say [to one another], 'Drive them out of your town! These men want to keep themselves chaste!' 83 We saved him and his kinsfolk— apart from his wife who stayed behind— 84 and We showered upon [the rest of] them a rain [of destruction]. See the fate of the evildoers.

11:

69-90

69 To Abraham Our messengers brought good news. They said, 'Peace.' He answered, 'Peace,' and without delay he brought in a

roasted calf. 70 When he saw that their hands did not reach towards the meal, he found this strange and became afraid of them. But they said, 'Do not be afraid. We have been sent against the people of Lot.' 71 His wife was standing [nearby] and laughed. We gave her good news of Isaac and, after him, of Jacob. 72 She said, 'Alas for me! How am I to bear a child when I am an old woman, and my husband here is an old man? That would be a strange thing!' 73 They said, 'Are you astonished at what God ordains? The grace of God and His blessings be upon you, people of this house! For He is worthy of all praise and glory.' 74 Then, when the fear left Abraham and the good news came to him, he pleaded with Us for Lot's people, 75 for Abraham was forbearing, tender-hearted, and devout. 76 'Abraham, cease your pleading: what your Lord has ordained has come about; punishment is coming to them, which cannot be turned back.'

77 And when Our messengers came to Lot, he was anxious for them, feeling powerless to protect them, and said, 'This is a truly terrible day!' 78 His people came rushing towards him; they used to commit foul deeds. He said, 'My people, here are my daughters.^b They are more wholesome for you, so have some fear of God and do not disgrace me with my guests. Is there not a single right-minded man among you?' 79 They said, 'You know very well that we have no right to your daughters. You know very well what we want.' 80 He said, 'If only I had the strength to stop you or could rely on strong support!' 81 They [the messengers] said, 'Lot, we are your Lord's messengers. They will not reach you. Leave with your household in the dead of night, and let none of you turn back. Only your wife

will suffer the fate that befalls the others. Their appointed time is the morning: is the morning not near?' 82 And so when what We had ordained came about, We turned their town upside down and rained down stones of baked clay on it, layer upon layer, 83 marked from your Lord. It is not far from the evildoers.^a

84 And to Midian, We sent their brother Shu_ayb. He said, 'My people, worship God. You have no god other than Him. Do not give short measure nor short weight. I see you are prospering, but I fear you will have torment on an overwhelming Day. 85 My people, in fairness, give full measure and weight. Do not withhold from people things that are rightly theirs, and do not spread corruption in the land. 86 What lasts with God is best for you, if you are believers: I am not your keeper.' 87 They said, 'Shu_ayb, does your prayer tell you that we should abandon what our forefathers worshipped and refrain from doing whatever we please with our own property? Indeed you are a tolerant and sensible man.' 88 He answered, 'My people, can you not see? What if I am acting on clear evidence from my Lord? He

Himself has given me good provision: I do not want to do what I am forbidding you to do, I only want to put things right as far as I can. I cannot succeed without God's help: I trust in Him, and always turn to Him. 89 My people, do not let your opposition to me bring upon you a similar fate to the peoples of Noah or Hud or Salih; the people of Lot are not far away from you.^b 90 Ask forgiveness from your Lord, and turn to Him in repentance: my Lord is merciful and most loving.'

15:

51-76

51 Tell them too about Abraham's guests: 52 when they came to him and said, 'Peace,' he said, 'We are afraid of you.' 53 'Do not be afraid,' they said, 'We bring you good news of a son who will have great knowledge.' 54 He said, 'How can you give me such news when old age has come to me? What sort of news is this?' 55 They said, 'We

have told you the truth, so do not despair.' 56 He said, 'Who but the misguided despair of the mercy of their Lord?' 57 and then asked, 'Messengers, what is your errand?' 58 They replied, 'We have been sent to a people who are guilty.' 59 But We shall save the household of Lot, 60 all except his wife: We have decreed that she will be one of those who stay behind.

61 When the messengers came to the household of Lot, 62 he said, 'You are strangers.' 63 They said, 'We have brought you what they said would never happen: 64 we have brought you the Truth. We speak truly, 65 so leave in the dead of the night with your household, and walk behind them. Let none of you look back. Go where you are commanded.' 66 We made this decree known to him: the last remnants of those people would be wiped out in the morning. 67 The people of the town came along, revelling, 68 and he told them, 'These are my guests, do not disgrace me. 69 Fear God, and do not shame me.' 70 They answered, 'Have we not told you not to interfere [between us and] anyone else?' 71 He said, 'My daughters are here, if you must.' 72 By your life [Prophet], they wandered on in their wild intoxication 73 and the blast overtook them at sunrise: 74 We turned their city upside down and rained on them a shower of clay stones. 75 There truly is a sign in this for those who can learn— 76 it is still there on the highway— 77 there truly is a sign in this for those who believe.

21:

48-75

48 We gave Moses and Aaron [the Scripture] that distinguishes right from wrong, a light and a reminder for those who are mindful of God, 49 those who stand in awe of their Lord, though He is unseen, and who fear the Hour. 50 This [Qur'an] too is a blessed message We have sent down— are you [people] going to deny it? 51 Long ago We bestowed right judgement on Abraham and We knew him well. 52 He said to his father and his people, 'What are these images to which you are so devoted?' 53 They replied, 'We found our fathers worshipping them.' 54 He said, 'You and your fathers have clearly gone astray.' 55 They asked, 'Have you brought us the truth or are you just playing about?' 56 He said, 'Listen! Your true Lord is the Lord of the heavens and the earth, He who created them, and I am a witness to this. 57 By God I shall certainly plot against your idols as soon as you have turned your backs!' 58 He broke them all into pieces, but left the biggest one for them to return to. 59 They said, 'Who has done this to our gods? How wicked he must be!' 60 Some said, 'We heard a youth called Abraham talking about them.' 61 They said, 'Bring him before the eyes of the people, so that they may witness [his trial].' 62 They asked, 'Was it you, Abraham, who did this to our gods?' 63 He said, 'No, it was done by the biggest of them— this one. Ask them, if they can talk.' 64 They turned to one another, saying, 'It is you who are in the wrong,' 65 but then they lapsed again and said, 'You know very well these gods cannot speak.' 66 Abraham said, 'How can you worship what can neither benefit nor harm you, instead of God? 67 Shame on you and on the things you worship instead of God. Have you no sense?' 68 They said, 'Burn him and avenge your gods, if you are going to do the right thing.' 69 But We said, 'Fire, be cool and safe for Abraham.' 70 They planned to harm him, but We made them suffer the greatest loss. 71 We saved him and Lot [and sent them] to the land We blessed for all people, 72 and We gave him Isaac and Jacob as an additional gift, and made each of them righteous. 73 We made all of them leaders, guiding others by Our command, and We inspired them to do good works, to keep up the prayer, and to give alms: they were Our true worshippers. 74 We gave Lot sound judgement and knowledge and saved him from the community who practised obscenities— they were shameless people who broke God's law! 75 We admitted him to Our mercy; he was a righteous man.

22:

42-46

42 If they reject you [Prophet], so did the people of Noah before them, and those of _Ad, Thamud, 43Abraham, Lot, 44 Midian. Moses too was called a liar. I gave the disbelievers time, but in the end I punished them. How I condemned them! 45How many towns steeped in wrongdoing We have destroyed and left in total ruin; how many deserted wells; how many lofty palaces! 46Have these people [of Mecca] not travelled through the land with hearts to understand and ears to hear? It is not people's eyes that are blind, but their hearts within their breasts.

26:

160-175

160 The people of Lot, too, called the messengers liars. 161 Their brother Lot said to them, 'Will you not be mindful of God? 162 I am a faithful messenger to you: 163 be mindful of God and obey me. 164 I ask no reward from you, for my only reward is with the Lord of the Worlds. 165 Must you, unlike [other] people, lust after males 166 and abandon the wives that God has created for you? You are exceeding all bounds,' 167but they replied, 'Lot! If you do not stop this, you will be driven away.' 168 So he said, 'I loathe what you do: 169Lord, save me and my family from what they are doing.' 170We saved him and all his family, 171 except for an old woman who stayed behind, 172then We destroyed the others, 173 and poured a rain of destruction down upon them. How dreadful that rain was for those who had been forewarned! 174 There truly is a sign in this, though most of them will not believe: 175 your Lord alone is the Almighty, the Merciful.

27:

54-58

54We also sent Lot to his people. He said to them, 'How can you commit this outrage with your eyes wide open? 55How can you lust after men instead of women? What fools you are!' 56 The only answer his people gave was to say, 'Expel Lot's followers from your town! These men mean to stay chaste!' 57We saved him and his family—except for his wife: We made her stay behind— 58and We brought

rain down on them. How dreadful that rain was for those who had been warned!

29:

24-35

24 The only answer Abraham's people gave was, 'Kill him or burn him!' but God saved him from the Fire: there truly are signs in this for people who believe. 25 Abraham said to them, 'You have chosen idols instead of God but your love for them will only last for the present life: on the Day of Resurrection, you will disown and reject one another. Hell will be your home and no one will help you.' 26 Lot believed him, and said, 'I will flee to my Lord: He is the Almighty, the All Wise.' 27 We gave Isaac and Jacob to Abraham, and placed prophethood and Scripture among his offspring. We gave him his rewards in this world, and in the life to come he will be among the righteous.

28 And Lot: when He said to his people, 'You practise outrageous acts that no people before you have ever committed. 29 How can you lust after men, waylay travellers, and commit evil in your gatherings?' the only answer his people gave was, 'Bring God's punishment

down on us, if what you say is true.' 30 So he prayed, 'My Lord, help me against these people who spread corruption.' 31 When Our messengers brought the good news [of the birth of a son] to Abraham,^a they told him, 'We are about to destroy the people of that town. They are wrongdoers.' 32 Abraham said, 'But Lot lives there.' They answered, 'We know who lives there better than you do. We shall save him and his household, except for his wife: she will be one of those who stay behind.' 33 When Our messengers came to Lot, he was troubled and distressed on their account. They said, 'Have no fear or grief: we shall certainly save you and your household, except for your wife— she will be one of those who stay behind— 34 and we shall send a punishment from heaven down on the people of this town because they violate [God's order].' 35 We left some [of the town] there as a clear sign for those who use their reason.

37:

133-148

133 Lot was also one of the messengers. 134 We saved him and all his family– 135 except for an old woman who stayed behind– 136 and We destroyed the rest. 137 You [people] pass by their ruins morning 138 and night: will you not take heed? 139 Jonah too was one of the messengers. 140 He fled to the overloaded ship. 141 They cast lots, he suffered defeat, 142 and a great fish swallowed him, for he had committed blameworthy acts. 143 If he had not been one of those who glorified God, 144 he would have stayed in its belly until the Day when all are raised up, 145 but We cast him out, sick, on to a barren shore, 146 and made a gourd tree grow above him. 147 We sent him to a hundred thousand people or more. 148 They believed, so We let them live out their lives.^b

38:

8-17

In fact they doubt My warning; in fact they have not tasted My punishment yet. 9 Do they possess the treasures of your Lord's bounty, the Mighty, the All Giving? 10 Do they control the heavens and earth and everything between? Let them climb their ropes:^c 11 their armed alliance is weak and will be crushed. 12 The people of Noah, Ad, and firmly-supported^d Pharaoh rejected their prophets before them. 13 Thamud, the people of Lot, and the Forest-Dwellers each formed opposition [against theirs]. 14 They all rejected the messengers and they were deservedly struck by My punishment: 15 all the disbelievers here are waiting for is a single blast that cannot be postponed. 16 They say, 'Our Lord! Advance us our share of punishment before the Day of Reckoning!' 17 Bear their words patiently [Prophet].

50:

1-14

1 *Qaf*

By the glorious Qur'an!^a 2 But the disbelievers are amazed that a warner has come from among them and they say, 'How strange! 3 To come back [to life] after we have died and become dust? That is too far-fetched.' 4 We know very well what the earth takes away from them: We keep a comprehensive record. 5 But the disbelievers deny

the truth when it comes to them; they are in a state of confusion.
6 Do they not see the sky above them—how We have built and adorned it, with no rifts in it; 7 how We spread out the earth and put solid mountains on it, and caused every kind of joyous plant to grow in it, 8 as a lesson and reminder for every servant who turns to God; 9 and how We send blessed water down from the sky and grow with it gardens, the harvest grain, 10 and tall palm trees laden with clusters of dates, 11 as a provision for everyone; how with water We give [new] life to a land that is dead? This is how the dead will emerge [from their graves]. 12 The people of Noah disbelieved long before these disbelievers, as did the people of Rass, Thamud, 13 _Ad, Pharaoh, Lot, 14 the Forest-Dwellers, Tubba_: all of these people disbelieved their messengers, and so My warning was realized.

54:

33-40

33 The people of Lot rejected the warnings. 34 We released a stonebearing wind against them, all except the family of Lot. We saved them before dawn 35 as a favour from Us: this is how We reward the thankful. 36 He warned them of Our onslaught, but they dismissed the warning— 37 they even demanded his guests from him— so We sealed their eyes—‘ Taste My [terrible] punishment and [the fulfilment of] My warnings!’— 38 and early in the morning a punishment seized them that still remains— 39 ‘Taste My [terrible] punishment and [the fulfilment of] My warnings!’ 40 We have made it easy to learn lessons from the Qur_an: will anyone take heed?

66:

9-12

9 Prophet, strive hard against the disbelievers and the hypocrites. Deal with them sternly. Hell will be their home, an evil destination!
10 God has given examples of disbelievers: the wives of Noah and Lot who married two of Our righteous servants but betrayed them. Their husbands could not help them against God: it was said, ‘Both of you enter the Fire with the others.’ 11 God has also given examples of believers: Pharaoh’s wife, who said, ‘Lord, build me a house near You in the Garden. Save me from Pharaoh and his actions; save me from the evildoers,’ 12 and Mary, daughter of _Imran. She guarded

her chastity, so We breathed into her from Our spirit. She accepted the truth of her Lord's words and Scriptures: she was truly devout.

Ismail (Ishmael)

2:

125-129

125 We made the House^a a resort and a sanctuary for people, saying, 'Take the spot where Abraham stood as your place of prayer.' We commanded Abraham and Ishmael: 'Purify My House for those who walk round it, those who stay there, and those who bow and prostrate themselves in worship.' 126 Abraham said, 'My Lord, make this land secure and provide with produce those of its people who believe in God and the Last Day.' God said, 'As for those who disbelieve, I will grant them enjoyment for a short while and then subject them to the torment of the Fire— an evil destination.'

127 As Abraham and Ishmael built up the foundations of the House [they prayed], 'Our Lord, accept [this] from us. You are the All Hearing, the All Knowing. 128 Our Lord, make us devoted^b to You; make our descendants into a community devoted to You. Show us how to worship and accept our repentance, for You are the Ever Relenting, the Most Merciful. 129 Our Lord, make a messenger of their own rise up from among them, to recite Your revelations to them, teach them the Scripture and wisdom, and purify them: You are the Mighty, the Wise.'

133-141

133 Were you [Jews] there to see when death came upon Jacob? When he said to his sons, 'What will you worship after I am gone?' they replied, 'We shall worship your God and the God of your fathers, Abraham, Ishmael, and Isaac, one single God: we devote ourselves to Him.'^c 134 That community passed away. What they earned belongs to them, and what you earn belongs to you: you will not be answerable for their deeds.

135 They say, 'Become Jews or Christians, and you will be rightly guided.' Say [Prophet], 'No, [ours is] the religion of Abraham, the upright, who did not worship any god besides God.' 136 So [you believers], say, 'We believe in God and in what was sent down to us and what was sent down to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes, and what was given to Moses, Jesus, and all the prophets by

their Lord. We make no distinction between any of them, and we devote ourselves to Him.’ 137 So if they believe like you do, they will be rightly guided. But if they turn their backs, then they will be entrenched in opposition. God will protect you from them: He is the All Hearing, the All Knowing. And say [believers], 138 ‘[Our life] takes its colour from God, and who gives a better colour than God? It is Him we worship.’

139 Say [Prophet] [to the Jews and Christians], ‘How can you argue with us about God when He is our Lord and your Lord? Our deeds belong to us, and yours to you. We devote ourselves entirely to Him. 140 Or are you saying that Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes were Jews or Christians?’ [Prophet], ask them, ‘Who knows better: you or God? Who could be more wicked than those who hide a testimony [they received] from God? God is not unmindful of what you do.’ 141 That community passed away: what they earned belongs to them, and what you earn belongs to you. You will not be answerable for their deeds.

158

158 Safa and Marwa are among the rites of God

^a Two hills adjacent to the Ka_ba between which a pilgrim and visitor should walk up and down in commemoration of what Hagar did in search of water for her baby, Ishmael.

3:

84-92

84 Say [Muhammad], ‘We [Muslims] believe in God and in what has been sent down to us and to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes. We believe in what has been given to Moses, Jesus, and the prophets from their Lord. We do not make a distinction between any of the [prophets]. It is to Him that we devote ourselves.’

85 If anyone seeks a religion other than [*islam*] complete devotion to

God, it will not be accepted from him: he will be one of the losers in the Hereafter. 86 Why would God guide people who deny the truth, after they have believed and acknowledged that the Messenger is true, and after they have been shown clear proof? God does not guide evildoers: 87 such people will be rewarded with rejection by

God, by the angels, by all people, 88 and so they will remain, with no relief or respite for their suffering. 89 Not so those who afterwards repent and mend their ways– God is most forgiving and merciful– 90[although] the repentance of those who, having believed, then increase in their disbelief, will not be accepted. They are the ones who have gone [far] astray: 91 those who disbelieve and die disbelievers will not be saved even if they offer enough gold to fill the entire earth. Agonizing torment is in store for them, and there will be no one to help them. 92None of you [believers] will attain true piety unless you give out of what you cherish: whatever you give, God knows about it very well.

4:

163-169

163We have sent revelation to you [Prophet] as We did to Noah and the prophets after him, to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes, to Jesus, Job, Jonah, Aaron, and Solomon– to David We gave the book [of Psalms]– 164 to other messengers We have already mentioned to you, and also to some We have not. To Moses God spoke directly. 165They were messengers bearing good news and warning, so that mankind would have no excuse before God, once the messengers had been sent: God is almighty and all wise. 166 But God Himself bears witness to what He has sent down to you– He sent it down with His full knowledge– the angels too bear witness, though God is sufficient witness. 167 Those who have disbelieved and barred others from God’s path have gone far astray; 168 God will not forgive those who have disbelieved and do evil, nor will He guide them to any path 169 except that of Hell, where they will remain for ever– this is easy for God.

6:

84-90

84We gave him Isaac and Jacob, each of whom We guided, as We had guided Noah before, and among his descendants were David, Solomon, Job, Joseph, Moses, and Aaron– in this way We reward those who do good– 85 Zachariah, John, Jesus, and Elijah– every one of them was righteous– 86 Ishmael, Elisha, Jonah, and Lot. We favoured each one of them over other people, 87 and also some of

their forefathers, their offspring, and their brothers: We chose them and guided them on a straight path. 88Such is God's guidance, with which He guides whichever of His servants He will. If they had associated other gods with Him, all their deeds would have come to nothing. 89 Those are the ones to whom We gave the Scripture, wisdom, and prophethood. Even if these people now disbelieve in them, We have entrusted them to others who do not disbelieve. 90Those were the people God guided, '[Prophet], follow the guidance they received.' Say, 'I ask no reward for it from you: it is a lesson for all people.'

14:

35-41

35Remember when Abraham said, 'Lord, make this town safe! Preserve me and my offspring from idolatry, 36Lord, the [idols] have led many people astray! Anyone who follows me is with me, but as for anyone who disobeys me— You are surely forgiving and merciful. 37Our Lord, I have established some of my offspring in an uncultivated valley, close to Your Sacred House, Lord, so that they may keep up the prayer. Make people's hearts turn to them, and provide them with produce, so that they may be thankful. 38Our Lord, You know well what we conceal and what we reveal: nothing at all is hidden from God, on earth or in heaven. 39 Praise be to God, who has granted me Ishmael and Isaac in my old age: my Lord hears all requests! 40Lord, grant that I and my offspring may keep up the prayer. Our Lord, accept my request. 41 Our Lord, forgive me, my parents, and the believers on the Day of Reckoning.'

19:

51-57

51 Mention too, in the Qur_an, the story of Moses. He was specially chosen, a messenger and a prophet: 52We called to him from the right-hand side of the mountain and brought him close to Us in secret communion; 53 out of Our grace We granted him his brother Aaron as a prophet. 54 Mention too, in the Qur_an, the story of Ishmael. He was true to his promise, a messenger and a prophet. 55 He commanded his household to pray and give alms, and his Lord was well pleased with him. 56 Mention too, in the Qur_an, the story of

Idris. He was a man of truth, a prophet. 57We raised him to a high position.

21:

83-91

83Remember Job, when he cried to his Lord, ‘Suffering has truly afflicted me, but you are the Most Merciful of the merciful.’ 84We answered him, removed his suffering, and restored his family to him, along with more like them, as an act of grace from Us and a reminder for all who serve Us. 85 And remember Ishmael, Idris, and Dhu’l-Kifl;^b they were all steadfast. 86We admitted them to Our mercy; they were truly righteous. 87 And remember the man with the whale,^c when he went off angrily, thinking We could not restrict him, but then he cried out in the deep darkness, ‘There is no God but You, glory be to You, I was wrong.’ 88We answered him and saved him from distress: this is how We save the faithful. 89Remember Zachariah, when he cried to his Lord, ‘My Lord, do not leave me childless, though You are the best of heirs.’ 90We answered him– We

gave him John, and cured his wife of barrenness– they were always keen to do good deeds. They called upon Us out of longing and awe, and humbled themselves before Us. 91Remember the one who guarded her chastity.^d We breathed into her from Our Spirit and made her and her son a sign for all people.

38:

45-49

45Remember Our servants Abraham, Isaac, and Jacob, all men of strength and vision. 46We caused them to be devoted to Use through their sincere remembrance of the Final Home: 47 with Us they will be among the elect, the truly good. 48 And remember Our servants Ishmael, Elisha, and Dhu ’l-Kifl,^f each of them truly good. 49 This is a lesson.

Isaac

2:

133-141

133 Were you [Jews] there to see when death came upon Jacob? When he said to his sons, 'What will you worship after I am gone?' they replied, 'We shall worship your God and the God of your fathers, Abraham, Ishmael, and Isaac, one single God: we devote ourselves to Him.' 134 That community passed away. What they earned belongs to them, and what you earn belongs to you: you will not be answerable for their deeds.

135 They say, 'Become Jews or Christians, and you will be rightly guided.' Say [Prophet], 'No, [ours is] the religion of Abraham, the upright, who did not worship any god besides God.' 136 So [you believers], say, 'We believe in God and in what was sent down to us and what was sent down to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes, and what was given to Moses, Jesus, and all the prophets by their Lord. We make no distinction between any of them, and we devote ourselves to Him.' 137 So if they believe like you do, they will be rightly guided. But if they turn their backs, then they will be entrenched in opposition. God will protect you from them: He is the All Hearing, the All Knowing. And say [believers], 138 '[Our life] takes its colour from God, and who gives a better colour than God? It is Him we worship.'

139 Say [Prophet] [to the Jews and Christians], 'How can you argue with us about God when He is our Lord and your Lord? Our deeds belong to us, and yours to you. We devote ourselves entirely to Him. 140 Or are you saying that Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes were Jews or Christians?' [Prophet], ask them, 'Who knows better: you or God? Who could be more wicked than those who hide a testimony [they received] from God? God is not unmindful of what you do.' 141 That community passed away: what they earned belongs to them, and what you earn belongs to you. You will not be answerable for their deeds.

3:

84-92

84 Say [Muhammad], 'We [Muslims] believe in God and in what has been sent down to us and to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes. We believe in what has been given to Moses, Jesus, and the prophets from their Lord. We do not make a distinction between any of the [prophets]. It is to Him that we devote ourselves.'

85 If anyone seeks a religion other than [*islam*] complete devotion to

God, it will not be accepted from him: he will be one of the losers in the Hereafter. 86 Why would God guide people who deny the truth, after they have believed and acknowledged that the Messenger is true, and after they have been shown clear proof? God does not guide evildoers: 87 such people will be rewarded with rejection by God, by the angels, by all people, 88 and so they will remain, with no relief or respite for their suffering. 89 Not so those who afterwards repent and mend their ways— God is most forgiving and merciful— 90 [although] the repentance of those who, having believed, then increase in their disbelief, will not be accepted. They are the ones who have gone [far] astray: 91 those who disbelieve and die disbelievers will not be saved even if they offer enough gold to fill the entire earth. Agonizing torment is in store for them, and there will be no one to help them. 92 None of you [believers] will attain true piety unless you give out of what you cherish: whatever you give, God knows about it very well.

4:

163-169

163 We have sent revelation to you [Prophet] as We did to Noah and the prophets after him, to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes, to Jesus, Job, Jonah, Aaron, and Solomon— to David We gave the book [of Psalms]— 164 to other messengers We have already mentioned to you, and also to some We have not. To Moses God spoke directly. 165 They were messengers bearing good news and warning, so that mankind would have no excuse before God, once the messengers had been sent: God is almighty and all wise. 166 But God Himself bears witness to what He has sent down to you— He sent it down with His full knowledge— the angels too bear witness, though God is sufficient witness. 167 Those who have disbelieved and barred others from God's path have gone far astray; 168 God will not forgive those who have disbelieved and do evil, nor will He guide them to any path 169 except that of Hell, where they will remain for

ever– this is easy for God.

6:

84-89

84 We gave him Isaac and Jacob, each of whom We guided, as We had guided Noah before, and among his descendants were David, Solomon, Job, Joseph, Moses, and Aaron– in this way We reward those who do good– 85 Zachariah, John, Jesus, and Elijah– every one of them was righteous– 86 Ishmael, Elisha, Jonah, and Lot. We favoured each one of them over other people, 87 and also some of their forefathers, their offspring, and their brothers: We chose them and guided them on a straight path. 88 Such is God’s guidance, with which He guides whichever of His servants He will. If they had associated other gods with Him, all their deeds would have come to nothing. 89 Those are the ones to whom We gave the Scripture, wisdom, and prophethood. Even if these people now disbelieve in them, We have entrusted them to others who do not disbelieve. 90 Those were the people God guided, ‘[Prophet], follow the guidance they received.’ Say, ‘I ask no reward for it from you: it is a lesson for all people.’

11:

69-76

69 To Abraham Our messengers brought good news. They said, ‘Peace.’ He answered, ‘Peace,’ and without delay he brought in a roasted calf. 70 When he saw that their hands did not reach towards the meal, he found this strange and became afraid of them. But they said, ‘Do not be afraid. We have been sent against the people of Lot.’ 71 His wife was standing [nearby] and laughed. We gave her good news of Isaac and, after him, of Jacob. 72 She said, ‘Alas for me! How am I to bear a child when I am an old woman, and my husband here is an old man? That would be a strange thing!’ 73 They said, ‘Are you astonished at what God ordains? The grace of God and His blessings be upon you, people of this house! For He is worthy of all praise and glory.’ 74 Then, when the fear left Abraham and the good news came to him, he pleaded with Us for Lot’s people, 75 for Abraham was forbearing, tender-hearted, and devout. 76 ‘Abraham, cease your pleading: what your Lord has ordained has come about; punishment

is coming to them, which cannot be turned back.’

12:

3-6

3We tell you [Prophet] the best of stories in revealing this Qur’an to you.^a Before this^b you were one of those who knew nothing about them. 4 Joseph said to his father, ‘Father, I dreamed of eleven stars and the sun and the moon: I saw them all bow down before me,’ 5 and he replied, ‘My son, tell your brothers nothing of this dream, or they may plot to harm you—Satan is man’s sworn enemy. 6 This is about how your Lord will choose you, teach you to interpret dreams, and perfect His blessing on you and the House of Jacob, just as He perfected it earlier on your forefathers Abraham and Isaac: your Lord is all knowing and wise.’

37-42

37 He said, ‘I can tell you what this means before any meal arrives: this is part of what my Lord has taught me. I reject the faith of those who disbelieve in God and deny the life to come, 38 and I follow the faith of my forefathers Abraham, Isaac, and Jacob. Because of God’s grace to us and to all mankind, we would never worship anything beside God, but most people are ungrateful. 39Fellow prisoners, would many diverse gods be better than God the One, the All Powerful? [No indeed!] 40 All those you worship instead of Him are mere names you and your forefathers have invented, names for

which God has sent down no sanction. Authority belongs to God alone, and He orders you to worship none but Him: this is the true faith, though most people do not realize it. 41Fellow prisoners, one of you will serve his master with wine; the other will be crucified and the birds will peck at his head. That is the end of the matter on which you asked my opinion.’ 42 Joseph said to the one he knew would be saved, ‘Mention me to your master,’ but Satan made him forget to do this, and so Joseph remained in prison for a number of years.

14:

35-41

35Remember when Abraham said, ‘Lord, make this town safe! Preserve me and my offspring from idolatry, 36Lord, the [idols] have

led many people astray! Anyone who follows me is with me, but as for anyone who disobeys me– You are surely forgiving and merciful.

37Our Lord, I have established some of my offspring in an uncultivated valley, close to Your Sacred House, Lord, so that they may keep up the prayer. Make people’s hearts turn to them, and provide them with produce, so that they may be thankful. 38Our Lord, You know well what we conceal and what we reveal: nothing at all is hidden from God, on earth or in heaven. 39 Praise be to God, who has granted me Ishmael and Isaac in my old age: my Lord hears all requests! 40Lord, grant that I and my offspring may keep up the prayer. Our Lord, accept my request. 41 Our Lord, forgive me, my parents, and the believers on the Day of Reckoning.’

19:

41-50

41 Mention too, in the Qur’an, the story of Abraham. He was a man of truth, a prophet. 42 He said to his father, ‘Father, why do you worship something that can neither hear nor see nor benefit you in any way? 43Father, knowledge that has not reached you has come to me, so follow me: I will guide you to an even path. 44Father, do not worship Satan– Satan has rebelled against the Lord of Mercy. 45Father, I fear that a punishment from the Lord of Mercy may afflict you and that you may become Satan’s companion [in Hell].’^a 46 His father answered, ‘Abraham, do you reject my gods? I will stone you if you do not stop this. Keep out of my way!’ 47Abraham said, ‘Peace be with you: I will beg my Lord to forgive you– He is always gracious to me– 48but for now I will leave you, and the idols you all pray to, and I will pray to my Lord and trust that my prayer will not be in vain.’ 49 When he left his people and those they served beside God, We granted him Isaac and Jacob and made them both prophets: 50We granted Our grace to all of them, and gave them a noble reputation.

21:

48-75

48 We gave Moses and Aaron [the Scripture] that distinguishes right from wrong, a light and a reminder for those who are mindful of God, 49 those who stand in awe of their Lord, though He is unseen, and who fear the Hour. 50 This [Qur'an] too is a blessed message We have sent down— are you [people] going to deny it? 51 Long ago We bestowed right judgement on Abraham and We knew him well. 52 He said to his father and his people, 'What are these images to which you are so devoted?' 53 They replied, 'We found our fathers worshipping them.' 54 He said, 'You and your fathers have clearly gone astray.' 55 They asked, 'Have you brought us the truth or are you just playing about?' 56 He said, 'Listen! Your true Lord is the Lord of the heavens and the earth, He who created them, and I am a witness to this. 57 By God I shall certainly plot against your idols as soon as you have turned your backs!' 58 He broke them all into pieces, but left the biggest one for them to return to. 59 They said, 'Who has done this to our gods? How wicked he must be!' 60 Some said, 'We heard a youth called Abraham talking about them.' 61 They said, 'Bring him before the eyes of the people, so that they may witness [his trial].' 62 They asked, 'Was it you, Abraham, who did this to our gods?' 63 He said, 'No, it was done by the biggest of them— this one. Ask them, if they can talk.' 64 They turned to one another, saying, 'It is you who are in the wrong,' 65 but then they lapsed again and said, 'You know very well these gods cannot speak.' 66 Abraham said, 'How can you worship what can neither benefit nor harm you, instead of God? 67 Shame on you and on the things you worship instead of God. Have you no sense?' 68 They said, 'Burn him and avenge your gods, if you are going to do the right thing.' 69 But We said, 'Fire, be cool and safe for Abraham.' 70 They planned to harm him, but We made them suffer the greatest loss. 71 We saved him and Lot [and sent them] to the land We blessed for all people, 72 and We gave him Isaac and Jacob as an additional gift, and made each of them righteous. 73 We made all of them leaders, guiding others by Our command, and We inspired them to do good works, to keep up the prayer, and to give alms: they were Our true worshippers. 74 We gave Lot sound judgement and knowledge and saved him from the community who practised obscenities— they were shameless people who broke God's law! 75 We admitted him to Our mercy; he was a righteous man.

29:

24-27

24 The only answer Abraham's people gave was, 'Kill him or burn him!' but God saved him from the Fire: there truly are signs in this for people who believe. 25 Abraham said to them, 'You have chosen idols instead of God but your love for them will only last for the present life: on the Day of Resurrection, you will disown and reject one another. Hell will be your home and no one will help you.' 26 Lot believed him, and said, 'I will flee to my Lord: He is the Almighty, the All Wise.' 27 We gave Isaac and Jacob to Abraham, and placed prophethood and Scripture among his offspring. We gave him his rewards in this world, and in the life to come he will be among the righteous.

37:

112-122

112 We gave Abraham the good news of Isaac— a prophet and a righteous man— 113 and blessed him and Isaac too: some of their

offspring were good, but some clearly wronged themselves. 114 We also bestowed Our favour on Moses and Aaron: 115 We saved them and their people from great distress; 116 We helped them, so they were the ones to succeed; 117 We gave them the Scripture that makes things clear; 118 We guided them to the right path; 119 We let them be praised by succeeding generations: 120 'Peace be upon Moses and Aaron!' 121 This is how We reward those who do good: 122 truly they were among Our faithful servants.

38:

45-49

45 Remember Our servants Abraham, Isaac, and Jacob, all men of strength and vision. 46 We caused them to be devoted to Us, through their sincere remembrance of the Final Home: 47 with Us they will be among the elect, the truly good. 48 And remember Our servants Ishmael, Elisha, and Dhu 'l-Kifl, each of them truly good. 49 This is a lesson.

Jacob

2:

130-141

130 Who but a fool would forsake the religion of Abraham? We have chosen him in this world and he will rank among the righteous in the Hereafter. 131 His Lord said to him, 'Devote yourself to Me.' Abraham replied, 'I devote myself to the Lord of the Universe,' 132 and commanded his sons to do the same, as did Jacob: 'My sons, God has chosen [your] religion for you, so make sure you devote yourselves to Him, to your dying moment.'

133 Were you [Jews] there to see when death came upon Jacob? When he said to his sons, 'What will you worship after I am gone?' they replied, 'We shall worship your God and the God of your fathers, Abraham, Ishmael, and Isaac, one single God: we devote ourselves to Him.' 134 That community passed away. What they earned belongs to them, and what you earn belongs to you: you will not be answerable for their deeds.

135 They say, 'Become Jews or Christians, and you will be rightly guided.' Say [Prophet], 'No, [ours is] the religion of Abraham, the upright, who did not worship any god besides God.' 136 So [you believers], say, 'We believe in God and in what was sent down to us and what was sent down to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes, and what was given to Moses, Jesus, and all the prophets by their Lord. We make no distinction between any of them, and we devote ourselves to Him.' 137 So if they believe like you do, they will be rightly guided. But if they turn their backs, then they will be entrenched in opposition. God will protect you from them: He is the All Hearing, the All Knowing. And say [believers], 138 '[Our life] takes its colour from God, and who gives a better colour than God? It is Him we worship.'

139 Say [Prophet] [to the Jews and Christians], 'How can you argue with us about God when He is our Lord and your Lord? Our deeds belong to us, and yours to you. We devote ourselves entirely to Him. 140 Or are you saying that Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes were Jews or Christians?' [Prophet], ask them, 'Who knows better: you or God? Who could be more wicked than those who hide a testimony [they received] from God? God is not unmindful of

what you do.’ 141 That community passed away: what they earned belongs to them, and what you earn belongs to you. You will not be answerable for their deeds.

3:

84-93

84 Say [Muhammad], ‘We [Muslims] believe in God and in what has been sent down to us and to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes. We believe in what has been given to Moses, Jesus, and the prophets from their Lord. We do not make a distinction between any of the [prophets]. It is to Him that we devote ourselves.’ 85 If anyone seeks a religion other than [*islam*] complete devotion to

God, it will not be accepted from him: he will be one of the losers in the Hereafter. 86 Why would God guide people who deny the truth, after they have believed and acknowledged that the Messenger is true, and after they have been shown clear proof? God does not guide evildoers: 87 such people will be rewarded with rejection by God, by the angels, by all people, 88 and so they will remain, with no relief or respite for their suffering. 89 Not so those who afterwards repent and mend their ways— God is most forgiving and merciful— 90 [although] the repentance of those who, having believed, then increase in their disbelief, will not be accepted. They are the ones who have gone [far] astray: 91 those who disbelieve and die disbelievers will not be saved even if they offer enough gold to fill the entire earth. Agonizing torment is in store for them, and there will be no one to help them. 92 None of you [believers] will attain true piety unless you give out of what you cherish: whatever you give, God knows about it very well.

93 Except for what Israel made unlawful for himself, all food was lawful to the Children of Israel before the Torah was revealed.^a

^a The commentators explain that Israel/Jacob (Abraham’s grandson) vowed to give up camel flesh and camel milk if he were relieved of his sciatica, and the Jews in Medina argued with Muhammad: ‘You claim to be following the religion of Abraham. If this were so you would not be eating camel meat and drinking its milk, as these are forbidden in Abraham’s religion.’ This verse answers this argument (Razi).

4:

163-169

163 We have sent revelation to you [Prophet] as We did to Noah and the prophets after him, to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes, to Jesus, Job, Jonah, Aaron, and Solomon– to David We gave the book [of Psalms]– 164 to other messengers We have already mentioned to you, and also to some We have not. To Moses God spoke directly. 165 They were messengers bearing good news and warning, so that mankind would have no excuse before God, once

the messengers had been sent: God is almighty and all wise. 166 But God Himself bears witness to what He has sent down to you– He sent it down with His full knowledge– the angels too bear witness, though God is sufficient witness. 167 Those who have disbelieved and barred others from God’s path have gone far astray; 168 God will not forgive those who have disbelieved and do evil, nor will He guide them to any path 169 except that of Hell, where they will remain for ever– this is easy for God.

6:

84-90

84 We gave him Isaac and Jacob, each of whom We guided, as We had guided Noah before, and among his descendants were David, Solomon, Job, Joseph, Moses, and Aaron– in this way We reward those who do good– 85 Zachariah, John, Jesus, and Elijah– every one of them was righteous– 86 Ishmael, Elisha, Jonah, and Lot. We favoured each one of them over other people, 87 and also some of their forefathers, their offspring, and their brothers: We chose them and guided them on a straight path. 88 Such is God’s guidance, with which He guides whichever of His servants He will. If they had associated other gods with Him, all their deeds would have come to nothing. 89 Those are the ones to whom We gave the Scripture, wisdom, and prophethood. Even if these people now disbelieve in them, We have entrusted them to others who do not disbelieve. 90 Those were the people God guided, ‘[Prophet], follow the guidance they received.’ Say, ‘I ask no reward for it from you: it is a lesson for all people.’

11:

69-76

69 To Abraham Our messengers brought good news. They said, 'Peace.' He answered, 'Peace,' and without delay he brought in a roasted calf. 70 When he saw that their hands did not reach towards the meal, he found this strange and became afraid of them. But they said, 'Do not be afraid. We have been sent against the people of Lot.' 71 His wife was standing [nearby] and laughed. We gave her good news of Isaac and, after him, of Jacob. 72 She said, 'Alas for me! How am I to bear a child when I am an old woman, and my husband here is an old man? That would be a strange thing!' 73 They said, 'Are you astonished at what God ordains? The grace of God and His blessings be upon you, people of this house! For He is worthy of all praise and glory.' 74 Then, when the fear left Abraham and the good news came to him, he pleaded with Us for Lot's people, 75 for Abraham was forbearing, tender-hearted, and devout. 76 'Abraham, cease your pleading: what your Lord has ordained has come about; punishment is coming to them, which cannot be turned back.'

12:

3-6

3 We tell you [Prophet] the best of stories in revealing this Qur'an to you.^a Before this^b you were one of those who knew nothing about them. 4 Joseph said to his father, 'Father, I dreamed of eleven stars and the sun and the moon: I saw them all bow down before me,' 5 and he replied, 'My son, tell your brothers nothing of this dream, or they may plot to harm you—Satan is man's sworn enemy. 6 This is about how your Lord will choose you, teach you to interpret dreams, and perfect His blessing on you and the House of Jacob, just as He perfected it earlier on your forefathers Abraham and Isaac: your Lord is all knowing and wise.'

37-42

37 He said, 'I can tell you what this means before any meal arrives: this is part of what my Lord has taught me. I reject the faith of those who disbelieve in God and deny the life to come, 38 and I follow the faith of my forefathers Abraham, Isaac, and Jacob. Because of God's grace to us and to all mankind, we would never worship anything

beside God, but most people are ungrateful. 39Fellow prisoners, would many diverse gods be better than God the One, the All Powerful? [No indeed!] 40 All those you worship instead of Him are mere names you and your forefathers have invented, names for

which God has sent down no sanction. Authority belongs to God alone, and He orders you to worship none but Him: this is the true faith, though most people do not realize it. 41Fellow prisoners, one of you will serve his master with wine; the other will be crucified and the birds will peck at his head. That is the end of the matter on which you asked my opinion.’ 42 Joseph said to the one he knew would be saved, ‘Mention me to your master,’ but Satan made him forget to do this, and so Joseph remained in prison for a number of years.

63-38

63 When they returned to their father, they said, ‘Father, we have been denied any more corn, but send our brother back with us and we shall be given another measure. We shall guard him carefully.’ 64 He said, ‘Am I to entrust him to you as I did his brother before? God is the best guardian and the Most Merciful of the merciful.’ 65 Then, when they opened their packs, they discovered that their goods had been returned to them and they said, ‘Father! We need no more [goods to barter]; look, our goods have been returned to us. We shall get corn for our household; we shall keep our brother safe; we shall be entitled to another camel-load of grain– an extra measure so easily achieved!’ 66 He said, ‘I will never send him with you, not unless you swear by God that you will bring him back to me if that is humanly possible.’ Then, when they had given him their pledge, he said, ‘Our words are entrusted to God.’ 67 He said, ‘My sons, do not enter all by one gate– use different gates. But I cannot help you against the will of God: all power is in God’s hands. I trust in Him; let everyone put their trust in Him,’ 68 and, when they entered as their father had told them, it did not help them against the will of God, it merely satisfied a wish of Jacob’s. He knew well what We had taught him, though most people do not.

94-101

94Later, when the caravan departed, their father said, ‘You may think I am senile but I can smell Joseph,’ 95but [people] said, ‘By God! You are still lost in that old illusion of yours!’ 96 Then, when the bearer of good news came and placed the shirt on to Jacob’s face, his

eyesight returned and he said, ‘Did I not tell you that I have knowledge from God that you do not have?’ 97 The [brothers] said, ‘Father, ask God to forgive our sins– we were truly in the wrong.’ 98 He replied, ‘I shall ask my Lord to forgive you: He is the Most Forgiving, the Most Merciful.’

99 Later, when they presented themselves before Joseph, he drew his parents to him– he said, ‘Welcome to Egypt: you will all be safe here, God willing’– 100 and took them up to [his] throne. They all bowed down before him and he said, ‘Father, this is the fulfilment of

that dream I had long ago. My Lord has made it come true and has been gracious to me– He released me from prison and He brought you here from the desert– after Satan sowed discord between me and my brothers. My Lord is most subtle in achieving what He will; He is the All Knowing, the Truly Wise. 101 My Lord! You have given me authority; You have taught me something about the interpretation of dreams; Creator of the heavens and the earth, You are my protector in this world and in the Hereafter. Let me die in true devotion to You. Join me with the righteous.’

19:

2-9

2 This is an account of your Lord’s grace towards His servant, Zachariah, 3 when he called to his Lord secretly, saying, 4 ‘Lord, my bones have weakened and my hair is ashen grey, but never, Lord, have I ever prayed to You in vain: 5 I fear [what] my kinsmen [will do] when I am gone, for my wife is barren, so grant me a successor—a gift from You—6 to be my heir and the heir of the family of Jacob. Lord, make him well pleasing [to You].’ 7 ‘Zachariah, We bring you good news of a son whose name will be John—We have chosen this name for no one before him.’ 8 He said, ‘Lord, how can I have a son when my wife is barren, and I am old and frail?’ 9 He said, ‘This is what your Lord has said: “It is easy for Me: I created you, though you were nothing before.” ’

41-50

41 Mention too, in the Qur’an, the story of Abraham. He was a man of truth, a prophet. 42 He said to his father, ‘Father, why do you worship something that can neither hear nor see nor benefit you in

any way? 43Father, knowledge that has not reached you has come to me, so follow me: I will guide you to an even path. 44Father, do not worship Satan– Satan has rebelled against the Lord of Mercy. 45Father, I fear that a punishment from the Lord of Mercy may afflict you and that you may become Satan’s companion [in Hell].’ 46 His father answered, ‘Abraham, do you reject my gods? I will stone you if you do not stop this. Keep out of my way!’ 47Abraham said, ‘Peace be with you: I will beg my Lord to forgive you– He is always gracious to me– 48but for now I will leave you, and the idols you all pray to, and I will pray to my Lord and trust that my prayer will not be in vain.’ 49 When he left his people and those they served beside God, We granted him Isaac and Jacob and made them both prophets: 50We granted Our grace to all of them, and gave them a noble reputation.

21:

48-75

48We gave Moses and Aaron [the Scripture] that distinguishes right from wrong, a light and a reminder for those who are mindful of God, 49 those who stand in awe of their Lord, though He is unseen, and who fear the Hour. 50 This [Qur_an] too is a blessed message We have sent down– are you [people] going to deny it? 51Long ago We bestowed right judgement on Abraham and We knew him well. 52 He said to his father and his people, ‘What are these images to which you are so devoted?’ 53 They replied, ‘We found our fathers worshipping them.’ 54 He said, ‘You and your fathers have clearly gone astray.’ 55 They asked, ‘Have you brought us the truth or are you just playing about?’ 56 He said, ‘Listen! Your true Lord is the Lord of the heavens and the earth, He who created them, and I am a witness to this. 57 By God I shall certainly plot against your idols as soon as you have turned your backs!’ 58 He broke them all into pieces, but left the biggest one for them to return to. 59 They said, ‘Who has done this to our gods? How wicked he must be!’ 60 Some said, ‘We heard a youth called Abraham talking about them.’ 61 They said, ‘Bring him before the eyes of the people, so that they may witness [his trial].’ 62 They asked, ‘Was it you, Abraham, who did this to our gods?’ 63 He said, ‘No, it was done by the biggest of them– this one. Ask them, if they can talk.’ 64 They turned to one another, saying, ‘It is you who are in the wrong,’ 65but then they lapsed again and said, ‘You know very well these gods cannot speak.’ 66Abraham said, ‘How can you worship what can neither benefit nor harm you, instead of

God? 67 Shame on you and on the things you worship instead of God. Have you no sense?’ 68 They said, ‘Burn him and avenge your gods, if you are going to do the right thing.’ 69But We said, ‘Fire, be cool and safe for Abraham.’ 70 They planned to harm him, but We made them suffer the greatest loss. 71We saved him and Lot [and sent them] to the land We blessed for all people, 72and We gave him Isaac and Jacob as an additional gift, and made each of them righteous. 73We made all of them leaders, guiding others by Our command, and We inspired them to do good works, to keep up the prayer, and to give alms: they were Our true worshippers. 74We gave Lot sound judgement and knowledge and saved him from the community who practised obscenities– they were shameless people who broke God’s law! 75We admitted him to Our mercy; he was a righteous man.

29:

24-27

24 The only answer Abraham’s people gave was, ‘Kill him or burn him!’ but God saved him from the Fire: there truly are signs in this for people who believe. 25Abraham said to them, ‘You have chosen idols instead of God but your love for them will only last for the present life: on the Day of Resurrection, you will disown and reject one another. Hell will be your home and no one will help you.’ 26 Lot believed him, and said, ‘I will flee to my Lord: He is the Almighty, the All Wise.’ 27We gave Isaac and Jacob to Abraham, and placed prophethood and Scripture among his offspring. We gave him his rewards in this world, and in the life to come he will be among the righteous.

38:

45-49

45Remember Our servants Abraham, Isaac, and Jacob, all men of strength and vision. 46We caused them to be devoted to Us, through their sincere remembrance of the Final Home: 47 with Us they will be among the elect, the truly good. 48 And remember Our servants Ishmael, Elisha, and Dhu ’l-Kifl, each of them truly good. 49 This is a lesson.

Joseph (Yusuf)

6:

84-90

84 We gave him Isaac and Jacob, each of whom We guided, as We had guided Noah before, and among his descendants were David, Solomon, Job, Joseph, Moses, and Aaron— in this way We reward those who do good— 85 Zachariah, John, Jesus, and Elijah— every one of them was righteous— 86 Ishmael, Elisha, Jonah, and Lot. We favoured each one of them over other people, 87 and also some of their forefathers, their offspring, and their brothers: We chose them and guided them on a straight path. 88 Such is God's guidance, with which He guides whichever of His servants He will. If they had associated other gods with Him, all their deeds would have come to nothing. 89 Those are the ones to whom We gave the Scripture, wisdom, and prophethood. Even if these people now disbelieve in them, We have entrusted them to others who do not disbelieve. 90 Those were the people God guided, '[Prophet], follow the guidance they received.' Say, 'I ask no reward for it from you: it is a lesson for all people.'

12:

1-111

1 *Alif Lam Ra*

These are the verses of the Scripture that makes things clear—2 We have sent it down as an Arabic Qur'an so that you [people] may understand.

3 We tell you [Prophet] the best of stories in revealing this Qur'an to you.^a Before this^b you were one of those who knew nothing about them. 4 Joseph said to his father, 'Father, I dreamed of eleven stars and the sun and the moon: I saw them all bow down before me,' 5 and he replied, 'My son, tell your brothers nothing of this dream, or they may plot to harm you—Satan is man's sworn enemy. 6 This is about how your Lord will choose you, teach you to interpret dreams, and perfect His blessing on you and the House of Jacob, just as He perfected it earlier on your forefathers Abraham and Isaac: your Lord is all knowing and wise.'

7 There are lessons in the story of Joseph and his brothers for all who seek them. 8 The brothers said [to each other], 'Although we are

many, Joseph and his brother are dearer to our father than we are—our father is clearly in the wrong.’ 9 [One of them said], ‘Kill Joseph or banish him to another land, and your father’s attention will be free to turn to you. After that you can be righteous.’ 10 [Another of them] said, ‘Do not kill Joseph, but, if you must, throw him into the hidden depths of a well where some caravan may pick him up.’

11 They said to their father, ‘Why do you not trust us with Joseph? We wish him well. 12 Send him with us tomorrow and he will enjoy

himself and play— we will take good care of him.’ 13 He replied, ‘The thought of you taking him away with you worries me: I am afraid a wolf may eat him when you are not paying attention.’ 14 They said, ‘If a wolf were to eat him when there are so many of us, we would truly be losers!’

15 Then they took him away with them, resolved upon throwing him into the hidden depths of a well— We inspired him, saying, ‘You will tell them of all this [at a time] when they do not realize [who you are]!’— 16 and at nightfall they returned to their father weeping.

17 They said, ‘We went off racing one another, leaving Joseph behind with our things, and a wolf ate him. You will not believe us, though we are telling the truth!’ 18 and they showed him his shirt, deceptively stained with blood. He cried, ‘No! Your souls have prompted you to do wrong! But it is best to be patient: from God alone I seek help to bear what you are saying.’

19 Some travellers came by. They sent someone to draw water and he let down his bucket. ‘Good news!’ he exclaimed. ‘Here is a boy!’ They hid him like a piece of merchandise— God was well aware of what they did— 20 and then sold him for a small price, for a few pieces of silver: so little did they value him.

21 The Egyptian who bought him said to his wife, ‘Look after him well! He may be useful to us, or we may adopt him as a son.’ In this way We settled Joseph in that land and later taught him how to interpret dreams: God always prevails in His purpose, though most people do not realize it.

22 When he reached maturity, We gave him judgement and knowledge: this is how We reward those who do good. 23 The woman in whose house he was living tried to seduce him: she bolted the doors and said, ‘Come to me,’ and he replied, ‘God forbid! My master has been good to me; wrongdoers never prosper.’ 24 She made for him, and he would have succumbed to her if he had not seen evidence of his Lord— We did this in order to keep evil and indecency away from him, for he was truly one of Our chosen servants. 25 They raced for the door— she tore his shirt from behind— and at the door they met her husband. She said, ‘What, other than prison or painful punishment,

should be the reward of someone who tried to dishonour your wife?’ 26but he said, ‘She tried to seduce me.’ A member of her household suggested, ‘If his shirt is torn at the front, then it is she who is telling the truth and he who is lying, 27but if it is torn at the

back, then she is lying and he is telling the truth.’ 28 When the husband saw that the shirt was torn at the back, he said, ‘This is another instance of women’s treachery: your treachery is truly great.

29 Joseph, overlook this; but you [wife], ask forgiveness for your sin—you have done wrong.’

30Some women of the city said, ‘The governor’s wife is trying to seduce her slave! Love for him consumes her heart! It is clear to us that she has gone astray.’ 31 When she heard their malicious talk, she prepared a banquet and sent for them, giving each of them a knife.

She said to Joseph, ‘Come out and show yourself to them!’ and when the women saw him, they were stunned by his beauty, and cut their hands, exclaiming, ‘Great God! He cannot be mortal! He must be a precious angel!’ 32 She said, ‘This is the one you blamed me for. I tried to seduce him and he wanted to remain chaste, but if he does not do what I command now, he will be put in prison and degraded.’

33 Joseph said, ‘My Lord! I would prefer prison to what these women are calling me to do. If You do not protect me from their treachery, I shall yield to them and do wrong,’ 34 and his Lord answered his prayer and protected him from their treachery— He is the All Hearing, the All Knowing.

35 In the end they^a thought it best, after seeing all the signs of his innocence, that they should imprison him for a while. 36Two young men went into prison alongside him. One of them said, ‘I dreamed that I was pressing grapes’; the other said, ‘I dreamed that I was carrying bread on my head and that the birds were eating it.’ [They said], ‘Tell us what this means— we can see that you are a knowledgeable^b man.’

37 He said, ‘I can tell you what this means before any meal arrives: this is part of what my Lord has taught me. I reject the faith of those who disbelieve in God and deny the life to come, 38 and I follow the faith of my forefathers Abraham, Isaac, and Jacob. Because of God’s grace to us and to all mankind, we would never worship anything beside God, but most people are ungrateful. 39Fellow prisoners, would many diverse gods be better than God the One, the All Powerful? [No indeed!] 40 All those you worship instead of Him are mere names you and your forefathers have invented, names for

which God has sent down no sanction. Authority belongs to God alone, and He orders you to worship none but Him: this is the true faith, though most people do not realize it. 41Fellow prisoners, one of

you will serve his master with wine; the other will be crucified and the birds will peck at his head. That is the end of the matter on which you asked my opinion.’ 42 Joseph said to the one he knew would be saved, ‘Mention me to your master,’ but Satan made him forget to do this, and so Joseph remained in prison for a number of years.

43 The king said, ‘I dreamed about seven fat cows being eaten by seven lean ones; seven green ears of corn and [seven] others withered. Counsellors, if you can interpret dreams, tell me the meaning of my dream.’ 44 They said, ‘These are confusing dreams and we are not skilled at dream-interpretation,’ 45 but the prisoner who had been freed at last remembered [Joseph] and said, ‘I shall tell you what this means. Give me leave to go.’

46 ‘Truthful Joseph! Tell us the meaning of seven fat cows being eaten by seven lean ones, seven green ears of corn and [seven] others withered, 47 then I can return to the people to inform them.’ Joseph said, ‘You will sow for seven consecutive years as usual. Store all that you reap, left in the ear, apart from the little you eat. 48 After that will come seven years of hardship which will consume all but a little of what you stored up for them; 49 after that will come a year when the people will have abundant rain and will press grapes.’

50 The king said, ‘Bring him to me,’ but when the messenger came to fetch Joseph, he said, ‘Go back to your master and ask him about what happened to those women who cut their hands– my Lord knows all about their treachery.’ 51 The king asked the women, ‘What happened when you tried to seduce Joseph?’ They said, ‘God forbid! We know nothing bad of him!’ and the governor’s wife said, ‘Now the truth is out: it was I who tried to seduce him– he is an honest man.’ 52 [Joseph said, ‘This was] for my master to know that I did not betray him behind his back: God does not guide the mischief of the treacherous. 53 I do not pretend to be blameless, for man’s very soul incites him to evil unless my Lord shows mercy: He is most forgiving, most merciful.’

54 The king said, ‘Bring him to me: I will have him serve me personally,’ and then, once he had spoken with him, ‘From now on you will have our trust and favour.’ 55 Joseph said, ‘Put me in charge of the nation’s storehouses: I shall manage them prudently and care-

fully.’ 56 In this way We settled Joseph in that land to live wherever he wished: We grant Our mercy to whoever We will and do not fail to reward those who do good. 57 The reward of the Hereafter is best for those who believe and are mindful of God.

58 Joseph’s brothers came and presented themselves before him. He recognized them– though they did not recognize him– 59 and once he had given them their provisions, he said, ‘Bring me the

brother [you left with] your father!^a Have you not seen me giving generous measure and being the best of hosts? 60 You will have no more corn from me if you do not bring him to me, and you will not be permitted to approach me.’ 61 They said, ‘We shall do all we can to persuade his father to send him with us, indeed we shall.’ 62 Joseph said to his servants, ‘Put their [traded] goods back into their saddlebags, so that they may recognize them when they go back to their family, and [be eager to] return.’

63 When they returned to their father, they said, ‘Father, we have been denied any more corn, but send our brother back with us and we shall be given another measure. We shall guard him carefully.’

64 He said, ‘Am I to entrust him to you as I did his brother before? God is the best guardian and the Most Merciful of the merciful.’

65 Then, when they opened their packs, they discovered that their goods had been returned to them and they said, ‘Father! We need no more [goods to barter]:^b look, our goods have been returned to us.

We shall get corn for our household; we shall keep our brother safe; we shall be entitled to another camel-load of grain— an extra measure so easily achieved!’ 66 He said, ‘I will never send him with you,

not unless you swear by God that you will bring him back to me if that is humanly possible.’^c Then, when they had given him their

pledge, he said, ‘Our words are entrusted to God.’ 67 He said, ‘My sons, do not enter all by one gate— use different gates. But I cannot help you against the will of God: all power is in God’s hands. I trust

in Him; let everyone put their trust in Him,’ 68 and, when they entered as their father had told them, it did not help them against the will of God, it merely satisfied a wish of Jacob’s. He knew well

what We had taught him, though most people do not.

69 Then, when they presented themselves before Joseph, he drew

his brother apart^a and said, ‘I am your brother, so do not be saddened by their past actions,’ 70 and, once he had given them their provisions,

he placed the drinking-cup in his brother’s pack. A man called out, ‘People of the caravan! You are thieves!’ 71 and they turned and said,

‘What have you lost?’ 72 They replied, ‘The king’s drinking-cup is missing,’ and, ‘Whoever returns it will get a camel-load [of grain],’

and, ‘I give you my word.’ 73 They said, ‘By God! You must know that we did not come to make mischief in your land: we are no

thieves.’ 74 They asked them, ‘And if we find that you are lying, what penalty shall we apply to you?’ 75 and they answered, ‘The penalty

will be [the enslavement of] the person in whose bag the cup is found: this is how we punish wrongdoers.’ 76 [Joseph] began by

searching their bags, then his brother’s, and he pulled it out from his brother’s bag.

In this way We devised a plan for Joseph– if God had not willed it so, he could not have detained his brother as a penalty under the king’s law– We raise the rank of whoever We will. Above everyone who has knowledge there is the One who is all knowing.

77 [His brothers] said, ‘If he is a thief then his brother was a thief before him,’ but Joseph kept his secrets and did not reveal anything to them. He said, ‘You are in a far worse situation. God knows best the truth of what you claim.’ 78 They said, ‘Mighty governor, he has an elderly father. Take one of us in his place. We can see that you are a very good man.’ 79 He replied, ‘God forbid that we should take anyone other than the person on whom we found our property: that would be unjust of us.’ 80 When they lost hope of [persuading] him, they withdrew to confer with each other: the eldest of them said, ‘Do you not remember that your father took a solemn pledge from you in the name of God and before that you failed in your duty with regard to Joseph? I will not leave this land until my father gives me leave or God decides for me– He is the best decider– 81 so go back to your father and say, “Your son stole. We can only tell you what we saw. How could we guard against the unforeseen? 82 Ask in the town where we have been; ask the people of the caravan we travelled with: we are telling the truth.”’

83 Their father said, ‘No! Your souls have prompted you to do wrong! But it is best to be patient: may God bring all of them^a back to me– He alone is the All Knowing, the All Wise,’ 84 and he turned away from them, saying, ‘Alas for Joseph!’ His eyes went white with grief and he was filled with sorrow. 85 They said, ‘By God! You will ruin your health if you do not stop thinking of Joseph, or even die.’ 86 He said, ‘I plead my grief and sorrow before God. I have knowledge from God that you do not have. 87 My sons, go and seek news of Joseph and his brother and do not despair of God’s mercy– only disbelievers despair of God’s mercy.’

88 Then, when they presented themselves before Joseph, they said, ‘Mighty governor, misfortune has afflicted us and our family. We have brought only a little merchandise, but give us full measure. Be charitable to us: God rewards the charitable.’ 89 He said, ‘Do you now realize what you did to Joseph and his brother when you were ignorant?’ 90 and they cried, ‘Could it be that you are Joseph?’ He said, ‘I am Joseph. This is my brother. God has been gracious to us: God does not deny anyone who is mindful of God and steadfast in adversity the rewards of those who do good.’ 91 They said, ‘By God! God really did favour you over all of us and we were in the wrong!’ 92 but he said, ‘You will hear no reproaches today. May God forgive you: He is the Most Merciful of the merciful. 93 Take my shirt and lay it

over my father's face: he will recover his sight. Then bring your whole family back to me.'

94 Later, when the caravan departed, their father said, 'You may think I am senile but I can smell Joseph,' 95 but [people] said, 'By God! You are still lost in that old illusion of yours!' 96 Then, when the bearer of good news came and placed the shirt on to Jacob's face, his eyesight returned and he said, 'Did I not tell you that I have knowledge from God that you do not have?' 97 The [brothers] said, 'Father, ask God to forgive our sins— we were truly in the wrong.' 98 He replied, 'I shall ask my Lord to forgive you: He is the Most Forgiving, the Most Merciful.'

99 Later, when they presented themselves before Joseph, he drew his parents to him— he said, 'Welcome to Egypt: you will all be safe here, God willing'— 100 and took them up to [his] throne. They all bowed down before him and he said, 'Father, this is the fulfilment of

that dream I had long ago. My Lord has made it come true and has been gracious to me— He released me from prison and He brought you here from the desert— after Satan sowed discord between me and my brothers. My Lord is most subtle in achieving what He will; He is the All Knowing, the Truly Wise. 101 My Lord! You have given me authority; You have taught me something about the interpretation of dreams; Creator of the heavens and the earth, You are my protector in this world and in the Hereafter. Let me die in true devotion to You. Join me with the righteous.'

102 This account is part of what was beyond your knowledge [Muhammad]. We revealed it to you: you were not present with Joseph's brothers when they made their treacherous plans. 103 However eagerly you may want them to, most men will not believe. 104 You ask no reward from them for this: it is a reminder for all people 105 and there are many signs in the heavens and the earth that they pass by and give no heed to— 106 most of them will only believe in God while also joining others with Him. 107 Are they so sure that an overwhelming punishment from God will not fall on them, or that the Last Hour will not come upon them suddenly when they least expect it? 108 Say, 'This is my way: based on clear evidence, I, and all who follow me, call [people] to God— glory be to God!— I do not join others with Him.'

109 All the messengers We sent before you [Muhammad] were men to whom We made revelations, men chosen from the people of their towns. Have the [disbelievers] not travelled through the land and seen the end of those who went before them? For those who are mindful of God, the Home in the Hereafter is better. Do you [people] not use your reason? 110 When the messengers lost all hope

and realized that they had been dismissed as liars, Our help came to them: We saved whoever We pleased, but Our punishment will not be turned away from guilty people. 111 There is a lesson in the stories of such people for those who understand. This revelation is no fabrication: it is a confirmation of the truth of what was sent before it; an explanation of everything; a guide and a blessing for those who believe.

40:

30-34

30 The believer said, ‘My people, I fear your fate will be the fate of those others who opposed [their prophets]: 31 the fate of the people of Noah, _Ad, Thamud, and those who came after them– God never wills injustice on His creatures. 32 My people, I fear for you on the Day you will cry out to one another, 33 the Day you will turn tail and flee with no one to defend you from God! Whoever God leaves to stray will have no one to guide him. 34 Joseph came to you before with clear signs, but you never ceased to doubt the message he brought you. When he died, you said, “God will not send another messenger.”’

Job (Ayyub)

4:

163-168

163 We have sent revelation to you [Prophet] as We did to Noah and the prophets after him, to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes, to Jesus, Job, Jonah, Aaron, and Solomon– to David We gave the book [of Psalms]– 164 to other messengers We have already mentioned to you, and also to some We have not. To Moses God spoke directly. 165 They were messengers bearing good news and warning, so that mankind would have no excuse before God, once

the messengers had been sent: God is almighty and all wise. 166 But God Himself bears witness to what He has sent down to you– He sent it down with His full knowledge– the angels too bear witness, though God is sufficient witness. 167 Those who have disbelieved and barred others from God’s path have gone far astray; 168 God will not forgive those who have disbelieved and do evil, nor will He guide them to any path 169 except that of Hell, where they will remain for ever– this is easy for God.

6:

84-90

84 We gave him Isaac and Jacob, each of whom We guided, as We had guided Noah before, and among his descendants were David, Solomon, Job, Joseph, Moses, and Aaron– in this way We reward those who do good– 85 Zachariah, John, Jesus, and Elijah– every one of them was righteous– 86 Ishmael, Elisha, Jonah, and Lot. We favoured each one of them over other people, 87 and also some of their forefathers, their offspring, and their brothers: We chose them and guided them on a straight path. 88 Such is God’s guidance, with which He guides whichever of His servants He will. If they had associated other gods with Him, all their deeds would have come to nothing. 89 Those are the ones to whom We gave the Scripture, wisdom, and prophethood. Even if these people now disbelieve in them, We have entrusted them to others who do not disbelieve. 90 Those were the people God guided, ‘[Prophet], follow the guidance they received.’ Say, ‘I ask no reward for it from you: it is a lesson for all people.’

21:

83-91

83 Remember Job, when he cried to his Lord, ‘Suffering has truly afflicted me, but you are the Most Merciful of the merciful.’ 84 We answered him, removed his suffering, and restored his family to him, along with more like them, as an act of grace from Us and a reminder for all who serve Us. 85 And remember Ishmael, Idris, and Dhu’l-Kifl;^b they were all steadfast. 86 We admitted them to Our mercy; they were truly righteous. 87 And remember the man with the whale,^c when he went off angrily, thinking We could not restrict him, but then he cried out in the deep darkness, ‘There is no God but You, glory be to You, I was wrong.’ 88 We answered him and saved him from distress: this is how We save the faithful. 89 Remember Zachariah, when he cried to his Lord, ‘My Lord, do not leave me childless, though You are the best of heirs.’ 90 We answered him— We gave him John, and cured his wife of barrenness— they were always keen to do good deeds. They called upon Us out of longing and awe, and humbled themselves before Us. 91 Remember the one who guarded her chastity.^d We breathed into her from Our Spirit and made her and her son a sign for all people.

38:

41-44

41 Bring to mind Our servant Job who cried to his Lord, ‘Satan has afflicted me with weariness and suffering.’ 42 ‘Stamp your foot! Here is cool water for you to wash in and drink,’ 43 and We restored his family to him, with many more like them: a sign of Our mercy and a lesson to all who understand. 44 ‘Take a small bunch of grass in your hand, and strike [her] with that so as not to break your oath.’^d We found him patient in adversity; an excellent servant! He, too, always turned to God.

^d Qur_anic commentators explain that, when his wife blasphemed, Job swore that if he recovered from his illness, he would beat her with one hundred lashes. When he recovered, however, he regretted his hasty oath, so God gave him this instruction.

Shu`ayb

7:

85-93

85 To the people of Midian We sent their brother, Shu_ayb. He said, 'My people, serve God: you have no god other than Him. A clear sign has come to you from your Lord. Give full measure and weight and do not undervalue people's goods; do not cause corruption in the land after it has been set in order: this is better for you, if you are believers. 86 Do not sit in every pathway, threatening and barring those who believe in God from His way, trying to make it crooked. Remember how you used to be few and He made you multiply. Think about the fate of those who used to spread corruption. 87 If some of you believe the message I bring and others do not, then be patient till God judges between us. He is the best of all judges.' 88 His people's arrogant leaders said, 'Shu_ayb, we will expel you and your fellow believers from our town unless you return to our religion.' He said, 'What! Even if we detest it? 89 If we were to return to your religion after God has saved us from it, we would be inventing lies about Him: there is no way we could return to it– unless by the will of God our Lord: in His knowledge He comprehends everything. We put our trust in God. Our Lord, expose the truth [and judge] between us and our people, for You are the best judge.' 90 The disbelieving leaders among his people said, 'You will certainly be losers if you follow Shu_ayb'– 91 an earthquake seized them: by the next morning they were lying dead in their homes; 92 it was as if those who had rejected Shu_ayb had never lived there; it was those who had rejected Shu_ayb who were the losers– 93 so he turned away from them, saying, 'My people, I delivered my Lord's messages to you and gave you sincere advice, so why should I grieve for people who refused to believe?'

11:

84-95

84 And to Midian, We sent their brother Shu_ayb. He said, 'My people, worship God. You have no god other than Him. Do not give short measure nor short weight. I see you are prospering, but I fear you will have torment on an overwhelming Day. 85 My people, in

fairness, give full measure and weight. Do not withhold from people things that are rightly theirs, and do not spread corruption in the land. 86 What lasts with God is best for you, if you are believers: I am not your keeper.’ 87 They said, ‘Shu_ayb, does your prayer tell you that we should abandon what our forefathers worshipped and refrain from doing whatever we please with our own property? Indeed you are a tolerant and sensible man.’ 88 He answered, ‘My people, can you not see? What if I am acting on clear evidence from my Lord? He Himself has given me good provision: I do not want to do what I am forbidding you to do, I only want to put things right as far as I can. I cannot succeed without God’s help: I trust in Him, and always turn to Him. 89 My people, do not let your opposition to me bring upon you a similar fate to the peoples of Noah or Hud or Salih; the people of Lot are not far away from you.’ 90 Ask forgiveness from your Lord, and turn to Him in repentance: my Lord is merciful and most loving.’

91 They said, ‘Shu_ayb, we do not understand much of what you say, and we find you very weak in our midst. But for your family, we would have stoned you, for you have no great status among us.’ 92 He said, ‘My people, is my family stronger in your estimation than God? And have you put Him behind you? My Lord surrounds everything you do. 93 My people, do whatever is within your power, and I will do likewise. Soon you will know who will receive a disgraceful punishment and who is a liar. Watch out, and so will I.’ 94 When what We had ordained came about, in Our mercy We saved Shu_ayb and his fellow believers, but a mighty blast struck the wrongdoers. By

morning they lay dead in their homes, 95 as if they had never lived and flourished there. Yes, away with the people of Midian, just like the Thamud!

26:

176-191

176 The forest-dwellers, too, called the messengers liars. 177 Shu_ayb said to them, ‘Will you not be mindful of God? 178 I am a faithful

messenger to you: 179 be mindful of God and obey me. 180 I ask no reward of you, for my only reward is with the Lord of the Worlds. 181 Give full measure: do not sell others short. 182 Weigh with correct scales: 183 do not deprive people of what is theirs. Do not spread corruption on earth. 184 Be mindful of God who created you and

former generations,' 185but they replied, 'You are bewitched! 186 You are nothing but a man like us. In fact we think you are a liar. 187Make bits of the heavens fall down on us, if you are telling the truth.' 188He said, 'My Lord knows best what you do.' 189 They called him a liar, and so the torment of the Day of Shadow came upon them– it was the torment of a terrible day. 190 There truly is a sign in this, though most of them will not believe: 191 your Lord alone is the Almighty, the Merciful.

29:

36-44

36To the people of Midian We sent their brother Shu_ayb. He said, 'My people, serve God and think ahead to the Last Day. Do not commit evil and spread corruption in the land.' 37 They rejected him and so the earthquake overtook them. When morning came, they were lying dead in their homes. 38 [Remember] the tribes of _Ad and Thamud: their history is made clear to you by [what is left of] their dwelling places. Satan made their foul deeds seem alluring to them and barred them from the right way, though they were capable of seeing. 39 [Remember] Qarun and Pharaoh and Haman: Moses brought them clear signs, but they behaved arrogantly on earth. They could not escape Us 40and We punished each one of them for their sins: some We struck with a violent storm; some were overcome by a sudden blast; some We made the earth swallow; and some We drowned. It was not God who wronged them; they wronged themselves. 41 Those who take protectors other than God can be compared to spiders building themselves houses– the spider's is the frailest of all houses– if only they could understand. 42God knows what things they call upon beside Him: He is the Mighty, the Wise. 43Such are the comparisons We draw for people, though only the wise can grasp them. 44 God has created the heavens and earth for a true purpose. There truly is a sign in this for those who believe.

Moses (Musa)

2:

47-57

47 Children of Israel, remember how I blessed you and favoured you over other people. 48 Guard yourselves against a Day when no soul will stand in place of another, no intercession will be accepted for it, nor any ransom; nor will they be helped. 49 Remember when We saved you from Pharaoh's people, who subjected you to terrible torment, slaughtering your sons and sparing only your women— this was a great trial from your Lord— 50 and when We parted the sea for you, so saving you and drowning Pharaoh's people right before your eyes. 51 We appointed forty nights for Moses [on Mount Sinai] and then, while he was away, you took to worshipping the calf— a terrible wrong. 52 Even then We forgave you, so that you might be thankful.

53 Remember when We gave Moses the Scripture, and the means to distinguish [right and wrong], so that you might be guided. 54 Moses said to his people, 'My people, you have wronged yourselves by worshipping the calf, so repent to your Maker and kill [the guilty among] you. That is the best you can do in the eyes of your Maker.' He accepted your repentance: He is the Ever Relenting and the Most Merciful. 55 Remember when you said, 'Moses, we will not believe you until we see God face to face.' At that, thunderbolts struck you as you looked on. 56 Then We revived you after your death, so that you might be thankful. 57 We made the clouds cover you with shade, and sent manna and quails down to you, saying, 'Eat the good things We have provided for you.' It was not Us they wronged; they wronged themselves.

60-61

60 Remember when Moses prayed for water for his people and We said to him, 'Strike the rock with your staff.' Twelve springs gushed out, and each group knew its drinking place. 'Eat and drink the sustenance God has provided and do not cause corruption in the land.' 61 Remember when you said, 'Moses, we cannot bear to eat only one kind of food, so pray to your Lord to bring out for us some of the earth's produce, its herbs and cucumbers, its garlic, lentils, and onions.' He said, 'Would you exchange better for worse? Go to Egypt and there you will find what you have asked for.' They were

struck with humiliation and wretchedness, and they incurred the wrath of God because they persistently rejected His messages and killed prophets contrary to all that is right. All this was because they disobeyed and were lawbreakers.

67-74

67 Remember when Moses said to his people, 'God commands you to sacrifice a cow.' They said, 'Are you making fun of us?' He answered, 'God forbid that I should be so ignorant.' 68 They said, 'Call on your Lord for us, to show us what sort of cow it should be.' He answered, 'God says it should be neither too old nor too young,

but in between, so do as you are commanded.' 69 They said, 'Call on your Lord for us, to show us what colour it should be.' He answered, 'God says it should be a bright yellow cow, pleasing to the eye.'

70 They said, 'Call on your Lord for us, to show us [exactly] what it is: all cows are more or less alike to us. With God's will, we shall be guided.' 71 He replied, 'It is a perfect and unblemished cow, not trained to till the earth or water the fields.' They said, 'Now you have brought the truth,' and so they slaughtered it, though they almost failed to do so. 72 Then, when you [Israelites] killed someone and started to blame one another— although God was to bring what you had concealed to light— 73 We said, 'Strike the [body] with a part of [the cow]': thus God brings the dead to life and shows His signs so that you may understand. 74 Even after that, your hearts became as hard as rocks, or even harder, for there are rocks from which streams spring out, and some from which water comes when they split open, and others which fall down in awe of God: He is not unaware of what you do.

87-92

87 We gave Moses the Scripture and We sent messengers after him in succession. We gave Jesus, son of Mary, clear signs and strengthened him with the Holy Spirit. So how is it that, whenever a messenger brings you something you do not like, you become arrogant, calling some impostors and killing others? 88 They say, 'Our hearts are impenetrably wrapped [against whatever you say],' but God has rejected them for their disbelief: they have little faith.

89 When a Scripture came to them from God confirming what they already had, and when they had been praying for victory against the disbelievers, even when there came to them something they knew [to be true], they disbelieved in it: God rejects those who disbelieve.

90 Low indeed is the price for which they have sold their souls by

denying the God-sent truth, out of envy that God should send His bounty to any of His servants He pleases. The disbelievers have ended up with wrath upon wrath, and a humiliating torment awaits them. 91 When it is said to them, 'Believe in God's revelations,' they reply, 'We believe in what was revealed to us,' but they do not believe in what came afterwards, though it is the truth confirming what they

already have. Say [Muhammad], 'Why did you kill God's prophets in the past if you were true believers? 92 Moses brought you clear signs, but then, while he was away, you chose to worship the calf—you did wrong.'

104-110

104 Believers, do not say [to the Prophet], '*Ra_ina*,' but say, '*Unzurna*,'^a and listen [to him]: an agonizing torment awaits those who ignore [God's words]. 105 Neither those People of the Book who disbelieve nor the idolaters would like anything good to be sent down to you from your Lord, but God chooses for His grace whoever He will: His bounty has no limits. 106 Any revelation We cause to be superseded or forgotten, We replace with something better or similar. Do you [Prophet] not know that God has power over everything? 107 Do you not know that control of the heavens and the earth belongs to Him? You [believers] have no protector or helper but God. 108 Do you wish to demand of your messenger something similar to what was demanded of Moses?^b Whoever exchanges faith for disbelief has strayed far from the right path. 109 Even after the truth has become clear to them, many of the People of the Book wish they could turn you back to disbelief after you have believed, out of their selfish envy. Forgive and forbear until God gives his command: He has power over all things. 110 Keep up the prayer and pay the prescribed alms. Whatever good you store up for yourselves, you will find it with God: He sees everything you do.

135-138

135 They say, 'Become Jews or Christians, and you will be rightly guided.' Say [Prophet], 'No, [ours is] the religion of Abraham, the upright, who did not worship any god besides God.' 136 So [you believers], say, 'We believe in God and in what was sent down to us and what was sent down to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes, and what was given to Moses, Jesus, and all the prophets by

their Lord. We make no distinction between any of them, and we devote ourselves to Him.’ 137 So if they believe like you do, they will be rightly guided. But if they turn their backs, then they will be entrenched in opposition. God will protect you from them: He is the All Hearing, the All Knowing. And say [believers], 138 ‘[Our life] takes its colour from God, and who gives a better colour than God? It is Him we worship.’

246-248

246 [Prophet], consider the leaders of the Children of Israel who came after Moses, when they said to one of their prophets, ‘Set up a king for us and we shall fight in God’s cause.’ He said, ‘But could it be that you would not fight, if it were ordained for you?’ They said, ‘How could we not fight in God’s cause when we and our children have been driven out of our homeland?’ Yet when they were commanded to fight, all but a few of them turned away: God has full knowledge of those who do wrong. 247 Their prophet said to them, ‘God has now appointed Talut to be your king,’ but they said, ‘How can he be king over us when we have a greater right to rule than he? He does not even have great wealth.’ He said, ‘God has chosen him over you, and has given him great knowledge and stature. God grants His authority to whoever He pleases: God is magnanimous, all knowing.’ 248 Their prophet said to them, ‘The sign of his authority will be that the Ark [of the Covenant] will come to you. In it there will be [the gift of] tranquillity from your Lord and relics of the followers of Moses and Aaron, carried by the angels. There is a sign in this for you if you believe.’

3:

84-92

84 Say [Muhammad], ‘We [Muslims] believe in God and in what has been sent down to us and to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes. We believe in what has been given to Moses, Jesus, and the prophets from their Lord. We do not make a distinction between any of the [prophets]. It is to Him that we devote ourselves.’ 85 If anyone seeks a religion other than [*islam*] complete devotion to God, it will not be accepted from him: he will be one of the losers in the Hereafter. 86 Why would God guide people who deny the truth, after they have believed and acknowledged that the Messenger is

true, and after they have been shown clear proof? God does not guide evildoers: 87 such people will be rewarded with rejection by God, by the angels, by all people, 88 and so they will remain, with no relief or respite for their suffering. 89 Not so those who afterwards repent and mend their ways– God is most forgiving and merciful– 90[although] the repentance of those who, having believed, then increase in their disbelief, will not be accepted. They are the ones who have gone [far] astray: 91 those who disbelieve and die disbelievers will not be saved even if they offer enough gold to fill the entire earth. Agonizing torment is in store for them, and there will be no one to help them. 92None of you [believers] will attain true piety unless you give out of what you cherish: whatever you give, God knows about it very well.

4:

153-169

153The People of the Book demand that you [Prophet] make a book physically come down to them from heaven, but they demanded even more than that of Moses when they said, ‘Show us God face to face,’ and were struck by the thunderbolt for their

presumption. Even after clear revelations had come down to them, they took the calf as an object of worship, yet We pardoned this, and gave Moses clear authority; 154We made the mountain tower high above them at their pledge; We said to them, ‘Enter the gate^a humbly,’ and, ‘Do not break the Sabbath,’ and took a solemn pledge from them. 155 And so for breaking their pledge, for rejecting God’s revelations, for unjustly killing their prophets, for saying ‘Our minds are closed’^b– No! God has sealed them in their disbelief, so they believe only a little– 156 and because they disbelieved and uttered a terrible slander against Mary, 157 and said, ‘We have killed the Messiah, Jesus, son of Mary, the Messenger of God.’ (They did not kill him, nor did they crucify him, though it was made to appear like that to them; those that disagreed about him are full of doubt, with no knowledge to follow, only supposition: they certainly did not kill him– 158God raised him up to Himself. God is almighty and wise. 159 There is not one of the People of the Book who will not believe in [Jesus] before his death, and on the Day of Resurrection he will be a witness against them.) 160For the wrongdoings done by the Jews, We forbade them certain good things that had been permitted to them before: for having frequently debarred others from God’s path; 161 for taking usury when they had been forbidden to do so; and for wrongfully

devouring other people's property. For those of them that reject the truth we have prepared an agonizing torment. 162 But those of them who are well grounded in knowledge and have faith do believe in what has been revealed to you [Muhammad], and in what was revealed before you— those who perform the prayers, pay the prescribed alms, and believe in God and the Last Day— to them We shall give a great reward.

163 We have sent revelation to you [Prophet] as We did to Noah and the prophets after him, to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes, to Jesus, Job, Jonah, Aaron, and Solomon— to David We gave the book [of Psalms]— 164 to other messengers We have already mentioned to you, and also to some We have not. To Moses God spoke directly. 165 They were messengers bearing good news and warning, so that mankind would have no excuse before God, once

the messengers had been sent: God is almighty and all wise. 166 But God Himself bears witness to what He has sent down to you— He sent it down with His full knowledge— the angels too bear witness, though God is sufficient witness. 167 Those who have disbelieved and barred others from God's path have gone far astray; 168 God will not forgive those who have disbelieved and do evil, nor will He guide them to any path 169 except that of Hell, where they will remain for ever— this is easy for God.

5:

20-26

20 Moses said to his people, 'My people, remember God's blessing on you: how He raised prophets among you and appointed kings for you and gave you what he had not given to any other people. 21 My people, go into the holy land which God has ordained for you— do not turn back or you will be the losers.' 22 They said, 'Moses, there is a fearsome people in this land. We will not go there until they leave. If they leave, then we will enter.' 23 Yet two men whom God had blessed among those who were afraid said, 'Go in to them through the gate and when you go in you will overcome them. If you are true believers, put your trust in God.' 24 They said, 'Moses, we will never enter while they are still there, so you and your Lord go in and fight, and we will stay here.' 25 He said, 'Lord, I have authority over no one except myself and my brother: judge between the two of us and these disobedient people.' 26 God said, 'The land is forbidden to them for forty years: they will wander the earth aimlessly. Do not grieve over

those who disobey.’

6:

84-94

84 We gave him Isaac and Jacob, each of whom We guided, as We had guided Noah before, and among his descendants were David, Solomon, Job, Joseph, Moses, and Aaron— in this way We reward those who do good— 85 Zachariah, John, Jesus, and Elijah— every one of them was righteous— 86 Ishmael, Elisha, Jonah, and Lot. We favoured each one of them over other people, 87 and also some of their forefathers, their offspring, and their brothers: We chose them and guided them on a straight path. 88 Such is God’s guidance, with which He guides whichever of His servants He will. If they had associated other gods with Him, all their deeds would have come to nothing. 89 Those are the ones to whom We gave the Scripture, wisdom, and prophethood. Even if these people now disbelieve in them, We have entrusted them to others who do not disbelieve. 90 Those were the people God guided, ‘[Prophet], follow the guidance they received.’ Say, ‘I ask no reward for it from you: it is a lesson for all people.’

91 They have no grasp of God’s true measure when they say, ‘God has sent nothing down to a mere mortal.’ Say, ‘Who was it who sent down the Scripture, which Moses brought as a light and a guide to people, which you made into separate sheets, showing some but hiding many? You were taught things that neither you nor your forefathers had known.’ Say, ‘God [sent it down],’ then leave them engrossed in their vain talk. 92 This is a blessed Scripture that We have sent down to confirm what came before it and for you to warn

the Mother of Cities, and all around it. Those who believe in the Hereafter believe in this Scripture, and do not neglect their prayers. 93 Who could be more wicked than someone who invents a lie against God, or claims, ‘A revelation has come to me,’ when no revelation has been sent to him, or says, ‘I too can reveal something equal to God’s revelation’? If you could only see the wicked in their death agonies, as the angels stretch out their hands [to them], saying, ‘Give up your souls. Today you will be repaid with a humiliating punishment for saying false things about God and for arrogantly rejecting His revelations.’ 94 [God will say], ‘Now

you return to Us, alone, as We first created you: you have left behind everything We gave you, nor do We see those intercessors of yours that you claimed were partners of God. All the bonds between you have been severed, and those about whom you made such claims have deserted you.’

154-158

154 Once again,^a We gave Moses the Scripture, perfecting [Our favour] for those who do good, explaining everything clearly, as guidance and mercy, so that they might believe in the meeting with their Lord. 155 This, too, is a blessed Scripture which We have sent down– follow it and be conscious of your Lord, so that you may receive mercy– 156 lest you say, ‘Scriptures were only sent down to two communities before us: we were not aware of what they studied,’ 157 or ‘If only the Scripture had been sent down to us, we would have

been better guided than them.’ Now clear evidence, guidance, and mercy have come to you from your Lord. Who could be more wrong than someone who rejects God’s revelations and turns away from them? We shall repay those who turn away with a painful punishment. 158 Are they waiting for the very angels to come to them, or your Lord Himself, or maybe some of His signs? But on the Day some of your Lord’s signs^a come, no soul will profit from faith if it had none before, or has not already earned some good through its faith. Say, ‘Wait if you wish: we too are waiting.’

7:

103-156

103 After these, We sent Moses to Pharaoh and his leading supporters with Our signs, but they rejected them. See the fate of those who used to spread corruption. 104 Moses said, ‘Pharaoh, I am a messenger from the Lord of all the Worlds, 105 duty-bound to say nothing about God but the truth, and I have brought you a clear sign from your Lord. Let the Children of Israel go with me.’ 106 He said, ‘Produce this sign you have brought, if you are telling the truth.’ 107 So Moses threw his staff and– lo and behold!– it was a snake, clear to all, 108 and then he pulled out his hand and– lo and

behold!– it was white for all to see. 109 The leaders among Pharaoh’s people said, ‘This man is a learned sorcerer! 110 He means to drive

you out of your land!' Pharaoh said, 'What do you suggest?' 111 They said, 'Delay him and his brother for a while, and send messengers to all the cities 112 to summon every learned sorcerer to you.'

113 The sorcerers came to Pharaoh and said, 'Shall we be rewarded if we win?' 114 and he replied, 'Yes, and you will join my inner court.' 115 So they said, 'Moses, will you throw first or shall we?' 116 He said, 'You throw,' and they did, casting a spell on people's eyes, striking fear into them, and bringing about great sorcery. 117 Then We inspired Moses, 'Throw your staff,' and— lo and behold!— it devoured their fakery. 118 The truth was confirmed and what they had produced came to nothing: 119 they were defeated there and utterly humiliated. 120 The sorcerers fell to their knees 121 and said, 'We believe in the Lord of the Worlds, 122 the Lord of Moses and Aaron!' 123 but Pharaoh said, 'How dare you believe in Him before I have given you permission? This is a plot you have hatched to drive the people out of this city! Soon you will see: 124 I will cut off your alternate hands and feet, and then crucify you all!' 125 They said, 'And so we shall return to our Lord— 126 Your only grievance against us is that we believed in the signs of our Lord when they came to us. Our Lord, pour steadfastness upon us and let us die in devotion to You.'

127 The leaders among Pharaoh's people said to him, 'But are you going to leave Moses and his people to spread corruption in the land and forsake you and your gods?' He replied, 'We shall kill their male children, sparing only the females: We have complete power over them.' 128 Moses said to his people, 'Turn to God for help and be steadfast: the earth belongs to God— He gives it as their own to whichever of His servants He chooses— and the happy future belongs to those who are mindful of Him,' 129 and they replied, 'We were being persecuted long before you came to us, and since then too.' He said, 'Your Lord may well destroy your enemy and make you successors to the land to see how you behave.'

130 We inflicted years of drought and crop failure on Pharaoh's people, so that they might take heed, 131 then, when something good came their way, they said, 'This is our due!'. When something bad

came, they ascribed it to the evil omen of Moses and those with him, but their 'evil omen' was really from God, though most of them did not realize it. 132 They said, 'We will not believe in you, no matter what signs you produce to cast a spell on us,' 133 and so We let loose on them the flood, locusts, lice, frogs, blood— all clear signs. They were arrogant, wicked people. 134 They would say, whenever a plague

struck them, 'Moses, pray to your Lord for us by virtue of the promise He has made to you: if you relieve us of the plague, we will believe you and let the Children of Israel go with you,' 135 but when We relieved them of the plague and gave them a fixed period [in which to fulfil their promise]— lo and behold!— they broke it. 136 And so, because they rejected Our signs and paid them no heed, We exacted retribution from them: We drowned them in the sea 137 and We made those who had been oppressed succeed to both the east and the west of the land that We had blessed. Your Lord's good promise to the Children of Israel was fulfilled, because of their patience, and We destroyed what Pharaoh and his people were making and what they were building.

138 We took the Children of Israel across the sea, but when they came upon a people who worshipped idols, they said, 'Moses, make a god for us like theirs.' He said, 'You really are foolish people: 139 [the cult] these people practise is doomed to destruction, and what they have been doing is useless. 140 Why should I seek any god other than God for you, when He has favoured you over all other people?' 141 Remember how We saved you from Pharaoh's people, who were subjecting you to the worst of sufferings, killing your male children, sparing only your females— that was a mighty ordeal from your Lord.

142 We appointed thirty nights for Moses, then added ten more: the term set by his Lord was completed in forty nights. Moses said to his brother Aaron, 'Take my place among my people: act rightly and do not follow the way of those who spread corruption.' 143 When Moses came for the appointment, and his Lord spoke to him, he said, 'My Lord, show Yourself to me: let me see You!' He said, 'You will never see Me, but look at that mountain: if it remains standing firm, you will see Me,' and when his Lord revealed Himself to the mountain, He made it crumble: Moses fell down unconscious. When he recovered, he said, 'Glory be to You! To You I turn in repentance! I am the first to believe!' 144 He said, 'Moses, I have raised you above

other people by [giving you] My messages and speaking to you: hold on to what I have given you; be one of those who give thanks.'

145 We inscribed everything for him in the Tablets which taught and explained everything, saying, 'Hold on to them firmly and urge your people to hold fast to their excellent teachings. I will show you the end of those who rebel. 146 I will keep distracted from My signs those who behave arrogantly on Earth without any right, and who, even if they see every sign, will not believe in them; they will not take

the way of right guidance if they see it, but will take the way of error if they see that. This is because they denied Our signs and paid them no heed: 147 the deeds of those who denied Our signs and the Meeting of the Hereafter will come to nothing– why should they be repaid for anything other than what they have done?’

148 In his absence, Moses’ people took to worshipping a mere shape that made sounds like a cow– a calf made from their jewellery. Could they not see that it did not speak to them or guide them in any way? Yet they took it for worship: they were evildoers. 149 When, with much wringing of hands, they perceived that they were doing wrong, they said, ‘If our Lord does not have mercy and forgive us, we shall be the losers.’ 150 On his return to his people, angry and aggrieved, Moses said, ‘How foul and evil is what you have done in my absence! Were you so keen to bring your Lord’s judgement forward?’ He threw the tablets down and seized his brother by the hair, pulling him towards him. Aaron said, ‘Son of my mother, these people overpowered me! They almost killed me! Do not give my enemies reason to rejoice! Do not include me with these evildoers!’ 151 Moses said, ‘My Lord, forgive me and my brother; accept us into Your mercy: You are the Most Merciful of all who show mercy. 152 Those who took to worshipping the calf will be afflicted by their Lord’s wrath, and by disgrace in this life.’ This is the way We repay those who invent such falsehoods, 153 but your Lord is most forgiving and most merciful towards those who do wrong, then repent afterwards and truly believe.

154 When Moses’ anger abated, he picked up the Tablets, on which were inscribed guidance and mercy for those who stood in awe of their Lord. 155 Moses chose from his people seventy men for Our appointment, and when they were seized by trembling, he prayed, ‘My Lord, if You had chosen to do so, You could have destroyed them long before this, and me too, so will You now destroy us for

what the foolish among us have done? This is only a trial from You– through it, You cause whoever You will to stray and guide whoever You will– and You are our Protector, so forgive us and have mercy on us. You are the best of those who forgive. 156 Grant us good things in this world and in the life to come. We turn to You.’ God said, ‘I bring My punishment on whoever I will, but My mercy encompasses all things.

159-162

159 There is a group among the people of Moses who guide with truth, and who act justly according to it. 160 We divided them into twelve tribes [as distinct] communities, and, when his people asked him for water, inspired Moses to strike the rock with his staff [so that] twelve springs gushed out. Each tribe knew its own drinking place; We gave them the shade of clouds and sent down to them manna and quails [saying], ‘Eat the good things We have provided for you.’ They did not wrong Us; it was themselves they wronged.

161 When they were told, ‘Enter this town and eat freely there as you will, but say, “Relieve us!” and enter its gate humbly: then We shall forgive you your sins, and increase the reward of those who do good,’

162 the wrongdoers among them substituted another saying for that which had been given them, so We sent them a punishment from heaven for their wrongdoing.

10:

74-89

74 Then, after him, We sent messengers to their peoples bringing them clear signs. But they would not believe in anything they had

already rejected: in this way We seal the hearts of those who are full of hostility. 75 After them We sent Moses and Aaron with Our signs to Pharaoh and his leading supporters, but they acted arrogantly—they were wicked people. 76 When the truth came to them from Us, they said, ‘This is blatant sorcery.’ 77 Moses said, ‘Is this what you say about the Truth when it comes to you? Is this sorcery? Sorcerers never prosper.’ 78 They said, ‘Have you come to turn us away from the faith we found our fathers following, so that you and your brother can gain greatness in this land? We will never believe in you.’ 79 And Pharaoh said, ‘Bring me every learned sorcerer.’ 80 When the sorcerers came, Moses said to them, ‘Throw down whatever you have.’ 81 When they did so, Moses said, ‘Everything you have brought is sorcery and God will show it to be false. God does not make the work of mischief-makers right; 82 He will uphold the Truth with His words, even if the evildoers hate it.’ 83 But no one believed in Moses except a few of his own people, for fear that Pharaoh and their leaders would persecute them: Pharaoh was domineering in the land and prone to excess.

84 Moses said, ‘My people, if you have faith in God and are devoted to Him, put your trust in Him.’ 85 They said, ‘We have put

our trust in God. Lord! Do not make us an object of persecution for the oppressors. 86 Save us, in Your mercy, from those who reject [Your message].’ 87 We revealed to Moses and his brother: ‘House your people in Egypt and make these houses places of worship; keep up the prayer; give good news to the believers!’ 88 And Moses said, ‘Our Lord, You have given Pharaoh and his chiefs splendour and wealth in this present life and here they are, Lord, leading others astray from Your path. Our Lord, obliterate their wealth and harden their hearts so that they do not believe until they see the agonizing torment.’ 89 God said, ‘Your prayers are answered, so stay on the right course, and do not follow the path of those who do not know.’

11:

12-17

12 So [Prophet] are you going to^a abandon some part of what is revealed to you, and let your heart be oppressed by it, because they say, ‘Why is no treasure sent down to him? Why has no angel come with him?’? You are only there to warn; it is God who is in charge of everything. 13 If they say, ‘He has invented it himself,’ say, ‘Then produce ten invented suras like it, and call in whoever you can beside God, if you are truthful.’ 14 If they do not answer you, then you will all know that it is sent down containing knowledge from God, and that there is no god but Him. Then will you submit to Him? 15 If any desire [only] the life of this world with all its finery, We shall repay them in full in this life for their deeds— they will be given no less— 16 but such people will have nothing in the Hereafter but the Fire: their work here will be fruitless and their deeds futile. 17 Can they be compared to those who have clear proof from their Lord,^b recited by a witness from Him,^c and before it the Book of Moses, as a guide and mercy? These people believe in it, whereas those groups that deny its truth are promised the Fire. So have no doubt about it [Prophet]: it is the Truth from your Lord, though most people do not believe so.

96-99

96 We also sent Moses, with Our signs and clear authority, 97 to Pharaoh and his supporters, but they followed Pharaoh’s orders, and Pharaoh’s orders were misguided. 98 He will be at the forefront of his people on the Day of Resurrection, leading them down towards the Fire. What a foul drinking place to be led to! 99 They were pursued

by God's rejection in this life and will be on the Day of Resurrection, too. What a foul gift to be given!

109-113

109 [Prophet], have no doubt about what these people worship: it is merely what their fathers worshipped before them, and We shall certainly give them their share in full, without any reduction. 110 We gave Moses the Scripture before you, but differences arose about it and if it had not been for a prior word from your Lord, a decision would already have been made between them, though they are in grave doubt about it. 111 Your Lord will give everyone full due for whatever they have done: He is aware of everything they do. 112 So keep to the right course as you have been commanded, together with

those who have turned to God with you. Do not overstep the limits, for He sees everything you do. 113 Do not rely on those who do evil, or the Fire may touch you, and then you will have no one to protect you from God, nor will you be helped.

14:

5-8

5 We sent Moses with Our signs: 'Bring out your people from the depths of darkness into light. Remind them of the Days of God:^a there truly are signs in this for every steadfast, thankful person.' 6 And so Moses said to his people, 'Remember God's blessing on you when He saved you from Pharaoh's people, who were inflicting terrible suffering on you, slaughtering your sons and sparing only your women—that was a severe test from your Lord! 7 Remember that He promised, "If you are thankful, I will give you more, but if you are thankless, My punishment is terrible indeed." ' 8 And Moses said, 'Even if you, together with everybody else on earth, are thankless, God is self-sufficient, worthy of all praise.'

17:

1-3

1 Glory to Him who made His servant travel by night from the sacred place of worship^a to the furthest place of worship,^b whose surroundings We have blessed, to show him some of Our signs: He

alone is the All Hearing, the All Seeing. 2We also gave Moses the Scripture, and made it a guide for the Children of Israel. ‘Entrust yourselves to no one but Me, 3 you descendants of those We carried with Noah: he was truly a thankful servant.’

101-104

101 In the past, We gave Moses nine clear signs– ask the Children of Israel. When Moses came to [the Egyptians], Pharaoh said to him, ‘Moses, I think you are bewitched.’ 102 He said, ‘You know very well that only the Lord of the heavens and earth could have sent these signs as clear proof. I think that you, Pharaoh, are doomed.’ 103 So he wanted to wipe them off the [face of the] earth, but We drowned him and those with him. 104 After his death, We told the Children of Israel, ‘Live in the land, and when the promise of the Hereafter is fulfilled, We shall bring you to the assembly of all people.’

18:

60-81

60 Moses said to his servant, ‘I will not rest until I reach the place where the two seas meet, even if it takes me years!’ 61but when they reached the place where the two seas meet, they had forgotten all about their fish, which made its way into the sea and swam away. 62 They journeyed on, and then Moses said to his servant, ‘Give us our lunch! This journey of ours is very tiring,’ 63 and [the servant] said, ‘Remember when we were resting by the rock? I forgot the fish– Satan made me forget to pay attention to it– and it [must have] made its way into the sea.’ ‘How strange!’ 64 Moses said, ‘Then that was the place we were looking for.’ So the two turned back, retraced their footsteps, 65 and found one of Our servants– a man to whom We had granted Our mercy and whom We had given knowledge of Our own. 66 Moses said to him, ‘May I follow you so that you can teach me some of the right guidance you have been taught?’ 67 The man said, ‘You will not be able to bear with me patiently. 68How could you be patient in matters beyond your knowledge?’ 69 Moses said, ‘God willing, you will find me patient. I will not disobey you in any way.’ 70 The man said, ‘If you follow me then, do not query anything I do before I mention it to you myself.’

71 They travelled on. Later, when they got into a boat, and the man

made a hole in it, Moses said, 'How could you make a hole in it? Do you want to drown its passengers? What a strange thing to do!' 72 He replied, 'Did I not tell you that you would never be able to bear with me patiently?' 73 Moses said, 'Forgive me for forgetting. Do not make it too hard for me to follow you.' 74 And so they travelled on. Then, when they met a young boy and the man killed him, Moses said, 'How could you kill an innocent person? He has not killed anyone! What a terrible thing to do!' 75 He replied, 'Did I not tell you that you would never be able to bear with me patiently?' 76 Moses said, 'From now on, if I query anything you do, banish me from your company—you have put up with enough from me.' 77 And so they travelled on. Then, when they came to a town and asked the inhabitants for food but were refused hospitality, they saw a wall there that was on the point of falling down and the man repaired it. Moses said, 'But if you had wished you could have taken payment for doing that.' 78 He said, 'This is where you and I part company. I will tell you the meaning of the things you could not bear with patiently: 79 the boat belonged to some needy people who made their living from the sea and I damaged it because I knew that coming after them was a king who was seizing every [serviceable] boat by force. 80 The young boy had parents who were people of faith, and so, fearing he would trouble them through wickedness and disbelief, 81 we wished that their Lord should give them another child—purer and more compassionate—in his place. 82 The wall belonged to two young orphans in the town and there was buried treasure beneath it belonging to them. Their father had been a righteous man, so your Lord intended them to reach maturity and then dig up their treasure as a mercy from your Lord. I did not do [these things] of my own accord: these are the explanations for those things you could not bear with patience.'

19:

51-57

51 Mention too, in the Qur_an, the story of Moses. He was specially chosen, a messenger and a prophet: 52 We called to him from the right-hand side of the mountain and brought him close to Us in secret communion; 53 out of Our grace We granted him his brother Aaron as a prophet. 54 Mention too, in the Qur_an, the story of Ishmael. He was true to his promise, a messenger and a prophet. 55 He commanded his household to pray and give alms, and his Lord was well pleased with him. 56 Mention too, in the Qur_an, the story of

Idris. He was a man of truth, a prophet. 57We raised him to a high position.

20:

9-73

9 Has the story of Moses come to you [Prophet]?^b 10 He saw a fire and said to his people, ‘Stay here—I can see a fire. Maybe I can bring you a flaming brand from it or find some guidance there.’ 11When he came to the fire, he was summoned, ‘Moses! 12 I am your Lord. Take off your shoes: you are in the sacred valley of Tuwa. 13 I have chosen you, so listen to what is being revealed. 14 I am God; there is no god but Me. So worship Me and keep up the prayer so that you remember Me. 15 The Hour is coming—though I choose^c to keep it hidden—for each soul to be rewarded for its labour. 16 Do not let anyone who does not believe in it and follows his own desires distract you from it, and so bring you to ruin.’

17 ‘Moses, what is that in your right hand?’ 18 ‘It is my staff,’ he said, ‘I lean on it; restrain my sheep with it;^d I also have other uses for it.’ 19 God said, ‘Throw it down, Moses.’ 20 He threw it down and— lo and behold!— it became a fast-moving snake. 21 He said, ‘Pick it up without fear: We shall turn it back into its former state. 22Now place your hand under your armpit and it will come out white, though unharmed: that is another sign. 23We do this to show you some of Our greatest signs. 24 Go to Pharaoh, for he has truly become a tyrant.’ 25 Moses said, ‘Lord, lift up my heart 26 and ease my task for me. 27 Untie my tongue, 28 so that they may understand my words, 29 and give me a helper from my family, 30my brother Aaron— 31augment my strength through him. 32 Let him share my task 33 so that we can glorify You much 34 and remember You often: 35You are always watching over us.’

36 God said, ‘Moses, your request is granted. 37 Indeed We showed you favour before. 38We inspired your mother, saying, 39 “Put your child into the chest, then place him in the river. Let the river wash him on to its bank, and he will be taken in by an enemy of Mine and his.” I showered you with My love and planned that you should be reared under My watchful eye. 40Your sister went out, saying, “I will tell you someone who will nurse him,” then We returned you to your mother so that she could rejoice and not grieve. Later you killed a man, but We saved you from distress and tried you with other tests. You stayed among the people of Midian for years, then you came

here as I ordained. 41 I have chosen you for Myself. 42Go, you and your brother, with My signs, and make sure that you remember Me. 43Go, both of you, to Pharaoh, for he has exceeded all bounds. 44 Speak to him gently so that he may take heed, or show respect.'

45 They said, 'Lord, we fear he will do us great harm or exceed all bounds.' 46 He said, 'Do not be afraid, I am with you both, hearing and seeing everything. 47 Go and tell him, "We are your Lord's messengers, so send the Children of Israel with us and do not oppress them. We have brought you a sign from your Lord. Peace be upon whoever follows the right guidance; 48 it has been revealed to us that punishment falls on whoever rejects the truth and turns his back on it."'

49 [Pharaoh] said, 'Moses, who is this Lord of yours?' 50Moses

said, 'Our Lord is He who gave everything its form, then gave it guidance.' 51 He said, 'What about former generations?' 52Moses said, 'My Lord alone has knowledge of them, all in a record; my Lord does not err or forget.' 53 It was He who spread out the earth for you and traced routes in it. He sent down water from the sky. With that water We bring forth every kind of plant, 54 so eat, and graze your cattle. There are truly signs in all this for people of understanding. 55From the earth We created you, into it We shall return you, and from it We shall raise you a second time.

56We showed Pharaoh all Our signs, but he denied them and refused [to change]. 57 He said, 'Have you come to drive us from our land with your sorcery, Moses? 58We will confront you with sorcery to match your own: make an appointment between us which neither of us will fail to keep, in a mutually agreeable place.' 59He said, 'Your meeting will be on the day of the feast, so let the people be assembled when the sun has risen high.'

60 Pharaoh withdrew and gathered his resources, then he returned. 61 Moses said to them, 'Beware, do not invent lies against God or He will destroy you with His punishment. Whoever invents lies will fail.' 62 So they discussed their plan among themselves, talking secretly, 63 saying, 'These two men are sorcerers. Their purpose is to drive you out of your land with their sorcery and put an end to your time-honoured way of life. 64 So gather your resources and line up for the contest. Whoever wins today is sure to prosper.' 65They said, 'Moses, will you throw first or shall we?' 66 'You throw,' said Moses, and—lo and behold!—through their sorcery, their ropes and staffs seemed to him to be moving. 67 Moses was inwardly alarmed,

68but We said, ‘Do not be afraid, you have the upper hand. 69Throw down what is in your right hand: it will swallow up what they have produced. They have only produced the tricks of a sorcerer, and a sorcerer will not prosper, wherever he goes.’

70 [So it was, and] the sorcerers threw themselves down in submission. ‘We believe,’ they said, ‘in the Lord of Aaron and Moses.’

71 Pharaoh said, ‘How dare you believe in him before I have given you permission? This must be your master, the man who taught you witchcraft. I shall certainly cut off your alternate hands and feet,^b

then crucify you on the trunks of palm trees. You will know for certain which of us has the fiercer and more lasting punishment.’

72 They said, ‘We shall never prefer you to the clear sign that has come to us, nor to Him who created us. So decide whatever you will: you can only decide matters of this present life– 73we believe in our Lord, [hoping] He may forgive us our sins and the sorcery that you forced us to practise– God is better and more lasting.’

77-79

77We revealed to Moses, ‘Go out at night with My servants and strike a dry path for them across the sea.^a Have no fear of being overtaken and do not be dismayed.’ 78 Pharaoh pursued them with his armies and was overwhelmed by the sea. 79 Pharaoh truly led his people astray; he did not guide them.

83-98

83 [God said], ‘Moses, what has made you come ahead of your people in such haste?’^b 84 and he said, ‘They are following in my footsteps. I rushed to You, Lord, to please You,’ 85but God said, ‘We have tested your people in your absence: the Samiri^c has led them astray.’ 86 Moses returned to his people, angry and aggrieved. He said, ‘My people, did your Lord not make you a gracious promise? Was my absence too long for you? Did you want anger to fall on you from your Lord and so broke your word to me?’ 87 They said, ‘We did not break our word to you deliberately. We were burdened with the weight of people’s jewellery, so we threw it [into the fire],

and the Samiri did the same,’ 88but he [used the molten jewellery to] produce an image of a calf which made a lowing sound, and they said, ‘This is your god and Moses’ god, but he has forgotten.’ 89Did they not see that [the calf] gave them no answer, that it had no power

to harm or benefit them? 90 Aaron did say to them, ‘My people, this calf is a test for you. Your true Lord is the Lord of Mercy, so follow me and obey my orders,’ 91but they replied, ‘We shall not give up our devotion to it until Moses returns to us.’

92 Moses said, ‘When you realized they had gone astray, what prevented you, Aaron, 93 from coming after me? How could you disobey my orders?’ 94 He said, ‘Son of my mother– let go of my beard and my hair!– I was afraid you would say, “You have caused division among the children of Israel and have not heeded what I said.”’ 95 Moses said, ‘And what was the matter with you, Samiri?’ 96He replied, ‘I saw something they did not; I took in some of the teachings of the Messenger but tossed them aside:^a my soul prompted me to do what I did.’ 97 Moses said, ‘Get away from here! Your lot in this life is to say, “Do not touch me,”^b but you have an appointment from which there is no escape. Look at your god which you have kept on worshipping– we shall grind it down^c and scatter it into the sea. 98 [People], your true god is the One God– there is no god but Him– whose knowledge embraces everything.’

21:

48-75

48We gave Moses and Aaron [the Scripture] that distinguishes right from wrong, a light and a reminder for those who are mindful of God, 49 those who stand in awe of their Lord, though He is unseen, and who fear the Hour. 50 This [Qur_an] too is a blessed message We have sent down– are you [people] going to deny it? 51Long ago We bestowed right judgement on Abraham and We knew him well. 52 He said to his father and his people, ‘What are these images to which you are so devoted?’ 53 They replied, ‘We found our fathers worshipping them.’ 54 He said, ‘You and your fathers have clearly gone astray.’ 55 They asked, ‘Have you brought us the truth or are you just playing about?’ 56 He said, ‘Listen! Your true Lord is the Lord of the heavens and the earth, He who created them, and I am a witness to this. 57 By God I shall certainly plot against your idols as soon as you have turned your backs!’ 58 He broke them all into pieces, but left the biggest one for them to return to. 59 They said, ‘Who has done this to our gods? How wicked he must be!’ 60 Some said, ‘We heard a youth called Abraham talking about them.’ 61 They said, ‘Bring him before the eyes of the people, so that they may witness [his trial].’ 62 They asked, ‘Was it you, Abraham, who did this to our

gods?’ 63 He said, ‘No, it was done by the biggest of them– this one. Ask them, if they can talk.’ 64 They turned to one another, saying, ‘It is you who are in the wrong,’ 65but then they lapsed again and said, ‘You know very well these gods cannot speak.’ 66Abraham said, ‘How can you worship what can neither benefit nor harm you, instead of God? 67 Shame on you and on the things you worship instead of God. Have you no sense?’ 68 They said, ‘Burn him and avenge your gods, if you are going to do the right thing.’ 69But We said, ‘Fire, be cool and safe for Abraham.’ 70 They planned to harm him, but We made them suffer the greatest loss. 71We saved him and Lot [and sent them] to the land We blessed for all people, 72and We gave him Isaac and Jacob as an additional gift, and made each of them righteous. 73We made all of them leaders, guiding others by Our command, and We inspired them to do good works, to keep up the prayer, and to give alms: they were Our true worshippers. 74We gave Lot sound judgement and knowledge and saved him from the community who practised obscenities– they were shameless people who broke God’s law! 75We admitted him to Our mercy; he was a righteous man.

22:

42-46

42 If they reject you [Prophet], so did the people of Noah before them, and those of _Ad, Thamud, 43Abraham, Lot, 44 Midian. Moses too was called a liar. I gave the disbelievers time, but in the end I punished them. How I condemned them! 45How many towns steeped in wrongdoing We have destroyed and left in total ruin; how many deserted wells; how many lofty palaces! 46Have these people [of Mecca] not travelled through the land with hearts to understand and ears to hear? It is not people’s eyes that are blind, but their hearts within their breasts.

23:

45-50

45Then We sent Moses and his brother Aaron, with Our signs and clear authority, 46 to Pharaoh and his prominent leaders, but they responded with arrogance: they were a haughty people. 47 They said, ‘Are we to believe in two mortals like us? And their people are our servants?’ 48 and so they called them both liars: they became another

ruined people. 49We gave Moses the Scripture, so that they^a might be rightly guided. 50We made the son of Mary and his mother a sign; We gave them shelter on a peaceful hillside with flowing water.^b

25:

35-44

35We gave Moses the Book and appointed his brother Aaron to help him. 36We said, ‘Go, both of you, to the people who have rejected Our signs.’ Later We destroyed those people utterly. 37The people of Noah, too: when they rejected their messengers, We drowned them and made them an example to all people. We have prepared a painful torment for the evildoers, 38as We did for the people of _Ad, Thamud, and al-Rass, and many generations in between. 39To each of them We gave warnings, and each of them We destroyed completely. 40 These disbelievers must have passed by the town that was destroyed by the terrible rain^b—did they not see it? Yet they do not expect to be raised from the dead. 41Whenever they see you [Prophet] they ridicule you: ‘Is this the one God has sent as a messenger? 42 He might almost have led us astray from our gods if we had not stood so firmly by them.’ When they see the punishment, they will know who is furthest from the path. 43 Think [Prophet] of the man who has taken his own passion as a god: are you to be his guardian? 44Do you think that most of them hear or understand? They are just like cattle— no, they are further from the path.

26:

10-68

10Your Lord called to Moses: ‘Go to those wrongdoers, 11 the people of Pharaoh. Will they not take heed?’ 12 Moses said, ‘My Lord, I fear they will call me a liar, 13 and I will feel stressed and tongue-tied, so send Aaron too; 14 besides, they have a charge^a against me, and I fear they may kill me.’ 15 God said, ‘No [they will not]. Go, both of you, with Our signs—We shall be with you, listening. 16Go, both of you, to Pharaoh and say, “We bring a message from the Lord of the Worlds: 17 let the Children of Israel leave with us.” ’

18 Pharaoh said, ‘Did we not bring you up as a child among us? Did you not stay with us for many years? 19 And then you committed

that crime of yours: you were so ungrateful.’ 20 Moses replied, ‘I was misguided when I did it 21 and I fled from you in fear; later my Lord gave me wisdom and made me one of His messengers. 22 And is this– that you have enslaved the Children of Israel– the favour with which you reproach me?’

23 Pharaoh asked, ‘What is this “Lord of the Worlds”?’ 24 Moses replied, ‘He is the Lord of the heavens and earth and everything between them. If you would only have faith!’ 25 Pharaoh said to those present, ‘Do you hear what he says?’ 26 Moses said, ‘He is your Lord and the Lord of your forefathers.’ 27 Pharaoh said, ‘This messenger who has been sent to you is truly possessed.’ 28 Moses continued, ‘Lord of the East and West and everything between them. If you would only use your reason!’ 29 But Pharaoh said [to him], ‘If you take any god other than me, I will throw you into prison,’ 30 and Moses asked, ‘Even if I show you something convincing?’ 31 ‘Show it then,’ said Pharaoh, ‘if you are telling the truth.’ 32 So Moses threw down his staff and– lo and behold!– it became a snake for everyone to see. 33 Then he drew out his hand and– lo and behold!– it was white for the onlookers to see. 34 Pharaoh said to the counsellors around him, ‘This man is a learned sorcerer! 35 He means to use his sorcery to drive you out of your land! What do you suggest?’ 36 They answered, ‘Delay him and his brother for a while, and send messengers to all the cities 37 to bring every accomplished sorcerer to you.’ 38 The sorcerers were [to be] assembled at the appointed time on a certain day 39 and the people were asked, 40 ‘Are you all coming? We may follow the sorcerers if they win!’

41 When the sorcerers came, they said to Pharaoh, ‘Shall we be rewarded if we win?’ 42 and he said, ‘Yes, and you will join my inner court.’ 43 Moses said to them, ‘Throw down whatever you will.’ 44 They threw their ropes and staffs, saying, ‘By Pharaoh’s might, we shall be victorious.’ 45 But Moses threw his staff and– lo and behold!– it swallowed up their trickery 46 and the sorcerers fell down on their knees, 47 exclaiming, ‘We believe in the Lord of the Worlds, 48 the Lord of Moses and Aaron.’ 49 Pharaoh said, ‘How dare you believe in him before I have given you permission? He must be the master who taught you sorcery! Soon you will see: I will cut off your alternate hands and feet, and then crucify the lot of you!’ 50 ‘That will do us no harm,’ they said, ‘for we are sure to return to our

Lord. 51 We hope that our Lord will forgive us our sins, as we were the first to believe.’

52 Then We revealed Our will to Moses, ‘Leave with My servants by night, for you will be pursued!’ 53 Pharaoh sent messengers into the cities, proclaiming, 54 ‘These people are a puny band—55 they have enraged us— 56 and we are a large army, on the alert.’ 57 So it was that We made them leave their gardens and their springs, 58 their treasures and their noble dwellings— 59 We gave [such] things [later]^a to the Children of Israel. 60 Pharaoh and his people pursued them at sunrise, 61 and as soon as the two sides came within sight of one another, Moses’ followers said, ‘We shall definitely be caught.’ 62 Moses said, ‘No, my Lord is with me: He will guide me,’ 63 and We revealed to Moses: ‘Strike the sea with your staff.’ It parted— each side like a mighty mountain— 64 and We brought the others to that place: 65 We saved Moses and all his companions, 66 and drowned the rest. 67 There truly is a sign in this, though most of them do not believe: 68 your Lord alone is the Almighty, the Merciful.

27:

7-14

7 Moses said to his family, ‘I have seen a fire. I will bring you news from there, or a burning stick for you to warm yourselves.’ 8 When he reached the fire, a voice called: ‘Blessed is the person near this fire,^a and those around it;^b may God be exalted, the Lord of the Worlds. 9 Moses, I am God, the Mighty, the Wise. 10 Throw down your staff,’ but when he saw it moving like a snake, he turned and fled. ‘Moses, do not be afraid! The messengers need have no fear in My presence, 11 I am truly most forgiving and merciful to those who do wrong,^c and then replace their evil with good. 12 Put your hand inside your cloak and it will come out white, but unharmed. These are among the nine signs that you will show Pharaoh and his people; they have really gone too far.’

13 But when Our enlightening signs came to them, they said, ‘This is clearly [just] sorcery!’ 14 They denied them, in their wickedness and their pride, even though their souls acknowledged them as true. See how those who spread corruption met their end!

28:

2 These are the verses of the Scripture that makes things clear: 3 We recount to you [Prophet] part of the story of Moses and Pharaoh, setting out the truth for people who believe. 4 Pharaoh made himself high and mighty in the land and divided the people into different groups: one group he oppressed, slaughtering their sons and sparing their women—he was one of those who spread corruption—5 but We wished to favour those who were oppressed in that land, to make them leaders, the ones to survive, 6 to establish them in the land, and through them show Pharaoh, Haman, and their armies the very thing they feared.

7 We inspired Moses' mother, saying, 'Suckle him, and then, when you fear for his safety, put him in the river: do not be afraid, and do not grieve, for We shall return him to you and make him a messenger.' 8 Pharaoh's household picked him up—later to become an enemy and a source of grief for them: Pharaoh, Haman, and their armies were wrongdoers—9 and Pharaoh's wife said, 'Here is a joy to behold for me and for you! Do not kill him: he may be of use to us, or we may adopt him as a son.' They did not realize what they were doing. 10 The next day, Moses' mother felt a void in her heart—if We had not strengthened it to make her one of those who believe, she would have revealed everything about him—11 and she said to his sister, 'Follow him.' So she watched him from a distance, without

them knowing. 12 We had ordained that he would refuse to feed from wet nurses. His sister approached them and said, 'Shall I tell you about a household which could bring him up for you and take good care of him?' 13 We restored him to his mother in this way, so that she might be comforted, not grieve, and know that God's promise is true, though most of them do not know.

14 When Moses reached full maturity and manhood, We gave him wisdom and knowledge: this is how We reward those who do good. 15 He entered the city, unnoticed by its people, and found two men fighting: one from his own people, the other an enemy. The one from his own people cried out to him for help against the enemy. Moses struck him with his fist and killed him. He said, 'This must be Satan's work: clearly he is a misleading enemy.' 16 He said, 'Lord, I have wronged myself. Forgive me,' so He forgave him; He is truly the Most Forgiving, the Most Merciful. 17 He said, 'My Lord, because of the blessings You have bestowed upon me, I shall never support those who do evil.'

18 Next morning, he was walking in the city, fearful and vigilant,

when suddenly the man he had helped the day before cried out to him for help. Moses said, 'You are clearly a troublemaker.' 19 As he was about to attack the man who was an enemy to both of them, the man said, 'Moses, are you going to kill me as you killed that person yesterday? You clearly want to be a tyrant in the land; you do not intend to put things right.' 20 Then a man came running from the furthest part of the city and said, 'Moses, the authorities are talking about killing you, so leave— this is my sincere advice.' 21 So Moses left the city, fearful and wary, and prayed, 'My Lord, save me from people who do wrong.'

22 As he made his way towards Midian, he was saying, 'May my Lord guide me to the right way.' 23 When he arrived at Midian's waters, he found a group of men watering [their flocks], and beside them two women keeping their flocks back, so he said, 'What is the matter with you two?' They said, 'We cannot water [our flocks] until the shepherds take their sheep away: our father is a very old man.' 24 He watered their flocks for them, withdrew into the shade, and prayed, 'My Lord, I am in dire need of whatever good thing You may send me,' 25 and then one of the two women approached him, walking shyly, and said, 'My father is asking for you: he wants to reward you for watering our flocks for us.'

When Moses came to him and told him his story, the old man said, 'Do not be afraid, you are safe now from people who do wrong.' 26 One of the women said, 'Father, hire him: a strong, trustworthy man is the best to hire.' 27 The father said, 'I would like to marry you to one of these daughters of mine, on condition that you serve me for eight years: if you complete ten, it will be of your own free will. I do not intend to make things difficult for you: God willing, you will find I am a fair man.' 28 Moses said, 'Let that be the agreement between us— whichever of the two terms I fulfil, let there be no injustice to me— God is witness to what we say.'

29 Once Moses had fulfilled the term and was travelling with his family, he caught sight of a fire on the side of the mountain and said to his family, 'Wait! I have seen a fire. I will bring you news from there, or a burning stick for you to warm yourselves.' 30 But when he reached it, a voice called out to him from the right-hand side of the valley, from a tree on the blessed ground: 'Moses, I am God, the Lord of the Worlds. 31 Throw down your staff.' When he saw his staff moving like a snake, he fled in fear and would not return. Again [he was called]: 'Moses! Draw near! Do not be afraid, for you are one of those who are safe. 32 Put your hand inside your shirt and it will come out white but unharmed— hold

your arm close to your side, free from all fear. These shall be two signs from your Lord to Pharaoh and his chiefs; they are truly wicked people.’ 33 Moses said, ‘My Lord, I killed one of their men, and I fear that they may kill me. 34 My brother Aaron is more eloquent than I: send him with me to help me and confirm my words– I fear they may call me a liar.’ 35 God said, ‘We shall strengthen you through your brother; We shall give you both power so that they cannot touch you. With Our signs you, and those who follow you, will triumph.’

36 But when Moses came to them with Our clear signs, they said, ‘These are mere conjuring tricks; we never heard this from our forefathers.’ 37 Moses said, ‘My Lord knows best who comes with guidance from Him and who will have the final Home: wrongdoers will never succeed.’ 38 Pharaoh said, ‘Counsellors, you have no other god that I know of except me. Haman, light me a fire to bake clay bricks, then build me a tall building so that I may climb up to Moses’ God: I am convinced that he is lying.’

39 Pharaoh and his armies behaved arrogantly in the land with no right– they thought they would not be brought back to Us– 40 so We seized him and his armies and threw them into the sea. See what became of the wrongdoers! 41 We made them leaders calling [others] only to the Fire: on the Day of Resurrection they will not be helped. 42 We made Our rejection pursue them in this world, and on the Day of Resurrection they will be among the despised. 43 After We had destroyed the earlier generations, We gave Moses the Scripture to provide insight, guidance, and mercy for people, so that they might take heed.

44 You [Muhammad] were not present on the western side of the mountain when We gave Our command to Moses: you were not there– 45 We have brought into being many generations who lived long lives– you did not live among the people of Midian or recite Our Revelation to them– We have always sent messengers to people– 46 nor were you present on the side of Mount Sinai when We called out to Moses. But you too have been sent as an act of grace from your Lord, to give warning to a people to whom no warner has come before, so that they may take heed, 47 and may not say, if a disaster should befall them as a result of what they have done with their own hands, ‘Lord, if only You had sent us a messenger, we might have followed Your message and become believers.’ 48 Even now that Our truth has come to them, they say, ‘Why has he not been given signs like those given to Moses?’ Did they not also deny the

truth that was given to Moses before? They say, ‘Two kinds of sorcery, helping each other,’ and, ‘We refuse to accept either of them.’

49 Say [Muhammad], ‘Then produce a book from God that gives better guidance than these two and I will follow it, if you are telling the truth.’ 50 If they do not respond to you, you will know that they follow only their own desires. Who is further astray than the one who follows his own desires with no guidance from God? Truly God does not guide those who do wrong.

76-82

76Qarun was one of Moses’ people, but he oppressed them. We had given him such treasures that even their keys would have weighed down a whole company of strong men. His people said to him, ‘Do not gloat, for God does not like people who gloat. 77 Seek the life to come by means of what God has granted you, but do not neglect your rightful share in this world. Do good to others as God has done good to you. Do not seek to spread corruption in the land, for God does not love those who do this,’ 78but he answered, ‘This wealth was given to me on account of the knowledge I possess.’ Did he not know that God had destroyed many generations before him, who had greater power than him and built up greater wealth? The guilty will not be questioned about their sins.^a 79He went out among his people in all his pomp, and those whose aim was the life of this world said, ‘If only we had been given something like what Qarun has been given: he really is a very fortunate man,’ 80but those who were given knowledge said, ‘Alas for you! God’s reward is better for those who believe and do good deeds: only those who are steadfast will attain this.’ 81We caused the earth to swallow him and his home: he had no one to help him against God, nor could he defend himself. 82 The next day, those who had, the day before, wished to be

in his place exclaimed, ‘Alas [for you, Qarun]! It is God alone who gives what He will, abundantly or sparingly, to whichever He will of His creatures: if God had not been gracious to us, He would have caused the earth to swallow us too.’ Alas indeed! Those who deny the truth will never prosper.

29:

36-44

36To the people of Midian We sent their brother Shu_ayb. He said, ‘My people, serve God and think ahead to the Last Day. Do not

commit evil and spread corruption in the land.’ 37 They rejected him and so the earthquake overtook them. When morning came, they were lying dead in their homes. 38 [Remember] the tribes of _Ad and Thamud: their history is made clear to you by [what is left of] their dwelling places. Satan made their foul deeds seem alluring to them and barred them from the right way, though they were capable of seeing. 39 [Remember] Qarun and Pharaoh and Haman: Moses brought them clear signs, but they behaved arrogantly on earth. They could not escape Us 40and We punished each one of them for their sins: some We struck with a violent storm; some were overcome by a sudden blast; some We made the earth swallow; and some We drowned. It was not God who wronged them; they wronged themselves. 41 Those who take protectors other than God can be compared to spiders building themselves houses– the spider’s is the frailest of all houses– if only they could understand. 42God knows what things they call upon beside Him: He is the Mighty, the Wise. 43Such are the comparisons We draw for people, though only the wise can grasp them. 44 God has created the heavens and earth for a true purpose. There truly is a sign in this for those who believe.

32:

23-25

23We gave Moses the Scripture– so [Muhammad] do not doubt that you are receiving it– and We made it a guide for the Children of Israel. 24 When they became steadfast and believed firmly in Our messages, We raised leaders among them, guiding them according to Our command. 25 [Prophet], it is your Lord who will judge between them on the Day of Resurrection concerning their differences.

33:

7-8

7We took a solemn pledge from the prophets– from you [Muhammad], from Noah, from Abraham, from Moses, from Jesus, son of Mary– We took a solemn pledge from all of them: 8 God will question [even] the truthful about their sincerity, and for those who reject the truth He has prepared a painful torment.

69-73

69 Believers, do not be like those who insulted Moses– God cleared him of their allegations and he was highly honoured in God’s eyes. 70 Believers, be mindful of God, speak in a direct fashion and to good purpose, 71 and He will put your deeds right for you and forgive you your sins. Whoever obeys God and His Messenger will truly achieve a great triumph. 72 We offered the Trust⁶ to the heavens, the earth, and the mountains, yet they refused to undertake it and were afraid of it; mankind undertook it– they have always been inept⁶ and foolish. 73 God will punish the hypocrites and the idolaters, both men and women, and turn with mercy to the believers, both men and women: God is most forgiving, most merciful.

37:

112-122

112 We gave Abraham the good news of Isaac– a prophet and a righteous man– 113 and blessed him and Isaac too: some of their

offspring were good, but some clearly wronged themselves. 114 We also bestowed Our favour on Moses and Aaron: 115 We saved them and their people from great distress; 116 We helped them, so they were the ones to succeed; 117 We gave them the Scripture that makes things clear; 118 We guided them to the right path; 119 We let them be praised by succeeding generations: 120 ‘Peace be upon Moses and Aaron!’ 121 This is how We reward those who do good: 122 truly they were among Our faithful servants.

40:

23-27

23 We sent Moses with Our signs and clear authority 24 to Pharaoh, Haman, and Korah and they said, ‘Sorcerer! Liar!’ 25 When he brought the truth to them from Us, they said, ‘Kill the sons of those who believe with him; spare only their women’– the scheming of those who reject the truth can only go wrong– 26 and Pharaoh said, ‘Leave me to kill Moses– let him call upon his Lord!– for I fear he may cause you to change your religion, or spread disorder in the land.’ 27 Moses said, ‘I seek refuge with my Lord and yours from every tyrant who refuses to believe in the Day of Reckoning.’

34-56

In this way God leaves the doubting rebels to stray— 35 those who dispute God’s messages, with no authority given to them, are doing something that is loathed by God and by those who believe. In this way God seals up the heart of every arrogant tyrant. 36 Pharaoh said, ‘Haman, build me a tall tower so that I may reach the ropes^a that lead 37 to the heavens to look for this God of Moses. I am convinced that he is lying.’ In this way the evil of Pharaoh’s deed was made alluring to him and he was barred from the right path— his scheming led only to ruin.

38 The believer said, ‘My people, follow me! I will guide you to

the right path. 39 My people, the life of this world is only a brief enjoyment; it is the Hereafter that is the lasting home. 40Whoever does evil will be repaid with its like; whoever does good and believes, be it a man or a woman, will enter Paradise and be provided for without measure. 41 My people, why do I call you to salvation when you call me to the Fire? 42You call me to disbelieve in God and to associate with Him things of which I have no knowledge; I call you to the Mighty, the Forgiving One. 43 There is no doubt that what you call me to serve is not fit to be invoked either in this world or the Hereafter: our return is to God alone, and it will be the rebels who will inhabit the Fire. 44[One Day] you will remember what I am saying to you now, so I commit my case to God: God is well aware of His servants.’ 45 So God saved him from the harm they planned.

A terrible punishment engulfed Pharaoh’s people; 46 they will be brought before the Fire morning and evening.^a On the Day the Hour comes, it will be said, ‘Throw Pharaoh’s people into the worst torment.’ 47 In the Fire they will quarrel with one another: the weak will say to the haughty, ‘We were your followers, so can you now relieve us from some share of the Fire?’ 48but they will say, ‘We are all in this together. God has judged between His creatures.’ 49Those in the Fire will say to the keepers of Hell, ‘Ask your Lord to lessen our suffering for one day,’ 50but they will say, ‘Did your messengers not come to you with clear evidence of the truth?’ They will say, ‘Yes they did,’ and the keeper will say, ‘You can plead, then, but the pleas of disbelievers will always be in vain.’

51We support Our messengers and the believers, in the present life and on the Day when witnesses arise. 52 On the Day when excuses will not profit the evildoers, their fate will be rejection and they will

have the worst of homes. 53 We gave Moses guidance and passed down the Scripture to the Children of Israel, 54 as a guide and a reminder to people of understanding. 55 So be patient, Prophet, for what God has promised is sure to come. Ask forgiveness for your sins; praise your Lord morning and evening. 56 As for those who, with no authority to do so, dispute God's messages, there is nothing in their hearts but a thirst for a greatness they will never attain. Seek refuge in God, for He is the All Hearing, the All Seeing.

41:

40-45

40 Those who distort the meaning of Our message are not hidden from Us. Is he who is hurled into the Fire better, or he who comes through safely on the Day of Resurrection? Do whatever you want, God certainly sees everything you do. 41 Those who reject the Qur'an when it comes to them— though it is an unassailable Scripture 42 which falsehood cannot touch from any angle, a Revelation sent down from the Wise One, Worthy of All Praise— 43 [should remember that] you [Prophet] are not told anything that the previous messengers were not told: your Lord is a Lord of forgiveness, but also of painful punishment. 44 If We had made it a foreign

Qur'an, they would have said, 'If only its verses were clear! What? Foreign speech to an Arab?' Say, 'It is guidance and healing for those who have faith, but the ears of the disbelievers are heavy, they are blind to it, it is as if they are being called from a distant place.' 45 We gave the Scripture to Moses but disputes arose about it— if it were not for a decree that had already been issued from your Lord, they would already have been judged— and still they are doubtful and suspicious of it.

42:

13-18

13 In matters of faith, He has laid down for you [people] the same commandment that He gave Noah, which We have revealed to you [Muhammad] and which We enjoined on Abraham and Moses and Jesus: 'Uphold the faith and do not divide into factions within it'— what you [Prophet] call upon the idolaters to do is hard for them; God chooses whoever He pleases for Himself and guides towards

Himself those who turn to Him. 14 They divided, out of rivalry, only after knowledge had come to them, and, if it had not been for a decree already passed by your Lord to reprieve them until an appointed time, they would already have been judged. Those after them, who inherited the Scripture, are in disquieting doubt about it. 15 So [Prophet] call people to that faith and follow the straight path as you have been commanded. Do not go by what they desire, but say, 'I believe in whatever Scripture God has sent down. I am commanded to bring justice between you. God is our Lord and your Lord– to us our deeds and to you yours, so let there be no argument between us and you– God will gather us together, and to Him we shall return.' 16 As for those who argue about God after He has been acknowledged, their argument has no weight with their Lord: anger will fall upon them and agonizing torment awaits them. 17 It is God who has sent down the Scripture with Truth and the Balance.^a How can you tell? The Last Hour may well be near: 18 those who do not believe in it seek to hasten it, but the believers stand in awe of it. They know it to be the Truth; those who argue about the Hour are far, far astray.

43:

46-56

46We sent Moses to Pharaoh and his courtiers and he said, 'I am truly a messenger from the Lord of the Worlds,' 47but when he presented Our signs to them, they laughed, 48 even though each sign We showed them was greater than the previous one. We inflicted torment on them so that they might return to the right path. 49They said, 'Sorcerer, call on your Lord for us, by virtue of His pledge to you: we shall certainly accept guidance,' 50but as soon as We relieved their torment they broke their word. 51 Pharaoh proclaimed to his people, 'My people, is the Kingdom of Egypt not mine? And these rivers that flow at my feet, are they not mine? Do you not see? 52Am I not better than this contemptible wretch who can scarcely express himself? 53Why has he not been given any gold bracelets? Why have no angels come to accompany him?' 54 In this way he moved his people to accept and they obeyed him– they were perverse people. 55 When they provoked Us, We punished and drowned them all: 56We made them a lesson and an example for later people.

44:

22-33

22 [Moses] cried to his Lord, 'These people are evildoers!' 23[God replied], 'Escape in the night with My servants, for you are sure to be pursued. 24 Leave the sea behind you parted and their army will be drowned.' 25Many a garden and spring they left behind, 26many a cornfield and noble building, 27many a thing in which they had delighted: 28We gave these to another people to inherit. 29 Neither heavens nor earth shed a tear for them, nor were they given any time. 30We saved the Children of Israel from their degrading suffering 31 at the hands of Pharaoh: he was a tyrant who exceeded all bounds. 32We chose them knowingly above others: 33We gave them revelations in which there was a clear test.

46:

11-14

11 Those who disbelieve say of the believers, 'If there were any good in this Qur_an, they would not have believed in it before we did,'^a and, since they refuse to be guided by it, they say, 'This is an ancient fabrication.' 12Yet the scripture of Moses was revealed before it as a guide and a mercy, and this is a scripture confirming it in the Arabic language to warn those who do evil and bring good news for those who do good. 13For those who say, 'Our lord is God,' and then follow the straight path there is no fear, nor shall they grieve: 14 they are the people of Paradise, there to remain as a reward for what they were doing.

29-32

29We sent a group of jinn to you [Prophet] to listen to the Qur_an. When they heard it, they said to one another, 'Be quiet!' Then when it was finished they turned to their community and gave them warning. 30 They said, 'Our people, we have been listening to a Scripture that came after Moses, confirming previous scriptures, giving guidance to the truth and the straight path. 31 Our people, respond to the one who calls you to God. Believe in Him: He will forgive you your sins and protect you from a painful torment.' 32 Those who fail to respond to God's call cannot escape God's power anywhere on earth, nor will they have any protector against Him: such people have clearly gone far astray.

35

35 Be steadfast [Muhammad], like those messengers of firm resolve.^a

^a Noah, Abraham, Moses, Jesus, and Muhammad are traditionally termed 'the messengers of firm resolve' for their tenacity in preaching God's message.

51:

38-49

38 There is another sign in Moses: We sent him to Pharaoh with clear authority. 39 Pharaoh turned away with his supporters, saying, 'This is a sorcerer, or maybe a madman,' 40so We seized him and his forces and threw them into the sea: he was to blame. 41 There is another sign in the _Ad: We sent the life-destroying wind against them 42 and it reduced everything it came up against to shreds. 43And also in the Thamud: it was said to them, 'Make the most of your lives for a while,' 44but they rebelled against their Lord's command, so the blast took them. They looked on helplessly: 45 they could not even remain standing, let alone defend themselves. 46 Before that We destroyed the people of Noah. They were a truly sinful people! 47We built the heavens with Our power and made them vast, 48We spread out the earth– how well We smoothed it out!– 49and We created pairs of all things so that you [people] might take note.

53:

33-55

33 [Prophet], consider that man who turned away: 34 he only gave a little and then he stopped. 35 Does he have knowledge of the Unseen? Can he see [the Hereafter]? 36 Has he not been told what was written in the Scriptures of Moses 37 and of Abraham, who fulfilled his duty: 38 that no soul shall bear the burden of another; 39 that man will only have what he has worked towards; 40 that his labour will be seen 41 and that in the end he will be repaid in full for it; 42 that the final goal is your Lord; 43 that it is He who makes people laugh and weep; 44 that it is He who gives death and life; 45 that He Himself created the two sexes, male and female, 46 from an ejected drop of sperm; 47 that He will undertake the second Creation; 48 that it is He who gives wealth

and possessions; 49 that He is the Lord of Sirius; 50 that it was He who destroyed, in their entirety, ancient Ad and Thamud, 52 and before them the people of Noah who were even more unjust and insolent; 53 that it was He who brought down the ruined cities 54 and enveloped them in the punishment He ordained for them? 55 Which then of your Lord's blessings do you deny?

61:

5-6

5 Moses said to his people, 'My people, why do you hurt me when you know that I am sent to you by God?' When they went astray, God left their hearts to stray: God does not guide rebellious people. 6 Jesus, son of Mary, said, 'Children of Israel, I am sent to you by God, confirming the Torah that came before me and bringing good news of a messenger to follow me whose name will be Ahmad.' Yet when he came to them with clear signs, they said, 'This is obviously sorcery.'

79:

15-26

15 Have you [Prophet] heard the story of Moses? 16 His Lord called out to him in the sacred valley of Tuwa: 17 'Go to Pharaoh, for he has exceeded all bounds, 18 and ask him, "Do you want to purify yourself [of sin]? 19 Do you want me to guide you to your Lord, so that you may hold Him in awe?"' 20 Moses showed him the great sign, 21 but he denied it and refused [the faith]. 22 He turned away and hastily 23 gathered his people, proclaiming, 24 'I am your supreme lord,' 25 so God condemned him to punishment in the life to come as well as in this life: 26 there truly is a lesson in this for anyone who stands in awe of God.

87:

1-19

1 [Prophet], glorify the name of your Lord the Most High, 2 who created [all things] in due proportion; 3 who determined their destinies and guided them; 4 who brought out the green pasture 5 then made it dark debris. 6 [Prophet], We shall teach you [the Qur'an] and

you will not forget—7 unless God wishes; He knows both what is open and what is hidden—8 We shall show you the easy way.^a 9 So remind, if reminding will help.^b 10 Those who stand in awe of God will heed the reminder, 11 but it will be ignored by the most wicked, 12 who will enter the Great Fire, 13 where they will neither die nor live.^c 14 Prosperous are those who purify themselves, 15 remember the name of their Lord, and pray. 16 Yet you [people] prefer the life of this world, 17 even though the Hereafter is better and more lasting. 18 All this is in the earlier scriptures, 19 the scriptures of Abraham and Moses.

Aaron (Harun)

2:

246-248

246 [Prophet], consider the leaders of the Children of Israel who came after Moses, when they said to one of their prophets, 'Set up a king for us and we shall fight in God's cause.' He said, 'But could it be that you would not fight, if it were ordained for you?' They said, 'How could we not fight in God's cause when we and our children have been driven out of our homeland?' Yet when they were commanded to fight, all but a few of them turned away: God has full knowledge of those who do wrong. 247 Their prophet said to them, 'God has now appointed Talut to be your king,' but they said, 'How can he be king over us when we have a greater right to rule than he? He does not even have great wealth.' He said, 'God has chosen him over you, and has given him great knowledge and stature. God grants His authority to whoever He pleases: God is magnanimous, all knowing.' 248 Their prophet said to them, 'The sign of his authority will be that the Ark [of the Covenant] will come to you. In it there will be [the gift of] tranquillity from your Lord and relics of the followers of Moses and Aaron, carried by the angels. There is a sign in this for you if you believe.'

4:

163-169

163 We have sent revelation to you [Prophet] as We did to Noah and the prophets after him, to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes, to Jesus, Job, Jonah, Aaron, and Solomon— to David We gave the book [of Psalms]— 164 to other messengers We have already mentioned to you, and also to some We have not. To Moses God spoke directly. 165 They were messengers bearing good news and warning, so that mankind would have no excuse before God, once the messengers had been sent: God is almighty and all wise. 166 But God Himself bears witness to what He has sent down to you— He sent it down with His full knowledge— the angels too bear witness, though God is sufficient witness. 167 Those who have disbelieved and barred others from God's path have gone far astray; 168 God will not forgive those who have disbelieved and do evil, nor will He guide

them to any path 169 except that of Hell, where they will remain for ever– this is easy for God.

6:

84-90

84 We gave him Isaac and Jacob, each of whom We guided, as We had guided Noah before, and among his descendants were David, Solomon, Job, Joseph, Moses, and Aaron– in this way We reward those who do good– 85 Zachariah, John, Jesus, and Elijah– every one of them was righteous– 86 Ishmael, Elisha, Jonah, and Lot. We favoured each one of them over other people, 87 and also some of their forefathers, their offspring, and their brothers: We chose them and guided them on a straight path. 88 Such is God’s guidance, with which He guides whichever of His servants He will. If they had associated other gods with Him, all their deeds would have come to nothing. 89 Those are the ones to whom We gave the Scripture, wisdom, and prophethood. Even if these people now disbelieve in them, We have entrusted them to others who do not disbelieve. 90 Those were the people God guided, ‘[Prophet], follow the guidance they received.’ Say, ‘I ask no reward for it from you: it is a lesson for all people.’

7:

113-126

113 The sorcerers came to Pharaoh and said, ‘Shall we be rewarded if we win?’ 114 and he replied, ‘Yes, and you will join my inner court.’ 115 So they said, ‘Moses, will you throw first or shall we?’ 116 He said, ‘You throw,’ and they did, casting a spell on people’s eyes, striking fear into them, and bringing about great sorcery. 117 Then We inspired Moses, ‘Throw your staff,’ and– lo and behold!– it devoured their fakery. 118 The truth was confirmed and what they had produced came to nothing: 119 they were defeated there and utterly humiliated. 120 The sorcerers fell to their knees 121 and said, ‘We believe in the Lord of the Worlds, 122 the Lord of Moses and Aaron!’ 123 but Pharaoh said, ‘How dare you believe in Him before I have given you permission? This is a plot you have hatched to drive the people out of this city! Soon you will see: 124 I will cut off your alternate hands and feet, and then crucify you all!’ 125 They said,

‘And so we shall return to our Lord– 126Your only grievance against us is that we believed in the signs of our Lord when they came to us. Our Lord, pour steadfastness upon us and let us die in devotion to You.’

142-144

142We appointed thirty nights for Moses, then added ten more: the term set by his Lord was completed in forty nights. Moses said to his brother Aaron, ‘Take my place among my people: act rightly and do not follow the way of those who spread corruption.’ 143When Moses came for the appointment, and his Lord spoke to him, he said, ‘My Lord, show Yourself to me: let me see You!’ He said, ‘You will never see Me, but look at that mountain: if it remains standing firm, you will see Me,’ and when his Lord revealed Himself to the mountain, He made it crumble: Moses fell down unconscious. When he recovered, he said, ‘Glory be to You! To You I turn in repentance! I am the first to believe!’ 144 He said, ‘Moses, I have raised you above

other people by [giving you] My messages and speaking to you: hold on to what I have given you; be one of those who give thanks.’

148-153

148 In his absence, Moses’ people took to worshipping a mere shape that made sounds like a cow– a calf made from their jewellery. Could they not see that it did not speak to them or guide them in any way? Yet they took it for worship: they were evildoers. 149 When, with much wringing of hands, they perceived that they were doing wrong, they said, ‘If our Lord does not have mercy and forgive us, we shall be the losers.’ 150 On his return to his people, angry and aggrieved, Moses said, ‘How foul and evil is what you have done in my absence! Were you so keen to bring your Lord’s judgement forward?’ He threw the tablets down and seized his brother by the hair, pulling him towards him. Aaron said, ‘Son of my mother, these people overpowered me! They almost killed me! Do not give my enemies reason to rejoice! Do not include me with these evildoers!’ 151 Moses said, ‘My Lord, forgive me and my brother; accept us into Your mercy: You are the Most Merciful of all who show mercy. 152Those who took to worshipping the calf will be afflicted by their Lord’s wrath, and by disgrace in this life.’ This is the way We repay those who invent such falsehoods, 153but your Lord is most forgiving and most merciful towards those who do wrong, then repent afterwards and truly believe.

10:

74-83

74 Then, after him, We sent messengers to their peoples bringing them clear signs. But they would not believe in anything they had

already rejected: in this way We seal the hearts of those who are full of hostility. 75 After them We sent Moses and Aaron with Our signs to Pharaoh and his leading supporters, but they acted arrogantly—they were wicked people. 76 When the truth came to them from Us, they said, ‘This is blatant sorcery.’ 77 Moses said, ‘Is this what you say about the Truth when it comes to you? Is this sorcery? Sorcerers never prosper.’ 78 They said, ‘Have you come to turn us away from the faith we found our fathers following, so that you and your brother can gain greatness in this land? We will never believe in you.’ 79 And Pharaoh said, ‘Bring me every learned sorcerer.’ 80 When the sorcerers came, Moses said to them, ‘Throw down whatever you have.’ 81 When they did so, Moses said, ‘Everything you have brought is sorcery and God will show it to be false. God does not make the work of mischief-makers right; 82 He will uphold the Truth with His words, even if the evildoers hate it.’ 83 But no one believed in Moses except a few of his own people, for fear that Pharaoh and their leaders would persecute them: Pharaoh was domineering in the land and prone to excess.

19:

27-34

27 She went back to her people carrying the child, and they said, ‘Mary! You have done something terrible! 28 Sister^b of Aaron! Your father was not an evil man; your mother was not unchaste!’ 29 She pointed at him. They said, ‘How can we converse with an infant?’ 30 [But] he said: ‘I am a servant of God. He has granted me the Scripture; made me a prophet; 31 made me blessed wherever I may be. He commanded me to pray, to give alms as long as I live, 32 to cherish my mother. He did not make me domineering or graceless. 33 Peace was on me the day I was born, and will be on me the day I die and the day I am raised to life again.’ 34 Such was Jesus, son of Mary.

51-57

51 Mention too, in the Qur_an, the story of Moses. He was specially chosen, a messenger and a prophet: 52We called to him from the right-hand side of the mountain and brought him close to Us in secret communion; 53 out of Our grace We granted him his brother Aaron as a prophet. 54 Mention too, in the Qur_an, the story of Ishmael. He was true to his promise, a messenger and a prophet. 55 He commanded his household to pray and give alms, and his Lord was well pleased with him. 56 Mention too, in the Qur_an, the story of Idris. He was a man of truth, a prophet. 57We raised him to a high position.

20:

17-35

17 ‘Moses, what is that in your right hand?’ 18 ‘It is my staff,’ he said, ‘I lean on it; restrain my sheep with it;^a I also have other uses for it.’ 19 God said, ‘Throw it down, Moses.’ 20 He threw it down and— lo and behold!— it became a fast-moving snake. 21 He said, ‘Pick it up without fear: We shall turn it back into its former state. 22Now place your hand under your armpit and it will come out white, though unharmed: that is another sign. 23We do this to show you some of Our greatest signs. 24 Go to Pharaoh, for he has truly become a tyrant.’ 25 Moses said, ‘Lord, lift up my heart 26 and ease my task for me. 27 Untie my tongue, 28 so that they may understand my words, 29 and give me a helper from my family, 30my brother Aaron— 31augment my strength through him. 32 Let him share my task 33 so that we can glorify You much 34 and remember You often: 35You are always watching over us.’

70-73

70 [So it was, and] the sorcerers threw themselves down in submission. ‘We believe,’ they said, ‘in the Lord of Aaron and Moses.’

71 Pharaoh said, ‘How dare you believe in him before I have given you permission? This must be your master, the man who taught you witchcraft. I shall certainly cut off your alternate hands and feet,^b

then crucify you on the trunks of palm trees. You will know for certain which of us has the fiercer and more lasting punishment.’

72 They said, ‘We shall never prefer you to the clear sign that has come to us, nor to Him who created us. So decide whatever you will:

you can only decide matters of this present life– 73we believe in our Lord, [hoping] He may forgive us our sins and the sorcery that you forced us to practise– God is better and more lasting.’

83-98

83 [God said], ‘Moses, what has made you come ahead of your people in such haste?’^b

^b Moses had left his people in the charge of Aaron to contemplate on Mount Sinai.
See 7: 142 ff.

84 and he said, ‘They are following in my footsteps. I rushed to You, Lord, to please You,’ 85but God said, ‘We have tested your people in your absence: the Samiri^c has led them astray.’ 86 Moses returned to his people, angry and aggrieved. He said, ‘My people, did your Lord not make you a gracious promise? Was my absence too long for you? Did you want anger to fall on you from your Lord and so broke your word to me?’ 87 They said, ‘We did not break our word to you deliberately. We were burdened with the weight of people’s jewellery, so we threw it [into the fire],

and the Samiri did the same,’ 88but he [used the molten jewellery to] produce an image of a calf which made a lowing sound, and they said, ‘This is your god and Moses’ god, but he has forgotten.’ 89Did they not see that [the calf] gave them no answer, that it had no power to harm or benefit them? 90 Aaron did say to them, ‘My people, this calf is a test for you. Your true Lord is the Lord of Mercy, so follow me and obey my orders,’ 91but they replied, ‘We shall not give up our devotion to it until Moses returns to us.’

92 Moses said, ‘When you realized they had gone astray, what prevented you, Aaron, 93 from coming after me? How could you disobey my orders?’ 94 He said, ‘Son of my mother– let go of my beard and my hair!– I was afraid you would say, “You have caused division among the children of Israel and have not heeded what I said.”’ 95 Moses said, ‘And what was the matter with you, Samiri?’ 96He replied, ‘I saw something they did not; I took in some of the teachings of the Messenger but tossed them aside:^a my soul prompted me to do what I did.’ 97 Moses said, ‘Get away from here! Your lot in this life is to say, “Do not touch me,”^b but you have an appointment from which there is no escape. Look at your god which you have kept on worshipping– we shall grind it down^c and scatter it into the sea. 98 [People], your true god is the One God– there is no god but Him– whose knowledge embraces everything.’

21:

48-75

48 We gave Moses and Aaron [the Scripture] that distinguishes right from wrong, a light and a reminder for those who are mindful of God, 49 those who stand in awe of their Lord, though He is unseen, and who fear the Hour. 50 This [Qur_an] too is a blessed message We have sent down– are you [people] going to deny it? 51 Long ago We bestowed right judgement on Abraham and We knew him well. 52 He said to his father and his people, ‘What are these images to which you are so devoted?’ 53 They replied, ‘We found our fathers worshipping them.’ 54 He said, ‘You and your fathers have clearly gone astray.’ 55 They asked, ‘Have you brought us the truth or are you just playing about?’ 56 He said, ‘Listen! Your true Lord is the Lord of the heavens and the earth, He who created them, and I am a witness to this. 57 By God I shall certainly plot against your idols as soon as you have turned your backs!’ 58 He broke them all into pieces, but left the biggest one for them to return to. 59 They said, ‘Who has done this to our gods? How wicked he must be!’ 60 Some said, ‘We heard a youth called Abraham talking about them.’ 61 They said, ‘Bring him before the eyes of the people, so that they may witness [his trial].’ 62 They asked, ‘Was it you, Abraham, who did this to our gods?’ 63 He said, ‘No, it was done by the biggest of them– this one. Ask them, if they can talk.’ 64 They turned to one another, saying, ‘It is you who are in the wrong,’ 65 but then they lapsed again and said, ‘You know very well these gods cannot speak.’ 66 Abraham said, ‘How can you worship what can neither benefit nor harm you, instead of God? 67 Shame on you and on the things you worship instead of God. Have you no sense?’ 68 They said, ‘Burn him and avenge your gods, if you are going to do the right thing.’ 69 But We said, ‘Fire, be cool and safe for Abraham.’ 70 They planned to harm him, but We made them suffer the greatest loss. 71 We saved him and Lot [and sent them] to the land We blessed for all people, 72 and We gave him Isaac and Jacob as an additional gift, and made each of them righteous. 73 We made all of them leaders, guiding others by Our command, and We inspired them to do good works, to keep up the prayer, and to give alms: they were Our true worshippers. 74 We gave Lot sound judgement and knowledge and saved him from the community who practised obscenities– they were shameless people who broke God’s law! 75 We admitted him to Our mercy; he was a righteous man.

23:

45-50

45 Then We sent Moses and his brother Aaron, with Our signs and clear authority, 46 to Pharaoh and his prominent leaders, but they responded with arrogance: they were a haughty people. 47 They said, ‘Are we to believe in two mortals like us? And their people are our servants?’ 48 and so they called them both liars: they became another ruined people. 49 We gave Moses the Scripture, so that they^a might be rightly guided. 50 We made the son of Mary and his mother a sign; We gave them shelter on a peaceful hillside with flowing water.^b

25:

35-44

35 We gave Moses the Book and appointed his brother Aaron to help him. 36 We said, ‘Go, both of you, to the people who have rejected Our signs.’ Later We destroyed those people utterly. 37 The people of Noah, too: when they rejected their messengers, We drowned them and made them an example to all people. We have prepared a painful torment for the evildoers, 38 as We did for the people of Ad, Thamud, and al-Rass, and many generations in between. 39 To each of them We gave warnings, and each of them We destroyed completely. 40 These disbelievers must have passed by the town that was destroyed by the terrible rain^b—did they not see it? Yet they do not expect to be raised from the dead. 41 Whenever they see you [Prophet] they ridicule you: ‘Is this the one God has sent as a messenger? 42 He might almost have led us astray from our gods if we had not stood so firmly by them.’ When they see the punishment, they will know who is furthest from the path. 43 Think [Prophet] of the man who has taken his own passion as a god: are you to be his guardian? 44 Do you think that most of them hear or understand? They are just like cattle—no, they are further from the path.

26:

10-17

10 Your Lord called to Moses: ‘Go to those wrongdoers, 11 the

people of Pharaoh. Will they not take heed?' 12 Moses said, 'My Lord, I fear they will call me a liar, 13 and I will feel stressed and tongue-tied, so send Aaron too; 14 besides, they have a charge^a against me, and I fear they may kill me.' 15 God said, 'No [they will not]. Go, both of you, with Our signs—We shall be with you, listening. 16Go, both of you, to Pharaoh and say, "We bring a message from the Lord of the Worlds: 17 let the Children of Israel leave with us."'

41-51

41 When the sorcerers came, they said to Pharaoh, 'Shall we be rewarded if we win?' 42 and he said, 'Yes, and you will join my inner court.' 43 Moses said to them, 'Throw down whatever you will.' 44 They threw their ropes and staffs, saying, 'By Pharaoh's might, we shall be victorious.' 45 But Moses threw his staff and— lo and behold!— it swallowed up their trickery 46 and the sorcerers fell down on their knees, 47 exclaiming, 'We believe in the Lord of the Worlds, 48 the Lord of Moses and Aaron.' 49 Pharaoh said, 'How dare you believe in him before I have given you permission? He must be the master who taught you sorcery! Soon you will see: I will cut off your alternate hands and feet^a and then crucify the lot of you!' 50 'That will do us no harm,' they said, 'for we are sure to return to our

Lord. 51We hope that our Lord will forgive us our sins, as we were the first to believe.'

28:

29-35

29 Once Moses had fulfilled the term and was travelling with his family, he caught sight of a fire on the side of the mountain and said to his family, 'Wait! I have seen a fire. I will bring you news from there, or a burning stick for you to warm yourselves.' 30 But when he reached it, a voice called out to him from the right-hand side of the valley, from a tree on the blessed ground: 'Moses, I am God, the Lord of the Worlds. 31Throw down your staff.' When he saw his staff moving like a snake, he fled in fear and would not return. Again [he was called]: 'Moses! Draw near! Do not be afraid, for you are one of those who are safe. 32 Put your hand inside your shirt and it will come out white but unharmed— hold your arm close to your side, free from all fear. These shall be two

signs from your Lord to Pharaoh and his chiefs; they are truly wicked people.’ 33 Moses said, ‘My Lord, I killed one of their men, and I fear that they may kill me. 34 My brother Aaron is more eloquent than I: send him with me to help me and confirm my words– I fear they may call me a liar.’ 35 God said, ‘We shall strengthen you through your brother; We shall give you both power so that they cannot touch you. With Our signs you, and those who follow you, will triumph.’

37:

112-122

112We gave Abraham the good news of Isaac– a prophet and a righteous man– 113 and blessed him and Isaac too: some of their

offspring were good, but some clearly wronged themselves. 114We also bestowed Our favour on Moses and Aaron: 115We saved them and their people from great distress; 116We helped them, so they were the ones to succeed; 117We gave them the Scripture that makes things clear; 118We guided them to the right path; 119We let them be praised by succeeding generations: 120 ‘Peace be upon Moses and Aaron!’ 121 This is how We reward those who do good: 122 truly they were among Our faithful servants.

Dhu 'l-Kifl

21:

83-91

83Remember Job, when he cried to his Lord, 'Suffering has truly afflicted me, but you are the Most Merciful of the merciful.' 84We answered him, removed his suffering, and restored his family to him, along with more like them, as an act of grace from Us and a reminder for all who serve Us. 85 And remember Ishmael, Idris, and Dhu'l-Kifl;^b they were all steadfast. 86We admitted them to Our mercy; they were truly righteous. 87 And remember the man with the whale,^c when he went off angrily, thinking We could not restrict him, but then he cried out in the deep darkness, 'There is no God but You, glory be to You, I was wrong.' 88We answered him and saved him from distress: this is how We save the faithful. 89Remember Zachariah, when he cried to his Lord, 'My Lord, do not leave me childless, though You are the best of heirs.' 90We answered him— We gave him John, and cured his wife of barrenness— they were always keen to do good deeds. They called upon Us out of longing and awe, and humbled themselves before Us. 91Remember the one who guarded her chastity.^d We breathed into her from Our Spirit and made her and her son a sign for all people.

^b Some commentators suggest this refers to the prophet Ezekiel. See *Encyclopaedia of Islam* under *Dhu'l-Kifl*.

38:

45-49

45Remember Our servants Abraham, Isaac, and Jacob, all men of strength and vision. 46We caused them to be devoted to Us^e through their sincere remembrance of the Final Home: 47 with Us they will be among the elect, the truly good. 48 And remember Our servants Ishmael, Elisha, and Dhu 'l-Kifl,^f each of them truly good. 49 This is a lesson.

David (Dawud)

2:

249-251

249 When Talut set out with his forces, he said to them, 'God will test you with a river. Anyone who drinks from it will not belong with me, but anyone who refrains from tasting it will belong with me; if he scoops up just one handful [he will be excused].' But they all drank [deep] from it, except for a few. When he crossed it with those

who had kept faith, they^a said, 'We have no strength today against Goliath and his warriors.' But those who knew that they were going to meet their Lord said, 'How often a small force has defeated a large army with God's permission! God is with those who are steadfast.'

250 And when they met Goliath and his warriors, they said, 'Our Lord, pour patience on us, make us stand firm, and help us against the disbelievers,' 251 and so with God's permission they defeated them. David killed Goliath, and God gave him sovereignty and wisdom and taught him what He pleased. If God did not drive some back by means of others the earth would be completely corrupt, but God is bountiful to all.

4:

163-169

163 We have sent revelation to you [Prophet] as We did to Noah and the prophets after him, to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes, to Jesus, Job, Jonah, Aaron, and Solomon— to David We gave the book [of Psalms]— 164 to other messengers We have already mentioned to you, and also to some We have not. To Moses God spoke directly. 165 They were messengers bearing good news and warning, so that mankind would have no excuse before God, once

the messengers had been sent: God is almighty and all wise. 166 But God Himself bears witness to what He has sent down to you— He sent it down with His full knowledge— the angels too bear witness, though God is sufficient witness. 167 Those who have disbelieved and barred others from God's path have gone far astray; 168 God will not forgive those who have disbelieved and do evil, nor will He guide them to any path 169 except that of Hell, where they will remain for

ever– this is easy for God.

5:

78-81

78 Those Children of Israel who defied [God] were rejected through the words of David, and Jesus, son of Mary, because they disobeyed, they persistently overstepped the limits, 79 they did not forbid each other to do wrong. How vile their deeds were! 80 You [Prophet] see many of them allying themselves with the disbelievers. How terrible is what their souls have stored up for them: God is angry with them and they will remain tormented. 81 If they had believed in God, in the Prophet, and in what was sent down to him, they would never have allied themselves with the disbelievers, but most of them are rebels.

6:

84-90

84 We gave him Isaac and Jacob, each of whom We guided, as We had guided Noah before, and among his descendants were David, Solomon, Job, Joseph, Moses, and Aaron– in this way We reward those who do good– 85 Zachariah, John, Jesus, and Elijah– every one of them was righteous– 86 Ishmael, Elisha, Jonah, and Lot. We favoured each one of them over other people, 87 and also some of their forefathers, their offspring, and their brothers: We chose them and guided them on a straight path. 88 Such is God's guidance, with which He guides whichever of His servants He will. If they had associated other gods with Him, all their deeds would have come to nothing. 89 Those are the ones to whom We gave the Scripture, wisdom, and prophethood. Even if these people now disbelieve in them, We have entrusted them to others who do not disbelieve. 90 Those were the people God guided, '[Prophet], follow the guidance they received.' Say, 'I ask no reward for it from you: it is a lesson for all people.'

17:

53-58

53 [Prophet], tell My servants to say what is best.^a Satan sows discord among them: Satan is a sworn enemy of man. 54Your Lord has the most knowledge about all of you: if He pleases He will have mercy on you, and if He pleases He will punish you. [Prophet], We did not send you to take charge of them. 55Your Lord knows best about everyone in the heavens and the earth. We gave some prophets more than others: We gave David a book [of Psalms].^b 56 Say, ‘Call upon those you claim to be deities beside God: they have no power to remove or avert any harm from you.’ 57 Those [angels].^c they pray to are themselves seeking a way to their Lord, even those who are closest to Him. They hope for His mercy and fear His punishment. The punishment of your Lord is much to be feared: 58 there is no community.^d We shall not destroy, or punish severely, before the Day of Resurrection– this is written in the Book.^e

21:

78-82

78 And remember David and Solomon, when they gave judgement regarding the field into which sheep strayed by night and grazed. We witnessed their judgement 79 and made Solomon understand the case [better], though We gave sound judgement and knowledge to both of them. We made the mountains and the birds celebrate Our praises with David– We did all these things– 80We taught him how to make coats of mail for the benefit of you [people], to protect you in your wars, but are you grateful for this? 81We harnessed the stormy wind for Solomon, so that it sped by his command to the land We had blessed– We have knowledge of all things– 82and We made some of the jinn^a subservient to him, to dive for him and do other works besides. We were watching over them.

27:

15-19

15We gave knowledge to David and Solomon, and they both said, ‘Praise be to God, who has favoured us over many of His believing servants.’ 16Solomon succeeded David. He said, ‘People, we have been taught the speech of birds, and we have been given a share of everything: this is a clearly a great favour.’ 17Solomon’s hosts of jinn,

men, and birds were marshalled in ordered ranks before him, 18 and when they came to the Valley of the Ants, one ant said, ‘Ants! Go into your homes, in case Solomon and his hosts unwittingly crush you.’ 19Solomon smiled broadly at her words and said, ‘Lord, inspire me to be thankful for the blessings You have granted me and my parents, and to do good deeds that please You; admit me by Your grace into the ranks of Your righteous servants.’

34:

10-14

10We graced David with Our favour. We said, ‘You mountains, echo God’s praises together with him, and you birds, too.’ We softened iron for him, 11 saying, ‘Make coats of chain mail and measure the links well.’ ‘Do good, all of you, for I see everything you do.’ 12And [We subjected] the wind for Solomon. Its outward journey took a month, and its return journey likewise. We made a fountain of molten brass flow for him, and some of the jinn worked under his control with his Lord’s permission. If one of them deviated from Our command, We let him taste the suffering of the blazing flame. 13They made him whatever he wanted—palaces,^a statues, basins as large as water troughs, fixed cauldrons. We said, ‘Work thankfully, family of David, for few of my servants are truly thankful.’ 14Then, when We decreed Solomon’s death, nothing showed the jinn he was dead, but a creature of the earth eating at his stick: when he fell down they realized— if they had known what was hidden they would not have continued their demeaning labour.

38:

17-26

Remember Our servant David, a man of strength who always turned to Us: 18We made the mountains join him in glorifying Us at sunset and sunrise; 19 and the birds, too, in flocks, all echoed his praise. 20We strengthened his kingdom; We gave him wisdom and a decisive way of speaking. 21Have you heard the story of the two litigants who climbed into his private quarters? 22 When they reached David, he took fright, but they said, ‘Do not be afraid. We are two litigants, one of whom has wronged the other: judge between us

fairly— do not be unjust— and guide us to the right path. 23 This is my brother. He had ninety-nine ewes and I just the one, and he said, “Let me take charge of her,” and overpowered me with his words.’ 24 David said, ‘He has done you wrong by demanding to add your ewe to his flock. Many partners treat each other unfairly. Those who sincerely believe and do good deeds do not do this, but these are very few.’

[Then] David realized that We had been testing him,^a so he asked his Lord for forgiveness, fell down on his knees, and repented: 25 We forgave him [his misdeed]. His reward will be nearness to Us, a good place to return to. 26 ‘David, We have given you mastery over the land. Judge fairly between people. Do not follow your desires, lest they divert you from God’s path: those who wander from His path will have a painful torment because they ignore the Day of Reckoning.’

30-40

30 We gave David Solomon. He was an excellent servant who

always turned to God. 31 When well-bred light-footed horses were paraded before him near the close of day, 32 he kept saying, ‘My love of fine things is part of my remembering my Lord!’ until [the horses] disappeared from sight— 33 ‘Bring them back!’ [he said] and started to stroke their legs and necks.^a 34 We certainly tested Solomon, reducing him to a mere skeleton on his throne.^b 35 He turned to Us and prayed: ‘Lord forgive me! Grant me such power as no one after me will have— You are the Most Generous Provider.’ 36 So We gave him power over the wind, which at his request ran gently wherever he willed, 37 and the jinn^c—every kind of builder and diver 38 and others chained in fetters. 39 ‘This is Our gift, so give or withhold as you wish without account.’ 40 His reward will be nearness to Us, and a good place to return to.

Solomon (Sulayman)

2:

101-103

101 When God sent them a messenger confirming the Scriptures they already had, some of those who had received the Scripture before threw the Book of God over their shoulders as if they had no knowledge, 102 and followed what the evil ones had fabricated about the Kingdom of Solomon instead. Not that Solomon himself was a disbeliever; it was the evil ones who were disbelievers. They taught people witchcraft and what was revealed in Babylon to the two angels Harut and Marut. Yet these two never taught anyone without first warning him, 'We are sent only to tempt– do not disbelieve.' From these two, they learned what can cause discord between man and wife, although they harm no one with it except by God's leave. They learned what harmed them, not what benefited them, knowing

full well that whoever gained [this knowledge] would lose any share in the Hereafter. Evil indeed is the [price] for which they sold their souls, if only they knew. 103 If they had believed and been mindful of God, their reward from Him would have been far better, if only they knew.

4:

163-169

163 We have sent revelation to you [Prophet] as We did to Noah and the prophets after him, to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes, to Jesus, Job, Jonah, Aaron, and Solomon– to David We gave the book [of Psalms]– 164 to other messengers We have already mentioned to you, and also to some We have not. To Moses God spoke directly. 165 They were messengers bearing good news and warning, so that mankind would have no excuse before God, once

the messengers had been sent: God is almighty and all wise. 166 But God Himself bears witness to what He has sent down to you– He sent it down with His full knowledge– the angels too bear witness, though God is sufficient witness. 167 Those who have disbelieved and barred others from God's path have gone far astray; 168 God will not forgive those who have disbelieved and do evil, nor will He guide

them to any path 169 except that of Hell, where they will remain for ever– this is easy for God.

6:

84-90

84 We gave him Isaac and Jacob, each of whom We guided, as We had guided Noah before, and among his descendants were David, Solomon, Job, Joseph, Moses, and Aaron– in this way We reward those who do good– 85 Zachariah, John, Jesus, and Elijah– every one of them was righteous– 86 Ishmael, Elisha, Jonah, and Lot. We favoured each one of them over other people, 87 and also some of their forefathers, their offspring, and their brothers: We chose them and guided them on a straight path. 88 Such is God’s guidance, with which He guides whichever of His servants He will. If they had associated other gods with Him, all their deeds would have come to nothing. 89 Those are the ones to whom We gave the Scripture, wisdom, and prophethood. Even if these people now disbelieve in them, We have entrusted them to others who do not disbelieve. 90 Those were the people God guided, ‘[Prophet], follow the guidance they received.’ Say, ‘I ask no reward for it from you: it is a lesson for all people.’

21:

78-82

78 And remember David and Solomon, when they gave judgement regarding the field into which sheep strayed by night and grazed. We witnessed their judgement 79 and made Solomon understand the case [better], though We gave sound judgement and knowledge to both of them. We made the mountains and the birds celebrate Our praises with David– We did all these things– 80 We taught him how to make coats of mail for the benefit of you [people], to protect you in your wars, but are you grateful for this? 81 We harnessed the stormy wind for Solomon, so that it sped by his command to the land We had blessed– We have knowledge of all things– 82 and We made some of

the jinn^a subservient to him, to dive for him and do other works besides. We were watching over them.

15-44

‘Praise be to God, who has favoured us over many of His believing servants.’ 16Solomon succeeded David. He said, ‘People, we have been taught the speech of birds, and we have been given a share of everything: this is a clearly a great favour.’ 17Solomon’s hosts of jinn, men, and birds were marshalled in ordered ranks before him, 18 and when they came to the Valley of the Ants, one ant said, ‘Ants! Go into your homes, in case Solomon and his hosts unwittingly crush you.’ 19Solomon smiled broadly at her words and said, ‘Lord, inspire me to be thankful for the blessings You have granted me and my parents, and to do good deeds that please You; admit me by Your grace into the ranks of Your righteous servants.’

20Solomon inspected the birds and said, ‘Why do I not see the hoopoe? Is he absent? 21 I will punish him severely, or kill him, unless he brings me a convincing excuse for his absence.’ 22 But the hoopoe did not stay away long: he came and said, ‘I have learned something you did not know: I come to you from Sheba with firm news. 23 I found a woman ruling over the people, who has been given a share of everything– she has a magnificent throne– 24 [but] I found that she and her people worshipped the sun instead of God. Satan has made their deeds seem alluring to them, and diverted them from the right path: they cannot find the right path. 25 Should they not worship God, who brings forth what is hidden in the heavens and earth and knows both what you people conceal and what you declare? 26 He is God, there is no god but Him, the Lord of the mighty throne.’ 27Solomon said, ‘We shall see whether you are telling the truth or lying. 28Take this letter of mine and deliver it to them, then withdraw and see what answer they send back.’

29 The Queen of Sheba said, ‘Counsellors, a gracious letter has been delivered to me. 30 It is from Solomon, and it says, “In the name of God, the Lord of Mercy, the Giver of Mercy, 31 do not put yourselves above me, and come to me in submission to God.”’ 32She said, ‘Counsellors, give me your counsel in the matter I now face: I

only ever decide on matters in your presence.’ 33 They replied, ‘We possess great force and power in war, but you are in command, so consider what orders to give us.’ 34 She said, ‘Whenever kings go into a city, they ruin it and humiliate its leaders– that is what they do– 35but I am going to send them a gift, then see what answer my envoys bring back.’

36 When her envoy came to Solomon, Solomon said, 'What! Are you offering me wealth? What God has given me is better than what He has given you, though you rejoice in this gift of yours. 37 Go back to your people: we shall certainly come upon them with irresistible forces, and drive them, disgraced and humbled, from their land.' 38 Then he said, 'Counsellors, which of you can bring me her throne before they come to me in submission?' 39 A powerful and crafty jinn replied, 'I will bring it to you before you can even rise from your place. I am strong and trustworthy enough,' 40but one of them who had some knowledge of the Scripture said, 'I will bring it to you in the twinkling of an eye.'

When Solomon saw it set before him, he said, 'This is a favour from my Lord, to test whether I am grateful or not: if anyone is grateful, it is for his own good, if anyone is ungrateful, then my Lord is self-sufficient and most generous.' 41 Then he said, 'Disguise her throne, and we shall see whether or not she recognizes it.' 42When she arrived, she was asked, 'Is this your throne?' She replied, 'It looks like it.' [Solomon said], 'We were given knowledge before her, and we devoted ourselves to God; 43 she was prevented by what she worshipped instead of God, for she came from a disbelieving people.' 44 Then it was said to her, 'Enter the hall,' but when she saw it, she thought it was a deep pool of water, and bared her legs. Solomon explained, 'It is just a hall paved with glass,' and she said, 'My Lord, I have wronged myself: I devote myself, with Solomon, to God, the Lord of the Worlds.'

34:

10-14

10We graced David with Our favour. We said, 'You mountains, echo God's praises together with him, and you birds, too.' We softened iron for him, 11 saying, 'Make coats of chain mail and measure the links well.' 'Do good, all of you, for I see everything you do.' 12And [We subjected] the wind for Solomon. Its outward journey took a month, and its return journey likewise. We made a fountain of molten brass flow for him, and some of the jinn worked under his control with his Lord's permission. If one of them deviated from Our command, We let him taste the suffering of the blazing flame. 13They made him whatever he wanted—palaces,^a statues, basins as large as water troughs, fixed cauldrons. We said, 'Work thankfully, family of David, for few of my servants are truly thankful.' 14Then, when We decreed Solomon's death,

nothing showed the jinn he was dead, but a creature of the earth eating at his stick: when he fell down they realized— if they had known what was hidden they would not have continued their demeaning labour.

38:

30-40

30 We gave David Solomon. He was an excellent servant who

always turned to God. 31 When well-bred light-footed horses were paraded before him near the close of day, 32 he kept saying, ‘My love of fine things is part of my remembering my Lord!’ until [the horses] disappeared from sight— 33 ‘Bring them back!’ [he said] and started to stroke their legs and necks.^a 34 We certainly tested Solomon, reducing him to a mere skeleton on his throne.^b 35 He turned to Us and prayed: ‘Lord forgive me! Grant me such power as no one after me will have— You are the Most Generous Provider.’ 36 So We gave him power over the wind, which at his request ran gently wherever he willed, 37 and the jinn—every kind of builder and diver 38 and others chained in fetters. 39 ‘This is Our gift, so give or withhold as you wish without account.’ 40 His reward will be nearness to Us, and a good place to return to.

Elijah (Ilyas)

6:

84-90

84 We gave him Isaac and Jacob, each of whom We guided, as We had guided Noah before, and among his descendants were David, Solomon, Job, Joseph, Moses, and Aaron— in this way We reward those who do good— 85 Zachariah, John, Jesus, and Elijah— every one of them was righteous— 86 Ishmael, Elisha, Jonah, and Lot. We favoured each one of them over other people, 87 and also some of their forefathers, their offspring, and their brothers: We chose them and guided them on a straight path. 88 Such is God's guidance, with which He guides whichever of His servants He will. If they had associated other gods with Him, all their deeds would have come to nothing. 89 Those are the ones to whom We gave the Scripture, wisdom, and prophethood. Even if these people now disbelieve in them, We have entrusted them to others who do not disbelieve. 90 Those were the people God guided, '[Prophet], follow the guidance they received.' Say, 'I ask no reward for it from you: it is a lesson for all people.'

37:

123-132

123 Elijah too was one of the messengers. 124 He said to his people, 'Have you no fear of God? 125 How can you invoke Baal and forsake the Most Gracious Creator, 126 God, your Lord and the Lord of your forefathers?' 127 but they rejected him. They will be brought to punishment^a as a consequence; 128 not so the true servants of God. 129 We let him be praised by succeeding generations: 130 'Peace be to Elijah!' 131 This is how We reward those who do good: 132 truly he was one of Our faithful servants.

Elisha (Al-Yasa)

6:

84-90

84 We gave him Isaac and Jacob, each of whom We guided, as We had guided Noah before, and among his descendants were David, Solomon, Job, Joseph, Moses, and Aaron— in this way We reward those who do good— 85 Zachariah, John, Jesus, and Elijah— every one of them was righteous— 86 Ishmael, Elisha, Jonah, and Lot. We favoured each one of them over other people, 87 and also some of their forefathers, their offspring, and their brothers: We chose them and guided them on a straight path. 88 Such is God's guidance, with which He guides whichever of His servants He will. If they had associated other gods with Him, all their deeds would have come to nothing. 89 Those are the ones to whom We gave the Scripture, wisdom, and prophethood. Even if these people now disbelieve in them, We have entrusted them to others who do not disbelieve. 90 Those were the people God guided, '[Prophet], follow the guidance they received.' Say, 'I ask no reward for it from you: it is a lesson for all people.'

38:

45-49

45 Remember Our servants Abraham, Isaac, and Jacob, all men of strength and vision. 46 We caused them to be devoted to Us, through their sincere remembrance of the Final Home: 47 with Us they will be among the elect, the truly good. 48 And remember Our servants Ishmael, Elisha, and Dhu 'l-Kifl, each of them truly good. 49 This is a lesson.

Jonah (Yunus)

4:

163-169

163 We have sent revelation to you [Prophet] as We did to Noah and the prophets after him, to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes, to Jesus, Job, Jonah, Aaron, and Solomon– to David We gave the book [of Psalms]– 164 to other messengers We have already mentioned to you, and also to some We have not. To Moses God spoke directly. 165 They were messengers bearing good news and warning, so that mankind would have no excuse before God, once

the messengers had been sent: God is almighty and all wise. 166 But God Himself bears witness to what He has sent down to you– He sent it down with His full knowledge– the angels too bear witness, though God is sufficient witness. 167 Those who have disbelieved and barred others from God’s path have gone far astray; 168 God will not forgive those who have disbelieved and do evil, nor will He guide them to any path 169 except that of Hell, where they will remain for ever– this is easy for God.

6:

84-90

84 We gave him Isaac and Jacob, each of whom We guided, as We had guided Noah before, and among his descendants were David, Solomon, Job, Joseph, Moses, and Aaron– in this way We reward those who do good– 85 Zachariah, John, Jesus, and Elijah– every one of them was righteous– 86 Ishmael, Elisha, Jonah, and Lot. We favoured each one of them over other people, 87 and also some of their forefathers, their offspring, and their brothers: We chose them and guided them on a straight path. 88 Such is God’s guidance, with which He guides whichever of His servants He will. If they had associated other gods with Him, all their deeds would have come to nothing. 89 Those are the ones to whom We gave the Scripture, wisdom, and prophethood. Even if these people now disbelieve in them, We have entrusted them to others who do not disbelieve. 90 Those were the people God guided, ‘[Prophet], follow the guidance they received.’ Say, ‘I ask no reward for it from you: it is a lesson for all people.’

10:

94-103

94 So if you [Prophet] are in doubt about what We have revealed to you, ask those who have been reading the scriptures before you. The Truth has come to you from your Lord, so be in no doubt and do not deny God's signs— 95 then you would become one of the losers. 96 Those against whom your Lord's sentence is passed will not believe, 97 even if every sign comes to them, until they see the agonizing torment. 98 If only a single town had believed and benefited from its belief! Only Jonah's people did so, and when they believed, We relieved them of the punishment of disgrace in the life of this world, and let them enjoy life for a time. 99 Had your Lord willed, all the people on earth would have believed. So can you [Prophet] compel people to believe? 100 No soul can believe except by God's will, and He brings disgrace on those who do not use their reason. 101 Say, 'Look at what is in the heavens and on the earth.' But what use are signs and warnings to people who will not believe? 102 What are they waiting for but the punishment that came to those before them? Say, 'Wait then, I am waiting too.' 103 In the end We shall save Our messengers and the believers. We take it upon Ourselves to save the believers.

21:

87-88

87 And remember the man with the whale,^c when he went off angrily, thinking We could not restrict him, but then he cried out in the deep darkness, 'There is no God but You, glory be to You, I was wrong.' 88 We answered him and saved him from distress: this is how We save the faithful.

^cJonah. Cf. 37: 139–48.

37:

133-148

133 Lot was also one of the messengers. 134 We saved him and all his family— 135 except for an old woman who stayed behind— 136 and We

destroyed the rest. 137 You [people] pass by their ruins morning
138 and night: will you not take heed? 139 Jonah too was one of the
messengers. 140 He fled to the overloaded ship. 141 They cast lots, he
suffered defeat, 142 and a great fish swallowed him, for he had committed
blameworthy acts. 143 If he had not been one of those who
glorified God, 144 he would have stayed in its belly until the Day when
all are raised up, 145 but We cast him out, sick, on to a barren shore,
146 and made a gourd tree grow above him. 147 We sent him to a
hundred thousand people or more. 148 They believed, so We let them
live out their lives.^b

Zachariah (Zakariyya)

3:

33-41

33 God chose Adam, Noah, Abraham's family,^a and the family of _Imran, over all other people, 34 in one line of descent– God hears and knows all. 35 _Imran's wife said, 'Lord, I have dedicated what is growing in my womb entirely to You; so accept this from me. You are the One who hears and knows all,' 36but when she gave birth, she said, 'My Lord! I have given birth to a girl'– God knew best what she had given birth to: the male is not like the female–' I name her Mary and I commend her and her offspring to Your protection from the rejected Satan.' 37 Her Lord graciously accepted her and made her grow in goodness, and entrusted her to the charge of Zachariah.

Whenever Zachariah went in to see her in her sanctuary, he found her supplied with provisions. He said, 'Mary, how is it you have these provisions?' and she said, 'They are from God: God provides limitlessly for whoever He will.' 38 There and then Zachariah prayed to his Lord, saying, 'Lord, from Your grace grant me virtuous offspring: You hear every prayer.' 39 The angels called out to him, while he stood praying in the sanctuary, 'God gives you news of John, confirming a Word from God.^b He will be noble and chaste, a prophet, one of the righteous.' 40 He said, 'My Lord, how can I have a son when I am so old and my wife is barren?' [An angel] said, 'It will be so: God does whatever He will.' 41 He said, 'My Lord, give me a sign.' 'Your sign,' [the angel] said, 'is that you will not communicate with anyone for three days, except by gestures. Remember your Lord often; celebrate His glory in the evening and at dawn.'

6:

84-90

84We gave him Isaac and Jacob, each of whom We guided, as We had guided Noah before, and among his descendants were David, Solomon, Job, Joseph, Moses, and Aaron– in this way We reward those who do good– 85 Zachariah, John, Jesus, and Elijah– every one of them was righteous– 86 Ishmael, Elisha, Jonah, and Lot. We favoured each one of them over other people, 87 and also some of their forefathers, their offspring, and their brothers: We chose them

and guided them on a straight path. 88Such is God's guidance, with which He guides whichever of His servants He will. If they had associated other gods with Him, all their deeds would have come to nothing. 89 Those are the ones to whom We gave the Scripture, wisdom, and prophethood. Even if these people now disbelieve in them, We have entrusted them to others who do not disbelieve. 90Those were the people God guided, '[Prophet], follow the guidance they received.' Say, 'I ask no reward for it from you: it is a lesson for all people.'

19:

2-15

2 This is an account of your Lord's grace towards His servant, Zachariah, 3 when he called to his Lord secretly, saying, 4 'Lord, my bones have weakened and my hair is ashen grey, but never, Lord, have I ever prayed to You in vain: 5 I fear [what] my kinsmen [will do] when I am gone, for my wife is barren, so grant me a successor—a gift from You—6 to be my heir and the heir of the family of Jacob. Lord, make him well pleasing [to You].' 7 'Zachariah, We bring you good news of a son whose name will be John—We have chosen this name for no one before him.' 8 He said, 'Lord, how can I have a son when my wife is barren, and I am old and frail?' 9 He said, 'This is what your Lord has said: "It is easy for Me: I created you, though you were nothing before."'

10 He said, 'Give me a sign, Lord.' He said, 'Your sign is that you will not [be able to] speak to anyone for three full [days and] nights.' 11He went out of the sanctuary to his people and signalled to them to praise God morning and evening. 12[We said], 'John, hold on to the Scripture firmly.' While he was still a boy, We granted him wisdom, 13 tenderness from Us, and purity. He was devout, 14 kind to his parents, not domineering or rebellious. 15Peace was on him the day he was born, the day he died, and it will be on him the day he is raised to life again.

21:

83-91

83Remember Job, when he cried to his Lord, 'Suffering has truly afflicted me, but you are the Most Merciful of the merciful.' 84We

answered him, removed his suffering, and restored his family to him, along with more like them, as an act of grace from Us and a reminder for all who serve Us. 85 And remember Ishmael, Idris, and Dhu'l-Kifl;^b they were all steadfast. 86 We admitted them to Our mercy; they were truly righteous. 87 And remember the man with the whale,^c when he went off angrily, thinking We could not restrict him, but then he cried out in the deep darkness, 'There is no God but You, glory be to You, I was wrong.' 88 We answered him and saved him from distress: this is how We save the faithful. 89 Remember Zachariah, when he cried to his Lord, 'My Lord, do not leave me childless, though You are the best of heirs.' 90 We answered him— We gave him John, and cured his wife of barrenness— they were always keen to do good deeds. They called upon Us out of longing and awe, and humbled themselves before Us. 91 Remember the one who guarded her chastity.^d We breathed into her from Our Spirit and made her and her son a sign for all people.

John (Yahja):

3:

37-41

Whenever Zachariah went in to see her in her sanctuary, he found her supplied with provisions. He said, 'Mary, how is it you have these provisions?' and she said, 'They are from God: God provides limitlessly for whoever He will.' 38 There and then Zachariah prayed to his Lord, saying, 'Lord, from Your grace grant me virtuous offspring: You hear every prayer.' 39 The angels called out to him, while he stood praying in the sanctuary, 'God gives you news of John, confirming a Word from God. He will be noble and chaste, a prophet, one of the righteous.' 40 He said, 'My Lord, how can I have a son when I am so old and my wife is barren?' [An angel] said, 'It will be so: God does whatever He will.' 41 He said, 'My Lord, give me a sign.' 'Your sign,' [the angel] said, 'is that you will not communicate with anyone for three days, except by gestures. Remember your Lord often; celebrate His glory in the evening and at dawn.'

6:

84-90

84 We gave him Isaac and Jacob, each of whom We guided, as We had guided Noah before, and among his descendants were David, Solomon, Job, Joseph, Moses, and Aaron— in this way We reward those who do good— 85 Zachariah, John, Jesus, and Elijah— every one of them was righteous— 86 Ishmael, Elisha, Jonah, and Lot. We favoured each one of them over other people, 87 and also some of their forefathers, their offspring, and their brothers: We chose them and guided them on a straight path. 88 Such is God's guidance, with which He guides whichever of His servants He will. If they had associated other gods with Him, all their deeds would have come to nothing. 89 Those are the ones to whom We gave the Scripture, wisdom, and prophethood. Even if these people now disbelieve in them, We have entrusted them to others who do not disbelieve. 90 Those were the people God guided, '[Prophet], follow the guidance they received.' Say, 'I ask no reward for it from you: it is a lesson for all people.'

19:

2-15

2 This is an account of your Lord's grace towards His servant, Zachariah, 3 when he called to his Lord secretly, saying, 4 'Lord, my bones have weakened and my hair is ashen grey, but never, Lord, have I ever prayed to You in vain: 5 I fear [what] my kinsmen [will do] when I am gone, for my wife is barren, so grant me a successor—a gift from You—6 to be my heir and the heir of the family of Jacob. Lord, make him well pleasing [to You].' 7 'Zachariah, We bring you good news of a son whose name will be John—We have chosen this name for no one before him.' 8 He said, 'Lord, how can I have a son when my wife is barren, and I am old and frail?' 9 He said, 'This is what your Lord has said: "It is easy for Me: I created you, though you were nothing before."'

10 He said, 'Give me a sign, Lord.' He said, 'Your sign is that you will not [be able to] speak to anyone for three full [days and] nights.'

11 He went out of the sanctuary to his people and signalled to them to praise God morning and evening.

12 [We said], 'John, hold on to the Scripture firmly.' While he was still a boy, We granted him wisdom, 13 tenderness from Us, and purity. He was devout, 14 kind to his parents, not domineering or rebellious. 15 Peace was on him the day he was born, the day he died, and it will be on him the day he is raised to life again.

21:

83-91

83 Remember Job, when he cried to his Lord, 'Suffering has truly afflicted me, but you are the Most Merciful of the merciful.' 84 We answered him, removed his suffering, and restored his family to him, along with more like them, as an act of grace from Us and a reminder for all who serve Us. 85 And remember Ishmael, Idris, and Dhu'l-Kifl;^b they were all steadfast. 86 We admitted them to Our mercy; they were truly righteous. 87 And remember the man with the whale,^c when he went off angrily, thinking We could not restrict him, but then he cried out in the deep darkness, 'There is no God but You, glory be to You, I was wrong.' 88 We answered him and saved him from distress: this is how We save the faithful. 89 Remember Zachariah, when he cried to his Lord, 'My Lord, do not leave me childless, though You are the best of heirs.' 90 We answered him— We gave him John, and cured his wife of barrenness— they were always

keen to do good deeds. They called upon Us out of longing and awe,
and humbled themselves before Us. 91 Remember the one who
guarded her chastity. We breathed into her from Our Spirit and
made her and her son a sign for all people.

Jesus (Isa)

2:

87-92

87 We gave Moses the Scripture and We sent messengers after him in succession. We gave Jesus, son of Mary, clear signs and strengthened him with the Holy Spirit. So how is it that, whenever a messenger brings you something you do not like, you become arrogant, calling some impostors and killing others? 88 They say, 'Our hearts are impenetrably wrapped [against whatever you say],' but God has rejected them for their disbelief: they have little faith. 89 When a Scripture came to them from God confirming what they already had, and when they had been praying for victory against the disbelievers, even when there came to them something they knew [to be true], they disbelieved in it: God rejects those who disbelieve. 90 Low indeed is the price for which they have sold their souls by denying the God-sent truth, out of envy that God should send His bounty to any of His servants He pleases. The disbelievers have ended up with wrath upon wrath, and a humiliating torment awaits them. 91 When it is said to them, 'Believe in God's revelations,' they reply, 'We believe in what was revealed to us,' but they do not believe in what came afterwards, though it is the truth confirming what they already have. Say [Muhammad], 'Why did you kill God's prophets in the past if you were true believers? 92 Moses brought you clear signs, but then, while he was away, you chose to worship the calf—you did wrong.'

135-138

135 They say, 'Become Jews or Christians, and you will be rightly guided.' Say [Prophet], 'No, [ours is] the religion of Abraham, the upright, who did not worship any god besides God.' 136 So [you believers], say, 'We believe in God and in what was sent down to us and what was sent down to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes, and what was given to Moses, Jesus, and all the prophets by their Lord. We make no distinction between any of them, and we devote ourselves to Him.' 137 So if they believe like you do, they will be rightly guided. But if they turn their backs, then they will be entrenched in opposition. God will protect you from them: He is the All Hearing, the All Knowing. And say [believers], 138 '[Our life]

takes its colour from God, and who gives a better colour than God?
It is Him we worship.’

252-253

252 These are the revelations of God which We recite to you
[Muhammad] with the truth, and you truly are one of the messengers.

253 We favoured some of these messengers above others. God
spoke to some; others He raised in rank; We gave Jesus, son of Mary,
Our clear signs and strengthened him with the holy spirit. If God
had so willed, their successors would not have fought each other
after they had been brought clear signs. But they disagreed: some
believed and some disbelieved. If God had so willed, they would not
have fought each other, but God does what He will.

3:

45-64

45 The angels said, ‘Mary, God gives you news of a Word from
Him, whose name will be the Messiah, Jesus, son of Mary, who will

be held in honour in this world and the next, who will be one of
those brought near to God. 46 He will speak to people in his infancy^a
and in his adulthood. He will be one of the righteous.’ 47 She said,
‘My Lord, how can I have a son when no man has touched me?’
[The angel] said, ‘This is how God creates what He will: when He
has ordained something, He only says, “Be”, and it is. 48 He will
teach him the Scripture and wisdom, the Torah and the Gospel,
49 He will send him as a messenger to the Children of Israel: “I have
come to you with a sign from your Lord: I will make the shape of a
bird for you out of clay, then breathe into it and, with God’s permission,
it will become a real bird; I will heal the blind and the leper, and
bring the dead back to life with God’s permission; I will tell you
what you may eat and what you may store up in your houses.^b There
truly is a sign for you in this, if you are believers. 50 I have come to
confirm the truth of the Torah which preceded me, and to make
some things lawful to you which used to be forbidden. I have come to
you with a sign from your Lord. Be mindful of God, obey me: 51 God
is my Lord and your Lord, so serve Him– that is a straight path.”’

52 When Jesus realized they [still] did not believe, he said, ‘Who
will help me in God’s cause?’ The disciples said, ‘We will be God’s

helpers; we believe in God— witness our devotion to Him. 53 Lord, we believe in what You have revealed and we follow the messenger: record us among those who bear witness [to the Truth].’ 54 The [disbelievers] schemed but God also schemed; God is the Best of Schemers.

55 God said, ‘Jesus, I will take you back and raise you up to Me: I will purify you of the disbelievers. To the Day of Resurrection I will make those who follow you superior to those who disbelieved. Then you will all return to Me and I will judge between you regarding your differences. 56 I will make the disbelievers suffer severely in this world and the next; no one will help them.’ 57 God will pay those who believe and do good deeds their reward in full; God does not love evildoers.

58 We relate to you [Muhammad] this revelation, a decisive statement. 59 In God’s eyes Jesus is just like Adam: He created him from

dust, said to him, ‘Be’, and he was. 60 This is the truth from your Lord, so do not be one of those who doubt. 61 If anyone disputes this with you now that you have been given this knowledge, say, ‘Come, let us gather our sons and your sons, our women and your women, ourselves and yourselves, and let us pray earnestly and invoke God’s rejection on those of us who are lying. 62 This is the truth of the matter: there is no god but God; God is the Exalted, the Decider.’^a 63 If they turn away, [know that] God is well aware of anyone who causes corruption.^b 64 Say, ‘People of the Book, let us arrive at a statement that is common to us all: we worship God alone, we ascribe no partner to Him, and none of us takes others beside God as lords.’ If they turn away, say, ‘Witness our devotion to Him.’

84-92

84 Say [Muhammad], ‘We [Muslims] believe in God and in what has been sent down to us and to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes. We believe in what has been given to Moses, Jesus, and the prophets from their Lord. We do not make a distinction between any of the [prophets]. It is to Him that we devote ourselves.’

85 If anyone seeks a religion other than [*islam*] complete devotion to

God, it will not be accepted from him: he will be one of the losers in the Hereafter. 86 Why would God guide people who deny the truth, after they have believed and acknowledged that the Messenger is true, and after they have been shown clear proof? God does not guide evildoers: 87 such people will be rewarded with rejection by

God, by the angels, by all people, 88 and so they will remain, with no relief or respite for their suffering. 89 Not so those who afterwards repent and mend their ways— God is most forgiving and merciful— 90[although] the repentance of those who, having believed, then increase in their disbelief, will not be accepted. They are the ones who have gone [far] astray: 91 those who disbelieve and die disbelievers will not be saved even if they offer enough gold to fill the entire earth. Agonizing torment is in store for them, and there will be no one to help them. 92None of you [believers] will attain true piety unless you give out of what you cherish: whatever you give, God knows about it very well.

4:

153-173

153The People of the Book demand that you [Prophet] make a book physically come down to them from heaven, but they demanded even more than that of Moses when they said, ‘Show us God face to face,’ and were struck by the thunderbolt for their

presumption. Even after clear revelations had come down to them, they took the calf as an object of worship, yet We pardoned this, and gave Moses clear authority; 154We made the mountain tower high above them at their pledge; We said to them, ‘Enter the gate^a humbly,’ and, ‘Do not break the Sabbath,’ and took a solemn pledge from them. 155 And so for breaking their pledge, for rejecting God’s revelations, for unjustly killing their prophets, for saying ‘Our minds are closed’^b— No! God has sealed them in their disbelief, so they believe only a little— 156 and because they disbelieved and uttered a terrible slander against Mary, 157 and said, ‘We have killed the Messiah, Jesus, son of Mary, the Messenger of God.’ (They did not kill him, nor did they crucify him, though it was made to appear like that to them; those that disagreed about him are full of doubt, with no knowledge to follow, only supposition: they certainly did not kill him— 158God raised him up to Himself. God is almighty and wise. 159 There is not one of the People of the Book who will not believe in [Jesus] before his death, and on the Day of Resurrection he will be a witness against them.) 160For the wrongdoings done by the Jews, We forbade them certain good things that had been permitted to them before: for having frequently debarred others from God’s path; 161 for taking usury when they had been forbidden to do so; and for wrongfully devouring other people’s property. For those of them that reject the truth we have prepared an agonizing torment. 162 But those of them

who are well grounded in knowledge and have faith do believe in what has been revealed to you [Muhammad], and in what was revealed before you– those who perform the prayers, pay the prescribed alms, and believe in God and the Last Day– to them We shall give a great reward.

163 We have sent revelation to you [Prophet] as We did to Noah and the prophets after him, to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Tribes, to Jesus, Job, Jonah, Aaron, and Solomon– to David We gave the book [of Psalms]– 164 to other messengers We have already mentioned to you, and also to some We have not. To Moses God spoke directly. 165 They were messengers bearing good news and warning, so that mankind would have no excuse before God, once

the messengers had been sent: God is almighty and all wise. 166 But God Himself bears witness to what He has sent down to you– He sent it down with His full knowledge– the angels too bear witness, though God is sufficient witness. 167 Those who have disbelieved and barred others from God’s path have gone far astray; 168 God will not forgive those who have disbelieved and do evil, nor will He guide them to any path 169 except that of Hell, where they will remain for ever– this is easy for God.

170 The Messenger has come to you [people] with the truth from your Lord, so believe– that is best for you– for even if you disbelieve, all that is in the heavens and the earth still belongs to God, and He is all knowing and all wise. 171 People of the Book, do not go to excess in your religion, and do not say anything about God except the truth: the Messiah, Jesus, son of Mary, was nothing more than a messenger of God, His word, directed to Mary, a spirit from Him. So believe in God and His messengers and do not speak of a ‘Trinity’– stop [this], that is better for you– God is only one God, He is far above having a son, everything in the heavens and earth belongs to Him and He is the best one to trust. 172 The Messiah would never disdain to be a servant of God, nor would the angels who are close to Him. He will gather before Him all those who disdain His worship and are arrogant: 173 to those who believe and do good works He will give due rewards and more of His bounty; to those who are disdainful and arrogant He will give an agonizing torment, and they will find no one besides God to protect or help them.

15-19

15 People of the Book, Our Messenger has come to make clear to you much of what you have kept hidden of the Scripture, and to overlook much [you have done]. A light has now come to you from God, and a Scripture making things clear, 16 with which God guides to the ways of peace those who follow what pleases Him, bringing them from darkness out into light, by His will, and guiding them to a straight path. 17 Those who say, 'God is the Messiah, the son of Mary,' are defying the truth. Say, 'If it had been God's will, could anyone have prevented Him from destroying the Messiah, son of Mary, together with his mother and everyone else on earth? Control of the heavens and earth and all that is between them belongs to God: He creates whatever He will.^b God has power over everything.'

18 The Jews and the Christians say, 'We are the children of God and His beloved ones.' Say, 'Then why does He punish you for your sins? You are merely human beings, part of His creation: He forgives whoever He will and punishes whoever He will. Control of the heavens and earth and all that is between them belongs to Him: all journeys lead to Him.' 19 People of the Book, Our Messenger comes to you now, after a break in the sequence of messengers, to make things clear for you in case you should say, 'No one has come to give us good news or to warn us.' So someone has come to you, to give you good news and warn you: God has the power to do all things.

^b Including his creation of Jesus without a father (3: 47 and 59).

46-47

46 We sent Jesus, son of Mary, in their footsteps, to confirm the Torah that had been sent before him: We gave him the Gospel with guidance, light, and confirmation of the Torah already revealed—a guide and lesson for those who take heed of God. 47 So let the followers of the Gospel judge according to what God has sent down in it. Those who do not judge according to what God has revealed are lawbreakers.

78-81

78 Those Children of Israel who defied [God] were rejected through the words of David, and Jesus, son of Mary, because they disobeyed, they persistently overstepped the limits, 79 they did not

forbid each other to do wrong. How vile their deeds were! 80 You [Prophet] see many of them allying themselves with the disbelievers. How terrible is what their souls have stored up for them: God is angry with them and they will remain tormented. 81 If they had believed in God, in the Prophet, and in what was sent down to him, they would never have allied themselves with the disbelievers, but most of them are rebels.

109-120

109 On the Day when God assembles all the messengers^b and asks, ‘What response did you receive?’ they will say, ‘We do not have that knowledge: You alone know things that cannot be seen.’ 110 Then God will say, ‘Jesus, son of Mary! Remember My favour to you and to your mother: how I strengthened you with the holy spirit, so that

you spoke to people in your infancy and as a grown man; how I taught you the Scripture and wisdom, the Torah and the Gospel; how, by My leave, you fashioned the shape of a bird out of clay, breathed into it, and it became, by My leave, a bird; how, by My leave, you healed the blind person and the leper; how, by My leave, you brought the dead back to life; how I restrained the Children of Israel from [harming] you when you brought them clear signs, and those of them who disbelieved said, “This is clearly nothing but sorcery”; 111 and how I inspired the disciples to believe in Me and My messengers— they said, “We believe and bear witness that we devote ourselves [to God].”^a

112 When the disciples said, ‘Jesus, son of Mary, can your Lord send down a feast to us from heaven?’ he said, ‘Beware of God if you are true believers.’ 113 They said, ‘We wish to eat from it; to have our hearts reassured; to know that you have told us the truth; and to be witnesses of it.’ 114 Jesus, son of Mary, said, ‘Lord, send down to us a feast from heaven so that we can have a festival— the first and last of us— and a sign from You. Provide for us: You are the best provider.’ 115 God said, ‘I will send it down to you, but anyone who disbelieves after this will be punished with a punishment that I will not inflict on anyone else in the world.’

116 When God says, ‘Jesus, son of Mary, did you say to people, “Take me and my mother as two gods alongside God”?’ he will say, ‘May You be exalted! I would never say what I had no right to say— if I had said such a thing You would have known it: You know all that is within me, though I do not know what is within You, You alone

have full knowledge of things unseen– 117 I told them only what You commanded me to: “Worship God, my Lord and your Lord.” I was a witness over them during my time among them. Ever since You took my soul, You alone have been the watcher over them: You are witness to all things 118 and if You punish them, they are Your servants; if You forgive them, You are the Almighty, the Wise.’ 119 God will say, ‘This is a Day when the truthful will benefit from their truthfulness. They will have Gardens graced with flowing streams, there to remain for ever. God is pleased with them and they with Him: that is the supreme triumph.’ 120Control of the heavens and earth and everything in them belongs to God: He has power over all things.

6:

84-90

84We gave him Isaac and Jacob, each of whom We guided, as We had guided Noah before, and among his descendants were David, Solomon, Job, Joseph, Moses, and Aaron– in this way We reward those who do good– 85 Zachariah, John, Jesus, and Elijah– every one of them was righteous– 86 Ishmael, Elisha, Jonah, and Lot. We favoured each one of them over other people, 87 and also some of their forefathers, their offspring, and their brothers: We chose them and guided them on a straight path. 88Such is God’s guidance, with which He guides whichever of His servants He will. If they had associated other gods with Him, all their deeds would have come to nothing. 89 Those are the ones to whom We gave the Scripture, wisdom, and prophethood. Even if these people now disbelieve in them, We have entrusted them to others who do not disbelieve. 90Those were the people God guided, ‘[Prophet], follow the guidance they received.’ Say, ‘I ask no reward for it from you: it is a lesson for all people.’

19:

27-39

27She went back to her people carrying the child, and they said, ‘Mary! You have done something terrible! 28 Sister^s of Aaron! Your father was not an evil man; your mother was not unchaste!’ 29She pointed at him. They said, ‘How can we converse with an infant?’ 30 [But] he said: ‘I am a servant of God. He has granted me the

Scripture; made me a prophet; 31 made me blessed wherever I may be. He commanded me to pray, to give alms as long as I live, 32 to cherish my mother. He did not make me domineering or graceless. 33Peace was on me the day I was born, and will be on me the day I die and the day I am raised to life again.’ 34Such was Jesus, son of Mary.

[This is] a statement of the Truth about which they are in doubt: 35 it would not befit God to have a child. He is far above that: when He decrees something, He says only, ‘Be,’ and it is. 36 ‘God is my Lord and your Lord, so serve Him: that is a straight path.’^d 37 But

factions have differed among themselves. What suffering will come to those who obscure the truth when a dreadful Day arrives! 38How sharp of hearing, how sharp of sight they will be when they come to Us, although now they are clearly off course! Warn them [Muhammad] of the Day of Remorse when the matter will be decided, 39 for they are heedless and do not believe. 40 It is We who will inherit the earth and all who are on it: they will all be returned to Us.

^d Some suggest that Muhammad is ordered to make this statement; others that it is Jesus speaking.

33:

7-8

7We took a solemn pledge from the prophets– from you [Muhammad], from Noah, from Abraham, from Moses, from Jesus, son of Mary– We took a solemn pledge from all of them: 8 God will question [even] the truthful about their sincerity, and for those who reject the truth He has prepared a painful torment.

42:

13-18

13 In matters of faith, He has laid down for you [people] the same commandment that He gave Noah, which We have revealed to you [Muhammad] and which We enjoined on Abraham and Moses and Jesus: ‘Uphold the faith and do not divide into factions within it’– what you [Prophet] call upon the idolaters to do is hard for them; God chooses whoever He pleases for Himself and guides towards

Himself those who turn to Him. 14 They divided, out of rivalry, only after knowledge had come to them, and, if it had not been for a decree already passed by your Lord to reprieve them until an appointed time, they would already have been judged. Those after them, who inherited the Scripture, are in disquieting doubt about it. 15 So [Prophet] call people to that faith and follow the straight path as you have been commanded. Do not go by what they desire, but say, 'I believe in whatever Scripture God has sent down. I am commanded to bring justice between you. God is our Lord and your Lord— to us our deeds and to you yours, so let there be no argument between us and you— God will gather us together, and to Him we shall return.' 16 As for those who argue about God after He has been acknowledged, their argument has no weight with their Lord: anger will fall upon them and agonizing torment awaits them. 17 It is God who has sent down the Scripture with Truth and the Balance.^a How can you tell? The Last Hour may well be near: 18 those who do not believe in it seek to hasten it, but the believers stand in awe of it. They know it to be the Truth; those who argue about the Hour are far, far astray.

43:

57-78

57 When the son of Mary is cited as an example, your people [Prophet] laugh and jeer, 58 saying, 'Are our gods^b better or him?'—

^b The angels, whom they worshipped as the daughters of God and superior to Jesus, whom they considered to be a god worshipped by Christians as the Son of God.

they cite him only to challenge you: they are a contentious people— 59but he is only a servant We favoured and made an example for the Children of Israel: 60 if it had been Our will, We could have made you angels,^a succeeding one another on earth.

^a Just as God was able to create Jesus without a father.

61 This [Qur_an] gives knowledge of the Hour:^b do not doubt it. Follow Me for this is the right path; 62 do not let Satan hinder you, for he is your sworn enemy. 63When Jesus came with clear signs he said, 'I have brought you wisdom; I have come to clear up some of your differences for you. Be mindful of God and obey me: 64God is my Lord and your Lord. Serve Him: this is the straight path.' 65Yet still the different factions among them disagreed— woe to the

evildoers: they will suffer the torment of a grievous day!— 66 what are they waiting for but the Hour, which will come upon them suddenly and take them unawares? 67 On that Day, friends will become each other's enemies. Not so the righteous— 68 'My servants, there is no fear for you today, nor shall you grieve'—69 those who believed in Our revelations and devoted themselves to Us. 70 'Enter Paradise, you and your spouses: you will be filled with joy.' 71 Dishes and goblets of gold will be passed around them with all that their souls desire and their eyes delight in. 'There you will remain: 72 this is the Garden you are given as your own, because of what you used to do, 73 and there is abundant fruit in it for you to eat.' 74 But the evildoers will remain in Hell's punishment, 75 from which there is no relief: they will remain in utter despair. 76 We never wronged them; they were the ones who did wrong. 77 They will cry, 'Malik,^c if only your Lord would finish us off,' but he will answer, 'No! You are here to stay.' 78 We have brought you the Truth but most of you despise it.

^b Alternatively, the pronoun *hu* can also be seen to refer to Jesus: '[Jesus] gives knowledge of the Hour'.

46:

35

35 Be steadfast [Muhammad], like those messengers of firm resolve.^a

^a Noah, Abraham, Moses, Jesus, and Muhammad are traditionally termed 'the messengers of firm resolve' for their tenacity in preaching God's message.

57:

26-29

26 We sent Noah and Abraham, and gave prophethood and scripture to their offspring: among them there were some who were rightly guided, but many were lawbreakers. 27 We sent other messengers to follow in their footsteps. After those We sent Jesus, son of Mary: We gave him the Gospel and put compassion and mercy into the hearts of his followers. But monasticism was something they invented— We did not ordain it for them— only to seek^b God's pleasure, and even so, they did not observe it properly. So We gave a reward to those of them who believed, but many of them were lawbreakers. 28 Believers, be mindful of God and have faith in His Messenger: He will give you a double share of His mercy; He will provide a light to help you walk; He will forgive you— God is most

forgiving, most merciful. 29 The People of the Book should know that they have no power over any of God's grace and that grace is in the hand of God alone: He gives it to whoever He will. God's grace is truly immense.

61:

5-6

5 Moses said to his people, 'My people, why do you hurt me when you know that I am sent to you by God?' When they went astray, God left their hearts to stray: God does not guide rebellious people.

6 Jesus, son of Mary, said, 'Children of Israel, I am sent to you by God, confirming the Torah that came before me and bringing good news of a messenger to follow me whose name will be Ahmad.'^b Yet when he came to them with clear signs, they said, 'This is obviously sorcery.'

10-14

10 You who believe, shall I show you a bargain^c that will save you from painful torment? 11 Have faith in God and His Messenger and struggle for His cause with your possessions and your persons—that

is better for you, if only you knew— 12 and He will forgive your sins, admit you into Gardens graced with flowing streams, into pleasant dwellings in the Gardens of Eternity. That is the supreme triumph.

13 And He will give you something else that will really please you: His help and an imminent breakthrough. [Prophet], give the faithful the good news. 14 You who believe, be God's helpers. As Jesus, son of Mary, said to the disciples, 'Who will come with me to help God?' The disciples said, 'We shall be God's helpers.' Some of the Children of Israel believed and some disbelieved: We supported the believers against their enemy and they were the ones who came out on top.

Muhammad

2:

2-3

2 This is the Scripture in which there is no doubt,^b containing guidance for those who are mindful^c of God, 3 who believe in the unseen,^d

keep up the prayer,^a and give^b out of what We have provided for them;

^a This means regular and proper performance of the formal prayer (*salah*), as taught by the Prophet Muhammad.

104

104 Believers, do not say [to the Prophet], '*Ra_ina*,' but say, '*Unzurna*,'^a and listen [to him]: an agonizing torment awaits those who ignore [God's words].

^a The word *ra_ina* can be used politely as an expression for 'look at us'. However, a group of Jews in Medina hostile to Muhammad subtly changed its pronunciation to imply 'you are foolish' or 'you herd our sheep' in order to abuse the Prophet. So the believers are advised to avoid the word and use *unzurna*, also meaning 'look at us', instead. See 4: 46.

3:

93

93 Except for what Israel made unlawful for himself, all food was lawful to the Children of Israel before the Torah was revealed.^a Say, 'Bring the Torah and read out [the relevant passage] if you are telling the truth.

^a The commentators explain that Israel/Jacob (Abraham's grandson) vowed to give up camel flesh and camel milk if he were relieved of his sciatica, and the Jews in Medina argued with Muhammad: 'You claim to be following the religion of Abraham. If this were so you would not be eating camel meat and drinking its milk, as these are forbidden in Abraham's religion.' This verse answers this argument (Razi).

144-148

144 Muhammad is only a messenger before whom many messengers have been and gone. If he died or was killed,^a would you revert to

your old ways? If anyone did so, he would not harm God in the least. God will reward the grateful. 145 No soul may die except with God's permission at a predestined time. If anyone strives for the rewards of this world, We will give him some of them. If anyone strives for the rewards of the Hereafter, We will give him some of them: We will reward the grateful. 146 Many prophets have fought, with large bands of godly men alongside them who, in the face of their sufferings for God's cause, did not lose heart or weaken or surrender: God loves those who are steadfast. 147 All they said was, 'Our Lord, forgive us our sins and our excesses. Make our feet firm, and give us help against the disbelievers,' 148 and so God gave them both the rewards of this world and the excellent rewards of the Hereafter: God loves those who do good.

^aIn the Battle of Uhud, it was rumoured that Muhammad had been killed.

4:

51

51 Do you not see how those given a share of the Scripture, [evidently] now believe in idols and evil powers? They say of the disbelievers, 'They are more rightly guided than the believers.'^f

^fThis is taken to refer to an actual event in which a group of disbelieving Meccans went to two eminent Jewish figures for counsel on the truth of Muhammad's teachings and were told that the pagans were more rightly guided than the Muslims.

54

54 Do they envy [other] people for the bounty^a God has granted them? We gave the descendants of Abraham the Scripture and wisdom— and We gave them a great kingdom— 55 but some of them believed in it^b and some turned away from it. Hell blazes fiercely enough.

^ai.e. the Prophethood given to Muhammad.

7:

184

184 Has it

not occurred to them that their companion^a is not mad but is giving clear warning?

^a This refers to Prophet Muhammad.

19:

34-36

[This is] a statement of the Truth about which they are in doubt: 35 it would not befit God to have a child. He is far above that: when He decrees something, He says only, 'Be,' and it is. 36 'God is my Lord and your Lord, so serve Him: that is a straight path.'^d

^d Some suggest that Muhammad is ordered to make this statement; others that it is Jesus speaking.

20:

114

114 exalted be

God, the one who is truly in control.

[Prophet], do not rush to recite before the revelation is fully complete^b

^b Muhammad, when repeating to Gabriel each revelation, after the angel delivered it, sometimes in his eagerness started repeating even before Gabriel had finished revealing. See also 75: 16-19.

32:

2-11

2 This scripture, free from all doubt, has been sent down from the Lord of the Worlds. 3 Yet they say, 'Muhammad has made it up.' No indeed! It is the Truth from your Lord for you [Prophet], to warn a people who have had no one to warn them before, so that they may be guided. 4 It is God who created the heavens and the earth and everything between them in six Days. Then He established Himself on the Throne. You [people] have no one but Him to protect you and no one to intercede for you, so why do you not take heed? 5 He runs everything, from the heavens to the earth, and everything will ascend to Him in the end, on a Day that will measure a thousand years in your reckoning. 6 Such is He who knows all that is unseen as well as

what is seen, the Almighty, the Merciful, 7 who gave everything its perfect form. He first created man from clay, 8 then made his descendants from an extract of underrated fluid.^a 9 Then He moulded him; He breathed from His Spirit into him; He gave you hearing, sight, and minds. How seldom you are grateful! 10 They say, 'What? When we have disappeared into the earth, shall we really be created anew?' In fact, they deny the meeting with their Lord. 11 Say, 'The Angel of Death put in charge of you will reclaim you, and then you will be brought back to your Lord.'

33:

36-44

36 When God and His Messenger have decided on a matter that concerns them, it is not fitting for any believing man or woman to claim freedom of choice in that matter: whoever disobeys God and His Messenger is far astray. 37 When you [Prophet] said to the man who had been favoured by God and by you, 'Keep your wife and be mindful of God,' you hid in your heart what God would later reveal: you were afraid of people, but it is more fitting that you fear God. When Zayd no longer wanted her,^a We gave her to you in marriage so that there might be no fault in believers marrying the wives of their adopted sons after they no longer wanted them. God's command must be carried out: 38 the Prophet is not at fault for what God has ordained for him. This was God's practice with those who went before— God's command must be fulfilled— 39 [and with all] those who deliver God's messages and fear only Him and no other: God's reckoning is enough. 40 Muhammad is not the father of any one of you men; he is God's Messenger and the seal of the prophets: God knows everything. 41 Believers, remember God often 42 and glorify Him morning and evening: 43 it is He who blesses you, as do His angels, in order to lead you out of the depths of darkness into the light. He is ever merciful towards the believers— 44 when they meet Him they will be greeted with 'Peace'— and He has prepared a generous reward for them.

46:

35

35 Be steadfast [Muhammad], like those messengers of firm

resolve.^a

^a Noah, Abraham, Moses, Jesus, and Muhammad are traditionally termed 'the messengers of firm resolve' for their tenacity in preaching God's message.

47:

1-3

1 God will bring to nothing the deeds of those who disbelieve and bar others from the way of God, 2but He will overlook the bad deeds of those who have faith, do good deeds, and believe in what has been sent down to Muhammad—the truth from their Lord—and He will put them into a good state. 3 This is because the disbelievers follow falsehood, while the believers follow the truth from their Lord. In this way God shows people their true type.

25-26

25 Those who turn on their heels after being shown guidance are duped and tempted by Satan; 26 they say to those who hate what God has sent down, 'We will obey you in some matters'^a—God knows their secret schemes.

^a For instance, they will agree that Muhammad is not a prophet but will not agree to idol worship or denial of the Resurrection (Razi).

48:

27-29

27 God has truly fulfilled His Messenger's vision: 'God willing, you will most certainly enter the Sacred Mosque in safety, shavenheaded or with cropped hair,^c without fear!'— God knew what you did not— and He has granted you a speedy triumph. 28 It was He who sent His Messenger, with guidance and the religion of Truth, for him to show that it is above all [false] religion. God suffices as a witness: 29 Muhammad is the Messenger of God.

53:

1-18

1 By the star when it sets!^a 2 Your companion^b has not strayed; he is not deluded; 3 he does not speak from his own desire. 4 The Qur'an is nothing less than a revelation that is sent to him. 5 It was taught to him by [an angel]^c with mighty powers 6 and great strength, who stood 7 on the highest horizon 8 and then approached—coming down 9 until he was two bow-lengths away or even closer—10 and revealed to God's servant what He revealed. 11 [The Prophet's] own heart did not distort what he saw. 12 Are you going to dispute with him what he saw with his own eyes? 13 A second time he saw him: 14 by the lote tree beyond which none may pass^d 15 near the Garden of Restfulness, 16 when the tree was covered in nameless [splendour].^e 17 His sight never wavered, nor was it too bold, 18 and he saw some of the greatest signs of his Lord.

^b Muhammad.

61:

5-6

5 Moses said to his people, 'My people, why do you hurt me when you know that I am sent to you by God?' When they went astray, God left their hearts to stray: God does not guide rebellious people. 6 Jesus, son of Mary, said, 'Children of Israel, I am sent to you by God, confirming the Torah that came before me and bringing good news of a messenger to follow me whose name will be Ahmad.'^b Yet when he came to them with clear signs, they said, 'This is obviously sorcery.'

^b Ahmad, like Muhammad, means 'praised' (for his good character).

72:

16-23

16 If they^c had taken to the right way, We would have given them

^c The Meccan Arabs.

abundant water to drink— 17 a test for them^a—but anyone who turns away from his Lord's Revelation will be sent by Him to spiralling torment. 18 Places of worship are for God alone— so do not pray to anyone other than God— 19 yet when God's Servant^b stood up to

pray to Him, they pressed in on him. 20 Say, 'I pray to my Lord alone; I set up no partner with Him.' 21 Say, 'I have no control over any harm or good that may befall you.' 22 Say, 'No one can protect me from God: I have no refuge except in Him. 23 I only deliver [what I receive] from God— only His messages.'

ʾ Muhammad.

SHQIP

(Nga përkthimi i Hasan Nahit, duke u përdorur referencat e nxjerrura sipas metodologjisë së përshtatur në fillim)

Ademi

2:

30-39

30. Kur Zoti yt u tha engjëjve: “Unë do të krijoj një mëkëmbës (që do të zbatojë ligjet e Zotit) në tokë”, ata thanë: “A do të vësh atje dikë që do të bëjë çrregullime e do të derdhë gjak në të, ndërkohë që Ne të madhërojmë, të lavdërojmë dhe të lartësojmë ashtu si të takon Ty?!” Ai tha: “Unë di atë që ju nuk e dini”.

31. Allahu ia mësoi Ademit emrat e çdo gjëje, pastaj ua paraqiti engjëjve dhe u tha: “Më tregoni emrat e tyre, nëse ajo që thoni është e vërtetë!”

32. “Qofsh i lavdëruar! - thanë ata - Ne dimë vetëm atë që na ke mësuar Ti. Në të vërtetë, Ti je i Gjithëdituri, i Urti.”

33. “O Adem, - tha Ai - ua trego atyre emrat e gjërave!” Kur ai ua tregoi emrat e tyre, Allahu tha: “A nuk ju kam thënë se vetëm Unë i di fshehtësitë e qiellit e të Tokës dhe vetëm Unë e di çfarë tregoni haptazi dhe çfarë fshihni?!”

34. Kur u thamë engjëjve: “Përruluni në sexhde para Ademit”, ata u përrulën, përveç Iblisit, i cili nuk deshi, u tregua mendjemadh dhe u bë mosbesimtar.

35. Ne thamë: “O Adem, jeto ti dhe gruaja jote në Xhenet dhe aty hani sa të doni e kur të doni, por mos iu afroni kësaj peme, se ndryshe do të bëheni të padrejtë”.

36. Shejtani i shtyu të gabojnë e i nxori nga lumturia ku ishin. “Zbritni - u thamë Ne - do të jeni armiq të njëri-tjetrit. Në Tokë do të qëndroni, do të keni furnizim e do të jetoni deri në një kohë të caktuar”.

37. Ademi mësoi disa fjalë (se si të kërkonte falje) nga Zoti i tij, kështu që Ai ia pranoi pendimin. Sigurisht, Ai i pranon shumë pendimet, Ai është Mëshirëploti.

38. Ne u thamë: “Zbritni të gjithë prej Xhenetit! Kur t’ju vijë udhërrëfimi Ynë, ata që do t’i përmbahen atij, nuk do të kenë frikë dhe nuk do të dëshpërohen.

39. Kurse ata që i mohojnë dhe i përgënjeshtrojnë shpalljet Tona, do të jenë banorë të Zjarrit, ku do të mbesin gjithmonë.”

3:

33-37

33. Allahu i zgjodhi Ademin, Nuhun, familjen e Ibrahimit dhe familjen e Imranit mbi të gjithë njerëzit (e kohës së tyre).

34. (Ata ishin) pasardhës të njëri - tjetrit. Allahu dëgjon dhe di çdo gjë.

35. Kujto kur gruaja e Imranit tha: “Zoti im, unë Ty ta kam kushtuar atë që është në barkun tim, që të të shërbejë vetëm Ty; andaj, pranoje prej meje! Se Ti, me të vërtetë, dëgjon dhe di çdo gjë.”

36. E kur ajo lindi, tha: “Zoti im! Unë linda femër, - Allahu e di më mirë se çfarë lindi ajo, - e mashkulli nuk është si femra. Unë ia vura emrin Merjeme dhe i kam lënë atë me pasardhësit e saj nën mbrojtjen Tënde nga djalli i mallkuar”.

37. Zoti e pranoi atë (Merjemen) me ëndje, e bëri që të rritet mirë dhe e la nën kujdestarinë e Zekerias. Sa herë që hynte Zekeria në dhomën e saj, gjente pranë saj ushqim dhe e pyeste: “O Merjeme! Nga të vjen ky ushqim?” Ajo përgjigjej: “Ky është nga Allahu, se Allahu e furnizon kë të dojë, pa kufi”.

58-64

58. Këto që po t’i tregojmë ty (o Muhamed) janë vargje dhe këshilla të larta (nga Kurani).

59. Rasti i Isait për Allahun është si rasti i Ademit që e krijoi prej baltës e pastaj i tha: “Bëhu!” - dhe ai u bë.

60. E vërteta është nga Zoti yt, andaj mos u bëj nga ata që dyshojnë!

61. Atyre që të kundërshtojnë ty për çështjen e Isait, pasi të ka ardhur njohuria, thuaju: “Ejani t’i thërrasim bijtë tanë dhe bijtë tuaj, gratë tona dhe gratë tuaja, veten tonë dhe ju vetë, pastaj, të lutemi që mallkimi i Allahut t’i godasë gënjeshtarët!”

62. Pa dyshim, të gjitha këto janë rrëfime të vërteta. S’ka zot tjetër (që meriton të adhurohet) përveç Allahut. Vërtet, Allahu është i Plotfuqishmi, i Urti.

63. Në qoftë se ata ia kthejnë shpinën të drejtës, (dije se) Allahu i njeh mirë ngatërrestarët.

64. Thuaj: “O ithtarët e Librit, ejani të biem në një fjalë të përbashkët mes nesh dhe jush: se do të adhurojmë vetëm Allahun, se nuk do t’i shoqërojmë Atij asgjë (në adhurim) dhe se nuk do

ta mbajmë për zot njëri-tjetrin, në vend të Allahut!” Nëse ata nuk pranojnë, atëherë thuaju: “Dëshmoni se ne i jemi nënshtruar Allahut!”

5:

27-34

27. Lexoju (o Muhamed) saktësisht ngjarjen e dy bijve të Ademit, kur ata bënë nga një kurban, njërit iu pranua, kurse tjetrit jo.

Njëri i tha tjetrit: “Ty gjithsesi do të të vras”. Tjetri tha: “Allahu pranon vetëm prej të devotshmit.

28. Nëse ti ngre dorë të më vrasësh mua, unë nuk do ta ngre dorën që të të vras, sepse, në të vërtetë, unë i frikësohem Allahut, Zotit të gjithësisë.

29. Unë parapëlqej të marrësh barrën e gjynahut tim dhe të gjynahut tënd e kështu të bëhesh ndër banorët e zjarrit. Ky është ndëshkimi i keqbërësve”.

30. Vetja e tij e nxiti në vrasjen e të vëllait dhe e vrau. Kështu, ai u bë nga të humburit.

31. Allahu dërgoi një sorrë që rrëmihte në tokë, për t’i treguar sesi ta mbulonte kufomën e të vëllait. (Kabili) tha: “Mjeri unë, a nuk qenkam i zoti të bëhem si kjo sorrë e ta mbuloj trupin e tim vëllai?!” E u bë nga të penduarit.

32. Prandaj Ne i urdhëruam bijtë e Izraelit se kush vret ndokënd, që s’ka vrarë njeri ose që nuk ka bërë çrregullime në Tokë, është sikur të ketë vrarë të gjithë njerëzit. Dhe, nëse dikush shpëton një jetë, është sikur të ketë shpëtuar jetën e krejt njerëzve. Të dërguarit tanë u sollën shenja të qarta, por shumë nga ata, edhe pas kësaj, i kaluan tërë kufijtë me të këqija në Tokë.

33. Pa dyshim se ndëshkimi i atyre që luftojnë kundër Allahut dhe të Dërguarit të Tij dhe që bëjnë shkatërrime në Tokë, është të vriten ose të gozhdohen, ose t’u këputen duart dhe këmbët tërthorazi, ose të dëbohen nga vendi. Ky ndëshkim është poshtërim për ata në këtë jetë, ndërsa në jetën tjetër, për ata do të ketë dënim shumë të madh.

34. Përrjashtim bëjnë ata që pendohen pa i zënë ju. Ta dini se Allahu është Falës e Mëshirëplotë.

7:

10. Ne ju kemi vendosur në tokë dhe aty ju kemi dhënë çfarë ju nevojitet për jetesë. Eh, sa pak mirënjohës që jeni!

11. Ne ju krijuam e pastaj ju dhamë formën; e u thamë engjëjve: “Përlujuni në sexhde Ademit!” – Të gjithë iu përlulën, përveç Iblisit. Ai nuk ishte nga ata që u përlulën.

12. Allahu tha: “Çfarë të pengoi ty të mos përuleshe, kur të urdhërova?” Ai u përgjigj: “Unë jam më i mirë se ai. Mua më krijoje nga zjarri, kurse atë e krijoje nga balta”.

13. Allahu i tha: “Atëherë, zbrit prej andej (Xhenetit)! Ti nuk ke të drejtë që të krenohesh në të! Shporru, me të vërtetë, ti je prej të poshtëruarve”.

14. Iblisi tha: “Më jep afat deri në ditën kur ringjallen njerëzit!”

15. Allahu i tha: “Ti je nga ata që u është dhënë afati”.

16. Ai tha: “Për shkak se Ti më flake tej, unë do t’u zë pritë njerëzve në rrugën Tënde të drejtë

17. e do t’u qasem atyre nga përpara dhe nga mbrapa, nga e djathta dhe nga e majta, e kështu Ti do të vëresh se shumica prej tyre nuk të janë mirënjohës!”

18. Allahu i tha: “Dil prej andej i përbuzur dhe i përjashtuar! Pa dyshim, Xhehenemin do ta mbush me ty dhe me të gjithë ata që shkojnë pas teje!”

19. Ndërsa Ademit i tha: “O Adem! Bano ti dhe bashkëshortja jote në Xhenet dhe hani ç’të dëshironi, por mos iu afroni kësaj peme, se bëheni keqbërës!”

20. Djalli u pëshpëriti, për t’ua zbuluar pjesët e turpshme të mbuluara të trupit të tyre dhe u tha: “Zoti juaj jua ka ndaluar pemën, vetëm që të mos bëheni engjëj ose të pavdekshëm.”

21. Dhe iu betua atyre (duke thënë): “Vërtet, Unë jam për ju këshillues i sigurt!”

22. Dhe i mashtroi me dinakërinë e tij. Pasi e shijuan frutin, atyre iu zbuluan vendet e turpshme dhe nisën të mbulohen me gjethet e Xhenetit dhe Zoti i tyre i thirri: “A nuk jua kisha ndaluar atë pemë? A nuk ju pata thënë se djalli është vërtet armiku juaj i hapët?”

23. Ata thanë: “O Zoti ynë! Ne e kemi futur veten në gjynah, prandaj, nëse Ti nuk na fal dhe nuk na mëshiron, ne vërtet që do të jemi nga të humburit”.

24. Allahu tha: “Zbritni! Ju do të jeni armiq me njëri-tjetrin. Në Tokë do të banoni dhe do të jetoni deri në një kohë të caktuar.

25. Aty do të jetoni, aty do të vdisni dhe prej saj do të ringjalleni.”

26. O bijtë e Ademit, Ne ju dërguam rroba që të mbuloni vendet e turpshme, si edhe për zbukurim; por, petku i devotshmërisë

është më i miri. Këto janë disa shenja të Allahut, që ju të merrni këshillë.

27. O bijtë e Ademit, le të mos ju mashtrojë kurrresi djalli, ashtu si i nxori prindërit tuaj nga Xheneti, duke ua zhveshur rrobat për t'u dukur vendet e turpshme! Ai dhe shpura e tij ju sheh, prej nga ju nuk i shihni ata. Ne i kemi bërë djajtë roje të atyre që nuk besojnë.

28. Kur ata⁹⁹ bëjnë një vepër të shëmtuar, thonë: “Ne i kemi gjetur prindërit tanë që i bënin, por edhe Allahu na ka urdhëruar kështu”. Thuaj: “Allahu nuk urdhëron të bëhen vepra të pahijshme! Përse thoni për Allahun atë që nuk e dini?”

29. Thuaj: “Zoti im urdhëron drejtësi. Drejtohuni vetëm nga Ai në çdo xhami e lutjuni Atij sinqerisht, me besim të pastër e të vërtetë! Siç ju ka krijuar së pari, ashtu do t'ju ringjallë.

30. Disa Ai i ka udhëzuar në rrugë të drejtë, kurse disa të tjerë e kanë merituar humbjen. Ata kanë zgjedhur djajtë për mbrojtës në vend të Allahut dhe mendojnë se janë në rrugë të drejtë.

31. O bijtë e Ademit, vishuni përshtatshëm kudo dhe kurdo që të faleni! Hani e pini, por mos e teproni, se Ai nuk i do ata që e teprojnë.

32. Thuaj: “Kush i ka penguar stolitë dhe ushqimet e këndshme, të cilat Ai i ka krijuar për robërit e Vet?” Thuaj: “Ato janë për besimtarë (dhe të tjerët) në këtë botë, ndërsa në botën tjetër do të jenë vetëm për besimtarët. Kështu ua shpjegojmë shpalljet njerëzve që dinë.

33. Thuaj: “Me të vërtetë, Zoti im ka ndaluar vetëm punët e pahijshme, qofshin të hapëta ose të fshehta dhe gjynahet, dhunimin pa të drejtë, t'i shoqërohet Allahut (në adhurim) diçka, për të cilën nuk ju ka dhënë kurrfarë të drejte dhe të thoni për Allahun atë që nuk e dini.

34. Çdo popull ka afatin e vet. Kur t'i vijë koha e fundit, ata nuk mund ta shtyjnë, qoftë edhe për një çast dhe as nuk mund ta shpejtojnë.

35. O bijtë e Ademit, kur nga gjiri juaj të vijnë të dërguar që ju shpjegojnë shpalljet e Mia, atëherë ata që ruhen nga të këqijat dhe kryejnë vepra të mira, nuk do të frikësohen e as do të pikëllohen.

36. Kurse ata që i mohojnë shpalljet e Mia dhe sillen me mendjemadhësi ndaj tyre, do të jenë banorë të zjarrit, ku do të qëndrojnë përgjithmonë.

37. Kush është më keqbërës se ai që trillon gënjeshtër kundër Allahut ose që mohon shpalljet e Tij? Atyre do t'u jepet çfarë u është caktuar (në Leuhi Mahfudh). E, kur t'u vijnë të dërguarit

Tanë (engjëj), për t'ua marrë shpirtin, do t'u thonë: “Ku janë idhujt që i adhuroni në vend të Allahut?” Ata do të thonë: “Na braktisën.” Kështu ata dëshmojnë kundër vetes, që kanë qenë mohues.

38. Allahu do t'u thotë: “Hyni në zjarr me popujt - xhindet dhe njerëzit - që kanë qenë para jush”. Kurdo që një popull do të hyjë në zjarr, do të mallkojë të tjerët që kanë hyrë para tij. Dhe, kur të tubohen të gjithë atje, atëherë i fundmi i tyre do t'u thotë të parëve: “O Zoti ynë, këta na kanë sjellë në humbje, prandaj jepu atyre një dënim të dyfishtë zjarri!” Allahu do t'u thotë: “Për secilin (nga ju) ka dënim të dyfishtë, por ju nuk e dini.”

39. Të parët do t'u thonë të fundmëve: “Ju nuk keni qenë më të mirë se ne, prandaj shijoni dënimin për atë që keni punuar”.

172-174

172. Kur Zoti yt nxori nga kurrizi i bijve të Ademit pasardhësit e tyre dhe i bëri të dëshmojnë kundër vetes së tyre, u tha: “A nuk jam Unë Zoti juaj?” Ata u përgjigjën: “Po, dëshmojmë se Ti je.” Kështu bëri Ai, në mënyrë që ju (o njerëz) të mos thoni në Ditën e Kiametit: “Këtë nuk e kishim ditur.”

173. Ose që të mos thoni: “Me të vërtetë, etërit tanë ishin idhujtarë para nesh, kështu që edhe ne jemi pasardhësit e tyre. A mos vallë do të na shkatërrosh për veprat e atyre që ndoqën mashtrimin?”

174. Kështu, Ne i shpjegojmë hollësisht shpalljet, që ata të kthehen (në rrugën e drejtë).

17:

61-70

61. Kur u thamë engjëjve: “Përluni në sexhde para Ademit”, ata të gjithë iu përlunë në sexhde, përveç Iblisit! Ai tha: “Si?! Unë t'i bëj sexhde atij që Ti e ke krijuar nga balta?”

62. Gjithashtu, tha: “A e sheh këtë që Ti e nderove mbi mua? Nëse Ti më jep kohë deri në Ditën e Kiametit, unë do t'i shfaros me mashtrim pasardhësit e tij, përveç një pakice prej tyre!”

63. (Allahu) tha: “Ik! Kushdo prej tyre që të pason ty, do të ketë Xhehenemin si shpërblim – një shpërblim i plotë.

64. Bëj për vete, me zërin tënd, kë të mundesh nga ata! Lësho kundër tyre të gjithë kalorësinë e këmbësorinë tënde! Bëj pjesë në pasurinë e fëmijët e tyre dhe jepu premtime! -Premtimet e

djallit janë vetëm mashtrime.-

65. Por në të vërtetë, ti nuk ke kurrfarë pushteti ndaj robërve të Mi! Zoti yt mjafton si mbrojtës (i tyre)!”

66. Zoti juaj është ai që e bën anijen të lëvizë nëpër det për të kërkuar nga begatitë e Tij. Ai është vërtet i Mëshirshëm me ju.

67. Kur juve ju godet fatkeqësia në det, ata që ju i adhuronit në vend të Atij, zhduken. Por, pasi Ai ju shpëton në tokë, ju i ktheni shpinën. Njeriu është mosmirënjohës.

68. Vallë, a jeni të sigurt, që Ai nuk do t’ju fundosë në tokë ose, që nuk do të dërgojë mbi ju stuhi me rërë, pa pasur mundësi që ju të gjeni dikë, që t’ju mbrojë?

69. Apo jeni të sigurt, që Ai nuk do t’ju kthejë ju përsëri (në det) e, që nuk do t’ju dërgojë furtunë e t’ju fundosë për shkak të mosbesimit tuaj, pa pasur mundësi që të gjeni dikë, që t’ju mbrojë nga Ne?

70. Në të vërtetë, Ne i kemi nderuar bijtë e Ademit: ua kemi bërë të mundur që të udhëtojnë në tokë dhe në det, u kemi dhënë ushqime të mira e të lejuara dhe i kemi ngritur lart mbi shumë prej atyre që kemi krijuar.

18:

50-53

50. Kur u thamë engjëjve: “Përruluni në sexhde para Ademit”, ata u përrulën, përveç Iblisit. Ai ishte një nga xhindet dhe nuk iu bind urdhrin të Zotit të vet. Atëherë, a do t’a merrnit atë dhe pasardhësit e tij për mbrojtës në vendin Tim, edhe pse ata janë armiq të tuaj?! Sa këmbim i shëmtuar që është ky për keqbërësit!

51. Unë nuk i bëra ata dëshmitarë të krijimit të qiejve dhe të Tokës e as të krijimit të vetë atyre; dhe, sigurisht që Unë nuk mund t’i marr si ndihmës ata, që çojnë të tjerët në humbje.

52. Ditën, kur Ai do të thotë: “Thirrini ata që ju mendoni se janë shokët e Mi”, ata do t’i thërrasin, por nuk do të marrin përgjigje prej tyre dhe, Ne, do të vendosim ndërmjet tyre barrierë.

53. Të ligjtë do të shohin zjarrin dhe do të binden, se me të vërtetë, do të bien në të dhe nuk do të gjejnë largim prej atij.

19:

58-63

58. Këta janë ata, të cilët Allahu i begatoi (me hirin e Tij) nga profetët pasardhës të Ademit, të atyre që Ne i mbartëm me Nuhun, nga pasardhësit e Ibrahimit dhe të Izraelit dhe nga ata që Ne i udhëzuam dhe i zgjodhëm. Kur iu lexoheshin vargjet e të Gjithëmëshirshmit, binin duke bërë sexhde dhe qanin.

59. Pas atyre erdhën brezni, që e braktisën faljen e namazit dhe ndoqën epshet e veta. Ata do të pësojnë dënimin e madh,

60. përveç atyre që pendohen, që besojnë dhe bëjnë punë të mirë. Këta do të hyjnë në Xhenet dhe nuk do t'u bëhet kurrfarë padrejtësie;

61. në kopshtet e Adnit, që i Gjithëmëshirshmi ua ka premtuar robërve të Vet, edhe pse ende nuk e kanë parë. Me të vërtetë, premtimi i Tij është i sigurt.

62. Aty nuk do të dëgjojnë llomotitje, por vetëm fjalë përshëndetjeje për paqe dhe do të ushqehen në mëngjes dhe në mbrëmje.

63. Ky është Xheneti që Ne ua japim në trashëgim robërve Tanë të përkushtuar.

20:

114-123

114. I Lartësuar qoftë Allahu, Sunduesi i Vërtetë!

Mos nxito për ta lexuar Kuranin para se të përfundojë shpallja e tij dhe thuaj: “O Zoti im, shtoma dijeninë!”¹⁹⁶

115. Ne bëmë besëlidhje edhe me Ademin më parë, por ai harroi, sepse nuk ishte i vendosur.

116. Kur u thamë engjëjve: “Përruluni në sexhde para Ademit”, të gjithë u përrulën, përveç Iblisit, i cili nuk pranoi.

117. Pastaj thamë: “O Adem, me të vërtetë që ky është armiku yt dhe i gruas sate, prandaj mos e lini t'ju nxjerrë kurrsesi nga Xheneti, se pastaj do të vuani në mjerim!

118. Këtu nuk do të mbetesh kurrë as i uritur e as i zhveshur,

119. dhe nuk do të kesh as etje, as vapë.”

120. Por djalli e cyti: “O Adem, a do të të tregoj pemën e përjetësisë dhe të një mbretërimi që nuk zhduket?”

121. Kështu, ata të dy, (Ademi dhe Havaja), hëngrën nga ajo pemë e u ndërgjegjësuan për lakuriqësinë e tyre, prandaj nisën të mbulohen me gjethet e Xhenetit. Ademi nuk e zbatoi urdhrin e Zotit të vet, kështu që devijoi (nga rruga e drejtë).

122. Pastaj, Zoti i tij e zgjodhi atë, ia pranoi pendimin, e udhëzoi
123. dhe tha: “Zbritni prej Xhenetit që të dy (Ademi dhe djalli)!
Do të jeni armiq të njëri-tjetrit. Kur t’ju vijë udhëzim nga ana
Ime, kush do ta pasojë udhëzimin Tim, as nuk do të humbë, as
nuk do të bjerë në mjerim.

36:

51-64

51. Dhe, kur të fryhet në Sur, ata do të dalin nga varret dhe do të nxitojnë drejt Zotit të tyre,
52. duke thënë: “Mjerë ne! Kush na ngriti prej varreve tona?”
(Do t’u thuhet): “Ja, kjo është ajo që ka premtuar i Gjithëmëshirshmi; të dërguarit kanë thënë të vërtetën!”
53. Do të jetë ai vetëm një zë i tmerrshëm e ata të gjithë do të paraqiten para Nesh.
54. Atë ditë askujt nuk do t’i bëhet ndonjë padrejtësi dhe ju do të shpërbleheni vetëm sipas asaj që keni bërë.
55. Sigurisht që atë ditë banorët e Xhenetit nuk do të mendojnë për gjë tjetër, veç lumturisë së tyre.
56. Ata dhe gratë e tyre do të jenë në hije, të mbështetur në ndenjëse të lartuara.
57. Për ata do të ketë aty fruta dhe çdo gjë që dëshirojnë.
58. “Paqe!” do të jetë fjala prej një Zoti Mëshirëplotë.
59. (Ndërsa keqbërësve Ai do t’u thotë): “Veçohuni sot ju, o kriminelë!
60. Vallë, a nuk ju kam urdhëruar, o bijtë e Ademit, që të mos e adhuroni djallin, se ai është vërtet armik i hapët i juaji,
61. por të më adhuroni vetëm Mua?! Kjo është rruga e drejtë.
62. Sigurisht që ai (djalli) ka shpënë në humbje një mizëri prej jush; vallë a nuk po mendoni?!
63. Ky është Xhehenemi, që ju ishte premtuar.
64. Digjuni tani në të, sepse kurrë nuk besuat!”

Idrizi

19:

51-57

51. Trego në Libër edhe për Musain! Njëmend, Ai ishte i përzgjedhur, ishte i dërguar dhe profet.
52. Ne e thirrëm atë nga ana e djathtë e malit Tur, duke e afruar në një bisedë të fshehtë
53. dhe, nga mëshira Jonë, i dhuruam të vëllanë, Harunin, si profet.
54. Trego në Libër për Ismailin! Vërtet, ai ishte i sinqertë në premtimet e veta, ishte i dërguar dhe profet.
55. Ai e urdhëronte popullin e vet që të falte namazin e të jepte zeqatin dhe ishte i mirëpritur te Zoti i vet.
56. Trego në Libër për Idrizin! Ai ishte njeri i së vërtetës dhe profet.
57. Ne e ngritëm atë në vend të lartë.

21:

83-91

83. (Kujtoje) Ejubin, kur iu lut Zotit të vet: “Mua më ka goditur fatkeqësia e Ti je më mëshiruesi i mëshiruesve!”
84. Ne iu përgjigjëm atij, ia larguam mjerimin që kishte dhe ia kthyem familjen të dyfishuar në numër. (Këtë e bëmë) nga mëshira Jonë dhe që të jetë përkujtesë për ata që Na adhurojnë.
85. (Kujto) Ismailin, Idrizin dhe Dhulkiflin! Të gjithë këta kanë qenë të durueshëm.
86. Ne i pranuan ata me mëshirën Tonë. Me të vërtetë, ata ishin ndër të drejtët.
87. (Kujtoje) Dhun-Nunin (Junusin) kur iku i zemëruar e mendoj se Ne nuk do ta dënojmë, andaj thërriti nga errësira: “S’ka zot tjetër, përveç Teje! Qofsh i lavdëruar! Me të vërtetë, unë kam gabuar!”
88. Ne iu përgjigjëm atij dhe e shpëtuan nga brengosja. Kështu, Ne i shpëtojmë besimtarët.
89. (Kujtoje) Zekerijan, kur iu lut Zotit të vet: “O Zoti im, mos më lër vetëm (pa fëmijë), e Ti je trashëgimtari më i mirë.”
90. Ne iu përgjigjëm atij dhe i dhuruam Jahjain, duke ia bërë gruan të aftë (për lindje). Me të vërtetë, ata nxitonin për vepra të

mira dhe Na luteshin, me shpresë e frikë dhe ishin të përulur ndaj Nesh.

91. (Kujtoje) atë që ruajti virgjërinë e saj²⁰²! Ne frymë brenda saj nga shpirti Ynë dhe e bëmë atë dhe birin e saj²⁰³ mrekulli për gjithë njerëzit.

Nuhu (Noah, Nuh)

3:

33-37

33. Allahu i zgjodhi Ademin, Nuhun, familjen e Ibrahimit dhe familjen e Imranit mbi të gjithë njerëzit (e kohës së tyre).

34. (Ata ishin) pasardhës të njëri - tjetrit. Allahu dëgjon dhe di çdo gjë.

35. Kujto kur gruaja e Imranit tha: “Zoti im, unë Ty ta kam kushtuar atë që është në barkun tim, që të të shërbejë vetëm Ty; andaj, pranoje prej meje! Se Ti, me të vërtetë, dëgjon dhe di çdo gjë.”

36. E kur ajo lindi, tha: “Zoti im! Unë linda femër, - Allahu e di më mirë se çfarë lindi ajo, - e mashkulli nuk është si femra. Unë ia vura emrin Merjeme dhe i kam lënë atë me pasardhësit e saj nën mbrojtjen Tënde nga djalli i mallkuar”.

37. Zoti e pranoi atë (Merjemen) me ëndje, e bëri që të rritet mirë dhe e la nën kujdestarinë e Zekerias. Sa herë që hynte Zekeria në dhomën e saj, gjente pranë saj ushqim dhe e pyeste: “O Merjeme! Nga të vjen ky ushqim?” Ajo përgjigjej: “Ky është nga Allahu, se Allahu e furnizon kë të dojë, pa kufi”.

4:

163-169

163. Ne të frymëzuam ty (o Muhamed) me shpallje, ashtu siç frymëzuam me shpallje Nuhun dhe profetët pas tij; siç frymëzuam me shpallje edhe Ibrahimin, Ismailin, Is'hakun, Jakubin dhe bijtë e tij, Isain, Ejupin, Junusin, Harunin, Sulejmanin

dhe Dautin, të cilit i dhamë Zeburin.

164. Për disa të dërguar të kemi treguar më parë dhe për disa të tjerë nuk të kemi treguar ty. Sa i takon Musait, Allahu i ka folur atij drejtpërdrejt.

165. (Këta janë) të dërguar që kanë sjellë lajme të mira e kanë paralajmëruar, në mënyrë që njerëzit të mos kenë ndonjë justifikim ndaj Allahut, pas ardhjes së të dërguarve. Se, Allahu, është i Plotfuqishëm dhe i Gjithëdijsëm.

166. Por Allahu dëshmon për atë që të ka shpallur ty (o Muhamed), se Ai ta ka shpallur atë me dijeninë e Tij; po ashtu edhe engjëjt dëshmojnë për këtë. Allahu është i mjaftueshëm si dëshmitar.

167. Me të vërtetë, ata që kanë mohuar dhe kanë larguar njerëzit nga rruga e Allahut, ata kanë humbur larg prej udhës së drejtë.

168. Ata që nuk besojnë dhe bëjnë padrejtësi, Allahu nuk i fal, as nuk do t'i udhëzojë në kurrfarë rruge,

169. përveçse drejt rrugës së Xhehenemit, ku do të qëndrojnë përgjithmonë. Dhe kjo për Allahun është e lehtë.

6:

84-90

84. Ne i dhuruam atij Isakun dhe Jakubin. Që të dy këta i udhëzuam në rrugë të drejtë, ashtu siç patëm udhëzuar më parë Nuhun. Ndër pasardhësit e tij Ne udhëzuam Daudin, Sulejmanin, Ejubin, Jusufin, Musain dhe Harunin. Kështu i shpërblejmë punëmirët.

85. Ne udhëzuam edhe Zekerijan, Jahjain, Isain, Iljazin - të gjithë këta kanë qenë nga njerëzit e mirë.

86. Po ashtu, udhëzuam edhe Ismailin, Eljesain, Junusin dhe Lutin - secilin prej tyre e ngritëm mbi të gjithë njerëzit.

87. Ne zgjodhëm dhe udhëzuam në rrugë të drejtë edhe disa nga paraardhësit, pasardhësit dhe vëllezërit e tyre.

88. Ky është udhëzimi i Allahut, të cilin Ai ia jep kujt të dojë nga robërit e Vet. Por, nëse ata adhurojnë zota të tjerë, do t'u humbë çdo gjë nga ajo që kanë bërë.

89. Këta janë ata që u kemi dhënë Librin, Urtësinë dhe Profecinë. E, nëse ata (banorët e Mekës) i mohojnë këto, Ne do t'ia besojmë një populli tjetër që nuk do t'i mohojë.

90. Këta janë ata, të cilët Allahu i ka udhëzuar në rrugën e drejtë, andaj edhe ti (o Muhamed) ndiq rrugën e tyre. Thuaj: “Unë nuk kërkoj nga ju kurrfarë shpërblimi për atë. Ai është vetëm këshillë për të gjithë botët (njerëzit dhe xhindet)”.

7:

59-72

59. Ne ia dërguam Nuhun popullit të tij e ai u tha: “O populli im! Adhuroni Allahun, ju nuk keni zot tjetër përveç Tij! Unë kam frikë se do të bjerë mbi ju dënimi i një Dite të madhe!”

60. Paria e popullit të tij tha: “Ne të shohim ty në humbje të qartë”.

61. Ai tha: “O populli im! Unë nuk jam në kurrfarë humbjeje, por jam i dërguar nga ana e Zotit të gjithësisë!

62. Unë ju sjell shpalljet e Zotit tim, ju këshilloj dhe di nga Allahu atë që ju nuk e dini.

63. A po çuditeni që këshilla e Zotit tuaj t’ju vijë nëpërmjet një njeriu prej jush, i cili ju tërheq vërejtjen, që të keni frikë (Allahun), në mënyrë që të mëshiroheni (prej Tij)?!

64. Ata e quajtën gënjeshtar Nuhun. Kështu që Ne shpëtuaam me anë të barkës atë dhe të gjithë njerëzit që ishin me të, ndërsa ata që i mohuan shpalljet Tona, i fundosëm. Ata qenë vërtet një popull i verbër.

65. Fisit Ad₁₀₁ i dërguam vëllanë e tyre - Hudin. Ai tha: “O populli im! Adhuroni Allahun, ju nuk keni zot tjetër përveç Tij. A nuk po i ruheni dënimit?”

66. Paria e popullit të tij që nuk besonte, tha: “Ne shohim tek ti mendjehetësi dhe mendojmë se je gënjeshtar”.

67. Ai tha: “O populli im! Unë nuk jam mendjehetë, por jam i dërguar nga Zoti i botëve.

68. Unë ju sjell shpalljet e Zotit tim dhe jam këshilltar besnik.

69. A po çuditeni që këshilla e Zotit tuaj t’ju vijë nëpërmjet një njeriu prej jush, i cili ju tërheq vërejtjen? Kujtoni që Ai ju bëri zëvendës pas popullit të Nuhut dhe ju dha trup e fuqi të madhe. Kujtoni dhuntitë e Allahut, në mënyrë që të keni sukses!”

70. Ata thanë: “A mos na ke ardhur që të adhurojmë vetëm Allahun e t’i lëmë zotat që kanë adhuruar prindërit tanë?! Atëherë na sill atë me të cilën na kërcënon, nëse je i sinqertë!”

71. Ai tha: “Tashmë, ju ka rënë dënimi dhe zemërimi i Zotit tuaj. A më kundërshtoni mua për emrat (e idhujve), të cilët ua keni vënë ju dhe prindërit tuaj e për të cilët Allahu nuk ju ka sjellë kurrfarë diturie? Pra, pritni, se edhe unë po pres me ju!”

72. Me mëshirën Tonë, Ne e shpëtuaam Hudin dhe të gjithë besimtarët që ishin me të dhe i asgjësuaam ata që i mohuan shpalljet Tona. Ata ishin të gjithë mosbesimtarë.

9:

64-70

64. Hipokritët druajnë se do të shpallet ndonjë sure e cila do t'i lajmërojë se ç'ka në zemrat e tyre. Thuaj: "Talluni po deshët! Allahu sigurisht që do ta nxjerrë në pah atë së cilës ju i druheni".

65. Nëse i pyet, ata do të të përgjigjen: "Ne vetëm po bënim shaka dhe po luanim". Thuaj: "A mos vallë me Allahun, shpalljet dhe të Dërguarin e Tij po talleni?"

66. Mos u shfajësoni! Ju e mohuat fenë, pasi patët besuar. Nëse Ne i falim disa prej jush (për shkak se u penduan), do t'i ndëshkojmë të tjerët, ngase janë fajtorë (nuk u penduan për talljen që bënë).

67. Hipokritët dhe hipokritet janë të ngjashëm me njëri - tjetrin: kërkojnë që të bëhen vepra të këqija e pengojnë të mirat dhe janë dorështrënguar. Ata e kanë harruar Allahun, por edhe Ai i ka harruar ata. Me të vërtetë, hipokritët janë keqbërës.

68. Allahu u ka premtuar hipokritëve, hipokriteve dhe mosbesimtarëve zjarrin e Xhehenemit, ku do të qëndrojnë përgjithmonë; ai do t'iu mjaftojë atyre! Allahu i ka mallkuar dhe ata do të kenë dënim të vazhdueshëm.

69. (Ju hipokritë jeni) si ata që kanë qenë para jush! Ata kanë qenë më të fortë se ju, kanë pasur më shumë pasuri dhe fëmijë. Ata janë kënaqur me pjesën e vet të kësaj bote, por edhe ju po kënaqeni me pjesën tuaj siç janë kënaqur edhe ata; edhe ju jeni dhënë pas të këqijave, ashtu siç ishin dhënë ata. Veprat e tyre do të zhduken në këtë botë dhe në tjetrën; ata janë të shkatërruar.

70. A nuk kanë dëgjuar ata për popujt që kanë qenë më përpara: për popullin e Nuhut, për fiset Ad dhe Themud, për popullin e Ibrahimit, për banorët e Medjenit dhe për qytetet e përmbysura (të popullit të Lutit)? Të dërguarit e tyre u sollën shenja të qarta. Allahu nuk u bëri padrejtësi, por ata i bënë padrejtësi vetvetes.

10:

71-73

71. Tregojë atyre historinë e Nuhut, kur i tha popullit të vet: "O populli im, nëse për ju është e rëndë prania ime midis jush dhe që t'ju përkujtoj shenjat e Allahut, (dijeni se) unë jam mbështetur

vetëm tek Allahu! Prandaj, bashkë me idhujt tuaj, vendosni si do të veproni dhe vendimi juaj le të mos fshihet; zbatojeni kundër meje e mos më jepni kohë!

72. Por, nëse ktheni shpinën, (dijeni se) unë prej jush nuk kërkoj kurrfarë shpërblimi. Shpërblimi im është vetëm tek Allahu. Mua më është urdhëruar të jem prej atyre që (i) nështrohen (Atij).”

73. Por ata e quajtën gënjeshtar, kurse Ne e shpëtuan atë dhe të gjithë besimtarët që ishin në anije me të. Pastaj i bëmë ata zëvendës (të atyre që u zhdukën), kurse i fundosëm ata që përgënjeshtuan shpalljet Tona. Shikoje sesi ishte përfundimi i atyre që ishin paralajmëruar.

11:

25-49

25. Shumë kohë më parë, Ne dërguam Nuhun te popullit i tij.

(Ai u tha): “Unë jam për ju paralajmërues i hapët;

26. që të adhuroni vetëm Allahun. (Përndryshe), unë kam frikë për ju dënimin e një Dite të dhembshme”.

27. Por, paria e popullit të tij, e cila nuk besoi, tha: “Ne shohim se ti je thjesht njeri si ne dhe, shohim, që ty të shkojnë pas vetëm më të pavlerët nga ne, pa menduar fare. Ne nuk shohim se ti ke diçka më të mirë se ne, madje ju quajmë gënjeshtarë”.

28. Ai (Nuhu) tha: “O populli im, mendoni pak! Nëse unë mbështetem në një provë të qartë që më ka ardhur nga Zoti im dhe, nëse nga ana e Tij më ka ardhur një mëshirë, e cila është fshehur nga sytë tuaj, a mund t’ju bëjmë ta pranoni me detyrim (provën), kur ju e urreni?”

29. O populli im! Unë për këtë nuk kërkoj nga ju kurrfarë pasurie. Mua më shpërblen vetëm Allahu. Unë nuk mund t’i dëboj ata që besojnë. Ata do të takohen me Zotin e tyre. Mirëpo, unë shoh se fatkeqësisht, ju jeni popull, që nuk di.

30. O populli im, kush do të më mbrojë nga Allahu, nëse unë i dëboj (besimtarët)? A nuk doni të merrni këshillë?

31. Unë nuk ju them se kam thesarin e Allahut apo që e di të padukshmen. As nuk them se unë jam engjëll e as do t’u them atyre, të cilët sytë tuaj i nënçmojnë, se Allahu nuk do t’u japë kurrfarë të mire. Allahu e di më mirë se ç’ka në shpirtrat e tyre. Atëherë, sigurisht që do të isha prej të padrejtëve.”

32. Ata thanë: “O Nuh, ti na kundërshtove ne, madje e zgjate kundërshtimin. Le të na godasë ajo me çfarë na kërcënon, nëse

thua të vërtetën!”

33. Tha (Nuhu): “Vetëm Allahu do t’jua sjellë atë, nëse dëshiron; e ju Atij nuk mund t’i ikni.

34. Këshilla ime nuk do t’ju bëjë dobi edhe sikur të doja t’ju këshilloja, nëse vullneti i Allahut është që t’ju shkatërrojë. Ai është Zoti juaj dhe ju tek Ai do të ktheheni”.

35. Nëse ata thonë: “Ai¹⁴² e ka trilluar atë¹⁴³”. Thuaj: “E nëse unë e kam trilluar, gjynahu im bie mbi mua e unë jam larg nga gjynahet që bëni ju”.

36. Dhe Nuhut iu shpall: “Nga populli yt askush nuk do të besojë, përveç atyre që tashmë kanë besuar, andaj mos u pikëllo për atë që bëjnë ata!

37. Ndërto anijen nën Sytë (mbikqyrjen) dhe udhëzimin Tonë dhe mos m’u drejto më për ata që janë keqbërës! Ata, me siguri, do të fundosen”.

38. Ai nisi të ndërtonte anijen. Sa herë që kalonte pranë tij paria e popullit të tij, e përqeshte. Ai u tha: “Nëse ju talleni me ne, edhe ne do të tallemi me ju, ashtu si po talleni ju

39. dhe, së shpejti, me siguri, do ta merrni vesh, kë do ta gjejë dënimi poshtërues dhe mbi kë do të bjerë dënimi i përhershëm”.

40. Kur arriti urdhri Ynë e uji nisi të gufojë nga sipërfaqja e tokës, Ne i thamë: “Ngarko në anije nga çdo lloj gjallese nga një çift, familjen tënde - përveç atyre kundër të cilëve ka qenë fjala e dënimit - dhe besimtarët!” Por shumë të paktë ishin ata që i kishin besuar atij!

41. Ai tha: “Hipni në anije! Me emrin e Allahut ajo lundron dhe ndalet! Me të vërtetë, Zoti im është Falës dhe Mëshirëplotë”.

42. Dhe ajo lundronte me ata nëpër valët e mëdha e të larta sa malet, ndërsa Nuhu thërriste birin e vet, i cili ishte ndarë veç: “O biri im, hip me ne e mos u bëj me mohuesit!”

43. (I biri) tha: “Unë do të strehohem në një mal i cili do të më ruajë nga uji”. Nuhu iu përgjigj: “Sot askush nuk do të kursehet nga dënimi i Allahut, përveç atij që e mëshiron Ai!” Një valë në mes tyre i ndau dhe ai u fundos.

44. Më pas, një zë thirri: “O Tokë, gëlltit ujin tënd dhe ti, o qiell, ndaloje (shiun)!” Dhe uji u tërhoq e u plotësua urdhri (i Allahut). Ndërsa anija u ndal në malin al Xhudij dhe u tha: “Larguar qofshin keqbërësit (nga mëshira e Allahut)!”

45. Pastaj Nuhu iu lut Zotit dhe i tha: “O Zoti im, biri im është nga familja ime, premtimi Yt është i vërtetë dhe Ti je Gjykatësi më i drejtë!”

46. (Allahu) tha: “O Nuh, ai nuk është nga familja jote, ai ka bërë punë të keqe. Mos më pyet për atë që ti nuk e di. Unë të këshilloj

që të mos bëhesh nga të paditurit”.

47. (Nuhu) tha: “O Zoti im, mbështetem tek Ti për Të të mos kërkuar gjëra, për të cilat nuk kam dijeni. Nëse Ti nuk më fal dhe nuk më mëshiron, do të jem nga të humburit”.

48. Atëherë iu tha: “O Nuh, zbrit me përshëndetje prej Nesh dhe me bekime për ty dhe pasardhësit e atyre që gjenden me ty. Disa popujve (pas teje), Ne do t’u japim kënaqësi e pastaj do t’i godasë nga Ne dënimi i dhembshëm!”

49. Këto janë (disa) nga lajmet e fshehta që Ne t’i shpallim ty. Këto nuk i ke ditur as ti, as populli yt para kësaj (shpalljes së Kuranit). Andaj, duro! Se, vërtet, në fund, fitorja është e besimtarëve.

84-90

84. Popullit të Medjenit Ne i dërguam vëllanë e tyre, Shuajbin.

Ai tha: “O populli im, adhuroni Allahun! Ju s’keni tjetër zot përveç Tij. Mos bëni hile as gjatë matjes, as në kandar. Unë po shoh se ju gjendeni në begati dhe kam frikë se do t’ju godasë dënimi i një dite, që ju përfshin të gjithëve.

85. O populli im, matni drejt në litër dhe kandar, mos ua hani njerëzve hakun e tyre dhe mos bëni ngatërresa në Tokë!

86. Ajo që ju është lënë nga Allahu, është më e mirë për ju, nëse jeni besimtarë; e unë nuk jam ruajtësi juaj”.

87. Ata thanë: “O Shuajb, a mos vallë namazi yt urdhëron që ne t’i lëmë ato që i kanë adhuroar të parët tanë ose që të mos bëjmë

me pasurinë tonë çfarë të duam? Qenke njëmend i butë dhe i drejtë ti!”

88. Ai tha: “O populli im, mendoni pak! Nëse unë kam provë të qartë nga Zoti im, i Cili më ka furnizuar me begati të mira nga ana e Vet, a të mos ju udhëzoj në rrugën e drejtë?! Unë nuk dëshiroj të bëj atë, që jua ndaloj juve. Unë dëshiroj vetëm të përmirësoj atë që mundem. Ndërsa sukcesi im varet vetëm nga Allahu. Tek Ai mbështetem dhe Atij i drejtohem.

89. O populli im, kundërshtimi ndaj meje le të mos ju çojë kurrsesi që t’ju ndodhë ajo, që i ndodhi popullit të Nuhut ose popullit të Hudit apo popullit të Salihut; mos harroni se edhe populli i Lutit nuk është larg prej jush.

90. Kërkoni falje nga Zoti juaj e kthehuni me pendim tek Ai. Me të vërtetë, Zoti im është Mëshirëplotë dhe gjithë dashuri.”

14:

9-12

9. A nuk ju ka ardhur lajmi për ata që kanë qenë para jush: për popullin e Nuhut, fiset Ad e Themud dhe për ata pas tyre? Vetëm Allahu i di ata! Të dërguarit e tyre u sollën shenja të qarta, por ata vinin duart në gojë (me tallje) dhe thoshin: “Ne nuk besojmë në mesazhin tuaj. Ne kemi dyshim të madh ndaj asaj që na thërrisni ju”!

10. Të dërguarit e tyre u thanë: “Vallë, a mund të dyshohet në Allahun, Krijuesin e qiejve dhe të Tokës?! Ai ju thërret juve për t’ju falur disa gjynahe tuajat dhe që t’ju lërë deri në afatin e caktuar”. Ata thanë: “Ju jeni vetëm njerëz si ne. Ju dëshironi të na shmangni nga ajo që kanë adhuruar të parët tanë. Andaj, na sillni prova të dukshme!”

11. Të dërguarit e tyre u thanë: “Ne jemi vetëm njerëz si ju, por Allahu ia dhuron hirin e Tij kujt të dojë prej robërve të Vet, ne nuk mund t’ju sjellim prova pa urdhrin e Allahut. Besimtarët le të mbështeten vetëm tek Allahu.

12. E përse të mos mbështetemi tek Allahu, kur Ai tashmë na ka treguar rrugën e drejtë, në të cilën po ecim? Ne do t’i durojmë përndjekjet tuaja e ata që besojnë, le të shpresojnë vetëm tek Allahu!”

17:

1-3

1. I lavdëruar qoftë Ai që e mbarti robin e Tij (Muhamedin) natën nga Xhamia e Shenjtë (në Mekë) në Xhaminë e Largët (të Jeruzalemit), rrethinën e së cilës e kemi bekuar, për t’i treguar atij disa nga mrekullitë Tona.¹⁶⁹ Ai, me të vërtetë, dëgjon çdo gjë dhe sheh çdo gjë.

2. Ne i dhamë Musait Librin dhe e bëmë atë udhërrëfyes për bijtë e Izraelit (duke u thënë): “Mos merrni mbrojtës tjetër, përveç Meje!

3. Ju jeni pasardhës të atyre që Ne i mbartëm me Nuhun! Ai ka qenë vërtet një rob mirënjohës.”

15-21

15. Kush zgjedh rrugën e drejtë, e ka për veten e vet e kush i largohet asaj, i largohet në dëm të vetvetes dhe askush nuk e merr të keqen e tjetërkujt. Ne nuk dënojmë asnjë popull, para se të çojmë të dërguar!

16. Kur vendosim ta shkatërrojmë një qytet, Ne i urdhërojmë (për mirë) të pasurit e tij dhe, kur ata bëjnë mbrapshti në të, atëherë përmbushet Vendimi (i dënimit) kundër tyre dhe Ne i shkatërrojmë gjer në themel.

17. Sa e sa brezni Ne i kemi shkatërruar pas Nuhut! Mjafton që Zoti yt i di dhe i sheh gjynahet e robërve të Tij.

18. Sa për atë që dëshiron këtë botë, Ne shpejtojmë që t'i japim çfarë të dëshirojmë atij që duam. Pastaj ia caktojmë atij Xhehenemin, në të cilin ai do të përvëlohet, duke qenë i turpëruar dhe i dëbuar.

19. Sa për atë që dëshiron botën tjetër dhe përpiqet për të me gjithë shpirt e duke qenë besimtar, përpjekja e tij do të shpërblehet.

20. Ne i mbështesim të gjithë me dhuratat e Zotit tënd: edhe këta, edhe ata. Dhuratat e Zotit tënd nuk i mohohen askujt.

21. Shiko, si Ne i parapëlqejmë disa ndaj të tjerëve. Kurse bota tjetër, në të vërtetë, do të ketë shkallëzime më të mëdha dhe parapëlqime më të theksuara.

19:

58-63

58. Këta janë ata, të cilët Allahu i begatoi (me hirin e Tij) nga profetët pasardhës të Ademit, të atyre që Ne i mbartëm me Nuhun, nga pasardhësit e Ibrahimit dhe të Izraelit dhe nga ata që Ne i udhëzuam dhe i zgjodhëm. Kur iu lexoheshin vargjet e të Gjithëmëshirshmit, binin duke bërë sexhde dhe qanin.

59. Pas atyre erdhën brezni, që e braktisën faljen e namazit dhe ndoqën epshet e veta. Ata do të pësojnë dënimin e madh,

60. përveç atyre që pendohen, që besojnë dhe bëjnë punë të mirë. Këta do të hyjnë në Xhenet dhe nuk do t'u bëhet kurrfarë padrejtësie;

61. në kopshtet e Adnit, që i Gjithëmëshirshmi ua ka premtuar robërve të Vet, edhe pse ende nuk e kanë parë. Me të vërtetë, premtimi i Tij është i sigurt.

62. Aty nuk do të dëgjojnë lloomotitje, por vetëm fjalë përshëndetjeje për paqe dhe do të ushqehen në mëngjes dhe në mbrëmje.

63. Ky është Xheneti që Ne ua japim në trashëgim robërve Tanë të përkushtuar.

21:

76-77

76. (Kujtoje) Nuhun kur ai Na thirri më përpara, dhe Ne iu përgjigjëm atij, duke e shpëtuar atë dhe familjen e tij nga mjerimi i madh (mbytja).

77. Dhe e ndihmuam atë kundër popullit që i quante gënjeshtër shenjat Tona. Me të vërtetë, ai ishte popull i keq, prandaj e fundosëm të gjithin.

22:

42-46

42. Nëse ata të quajnë ty gënjeshtar, (dije se) para tyre (i) kanë quajtur gënjeshtarë (profetët e vet) edhe populli i Nuhut, fiset Ad e Themud,

43. populli i Ibrahimit, populli i Lutit,

andaj Unë u dhashë afat mohuesve, pastaj i dënova ata. Eh, si ka qenë dënimi Im!

45. Sa e sa qytete i shkatërruam, ngaqë banorët e tyre ishin të këqij dhe tani ato janë kthyer përmbys! Sa e sa puse mbetën të braktisura, sa e sa pallate të larta të shkretuara!

46. Vallë, a nuk kanë udhëtuar ata nëpër botë, që zemrat e tyre të mendojnë dhe veshët të dëgjojnë? Në të vërtetë, atyre nuk u janë verbuar sytë (në këto gjëra), por u janë verbuar zemrat e veta në kraharor.

23:

23-30

23. Ne e dërguam Nuhun te populli i tij dhe ai tha: “O populli im, adhuroni Allahun! Ju nuk keni zot tjetër të vërtetë përveç Tij,

vallë, a nuk keni frikë (prej Tij)?”

24. Por paria e popullit të tij, që nuk besonte, tha: “Ky është veçse njeri si ju e do vetëm të madhërohet mbi ju. Sikur të kishte dashur Allahu, do të dërgonte engjëj; nuk kemi dëgjuar diçka të tillë nga të parët tanë të lashtë;

25. ai është njeri i marrë, andaj lëreni atë njëfarë kohe!”

26. (Nuhu) tha: “O Zoti im, më ndihmo, sepse ata më quajnë për gënjeshtar!”

27. Dhe Ne i shpallëm atij: “Ndërto anijen nën Sytë (mbikëqyrjen) dhe frymëzimin Tonë e, kur të vijë urdhri Ynë e të vërshojë uji nga furra, ngarko në anije prej çdo lloj gjallese nga një çift dhe familjen tënde, përveç atyre që janë dënuar të humbasin, dhe

mos M’u drejto për ata që kanë bërë të këqija se ata, me të vërtetë, do të fundosen.

28. Kur të hipësh në barkë ti dhe ata që janë me ty, thuaj: “Qoftë lavdëruar Allahu, i cili na shpëtoi prej popullit keqbërës”

29. Dhe thuaj: “Zoti im, më zbarko në vend të bekuar, se Ti je më i miri për të na zbarkuar.”

30. Sigurisht që këto ishin shenja. Në të vërtetë, jemi Ne që i vëmë në provë (njerëzit).

25:

35-44

35. Ne i dhamë Musait Librin dhe i bëmë ndihmës vëllanë e tij, Harunin.

36. Pastaj (u) thamë (atyre): “Shkoni të dy te populli, i cili i quan të rreme shenjat Tona!” Pastaj e shkatërruam atë popull krejtësisht.

37. Popullin e Nuhut, kur i quajti gënjeshtarë të dërguarit, Ne e fundosëm dhe e bëmë mësim për njerëzit. Për keqbërësit kemi përgatitur një dënim të dhembshëm.

38. Ne i dënuam fiset Ad dhe Themud, popullin e Ras-sit, si dhe shumë popujt të tjerë ndërmjet tyre.

39. Të gjithëve u sollëm shembuj dhe, më pas, të gjithë i shkatërruam krejtësisht.

40. Ata²³² me kohë kanë kaluar pranë vendbanimit që e shkatërroi shiu i tmerrshëm²³³, e vallë, a nuk e kanë parë atë? Jo, ata nuk prisnin të ringjallehin.

41. Sa herë që të shohin ty, të marrin vetëm për tallje: “Vallë, këtë ka sjellë Allahu si të dërguar?!”

42. Për pak që duke na shmangur nga hyjnitë tona, po të mos u kishim qëndruar atyre besnikë!” Por, kur të përballen me dënimin,

do ta marrin vesh se kush është shmangur më larg rrugës së drejtë.

43. A e ke parë ti atë që epshin e vet e ka marrë për zot? A do t'i bëhesh mbrojtës atij?

44. A mendon ti se shumica e tyre dëgjojnë dhe kuptojnë? Ata nuk janë tjetër, veçse si bagëti. Madje, ata janë edhe më të shmangur nga rruga e drejtë.

26:

105-122

105. Populli i Nuhut, i quante gënjeshtarë të dërguarit.

106. Kujto kur vëllai i tyre - Nuhu, u tha: “Vallë, a nuk i frikësoheni ju Allahut?”

107. Në të vërtetë, unë jam një i dërguar i besuar për ju,

108. andaj, frikësojuni Allahut dhe bindmuni mua!

109. Për këtë, unë nuk kërkoj nga ju kurrfarë shpërblimi; mua do të më shpërblejë vetëm Zoti i botëve.

110. Andaj, frikësojuni Allahut dhe bindmuni mua!”

111. Ata thanë: “Vallë, a të të besojmë ne ty, ndërkohë që ty po të pasojnë më të ulët?”

112. Ai tha: “Unë nuk di ç'kanë bërë ata!

113. Llogaria e tyre është vetëm te Zoti im, a nuk kuptoni?

114. Unë nuk do t'i dëboj besimtarët,

115. unë jam vetëm paralajmërues i qartë.”

116. Ata thanë: “Nëse nuk tërhiqesh nga këto, o Nuh, me siguri, do të gurëzohesh”.

117. Ai tha: “O Zoti im, populli im më mohoi,

118. andaj, Ti gjyko mes meje dhe atyre dhe më shpëto mua e besimtarët që janë me mua!”

119. Kështu, Ne e shpëtuan atë dhe ata që ishin me të në barkën plot,

120. kurse të tjerët që mbetën pas, i fundosëm.

121. Njëmend, në këtë ka këshillë, por shumica e njerëzve nuk janë besimtarë.

122. Në të vërtetë, Zoti yt është i Plotfuqishëm dhe Mëshirëplotë.

29:

14-15

14. Ne e dërguam Nuhun te populli i tij. Ai qëndroi tek ata një mijë pa pesëdhjetë vjet, e megjithatë, ata i përfshiu përmytja, duke qenë keqbërës.

15. Ne e shpëtuam Nuhun së bashku me ata që qenë në barkë dhe e bëmë shenjë për të gjithë brezat.

33:

7-8

7. Ne lidhëm besën me ty (o Muhamed) siç bëmë me profetët e tjerë: me Nuhun, Ibrahimin, Musain dhe Isain, të birin e Merjemes.

Ne lidhëm me ata një besë solemne,

8. që Allahu të mund t'i pyesë të sinqertët për besnikërinë e tyre.

Ndërsa për mohuesit Ai ka përgatitur dënim të dhembshëm.

37:

75-82

75. Kur Nuhu Na thirri (në ndihmë), Ne iu përgjigjëm bukur:

76. e shpëtuam atë dhe familjen e tij prej katastrofës së madhe,

77. i lamë në jetë vetëm pasardhësit e tij

78. dhe e lamë atë kujtim te brezat e tjerë.

79. “Paqja qoftë me Nuhun ndërmjet gjithë krijesave!”

80. Ne, kështu i shpërblejmë punëdrejtët.

81. Ai është vërtet nga robërit Tanë besimtarë.

82. Pastaj i fundosëm të tjerët.

38:

8-17

8. Pse, vetëm atij i është shpallur Fjala e Allahut ndërmjet nesh?!”
Po, ata dyshojnë në Këshillën Time, sepse ende nuk e kanë provuar dënimin Tim.

9. A mos vallë, ata kanë në dorë thesaret e mëshirës së Zotit tënd, të Plotfuqishmit, Dhuruesit?!

10. Apo i tyre është pushteti i qiejve, i Tokës dhe ç’ka midis tyre?!
Atëherë le të ngjiten me litar (në qiell).

11. Grupi i tyre (mekasve) është vetëm një prej ushtrive, të cilat do të shpartallohen.
12. Edhe para tyre ka përgënjeshtuar populli i Nuhut, fisi Ad dhe Faraoni - njeriu i hunjve (ku torturonte njerëzit),
13. por edhe fisi Themud, edhe populli i Lutit, edhe banorët e Ejketit; ata ishin vërtet ushtri të fuqishme.
14. Të gjithë ata i quajtën të dërguarit gënjeshtarë, andaj e merituan dënimin Tim.
15. Kurse këta (mekasit) presin vetëm një britmë (fryrjen e parë të bririt) që nuk do të pushojë²⁷⁴.
16. Ata thonë: “O Zoti ynë, shpejtona pjesën tonë (të dënimit) para Ditës së Llogarisë!”
17. Ti duroje atë që thonë ata dhe kujtoje robin Tonë të fuqishëm, Daudin, që përherë i drejtohej Zotit.

40:

2-6

2. Shpallja e këtij Libri është prej Allahut, të Plotfuqishmit dhe të Gjithëdijshtimit,
3. Falësit të gjynaheve dhe Pranuesit të pendimit, që dënon ashpër, si dhe Zotëruesit të të mirave. Nuk ka zot tjetër të vërtetë përveç Tij dhe tek Ai do të kthehen të gjithë.
4. Askush nuk i vë në dyshim shpalljet e Allahut, përveç atyre që nuk besojnë, prandaj mos të mashtroni ty bredhja e tyre nëpër botë.
5. Në të vërtetë, edhe para tyre²⁸⁰ i mohoi (shpalljet dhe mrekullitë e Allahut) populli i Nuhut. E po ashtu edhe grupet e tjera pas tij. Secili popull u përpoq ta mundonte të dërguarin e vet dhe ta mohonte të vërtetën me kundërshtime të rreme, andaj Unë i dënova ata. Eh, si ka qenë dënimi Im!
6. Dhe kështu, Fjala e Zotit tënd do të përmbushet për jobesimtarët: ata do të jenë vërtetë banorë të Zjarrit.

30-34

30. Atëherë, ai që ishte besimtar tha: “O populli im, unë druaj që do t’ju arrijë dënimi si popujve të mëparshëm,
31. ashtu siç ka qenë për popullin e Nuhut, për fiset Ad e Themud dhe për breznitë pas tyre. Allahu nuk synon padrejtësi për robërit e Vet.
32. O populli im, unë i druhem vërtet Ditës, kur do të thërrisni njëri-tjetrin,

33. Ditës kur, nga frika do të ikni prapa, pa pasur askënd që t'ju mbrojë nga dënimi i Allahut. Atë që Allahu e shpie në humbje, nuk mund ta udhëzojë kush.

34. Shumë kohë më parë, juve ju pati ardhur Jusufi me prova të qarta, por ju vazhdimisht dyshonit në atë që ju kishte sjellë ai. E, kur ai vdiq, ju thatë: “Allahu nuk do të nisë më të dërguar pas tij!” Ja, kështu Allahu e shpie në humbje çdokënd që e kalon kufirin në të këqija dhe dyshon.

42:

13-18

13. Ai ka urdhëruar për ju atë Fe, të cilën ta zbuloi ty (o Muhamed) dhe që pati urdhëruar për Nuhun, Ibrahimin, Musain dhe Isain, duke thënë: “Qëndroni në fenë e drejtë dhe mos u përçani në të!” Por për idhujtarët është e rëndë ajo, në të cilën po i fton ti. Allahu zgjedh për këtë fe kë të dojë dhe udhëzon drejt saj këdo që kthehet tek Ai me pendim.

14. Sidoqoftë, ata²⁸⁷ u përçanë midis tyre prej smirës, vetëm pasi u erdhi dijenia. Dhe, sikur të mos kishte paraprirë fjala e Zotit tënd (për shtyrjen e dënimit) deri në një afat të caktuar, ata do të gjykoreshin menjëherë. Edhe ata²⁸⁸ që trashëguan Librin më pas, dyshojnë thellë në të.

15. Andaj, ti thirru dhe bëhu këmbëngulës, ashtu siç je urdhëruar, mos i ndiq epshet e tyre dhe thuaj: “Unë besoj çdo libër që e ka shpallur Allahu dhe jam urdhëruar që të gjykoj drejt midis jush; Allahu është Zoti ynë dhe Zoti i juaj. Veprat tona janë për ne, e veprat tuaja janë për ju. Midis nesh dhe jush nuk ka kurrfarë mosmarrëveshjeje. Allahu do të na tubojë të gjithëve dhe tek Ai do të kthehemi të gjithë”.

16. Sa për ata që polemizojnë rreth Allahut, pasi i janë përgjigjur Atij, arsyetimet e tyre do të jenë të pavlefshme te Zoti i tyre, mbi ata do të bjerë zemërimi i Tij e do të dënohen ashpër.

17. Allahu është Ai që e ka shpallur Librin me vërtetësi dhe drejtësi. E si do ta dije ti që ndoshta Dita e Kiametit është afër?!

18. Kiametin kërkojnë ta shpejtojnë ata që nuk besojnë në të, kurse ata që besojnë, kanë frikë nga ai dhe e dinë se është plotësisht i vërtetë. Pa dyshim, ata që kundërshtojnë për Ditën e Kiametit, janë në një gabim shumë të madh!

46:

35

35. Prandaj, ti bëhu i durueshëm (o Muhamed), ashtu siç kanë duruar me këmbëngulje të dërguarit e vendosur^a dhe mos kërko shpejtimin e dënimit për ata³⁰⁹! Ditën, kur të përjetojnë atë që u është premtuar, atyre do t'u duket se kanë qëndruar (në Tokë) vetëm një çast të ditës. Kjo është shpallje e qartë. E kush do të shkatërrohet tjetër, përveç popullit të pabindur!?

^a Noah, Abraham, Moses, Jesus, and Muhammad are traditionally termed 'the messengers of firm resolve' for their tenacity in preaching God's message.

50:

1-14

1. Kâf. Beto hem në Kuranin e lavdishëm!
2. Po! Ata çuditën që nga gjiri i tyre u ka ardhur një paralajmërues, kështu që mohuesit thonë: "Kjo gjë është e çuditshme.
3. Vallë, pasi të vdesim e të bëhemi pluhur (do të ringjallemi sërish)? Ai kthim është i largët!"
4. Ne e dimë sa prej tyre i merr toka, tek Ne është Libri që i ruan të gjitha.
5. Mirëpo, ata e mohojnë të Vërtetën kur u vjen, kështu që ata janë në gjendje të turbulluar.
6. A nuk e shohin ata qiellin që qëndron sipër tyre, si e kemi ndërtuar dhe zbukuruar, pa pasur kurrfarë plasaritje në të?
7. Ndërsa Tokën e kemi shtruar dhe në të kemi shpërndarë male të palëvizshme dhe kemi bërë, që nga ajo, të mbijnë gjithfarëlloj bimësh të bukura,
8. si mjet ndriçimi të mendjes dhe përkujtesë për çdo rob që i drejtohet Zotit të vet.
9. Ne lëshojmë nga qielli ujë të bekuar dhe nëpërmjet tij krijojmë kopshte, drithëra që korren
10. dhe palma hurme të larta me tufa frutash njëra mbi tjetrën,
11. si ushqim për robërit Tanë; në këtë mënyrë Ne me shi e ringjallim tokën e vdekur. E kështu do të jetë edhe ringjallja.
12. Para tyre ka mohuar populli i Nuhut, banorët e Ressit dhe fisi Themud,
13. edhe fisi Ad, Faraoni dhe vëllezërit e Lutit,
14. edhe banorët e Ejkes, edhe populli i Tubbas; të gjithë ata i quajtën gënjeshtarë të dërguarit, prandaj kundër tyre u përmbush

dënimi Im.

51:

38-49

38. Edhe në historinë e Musait (ka mësim), kur ia dërguam Faraonit, me provë të qartë.

39. Ai (Faraoni) u shmang (nga besimi), së bashku me komandantët e vet dhe tha: “Musai është magjisttar ose i çmendur!”

40. Ne e kapëm atë me ushtrinë e tij dhe e hodhëm në det; ai e meritoi.

41. (Mësim ka edhe në historinë) e fisit Ad, kur i dërguam erën shkatërruese,

42. e cila, ngado që kaloi, nuk kurseu asgjë, duke i kthyer në kalbësira.

43. Edhe te fisi Themud (ka mësim), kur iu tha anëtarëve të tij: “Kënaquni njëfarë kohe!”

44. Ata u treguan mendjemëdhenj ndaj urdhrave të Allahut, pastaj i goditi rrufeja, ndërsa e shihnin,

45. por nuk mundën as të ngriheshin, as të mbroheshin prej dënimit.

46. (Mësim ka) edhe te populli i Nuhut, (që e shkatërruam) shumë kohë më parë. Me të vërtetë, ai ishte popull i pabindur!

47. Ne e kemi ndërtuar qiellin me fuqinë Tonë dhe Ne e zgjerojmë atë.

48. Edhe Tokën e kemi shtruar! Sa shtrues të mrekullueshëm që jemi!

49. Dhe nga çdo gjë, Ne kemi krijuar dy palë,³²⁴ në mënyrë që ju të vini veshin!

53:

33-55

33. A e ke vënë re atë që shmanget (nga e vërteta)

34. dhe jep pak e pa qejf ?

35. A i di ai vallë gjërat e padukshme, a i sheh ato?

36. Vallë, a nuk ka dëgjuar ai për atë që thuhet në Shkrimet e Musait

37. dhe të Ibrahimit - i cili i plotësoi detyrimet;
38. se askush nuk do t'i mbartë gjynahet e tjetrit
39. dhe se njeriu do të ketë vetëm atë për të cilën ka punuar;
40. se përpjekjet e tij do të shihen
41. dhe se do të shpërblehet me shpërblim të plotë;
42. se te Zoti yt do të jetë kthimi;
43. se Ai jep gazin dhe vajin
44. dhe se Ai jep vdekjen dhe jetën;
45. se Ai krijon çiftet, mashkull e femër,
46. prej një pike fare kur derdhet,
47. dhe se Atij i takon krijimi tjetër;
48. se Ai jep pasuri dhe kënaqësi të mjaftueshme,
49. Ai, që është Zoti i Siriusit³³⁵;
50. se Ai i ka shkatërruar fiset e lashta Ad
51. e Themud, duke mos lënë askënd prej tyre,

52. si dhe popullin e Nuhut më parë, sepse qe më i padrejtë dhe rebel;
53. se Ai i asgjësoi edhe qytetet e përmbysura (të popullit të Lutit),
54. të cilat i mbuloi ajo që i mbuloi?!
55. Atëherë, në çfarë dhuntie të Zotit tënd dyshon ti?

54:

9-17

9. Para tyre (i) ka përgënjeshtëruar (shenjat Tona) populli i Nuhut. Ata e quanin gënjeshtar robin Tonë (Nuhun), i thoshin “i çmendur”, e pengonin dhe e kërcënonin.

10. Kështu, ai iu lut Zotit të vet: “Unë jam i mundur, andaj më ndihmo!”
11. Dhe Ne i hapëm dyert e qiellit me ujë të rrëmbyeshëm
12. dhe i shpërthyem burimet e tokës, e u takuan ujërat për një qëllim të paracaktuar.
13. Ndërsa Nuhun e bartëm në një barkë (të ndërtuar) prej dërrasash dhe gozhdësh,
14. e cila lundronte nën Sytë³³⁸ Tanë: si shpërblim për atë (Nuhun a.s.) i cili u mohua.
15. Ne e kemi bërë atë³³⁹ si shenjë, por a ka kush që ia vë veshin?
16. Eh, sa i tmerrshëm qe dënimi Im pas paralajmërimeve të Mia!
17. Vërtet, Ne e kemi bërë Kuranin të lehtë për t'u kuptuar dhe

kujtuar, prandaj, a ka ndonjë që të marrë këshillë?!

57:

26-29

26. Sigurisht, Ne dërguam Nuhun dhe Ibrahimin e u dhuruam trashëgimtarëve të tyre Profecinë dhe Librin. Disa syresh ishin në rrugë të drejtë, kurse shumica prej tyre ishin gjynahqarë të pabindur.

27. Pas tyre Ne çuam të dërguar të tjerë, mandej dërguam Isain, të birin e Merjemes. Ne i dhamë atij Ungjillin, kurse në zemrat e pasuesve të tij mbollëm butësi dhe mëshirë. Sa për murgërinë, Ne nuk ua urdhëruam atë, por ata e shpikën vetë për të arritur kënaqësinë e Allahut. E megjithatë, ata nuk u kujdesën si duhet për të. Kështu, Ne u dhamë besimtarëve të vërtetë prej tyre shpërblimin e merituar, sado që shumë prej tyre janë të pabindur.

28. O ju (ithtarë të Librit) që besuat (në Musain dhe Isain), ruajuni Allahut dhe besoni në të Dërguarin e Tij (Muhamedin), se Ai do t'ju dhurojë pjesë të dyfishtë nga mëshira e Vet, do t'ju japë dritë, me ndihmën e së cilës do të ecni dhe do t'ju falë; Allahu është Falës dhe Mëshirëplotë.

29. Dhe le ta dinë ithtarët e Librit, se ata nuk kanë aspak fuqi mbi çfarëdo mirësie të Allahut dhe se mirësia është vetëm në dorën e Allahut. Ai ia jep kujt të dojë. Allahu zotëron mirësi të pakufishme.

66:

9-12

9. O Profet! Luftoji të pafetë dhe hipokritët dhe bëhu i ashpër ndaj tyre! Vendbanimi i tyre do të jetë Xhehenemi. Eh, sa i shëmtuar është ai vendbanim!

10. Allahu ka dhënë si shembull për ata që nuk besojnë, gruan e Nuhut dhe gruan e Lutit. Ato ishin të martuara me dy nga robtë Tanë të ndershëm dhe i tradhtuan ata. Prandaj, ata nuk mund t'i mbrojnë aspak nga Allahu (Ditën e Gjykimit) e atyre të dyjave do t'u thuhet: "Hyni në zjarr, me ata që po hyjnë!"

11. Allahu ka dhënë si shembull për besimtarët gruan e Faraonit, kur ajo tha: "O Zoti im! Ndërtomë një banesë tek Ti, në Xhenet; më shpëto nga Faraoni dhe veprat e tij dhe më shpëto nga populli

keqbërës!”

12. Edhe Merjemen, të bijën e Imranit, e cila ruajti virgjërinë e saj; Ne frymë brenda saj nga shpirti Ynë³⁶⁷ (shpirtin e Isait a.s.). Ajo u besoi fjalëve të Zotit të saj dhe librave të Tij e ishte nga të devotshmit!

71:

1-28

1. Ne e dërguam Nuhun te populli i tij dhe i thamë:
“Paralajmëroje popullin tënd para se t’i vijë një dënim i dhembshëm!”
2. Ai tha: “O populli im! Në të vërtetë, unë jam për ju një paralajmërues i qartë:
3. që të adhuron Allahun, t’i frikësoheni Atij e të më bindeni mua,
4. me qëllim që Ai të falë disa nga gjynahet tuaja dhe t’ju lërë (të jetoni) deri në një afat të caktuar. Dhe, kur t’ju vijë çasti i caktuar i Allahut, askush nuk do të mund ta shtyjë atë, veç sikur ta dinit”!
5. Ai tha: “O Zoti im, unë e thirra vërtet popullin tim natë e ditë,
6. por thirrja ime edhe më tepër i largoi (nga e vërteta).
7. Sa herë, që i thirrja për t’i falur Ti, ata shtinin gishtërinjtë në veshë dhe mbuloheshin me petkat e tyre, duke këmbëngulur me mendjemadhësi (në mosbesim).
8. Pastaj i thirra me zë të lartë.
9. Më pas ua shpalla edhe botërisht, edhe fshehurazi
10. e u thashë: “Kërkoni falje nga Zoti juaj, i Cili është Falës i madh,
11. që Ai t’ju dërgojë shi të bollshëm,
12. t’ju shtojë pasurinë dhe fëmijët tuaj dhe të bëjë për ju kopshte e lumenj!
13. Ç’është kështu me ju, që nuk e madhëroni Allahun siç duhet (duke e pasur frikë),
14. ndërkohë që Ai ju ka krijuar në etapa (etapat e embrionit)?
15. A nuk e shihni se si Allahu i ka krijuar shtatë qiejt njëri mbi tjetrin,
16. dhe në ta e ka bërë Hënën dritë, kurse Diellin e ka bërë fener?
17. Allahu ju ka krijuar nga toka, ashtu si bimët,
18. pastaj ju kthen tek ajo dhe prej saj sërish do t’ju nxjerrë.
19. Allahu për ju e ka bërë Tokën shtrojë të gjerë,
20. që të ecni nëpër të, nëpër rrugët e gjera.”
21. Nuhu tha: “O Zoti im, ata më kundërshtuan mua dhe u dhanë pas atyre njerëzve, pasuria dhe fëmijët e të cilëve nuk kanë

sjellë gjë tjetër, veç shkatërrimit.

22. Ata kurdisën një kurth të madh,

23. dhe thanë: ‘Mos i lini kurrsesi zotat tuaj! Mos e lini kurrsesi as Veddin, as Suvain, as Jeguthin, as Jaukën, as Nesrin’!

24. E kështu kanë futur në rrugë të gabuar shumë (njerëz). Prandaj, keqbërësve mos u shto gjë tjetër, veç humbjes!”

25. Për shkak të gjynaheve të tyre, ata u përmytën dhe u hodhën në zjarr. Ata nuk gjetën mbrojtës tjetër për veten në vend të Allahut.

26. Dhe Nuhu tha: “O Zoti im, mos lër mbi tokë asnjë femohues,

27. sepse, nëse Ti i lë, ata do t’i shpien në humbje robërit e Tu dhe do të lindin vetëm kriminelë dhe jobesimtarë!

28. O Zoti im, falmë mua dhe prindërit e mi, si dhe çdo besimtar, që kërkon strehim në shtëpinë time! Fali të gjithë besimtarët e besimtare, ndërsa keqbërësve shtoj vetëm shkatërrim!”

Hudi

7:

65-72

65. Fisit Ad₁₀₁ i dërguam vëllanë e tyre - Hudin. Ai tha: “O populli im! Adhuroni Allahun, ju nuk keni zot tjetër përveç Tij. A nuk po i ruheni dënimit?”

66. Paria e popullit të tij që nuk besonte, tha: “Ne shohim tek ti mendjelehtësi dhe mendojmë se je gënjeshtar”.

67. Ai tha: “O populli im! Unë nuk jam mendjelehtë, por jam i dërguar nga Zoti i botëve.

68. Unë ju sjell shpalljet e Zotit tim dhe jam këshilltar besnik.

69. A po çuditeni që këshilla e Zotit tuaj t’ju vijë nëpërmjet një njeriu prej jush, i cili ju tërheq vërejtjen? Kujtoni që Ai ju bëri zëvendës pas popullit të Nuhut dhe ju dha trup e fuqi të madhe. Kujtoni dhuntitë e Allahut, në mënyrë që të keni sukses!”

70. Ata thanë: “A mos na ke ardhur që të adhurojmë vetëm Allahun e t’i lëmë zotat që kanë adhuruar prindërit tanë?! Atëherë na sill atë me të cilën na kërcënon, nëse je i sinqertë!”

71. Ai tha: “Tashmë, ju ka rënë dënimi dhe zemërimi i Zotit tuaj. A më kundërshtoni mua për emrat (e idhujve), të cilët ua keni vënë ju dhe prindërit tuaj e për të cilët Allahu nuk ju ka sjellë kurrfarë diturie? Pra, pritni, se edhe unë po pres me ju!”

72. Me mëshirën Tonë, Ne e shpëtuam Hudin dhe të gjithë besimtarët që ishin me të dhe i asgjësuam ata që i mohuan shpalljet Tona. Ata ishin të gjithë mosbesimtarë.

11:

50-60

50. Fisit Ad (Ne i dërguam) vëllanë e tyre Hudin. Ai tha: “O populli im, adhuroni Allahun! Ju nuk keni Zot tjetër përveç Tij; ju jeni vetëm trillues.

51. O populli im! Unë nuk kërktoj nga ju shpërblim për këtë.

Mua më shpërblen vetëm Ai që më ka krijuar! A nuk kuptoni?!

52. O populli im! Kërkoni falje nga Zoti juaj dhe kthehuni tek Ai të penduar, se Ai do t’ju sjellë shi të begatshëm dhe do t’ju shtojë

fuqi mbi fuqinë tuaj. Mos u shmangni prej Atij duke qenë keqbërës!”

53. Ata thanë: “O Hud! Ti nuk na ke sjellë kurrfarë prove të dukshme për fjalët e tua, ne nuk do t’i braktisim zotat tanë dhe nuk të besojmë ty!

54. Ne themi vetëm se ty të ka goditur ndonjë e keqe nga zotat tanë”. Ai tha: “Unë kam dëshmitar Allahun, por dëshmoni edhe ju, se unë jam larg nga idhujt që ju i adhuroni

55. në vend të Tij. Të gjithë ju bëni komplot kundër meje dhe mos më jepni afat aspak!

56. Unë mbështetem tek Allahu, Zoti im dhe Zoti juaj. S’ka asnjë gjallesë që të mos jetë nën pushtetin e Tij. Me të vërtetë, Zoti im, është në rrugë të drejtë.

57. E, nëse ju shmangeni, unë tashmë jua kam përcjellë atë (mesazhin), për të cilin jam dërguar te ju. Zoti im, në vendin tuaj do të sjellë një popull tjetër, kurse ju nuk mund t’i bëni kurrfarë dëmi Atij. Vërtet, Zoti im është Mbikqyrës mbi çdo gjë”.

58. Kur erdhi urdhri Ynë, me mëshirën Tonë, Ne e shpëtuaam Hudin bashkë me besimtarët e tij. I shpëtuaam ata nga dënimi i rëndë.

59. Ja, ky ishte fisi Ad. Ai i mohonte shenjat e Zotit të tij, nuk i dëgjonte të dërguarit e Tij dhe shkante pas urdhrit të çdo keqbërësi kokëfortë.

60. Ata i ndoqi mallkimi në këtë jetë dhe në Ditën e Kiametit. Me të vërtetë, fisi Ad e mohoi Zotin e tij. Qoftë larguar (nga mëshira e Allahut) fisi Ad, populli i Hudit!

84-90

84. Popullit të Medjenit Ne i dërguam vëllanë e tyre, Shuajbin. Ai tha: “O populli im, adhuroni Allahun! Ju s’keni tjetër zot përveç Tij. Mos bëni hile as gjatë matjes, as në kandar. Unë po shoh se ju gjendeni në begati dhe kam frikë se do t’ju godasë dënimi i një dite, që ju përfshin të gjithëve.

85. O populli im, matni drejt në litër dhe kandar, mos ua hani njerëzve hakun e tyre dhe mos bëni ngatërresa në Tokë!

86. Ajo që ju është lënë nga Allahu, është më e mirë për ju, nëse jeni besimtarë; e unë nuk jam ruajtësi juaj”.

87. Ata thanë: “O Shuajb, a mos vallë namazi yt urdhëron që ne t’i lëmë ato që i kanë adhuruar të parët tanë ose që të mos bëjmë

me pasurinë tonë çfarë të duam? Qenke njëmend i butë dhe i drejtë ti!”

88. Ai tha: “O populli im, mendoni pak! Nëse unë kam provë të qartë nga Zoti im, i Cili më ka furnizuar me begati të mira nga ana e Vet, a të mos ju udhëzoj në rrugën e drejtë?! Unë nuk dëshiroj të bëj atë, që jua ndaloj juve. Unë dëshiroj vetëm të përmirësoj atë që mundem. Ndërsa sukcesi im varet vetëm nga Allahu. Tek Ai mbështetem dhe Atij i drejtohem.

89. O populli im, kundërshtimi ndaj meje le të mos ju çojë kurrsesi që t’ju ndodhë ajo, që i ndodhi popullit të Nuhut ose popullit të Hudit apo popullit të Salihut; mos harroni se edhe populli i Lutit nuk është larg prej jush.

90. Kërkoni falje nga Zoti juaj e kthehuni me pendim tek Ai. Me të vërtetë, Zoti im është Mëshirëplotë dhe gjithë dashuri.”

26:

123-140

123. Fisi Ad i quante gënjeshtarë të dërguarit.

124. Kujto kur vëllai i tyre - Hudi, u tha: “Vallë, a nuk i frikësoheni ju Allahut?”

125. Pa dyshim, unë jam i dërguar i besuar për ju,

126. andaj, frikësojuni Allahut dhe bindmuni mua!

127. Për këtë, unë nuk kërkoj nga ju kurrfarë shpërblimi, mua do të më shpërblejë vetëm Zoti i botëve.

128. A mos vallë në çdo kodrinë po ngrini përmendore, për t’u tallur,

129. dhe ngrini pallate, sikur do të jetoni gjithmonë?

130. Edhe kur përdorni forcën, e shfrytëzoni atë si tiranë.

131. Andaj, frikësojuni Allahut dhe bindmuni mua!

132. Frikësojuni Atij, i Cili ju ka dhuruar ato që i dini:

133. ju dhuroi juve bagëti dhe fëmijë,

134. edhe kopshtije, edhe burime.

135. Unë, me të vërtetë, i trembem për ju dënimit të një Dite të madhe”.

136. Ata thanë: “Për ne është njëlloj: na këshillove ose nuk na këshillove ti.

137. Këto janë vetëm doket e popujve të lashtë

138. e ne nuk do të jemi të dënuar.”

139. Ata e quajtën gënjeshtar atë, andaj Ne i shkatërruam ata.

Njëmend, në këtë ka këshillë, por shumica njerëzve nuk janë besimtarë.

140. Në të vërtetë, Zoti yt është i Plotfuqishëm dhe Mëshirëplotë.

46:

21-25

21. Kujtoje vëllanë e fisit Ad (Hudin), kur e paralajmëroi popullin e vet në Ahkaf, ndërsa ka pasur paralajmërues edhe para tij, edhe pas tij (kur u tha): “Adhuroni vetëm Allahun! Unë, me të vërtetë, kam frikë se do t’ju godasë dënimi i Ditës së Madhe!”

22. Ata u përgjigjën: “Vallë, a ke ardhur të na largosh ne prej hyjnive tona. Sillna atë (dënim) që po na premtton dhe të shohim nëse thua të vërtetën!” -

23. Ai u tha (atyre): “Vetëm Allahu e di (se kur do të vijë dënimi). Unë kam për detyrë vetëm që t’ju përcjell mesazhin për të cilin jam dërguar, por unë po shoh se ju jeni popull i zhytur në padije”.

24. Dhe kur panë një ré që u duk se vinte në drejtim të luginave të tyre, ata thanë: “Kjo re po sjell shiun!” “Jo!” – u përgjigj ai – “kjo është ajo që ju e keni shpejtuar: një erë që mbart një dënim të dhembshëm,

25. që, me urdhrin e Allahut, shkatërron çdo gjë.” E në mëngjes u panë vetëm shtëpitë e tyre të zbrazëta; ja, kështu e ndëshkojmë Ne popullin keqbërës.

Salihu

7:

73-79

73. Ndërsa fisit Themud¹⁰² Ne i dërguam vëllanë e tyre, Salihun. Ai tha: “O populli im! Adhuroni Allahun, ju nuk keni zot tjetër përveç Tij. Në të vërtetë, juve ju është dhënë një shenjë e qartë nga Zoti juaj: kjo deve e Allahut për ju është një mrekulli. Lëreni të kullosë në tokën e Allahut dhe mos i bëni ndonjë të keqe, se ju pret ndëshkimi i ashpër!

74. Dhe sillni në mend, kur Ai ju bëri zëvendës pas fisit Ad dhe ju dhuroi vendbanime në Tokë; në rrafshinat e saj po ngrini pallate e në kodrina po gdhendni shtëpi. Kujtoni të mirat e Allahut dhe mos bëni çrregullime në tokë!”

75. Por paria arrogante e popullit të tij u tha të shtypurve në radhët atyre që kishin besuar: “A e pranoni që Salihu është i dërguar nga Zoti i tij?” Ata thanë: “Sigurisht që ne besojmë në gjithçka që i është shpallur atij”.

76. Ata që ishin kryelartë, thanë: “Ne nuk besojmë në atë që besoni ju”.

77. Kështu, ata e therën devenë pa e përfillur urdhrin e Zotit të tyre dhe thanë: “O Salih, sillna atë që na ke premtuar, nëse je vërtet i dërguar!”

78. Për këtë arsye ata i goditi një tërmet i rëndë në mëngjes dhe mbetën të vdekur në shtëpitë e tyre.

79. Ai u largua prej tyre dhe tha: “O populli im! Unë ju solla mesazhin e Zotit tim dhe ju këshillova, por ju nuk i donit ata që këshillojnë”.

11:

61-68

61. Fisit Themud (Ne i dërguam) vëllanë e tij, Salihun. “O populli im”, - u tha ai - “adhuroni vetëm Allahun. Ju s’keni zot tjetër përveç Atij! Ai ju krijoi nga toka dhe ju vuri të jetoni në të; andaj, kërkoni falje nga Ai dhe kthehuni me pendim tek Ai! Pa dyshim, Zoti im është afër dhe u përgjigjet (lutjeve).”

62. Ata thanë: “O Salih! Ti ke qenë i nderuar mes nesh dhe shpresa jonë para kësaj (fjale). A mos vallë po na ndalon ta adhurojmë ato që i kanë adhuruar prindërit tanë? Vërtet, ne jemi në mëdyshje për thirrjen tënde”.

63. Ai tha: “O populli im, mendoni pak! Nëse Zoti im më ka dhënë provë të qartë nga Vetja dhe mëshirë, kush do të më mbrojë nga dënimi i Allahut, nëse nuk e dëgjoj?! Ju (me këtë) mua do të më shtonit vetëm humbjen.

64. O populli im! Kjo është deveja e Allahut, shenjë e qartë për ju, prandaj lëreni të kullosë në tokën e Allahut dhe mos i bëni ndonjë të keqe, se ju godet ndëshkimi menjëherë”.

65. Por ata e therën dhe ai tha: “Jetoni në shtëpitë tuaja edhe tri ditë! Ky është premtimi i vërtetë”.

66. E, kur erdhi urdhri Ynë, Ne - me mëshirën Tonë, e shpëtua Salihun bashkë me besimtarët e tij nga poshtërimi i asaj dite. Me të vërtetë, Zoti yt është i Forti dhe i Plotfuqishmi.

67. Kurse ata që bënë të këqija, i kaploi një zë i tmerrshëm dhe në shtëpitë e tyre u gdhinë të vdekur e të palëvizshëm,

68. sikur nuk kishin jetuar kurrë në to. Me të vërtetë, fisi Themud mohoi Zotin e tij. Qoftë larguar (nga mëshira e Zotit) fisi Themud!

84-90

84. Popullit të Medjenit Ne i dërguam vëllanë e tyre, Shuajbin.

Ai tha: “O populli im, adhuroni Allahun! Ju s’keni tjetër zot përveç Tij. Mos bëni hile as gjatë matjes, as në kandar. Unë po shoh se ju gjendeni në begati dhe kam frikë se do t’ju godasë dënimi i një dite, që ju përfshin të gjithëve.

85. O populli im, matni drejt në litër dhe kandar, mos ua hani njerëzve hakun e tyre dhe mos bëni ngatërresa në Tokë!

86. Ajo që ju është lënë nga Allahu, është më e mirë për ju, nëse jeni besimtarë; e unë nuk jam ruajtësi juaj”.

87. Ata thanë: “O Shuajb, a mos vallë namazi yt urdhëron që ne t’i lëmë ato që i kanë adhuruar të parët tanë ose që të mos bëjmë

me pasurinë tonë çfarë të duam? Qenke njëmend i butë dhe i drejtë ti!”

88. Ai tha: “O populli im, mendoni pak! Nëse unë kam provë të qartë nga Zoti im, i Cili më ka furnizuar me begati të mira nga ana e Vet, a të mos ju udhëzoj në rrugën e drejtë?! Unë nuk dëshiroj të bëj atë, që jua ndaloj juve. Unë dëshiroj vetëm të përmirësoj atë që mundem. Ndërsa suksesi im varet vetëm nga

Allahu. Tek Ai mbështetem dhe Atij i drejtohem.

89. O populli im, kundërshtimi ndaj meje le të mos ju çojë kurrsesi që t'ju ndodhë ajo, që i ndodhi popullit të Nuhut ose popullit të Hudit apo popullit të Salihut; mos harroni se edhe populli i Lutit nuk është larg prej jush.

90. Kërkoni falje nga Zoti juaj e kthehuni me pendim tek Ai. Me të vërtetë, Zoti im është Mëshirëplotë dhe gjithë dashuri.”

26:

141-159

141. Edhe fisi Themud i quante gënjeshtarë të dërguarit.

142. Kujto kur vëllai i tyre - Salihu, u tha: “Vallë, a nuk i frikësoheni ju Allahut?”

143. Pa dyshim, unë jam një i dërguar i besuar për ju,

144. andaj, frikësojuni Allahut dhe bindmuni mua!

145. Për këtë, unë nuk kërkoj nga ju kurrfarë shpërblimi, mua do të më shpërblejë vetëm Zoti i botëve.

146. Vallë, a mendoni ju, se do të mbeteni këtu të sigurt,

147. në kopshtije e pranë burimeve,

148. në ara me të lashta dhe palma hurmash me fruta të shijshme?

149. Ju i gdhendni shtëpitë në male me mjeshtri të rrallë,

150. andaj, frikësojuni Allahut dhe bindmuni mua,

151. dhe mos dëgjoni urdhrat e atyre që e teprojnë në të keqe

152. e të cilët bëjnë ngatërresa në Tokë e nuk sjellin përmirësim”.

153. Ata thanë: “Ti je vetëm një i magjepsur!

154. Ti je vetëm një vdekatar - ashtu si ne, andaj na sill një mrekulli, nëse ajo që thua është e vërtetë!”

155. Ai tha: “Ja, kjo është një deve. Ajo do të ketë radhën e saj për të pirë, ashtu si edhe ju, në ditë të caktuara.

156. Mos i bëni kurrfarë të keqeje asaj, se do t'ju godasë dënimi i një Dite të madhe!

157. Por ata e therën e pastaj u erdhi keq.

158. Dhe kështu, ata i goditi dënimi. Njëmend, në këtë ka këshillë, por shumica e njerëzve nuk janë besimtarë.

159. Në të vërtetë, Zoti yt është i Plotfuqishëm dhe Mëshirëplotë.

27:

45-53

45. Ne i dërguam fisit të Themudit, vëllanë e tij Salihun. Ai tha: “Adhuroni Allahun!” Por ata u ndanë në dy grupe, që grindeshin midis tyre.

46. (Salihu) tha: “O populli im, përse ju e dëshironi të keqen para së mirës?! Përse nuk kërkoni nga Allahu falje (të gjynaheve) që të mund të mëshiroheni?!”

47. Ata thanë: “Ne kemi ogur të keq prej teje dhe atyre që janë

me ty”. Ai u tha: “E mira dhe e keqja është prej Allahut. Në të vërtetë, ju jeni popull i vënë në sprovë”.

48. Në qytet kishin qenë nëntë vetë që bënë ngatërresa e nuk vinin rregull.

49. Ata i thanë (njëri-tjetrit): “Betohuni në Allahun se natën do ta vrasim atë me gjithë familjen e tij. Pastaj do t’u themi të afërmeve të tij se ne nuk kemi qenë të pranishëm në zhdukjen e familjes së tij dhe se po themi të vërtetën.”

50. Dhe kurdisën një kurth, por Ne u ngritëm një grackë, pa e ndier ata.

51. Tani shiko se si ka qenë fundi i ngatërresave të tyre. Ne i shkatërruam ata të gjithë dhe popullin e tyre.

52. Ja shtëpitë e tyre të rrënuara, për shkak të këqijave që bënë. Sigurisht që këtu ka këshillë për njerëzit që dinë.

53. Ndërsa, ata që kishin besuar dhe (i) frikësoheshin (Allahut), Ne i shpëtuam.

54:

23-32

23. Edhe fisi Themud i përgënjeshtroi paralajmërimet Tona.

24. Ata (themudasit) thanë: “Vallë, a të ndjekim një njeri nga mesi ynë? Atëherë do të ishim vërtet në rrugë të humbur dhe të çmendur.

25. Vallë, vetëm atij mes nesh t’i dërgohet Shpallja? Jo, ai është gënjeshtar mendjemadh!”

26. (Të dërguarit iu tha): “Nesër do ta marrin vesh ata se, kush

është gënjeshtari mendjemadh!

27. Ne po u dërgojmë devenë për t'i sprovuar, andaj ti (o Salih) priti ata dhe bëhu i durueshëm!

28. Dhe lajmëroji ata se uji do të ndahet ndërmjet tyre e devesë dhe çdo vakt do të shihet me rend!”

29. Por ata thirrën shokun e tyre, i cili e mori dhe e theri.

30. Eh, sa i tmerrshëm qe dënimi Im pas paralajmërimeve të Mia!

31. Ne dërguam mbi ta një ulurimë të vetme e ata u bënë si sana e copëtuar në pleme.

32. Vërtet, Ne e kemi bërë Kuranin të lehtë për t'u kuptuar dhe kujtuar, prandaj, a ka ndonjë që të marrë këshillë?!

Ibrahimi (Abraham)

2:

122-141

122. O bijtë e Izraelit, kujtoni të mirat që ju dhashë dhe që ju ngrita mbi gjithë njerëzit e tjerë (të asaj kohe)!

123. Frikësojuni Ditës kur askush nuk do të mund të bëjë asgjë për askënd dhe, kur prej askujt, nuk do të pranohet as ndërmjetësim, as shpërblesë dhe as që do të ndihmoheni.

124. Kur Allahu e provoi Ibrahimin me disa urdhërime, të cilat ai i plotësoi, Allahu i tha: “Unë do të të bëj ty imam (prijës) të njerëzve!” - “Po pasardhësit e mi?” - pyeti ai. Allahu tha: “Premtimi Im nuk i përfshin të padrejtët.”

125. Kujtoni kur Ne e bëmë Qabenë vendgrumbullimi dhe sigurie për njerëzit, duke thënë “Bëjeni vendin e Ibrahimit si vendfaljeje!” Ne i urdhëruam Ibrahimin dhe Ismailin: “Pastrojuni Shtëpinë Time (Qabenë) për ata që e vizitojnë, që rrijnë aty për adhurim dhe që falen duke u përkulur dhe përlurur”.

126. Kur Ibrahimi u lut: “Zoti Im, bëje këtë vend qytet të sigurt dhe furnizojni me prodhime banorët e tij, ata që besojnë në Allahun dhe në jetën tjetër!” - Allahu tha: “Atë që nuk beson, për pak kohë do ta bëj që të kënaqet e pastaj do ta hedh në dënimin e zjarrit.” Eh, sa vendbanim i keq që është ai!

127. Kur Ibrahimi dhe Ismaili ngritën themelet e Qabes, u lutën: “O Zoti ynë! Pranoje prej nesh (këtë vepër)! Me të vërtetë, Ti je Ai që dëgjon dhe di gjithçka!

128. O Zoti ynë! Na bëj të përlurur ndaj Teje! Bëj që edhe pasardhësit tanë të jenë të përlurur ndaj Teje! Tregona ritet e Haxhit dhe pranoje pendimin tonë, se, pa dyshim, Ti je Pranuesi i pendimit, Mëshirëploti!

129. O Zoti ynë! Dërgo tek ata një të dërguar nga gjiri i tyre, që t’u lexojë shpalljet e Tua, t’ua mësojë Librin dhe Urtësinë (rregullat e fesë) e t’i pastrojë (nga gjynahet)! Vërtet, Ti je i Plotfuqishmi dhe i Urti!”

130. Fesë së Ibrahimit i shmanget vetëm ai që e nënçmon vetveten. Ne e zgjodhëm atë në këtë botë, kurse në botën tjetër ai do të jetë ndër të mirët.

131. Kur Zoti i tij i tha: “Përluru!” - ai u përgjigj: “Iu përlura Zotit të gjithësisë!”

132. Ibrahimi ua dha këtë porosi fëmijëve të tij; po ashtu edhe Jakubi: “O bijtë e mi! Pa dyshim, Allahu ka zgjedhur për ju fenë

e vërtetë, prandaj mos vdisni ndryshe veçse duke qenë myslimanë të nënshtruar ndaj Atij!”

133. A ishit ju të pranishëm kur Jakubit iu afrua vdekja dhe i pyeti të bijtë: “Çfarë do të adhuronit pas meje?” - Ata u përgjigjën: “Ne do të adhurojmë Zotin tënd, që është edhe Zoti i etërve të tu: Ibrahimit, Ismailit dhe Is’hakut, një Zot të vetëm. Ne Atij i nënshtrohemi!”

134. Ata njerëz tashmë kanë kaluar. Ata do të kenë çfarë kanë merituar dhe ju do të keni atë që meritoni e nuk do të pyeteni për veprat e tyre.

135. Ata thonë: “Bëhuni hebrej ose të krishterë, që të jeni në rrugë të drejtë!” Thuaju: “Në asnjë mënyrë. Ne jemi të fesë së pastër të Ibrahimit, i cili nuk ka qenë idhujtar”.

136. Thoni: “Ne besojmë në Allahun, në atë që na është shpallur neve (Kuranin), në atë që i është shpallur Ibrahimit, Ismailit, Is’hakut, Jakubit dhe Esbatëve (12 bijve të Jakubit), në atë që i është dhënë Musait e Isait dhe në atë që u është dhënë profetëve nga Zoti i tyre. Ne nuk bëjmë kurrfarë dallimi midis tyre dhe vetëm Allahut i përulemi”.

137. Nëse ata besojnë në atë që besoni edhe ju, atëherë janë në rrugën e drejtë. E, nëse ia kthejnë shpinën asaj, atëherë sigurisht që do të përçahen. Por Allahu të mjafton ty (Muhamed si mbrojtës) kundër atyre. Ai i dëgjon dhe i di të gjitha.

138. Thoni: “Kjo fe është “ngjyra” që na ka dhënë Allahu! S’ka “ngjyrë” më të bukur se ajo që jep Allahu! Ne vetëm Atë adhurojmë!”

139. Thuaj: “A mos doni të haheni me ne për Allahun, kur Ai është Zoti ynë dhe Zoti juaj?! Ne jemi përgjegjës për veprat tona, kurse ju për tuajat. Ne vetëm Atij i përkushtohemi.”

140. A po thoni se Ibrahimit, Ismailit, Is’haku, Jakubi dhe Esbatët kanë qenë çifutë (me fe), ose të krishterë? Thuaju: “A e dini më mirë ju apo Allahu? Kush është më keqbërës se ai që fsheh të vërtetën e ardhur prej Allahut? Por Allahu nuk është i pavëmendshëm ndaj veprave që punoni ju”.

141. Ata njerëz tashmë kanë kaluar. Ata do të kenë çfarë kanë merituar dhe ju do të keni atë që meritoni e nuk do të pyeteni për veprat e tyre.

258-260

258. A nuk ke dëgjuar ti (Muhamed) për atë që bëri fjalë me

Ibrahimin për Zotin e tij, sepse Allahu i kishte dhënë pushtet? Kur Ibrahim i tha: “Zoti im është Ai që jep jetë dhe shkakton vdekje” - ai u përgjigj: “Edhe unë mund të jap jetë e të shkaktoj vdekje”. Ibrahim pastaj i tha: “Allahu e sjell Diellin nga lindja. Sille ti nga perëndimi!” Atëherë, ai (mohuesi) mbeti me gojën hapur. Allahu nuk i udhëzon ata që janë keqberës.

259. Po për atë i cili, kur kaloi pranë një qyteti të rrënuar përtokë, tha: “Si mund ta kthejë në jetë Allahu këtë qytet tani që ai është i vdekur?!” Dhe Allahu e vdiq atë për njëqind vjet e pastaj e ringjalli dhe e pyeti: “Sa kohë ke ndenjur këtu?” - Ai u përgjigj: “Një ditë ose gjysmë dite”. - “Jo” - i tha Allahu, “por ke ndenjur njëqind vjet. Shiko ushqimin dhe pijen tënde që nuk janë prishur! Shikoje gomarin tënd (si do ta ringjallim) që të të bëjmë ty dëshmi mrekullie për njerëzit; vështroji eshtrat se si i bashkojmë e pastaj i veshim me mish!” Kur atij iu bë e qartë, ai tha: “Tashmë e di se Allahu është i Fuqishëm për çdo gjë!”

260. Kur Ibrahim tha: “O Zoti im! Tregomë si i ngjall të vdekurit!” - Zoti i tha: “A nuk beson?” - “Besoj” - iu përgjigj Ibrahim, “por dëshiroj të më qetësohet zemra.” Allahu i tha: “Merr katër zogj dhe copëtoji. Shpërnda në çdo kodër nga një copë prej tyre pastaj thirri! Ata do të të vijnë me të shpejtë. Dhe ta dish se Allahu është i Plotfuqishëm dhe i Urtë.”

3:

33-37

33. Allahu i zgjodhi Ademin, Nuhun, familjen e Ibrahimit dhe familjen e Imranit mbi të gjithë njerëzit (e kohës së tyre).

34. (Ata ishin) pasardhës të njëri - tjetrit. Allahu dëgjon dhe di çdo gjë.

35. Kujto kur gruaja e Imranit tha: “Zoti im, unë Ty ta kam kushtuar atë që është në barkun tim, që të të shërbejë vetëm Ty; andaj, pranoje prej meje! Se Ti, me të vërtetë, dëgjon dhe di çdo gjë.”

36. E kur ajo lindi, tha: “Zoti im! Unë linda femër, - Allahu e di më mirë se çfarë lindi ajo, - e mashkulli nuk është si femra. Unë ia vura emrin Merjeme dhe i kam lënë atë me pasardhësit e saj nën mbrojtjen Tënde nga djalli i mallkuar”.

37. Zoti e pranoi atë (Merjemen) me ëndje, e bëri që të rritet mirë dhe e la nën kujdestarinë e Zekerias. Sa herë që hynte Zekeria në dhomën e saj, gjente pranë saj ushqim dhe e pyeste: “O Merjeme! Nga të vjen ky ushqim?” Ajo përgjigjej: “Ky është nga

Allahu, se Allahu e furnizon kë të dojë, pa kufi”.

65-68

65. O ithtarët e Librit! Pse polemizoni për Ibrahimin, kur Teurati dhe Ungjilli janë zbritur vetëm pas tij? A nuk kuptoni?

66. Mirë ju polemizoni për gjëra që keni një farë dijenie (për çështje që lidhen me Musain a.s. dhe Isain a.s.), por, pse polemizoni për atë, për të cilën s’dini asgjë (për Ibrahimin a.s.)? Allahu e di hollësisht, ndërsa ju nuk dini asgjë për këtë.

67. Ibrahimin nuk ka qenë as hebre, as i krishterë, por ka qenë besimtar i vërtetë (monoteist) i përrulur ndaj Allahut dhe nuk ka qenë nga politeistët.

68. Pa dyshim, njerëzit më të afërt me Ibrahimin janë ata që e pasuan atë dhe ky Profet⁵⁰ me besimtarët (e tij). Allahu është mbrojtës i besimtarëve.

84-99

84. Thuaj (o Muhamed): “Ne besojmë Allahun, atë që na është shpallur neve, atë që i është shpallur Ibrahimit, Ismailit, Is’hakut, Jakubit, Esbatëve (12 bijve të tij) dhe në atë që i është dhënë Musait, Isait dhe profetëve nga Zoti i tyre. Ne nuk bëjmë asnjë dallim midis tyre dhe Ne vetëm Atij (Allahut) i përulemi.”

85. Kush kërkon tjetër fe përveç Islamit, nuk do t’i pranohet dhe ai në botën tjetër do të jetë i humbur.⁵¹

86. E si t’i udhëzojë Allahu në rrugë të drejtë njerëzit që u bënë mohues, pasi më parë patën besuar e dëshmuar se i Dërguari është i vërtetë dhe u kishin ardhur provat e qarta?! Allahu nuk i udhëzon në rrugë të drejtë ata që janë keqbërës.

87. Mallkimi i Allahut, i engjëjve dhe i mbarë njerëzve është shpërblimi i tyre.

88. Ata do të jenë përherë nën peshën e (dënimit e të mallkimit), vuajtjet nuk do t’u lehtësohen dhe nuk do t’u jepet afat (pushim);

89. përveç atyre që pas kësaj pendohen e përmirësohen, se Allahu është Falës i madh, Mëshirëplotë.

90. Vërtet, atyre që mohojnë pasi patën besuar dhe pastaj e shtojnë mohimin e tyre, nuk do t’u pranohet pendimi (kur janë me shpirtin në grykë). Pikërisht këta janë ata që kanë humbur.

91. Nuk ka dyshim se atyre që e mohojnë besimin dhe vdesin mosbesimtarë, nuk do t’u pranohet asnjë shpërblesë, edhe sikur ajo të ishte sa e tërë toka e mbuluar me ar. Ata i pret një dënim i dhembshëm dhe askush nuk do t’i ndihmojë.

92. Nuk keni për ta arritur përkushtimin e vërtetë, derisa të ndani

(lëmoshë) nga ajo (pasuri) që e doni. Çfarëdo që të ndani, Allahu e di mirë atë.

93. Të gjitha ushqimet kanë qenë të lejuara për bijtë e Izraelit, përveç asaj që Izraeli ia ndaloi vetes para shpalljes së Teuratit.

Thuaj (o Muhamed): “Silleni Teuratin dhe lexojeni atë, nëse thoni të vërtetën!”

94. E kushdo që shpif gënjeshtër për Allahun, pas kësaj ai ka kaluar nga e drejta në të shtrembrën.

95. Thuaj (o Muhamed!): “Allahu thotë të vërtetën, prandaj ndiqeni fenë e pastër të Ibrahimit⁵², i cili nuk ishte idhujtar”.

96. Me të vërtetë, Faltorja e parë e ngritur për njerëzit, është ajo në Bekkë (Mekë), e bekuar dhe udhërrëfyese për popujt.

97. Në të ka shenja të qarta (që janë): vendi i Ibrahimit (mekami Ibrahim); (fakti që) kush hyn në të është i sigurt; dhe vizita (për haxh) e kësaj Faltoreje (e cila është detyrë) për këdo që ka mundësi ta përballojë rrugën. E kush nuk beson, Allahu nuk ka nevojë për askënd.

98. Thuaj (o Muhamed): “O ithtarët e Librit! Pse mohoni shpalljet e Allahut, ndërkohë që Allahu është dëshmitar i çdo gjëje që bëni?!”

99. Thuaj: “O ithtarët e Librit! Pse e pengoni nga rruga e Allahut atë që beson e përpiqeni ta shtrembëroni (atë rrugë), ndërkohë që jeni dëshmitarë (se kjo është rruga e vërtetë)? (Dijeni se) Allahu nuk është i pavëmendshëm ndaj veprave që ju bëni!”

4:

47-57

47. O ju, të cilëve ju është dhënë Libri! Besoni atë që kemi zbritur si vërtetues të asaj që keni në duar para se t’jua fshijmë fytyrat e t’jua kthejmë prapa ose t’ju mallkojmë ashtu siç i mallkuam shkelësit e Sabatit. Urdhri i Allahut do të zbatohet doemos.

48. Vërtet, Allahu nuk fal që të adhurohet dikush apo diçka tjetër veç Atij, por gjynahet e tjera më të vogla ia fal kujt të dojë. Kushdo që i bën shok Allahut (në adhurim), ka bërë gjynah të tmerrshëm.

49. A nuk i ke parë ata që e kujtojnë veten të dëlirë?⁶³ Jo, Allahu dëlir kë të dojë dhe askush nuk do të pësojë as padrejtësinë më të vogël.

50. Shiko si shpifin ata gënjeshtër kundër Allahut. Mjafton kjo shpifje si gjynah i qartë.

51. A nuk i ke parë ata që u është dhënë një pjesë e Librit?
Besojnë në idhuj dhe hyjni të rreme dhe thonë për jobesimtarët:
“Këta janë në rrugë më të drejtë se ata që besojnë⁶⁴”.

52. Këta janë ata që i ka mallkuar Allahu dhe, atij që e mallkon Allahu, nuk do t’i gjendet ndihmues.

53. A do të kenë ata ndonjë pjesë të pushtetit? Nëse është kështu, ata nuk do t’u jepnin njerëzve as sa puçërza e bërthamës.

54. A mos i kanë zili njerëzit për çfarë u ka dhuruar Allahu nga të mirat e Veta? Ne u dhamë pasardhësve të Ibrahimit Librin e urtësinë, si dhe një pushtet të madh.

55. Disa prej tyre e besuan atë⁶⁵ e disa iu shmangën atij. Për ata mjafton Xhehenemi përcëllues.

56. Ata që s’besojnë në shenjat Tona, Ne padyshim, do t’i djegim në zjarr. Sapo t’u digjet lëkura, Ne do t’ua ndërrojmë atë me lëkurë tjetër, për të përjetuar dënimin. Me të vërtetë, Allahu është i Plotfuqishëm dhe i Urtë.

57. Sa për ata që besojnë dhe punojnë vepra të mira, Ne do t’i shpiem në kopshte, nëpër të cilat rrjedhin lumenj dhe ku do të banojnë përgjithmonë. Ata do të kenë bashkëshorte të pastra dhe Ne do t’i shpiem në hije të dendura.

116-126

116. Vërtet, Allahu nuk fal që të adhurohet dikush apo diçka tjetër veç Atij, por gjynahet e tjera më të vogla ia fal kujt të dojë. Kushdo që i bën shok Allahut (në adhurim), ai me të vërtetë, ka humbur dhe është larguar shumë prej udhës së drejtë.

117. Ata⁷⁶ nuk adhurojnë tjetër veçse idhuj femërorë dhe nuk thërrasin tjetër përveç djallit kryengritës,

118. të cilin e ka mallkuar Allahu, sepse (djalli) ka thënë: “Unë, doemos do të marr një pjesë të caktuar të robërve të Tu.

119. Doemos do t’i shpie ata në rrugë të shtrembër, do t’i josh me shpresa të kota dhe, me siguri, do t’i urdhëroj që t’u presin veshët bagëtive, e pastaj do t’i urdhëroj që të ndryshojnë krijesën e Allahut. “Kush merr djallin për mbrojtës në vend të Allahut, ai ka pësuar humbje të qartë.

120. Ai (djalli) u premton atyre dhe i josh me shpresa, por ato që premton djalli, janë vetëm mashtrime.

121. Për ata, vendbanim është Xhehenemi dhe nuk mund të gjejnë shpëtim prej tij.

122. Ata që besojnë dhe bëjnë vepra të mira, Ne do t’i shpiem në kopshte të Xhenetit, nëpër të cilat rrjedhin lumenj. Aty do të

- qëndrojnë vazhdimisht e përgjithmonë. Ky është premtimi i vërtetë i Allahut. E kush është më i vërtetë se Allahu në fjalë?!
123. (Shpëtimi në jetën tjetër) nuk do të jetë as sipas dëshirës suaj (o myslimanë), as sipas dëshirës së ithtarëve të Librit. Por kushdo që bën një të keqe, do të ndëshkohet për atë dhe nuk do të gjejë as mbrojtës, as mbështetës tjetër në vend të Allahut.
124. Dhe kushdo që bën vepra të mira, qoftë ai mashkull ose femër, duke qenë besimtar, do të hyjë në Xhenet dhe nuk do t'i bëhet asnjë padrejtësi.
125. Kush është besimtar më i mirë se ai që i dorëzohet singërisht Allahut, duke qenë bamirës dhe zbatues i fesë së pastër të Ibrahimit, të cilin Allahu e ka marrë për mik të ngushtë?!
126. Allahut i përket gjithçka që gjendet në qiej dhe gjithçka që gjendet në Tokë dhe Allahu i përfshin të gjitha (në dijen e Tij).

163-169

163. Ne të frymëzuam ty (o Muhamed) me shpallje, ashtu siç frymëzuam me shpallje Nuhun dhe profetët pas tij; siç frymëzuam me shpallje edhe Ibrahimin, Ismailin, Is'hakun, Jakubin dhe bijtë e tij, Isain, Ejupin, Junusin, Harunin, Sulejmanin dhe Dautin, të cilit i dhamë Zeburin.
164. Për disa të dërguar të kemi treguar më parë dhe për disa të tjerë nuk të kemi treguar ty. Sa i takon Musait, Allahu i ka folur atij drejtpërdrejt.
165. (Këta janë) të dërguar që kanë sjellë lajme të mira e kanë paralajmëruar, në mënyrë që njerëzit të mos kenë ndonjë justifikim ndaj Allahut, pas ardhjes së të dërguarve. Se, Allahu, është i Plotfuqishëm dhe i Gjithëdijshtëm.
166. Por Allahu dëshmon për atë që të ka shpallur ty (o Muhamed), se Ai ta ka shpallur atë me dijeninë e Tij; po ashtu edhe engjëjt dëshmojnë për këtë. Allahu është i mjaftueshëm si dëshmitar.
167. Me të vërtetë, ata që kanë mohuar dhe kanë larguar njerëzit nga rruga e Allahut, ata kanë humbur larg prej udhës së drejtë.
168. Ata që nuk besojnë dhe bëjnë padrejtësi, Allahu nuk i fal, as nuk do t'i udhëzojë në kurrfarë rruge,
169. përveçse drejt rrugës së Xhehenemit, ku do të qëndrojnë përgjithmonë. Dhe kjo për Allahun është e lehtë.

74-83

74. Trego për Ibrahimin, kur ai i tha të atit, Azerit: “A do t’i adhurosh idhujt si zotat e tu?! Unë vërtet po shoh se ti dhe populli yt jeni në humbje të madhe”.

75. Dhe kështu, Ne ia treguam Ibrahimit mbretërinë e qiejve dhe të Tokës, që ai të bëhej nga ata që besojnë vendosmërisht.

76. Kur ra nata, ai pa një yll dhe tha: “Ky është Zoti im!” Por, kur perëndoi ylli, ai tha: “Nuk i dua ata që perëndojnë”.

77. Kur pa Hënën duke lindur, tha: “Ky është Zoti im!” Por, pasi ajo perëndoi, ai tha: “Nëse Zoti im nuk më udhëzon në rrugën e mbarë, me siguri do të bëhem njëri nga të humburit”.

78. Kur vërejt Diellin duke lindur, ai thërriti: “Ky është Zoti im, ky është më i madhi!” Por, pasi dielli perëndoi, ai tha: “O populli im, unë jam larg nga idhujt që ju ia shoqëroni Allahut në adhurim!”

79. Unë e kthej fytyrën time nga Ai që i ka krijuar qiejt dhe Tokën, duke qenë besimtar i vërtetë, dhe nuk jam nga idhujtarët”!

80. Dhe, kur populli i tij polemizoi me të, ai tha: “Doni të polemizoni me mua për Allahun, ndërkohë që Ai më ka udhëzuar në rrugën e drejtë?! Unë nuk i kam frikë idhujt tuaj, sepse vetëm po të dojë Zoti im, ato mund të më lëndojnë. Zoti im, me dijeninë e vet ka përfshirë çdo gjë. A nuk po mendoni?”

81. E si të frikësohem nga zotat tuaj të rremë, ndërkohë që ju nuk keni frikë t’i shoqëroni Allahut idhuj, për të cilët Ai nuk ju ka zbritur kurrfarë argumenti?! Cili nga ne e meriton të jetë i sigurt? Më thoni, nëse njihni të vërtetën!

82. Sa për ata që besojnë dhe nuk e molepsin besimin e tyre me padrejtësi (idhujtari), pikërisht atyre u takon siguria dhe ata janë të udhëzuar.”

83. Ky është argumenti Ynë, të cilin Ne ia dhamë Ibrahimit kundër popullit të tij. Ne ngremë kë të duam në shkallë të lartë. Vërtet, Zoti yt është i Urtë e i Gjithëdijshëm.

159-165

159. Me të vërtetë, ti s’ke të bësh fare me ata që e përçajnë fenë e tyre dhe shndërrohen në sekte. Te Allahu është puna e tyre e pastaj Ai do t’u tregojë çfarë patën punuar.

160. Kush bën një vepër të mirë, do të shpërblehet dhjetëfish. Kush bën një vepër të keqe, do të dënohet vetëm sipas gjynahut që ka bërë dhe nuk do t’i bëhet kurrfarë padrejtësie.

161. Thuaj: “Me të vërtetë, Zoti im më ka udhëzuar në rrugë të drejtë, në fenë e vërtetë, fenë e pastër të Ibrahimit besimplotë, i cili nuk ka qenë adhurues i idhujve”.

162. Thuaj: “Në të vërtetë, namazi im, kurbanimi im, jeta ime dhe vdekja ime, i përkasin vetëm Allahut, Zotit të botëve.

163. Ai nuk ka asnjë ortak. Kështu jam urdhëruar dhe unë jam i pari që i nënshtrohem Atij”.

164. Thuaj: “A mos vallë do të kërkoj unë tjetër zot, përveç Allahut, kur Ai është Zoti i gjithçkaje? Kushdo që bën diçka, punon për vete dhe askush nuk ngarkohet me barrën e tjetrit. Pastaj të gjithë do të ktheheni te Zoti juaj dhe Ai do t’ju tregojë për kundërshtitë që kishit mes jush.

165. Ai ju ka bërë pasardhës të njëri-tjetrit në Tokë dhe ka ngritur në shkallë disa nga ju mbi të tjerët, për t’ju provuar në atë që ju ka dhënë. Sigurisht që Zoti yt është i shpejtë në dënim, por, në të vërtetë, Ai është edhe Falës e Mëshirëplotë.

9:

64-70

64. Hipokritët druajnë se do të shpallet ndonjë sure e cila do t’i lajmërojë se ç’ka në zemrat e tyre. Thuaj: “Talluni po deshët! Allahu sigurisht që do ta nxjerrë në pah atë së cilës ju i druheni”.

65. Nëse i pyet, ata do të të përgjigjen: “Ne vetëm po bënim shaka dhe po luanim”. Thuaj: “A mos vallë me Allahun, shpalljet dhe të Dërguarin e Tij po talleni?”

66. Mos u shfajësoni! Ju e mohuat fenë, pasi patët besuar. Nëse Ne i falim disa prej jush (për shkak se u penduan), do t’i ndëshkojmë të tjerët, ngase janë fajtorë (nuk u penduan për talljen që bënë).

67. Hipokritët dhe hipokritet janë të ngjashëm me njëri - tjetrin: kërkojnë që të bëhen vepra të këqija e pengojnë të mirat dhe janë dorështrënguar. Ata e kanë harruar Allahun, por edhe Ai i ka harruar ata. Me të vërtetë, hipokritët janë keqbërës.

68. Allahu u ka premtuar hipokritëve, hipokriteve dhe mosbesimtarëve zjarrin e Xhehenemit, ku do të qëndrojnë përgjithmonë; ai do t’iu mjaftojë atyre! Allahu i ka mallkuar dhe ata do të kenë dënim të vazhdueshëm.

69. (Ju hipokritë jeni) si ata që kanë qenë para jush! Ata kanë qenë më të fortë se ju, kanë pasur më shumë pasuri dhe fëmijë. Ata janë kënaqur me pjesën e vet të kësaj bote, por edhe ju po kënaqeni me pjesën tuaj siç janë kënaqur edhe ata; edhe ju jeni dhënë pas të këqijave, ashtu siç ishin dhënë ata. Veprat e tyre do të zhduken në këtë botë dhe në tjetrën; ata janë të shkatërruar.

70. A nuk kanë dëgjuar ata për popujt që kanë qenë më përpara:

për popullin e Nuhut, për fiset Ad dhe Themud, për popullin e Ibrahimit, për banorët e Medjenit dhe për qytetet e përmbysura (të popullit të Lutit)? Të dërguarit e tyre u sollën shenja të qarta. Allahu nuk u bëri padrejtësi, por ata i bënë padrejtësi vetvetes.

113-116

113. Nuk i takon të Dërguarit dhe besimtarëve që të kërkojnë falje për idhujtarët, qofshin këta edhe të afërmit e tyre, pasi u është bërë e qartë se ata janë banorë të Xhehenemit.

114. Ndërsa lutja e Ibrahimit për faljen e babait të tij, ka qenë vetëm për shkak të një premtimi, që i kishte bërë. Por, kur iu bë e qartë se i ati ishte armik i Allahut, ai u nda prej tij. E megjithatë, Ibrahimisihte njeri i dhembshur dhe i butë.

115. Allahu kurrë nuk e çon në humbje një popull që më parë e ka udhëzuar në rrugë të drejtë, pa ia bërë të njohur se prej çfarë duhet të ruhet. Me të vërtetë, Allahu është i Dijshëm për çdo gjë.

116. Njëmend, Allahut i takon sundimi i qiejve dhe i Tokës; Ai e jep jetën dhe vdekjen. Përveç Allahut, ju nuk keni tjetër mbrojtës apo përkrahës.

11:

69-76

69. Të dërguarit Tanë, i sollën Ibrahimit lajmin e mirë dhe i thanë: “Paqe mbi ty!” Ai u përgjigj: “Paqja qoftë mbi ju!” Dhe me të shpejtë u solli atyre një viç të pjekur.

70. Kur pa se ata nuk po i zgjasnin duart tek mishi, nuk i pëlqeu dhe ndjeu frikë prej atyre. (Engjëjt) thanë: “Mos u frikëso, Ne jemi dërguar te populli i Lutit”.

71. Gruaja e tij, që rrinte aty, qeshi kur Ne i dhamë lajmin e mirë për Is’hakun e pas Is’hakut - për Jakubin.

72. Ajo tha: “Ah! E mjera unë! A mos vallë, kështu plakë do të lind unë, ndërkohë që edhe burri im është plak! Me të vërtetë, kjo është diçka e jashtëzakonshme!”

73. Ata (engjëjt), thanë: “A mos vallë, po çuditësh me urdhrin e Allahut? Mëshira e Allahut dhe bekimi i Tij qoftë mbi ju - familjen

e të Dërguarit. Me të vërtetë, Ai është i Falënderuar dhe i Lavdëruar!”

74. Pasi i kaloi frika Ibrahimit dhe i erdhi lajmi i gëzuar, ai polemizoi me të dërguarit Tanë për popullin e Lutit.

75. Vërtet, Ibrahimit ishte i butë, i dhembshur e vazhdimisht i kthyer (tek Allahu).

76. “O Ibrahim, shmangu prej kësaj! Me të vërtetë, erdhi urdhri nga Zoti yt dhe ata do t’i gjejë dënimi i pashmangshëm.”

12:

3-6

3. Ne të tregojmë ty (Muhamed) historinë më të bukur¹⁴⁴ përmes shpalljes së këtij Kurani, ndonëse ti, me të vërtetë, nuk ke qenë në dijeni më parë.

4. Kur Jusufi i tha babait të vet: “O babai im! Unë pashë në ëndërr njëmbëdhjetë yje, Diellin dhe Hënën! I pashë të më përulëshin në sexhde”,

5. ai i tha: “O biri im! Mos ua trego ëndrrën tënde vëllezërve të tu, që të mos kurdisin ndonjë gjë kundër teje, sepse, vërtet, djalli është armik i hapët i njeriut.

6. Dhe kështu, Zoti yt të ka zgjedhur ty dhe të mëson shpjegimin e ëndrrave dhe e plotëson dhuntinë e Vet ndaj teje dhe familjes së Jakubit, ashtu siç e ka plotësuar më parë ndaj të parëve tu, Ibrahimit dhe Is’hakut. Pa dyshim, Zoti yt është i Urtë dhe i Gjithëdijshëm”.

37-42

37. Jusufi tha: “Sa herë që t’ju vijë ndonjë ushqim (në ëndërr) si risk për ju, unë do t’ju lajmëroj se çfarë kuptimi ka, para se të bëhet realitet. Kjo është prej diturive që m’i ka mësuar Zoti im.

Unë e kam flakur fenë e njerëzve që nuk besojnë Allahun e që mohojnë jetën tjetër.

38. Unë besoj fenë e të parëve të mi - Ibrahimit, Is’hakut dhe Jakubit. Ne, kurrë nuk mund t’i shoqërojmë Allahut ndonjë gjë (në adhurim). Kjo është dhuntia e Allahut ndaj nesh dhe njerëzve të tjerë, ndonëse shumica e njerëzve nuk janë mirënjohës.

39. O shokët e mi të burgut! A janë më mirë një mori zotash të ndryshëm apo Allahu, i Vetmi, Ngadhënjimtari?

40. Ata që ju i adhuronin në vend të Allahut, janë vetëm emra, të

cilët i keni vënë ju dhe të parët tuaj, pa pasur prej Tij asnjë argument. Vendimi i përket vetëm Allahut: Ai ka urdhëruar që të adhuroni vetëm Atë. Kjo është e vetmja fe e vërtetë, por shumica e njerëzve nuk e di.

41. O shokët e mi të burgut! Njëri prej jush do t'i shërbejë verë pronarit të vet, kurse tjetri do të kryqëzohet, e shpendët do të hanë prej kokës së tij. Kështu është caktuar kjo gjë për të cilën pyetët ju!”

42. Jusufi i tha njërit prej këtyre të dyve, për të cilin e dinte se do të shpëtonte: “Përmendëm mua te pronari yt!” Por djalli bëri që ai të harronte ta përmendte te pronari i vet dhe kështu, Jusufi mbeti edhe disa vjet në burg.

14:

35-41

35. (Kujtoje) kur Ibrahim i tha: “O Zoti im, bëje të sigurt këtë qytet¹⁵⁵ dhe më ruaj mua dhe pasardhësit e mi nga adhurimi i idhujve!

36. O Zoti im, ata kanë shmangur shumë njerëz (nga rruga e drejtë). Ai që më pason mua, është i fesë sime; ndërsa për atë që më kundërshton mua, Ti, me të vërtetë, je Falës dhe Mëshirëplotë.

37. O Zoti ynë, unë kam vendosur disa nga pasardhësit e mi, në një luginë që nuk mbillet, afër Shtëpisë Tënde të Shenjtë, që të falin namazin. Prandaj, bëj që zemrat e njerëzve të ndiejnë dashamirësi për ata dhe jepu fruta, me qëllim që ata të të falënderojnë.

38. O Zoti ynë, Ti e di vërtet çfarë fshehim e çfarë shfaqim haptazi. Allahut nuk i fshihet asgjë, as në Tokë, as në qiell.

39. Qoftë lavdëruar Allahu, i cili në pleqëri më dhuroi Ismailin dhe Is'hakun! Vërtet, Zoti im i dëgjon lutjet!

40. O Zoti im, bëj që unë dhe pasardhësit e mi të kryejmë përherë namazin! O Zoti ynë, na i prano lutjet!

41. O Zoti ynë, më fal mua, prindërit e mi dhe besimtarët në Ditën, kur do të jepet llogari!”

15:

51-60

51. Tregojtu atyre edhe për mysafirët e Ibrahimit!

52. Ata shkuan tek ai dhe i thanë “Paqe!”, por ai tha: “Në të vërtetë, Ne kemi frikë nga ju.”

53. Ata thanë: “Mos u frikëso, se ne po të sjellim një lajm të mirë! Ti do të kesh një djalë të dijsëm”!

54. Ibrahimit tha: “Po ma sillni këtë lajm të mirë, edhe pse më ka goditur pleqëria?! Mbi ç’bazë po ma sillni këtë lajm?”

55. Ata u përgjigjën: “Ne ta japim lajmin e mirë me vërtetësi, prandaj mos u bëj shpresëhumbur!”

56. Ibrahimit tha: “E kush mund ta humbë shpresën nga mëshira e Zotit të vet, përveç atyre që janë të humbur”?!

57. Ai i pyeti: “Cili është qëllimi juaj, o të dërguar?”

58. (Ata) thanë: “Ne jemi dërguar te një popull keqbërës (për ta shkatërruar të gjithin),

59. përveç familjes së Lutit. Ne do t’i shpëtojmë të gjithë ata,

60. përveç gruas së tij; për atë Ne kemi caktuar si dënim që të mbetet pas me të tjerët.”

16:

120-124

120. Me të vërtetë, Ibrahimit ka qenë prijës shembullor (me të gjitha virtytet e mira), i përlulur para Allahut, me besim monoteist dhe nuk ka qenë nga idhujtarët,

121. (por ka qenë) mirënjohës ndaj dhuntive të Tij. Ai e zgjodhi atë dhe e udhëzoi në rrugë të drejtë.

122. Ne i kemi dhënë atij të mira në këtë botë, ndërsa në botën tjetër, sigurisht që ai do të jetë nga të mirët.

123. Pastaj ty të shpallëm: “Paso me sinqeritet fenë e Ibrahimit, që nuk ka qenë prej idhujtarëve”.

124. Në të vërtetë, e Shtuna u caktua për ata që patën kundërshti në lidhje me të.¹⁶⁸ Sigurisht që Zoti yt do t’i gjykojë ata në Ditën e Kiametit, për çështjet, që ata nuk pajtoheshin.

19:

41-50

41. Trego në Libër për Ibrahimin! Ai ishte njeri i së vërtetës dhe profet.

42. Ai i tha të atit: “O babai im, përse adhuron atë që as nuk dëgjon, as nuk sheh e as që mund të të sjellë ndonjë dobi?”
43. O babai im, mua më ka ardhur prej diturisë, çfarë s’ të ka ardhur ty; andaj ndiqmë mua dhe unë do të të udhëzoj në rrugën e drejtë!
44. O babai im, mos adhuro djallin, sepse ai është gjithmonë i pabindur ndaj të Gjithëmëshirshmit.
45. O babai im, unë kam frikë se mos të vjen ndonjë dënim nga i Gjithëmëshirshmi e kështu të bëhesh i afërm i djallit”!
46. Ai u përgjigj: “O Ibrahim! Si guxon t’i hedhësh poshtë zotat e mi?! Nëse nuk heq dorë, unë do të të mbys me gurë; andaj, largohu prej meje për një kohë të gjatë”!
47. Ibrahim i tha: “Shpëtimi qoftë mbi ty! Do t’i lutem Zotit tim që të të falë. Me të vërtetë, Ai është i mirë me mua.
48. Po largohem nga ju dhe nga gjithçka që ju adhuronin në vend të Allahut. Do t’i lutem Zotin tim, sepse jam i sigurt se nuk do të jem fatkeq me lutjet që ia bëj Zotit tim.”
49. Dhe, kur u largua nga ata dhe nga idhujt që i adhuronin në vend të Allahut, Ne i dhuruam atij Is’hakun dhe Jakubin dhe që të dy i bëmë profetë.
50. Ne u dhuruam atyre mëshirën Tonë dhe bëmë që ata të lavdërohen e të përmenden me nder.

58-63

58. Këta janë ata, të cilët Allahu i begatoi (me hirin e Tij) nga profetët pasardhës të Ademit, të atyre që Ne i mbartëm me Nuhun, nga pasardhësit e Ibrahimit dhe të Izraelit dhe nga ata që Ne i udhëzuam dhe i zgjodhëm. Kur iu lexoheshin vargjet e të Gjithëmëshirshmit, binin duke bërë sexhde dhe qanin.
59. Pas atyre erdhën brezni, që e braktisën faljen e namazit dhe ndoqën epshet e veta. Ata do të pësojnë dënimin e madh,
60. përveç atyre që pendohen, që besojnë dhe bëjnë punë të mirë. Këta do të hyjnë në Xhenet dhe nuk do t’u bëhet kurrfarë padrejtësie;
61. në kopshtet e Adnit, që i Gjithëmëshirshmi ua ka premtuar robërve të Vet, edhe pse ende nuk e kanë parë. Me të vërtetë, premtimi i Tij është i sigurt.
62. Aty nuk do të dëgjojnë llomotitje, por vetëm fjalë përshëndetjeje për paqe dhe do të ushqehen në mëngjes dhe në

mbrëmje.

63. Ky është Xheneti që Ne ua japim në trashëgim robërve Tanë të përkushtuar.

21:

48-75

48. Ne i dhamë Musait dhe Harunit Dalluesin²⁰¹, që është dritë dhe këshillë për të devotshmit,

49. që i frikësohen Zotit të tyre - edhe kur nuk i sheh askush dhe, që i tremben Orës (së Kiametit).

50. Ndërsa ky (Kuran) është Këshillë e bekuar, të cilën Ne e kemi shpallur, prandaj, si mund ta mohoni ju atë?!

51. Në të vërtetë, Ne e udhëzuam Ibrahimin në rrugë të drejtë qysh më parë dhe e njihnim atë (se ishte i aftë për këtë gjë).

52. Kur ai i tha të atit dhe popullit të tij: “Ç’janë këta idhuj, që ju po i adhuroni kaq shumë?”,

53. ata thanë: “Baballarët tanë i adhuroni këta.”

54. (Ibrahimi) tha: “Me të vërtetë, ju dhe baballarët tuaj keni genë në humbje të qartë.”

55. Ata thanë: “A po na sjell të Vërtetën apo je nga ata që tallen?”

56. Ai tha: “Jo, por Zoti juaj është Zoti i qiejve dhe i Tokës.

Është Ai që i ka krijuar ato, ndërsa unë jam njëri prej atyre që e dëshmojnë këtë.

57. (Betohem) për Allahun, se do t’i flak idhujt tuaj, posa të largoheni ju!”

58. Dhe i bëri ata copa-copa, përveç idhullit të tyre më të madh, kështu që ata t’i drejtoheshin atij.

59. Disa thanë: “Kush i bëri kështu zotat tanë? Me të vërtetë, ai është keqbërës!”

60. Të tjerët u përgjigjën: “Dëgjuam një djalosh që i përgojonte, quhej Ibrahim.”

61. “Atëherë silleni atë para syve të botës, që ata të dëshmojnë” – thanë ata.

62. Ata e pyetën: “Ti i bërë kështu zotat tanë, o Ibrahim?”

63. Ai tha: “Jo! Këtë e ka bërë ky i madhi i tyre. Pyesni ata, nëse flasin!”

64. Atëherë ata i thirrën mendjes dhe i thanë njëri-tjetrit: “Me të vërtetë, ju vetë jeni keqbërësit.”

65. Pastaj ulën kokat dhe i thanë: “Sigurisht që ti e di, se këta nuk

flasin!”

66. Ai u tha: “Mos vallë, ju adhuroni në vend të Allahut gjëra që nuk mund t’ju sjelljn kurrfarë dobie e as dëmi?!”

67. Mjerë ju dhe mjerë ata që ju i adhuroni në vend të Allahut! A nuk arsyetoni?!”

68. Ata thirrën: “Digjeni atë dhe ndihmoni zotat tuaj, nëse doni të bëni ndonjë vepër!”

69. Ne thamë: “O zjarr, bëhu i ftohtë dhe shpëtim për Ibrahimin!”

70. Ata deshën ta lëndonin, por Ne i bëmë të dështonin.

71. Ne e shpëtuan atë dhe Lutin (dhe i çuam) në tokën, të cilën e kemi bekuar për njerëzit.

72. Ne i dhuruam atij Is’hakun dhe Jakubin si dhunti dhe të gjithë i bëmë të drejtë.

73. Ne i bëmë ata udhëheqës që udhëzonin sipas urdhrit Tonë dhe i frymëzuam që të bënin vepra të mira, të kryenin faljet dhe të jepnin zeqatin, dhe ata vetëm Ne na adhuruan.

74. Lutit i dhamë urtësi dhe dituri, dhe e shpëtuan prej vendbanimit ku bëheshin vepra të liga. Ata ishin vërtet njerëz të këqij e të mbrapshtë.

75. Lutin e pranuan në mëshirën Tonë. Me të vërtetë, ai është prej të mirëve.

22:

25-30

25. Vërtet, ata që nuk besojnë dhe pengojnë njerëzit nga rruga e Allahut dhe nga Xhamia e Shenjtë, të cilën Ne e kemi bërë të njëjtë për të gjithë njerëzit, si për vendasin ashtu edhe për atë që vjen nga tjetër vend dhe, ata që synojnë ta përdhosin (Xhaminë), me të keqe, Ne do t’i bëjmë të shijojnë dënim të dhembshëm.

26. Kujtoje kur Ne vendosëm për Ibrahimin vendin e Faltores²⁰⁹ (duke e urdhëruar): “Mos më shoqëro asgjë (në adhurim) dhe pastroje Shtëpinë Time (nga idhujtaria), për ata që vijnë rrotull saj (në shenjë adhurimi) dhe për ata që rrinë në këmbë, përkulen dhe bien në sexhde duke u falur.

27. Thirri njerëzit për haxhillëk: ata do të vijnë në këmbë dhe me

deve prej të gjitha viseve të largëta,

28. që të dëshmojnë dobitë e tyre dhe të përmendin Emrin e Allahut në ditët e caktuara mbi kafshët (për kurban), të cilat ua ka dhuruar Ai. Hani nga ato (mishin) dhe ushqeni nevojtarin e varfër!

29. Pastaj, haxhinjtë le të pastrojnë trupin e tyre, le t'i kryejnë zotimet e tyre dhe le t'i vijnë rrotull Shtëpisë së lashtë.

30. Këto (janë urdhërimet). Për atë që nderon ritet e shenjta të Allahut, do të jetë më mirë te Zoti i tij. Ju janë lejuar bagëtitë, përveç atyre që ju janë thënë (se janë të ndaluara). Andaj, largohuni prej ndotësisë së idhujve dhe largohuni prej fjalëve të rreme.

42-46

42. Nëse ata të quajnë ty gënjeshtar, (dije se) para tyre (i) kanë quajtur gënjeshtarë (profetët e vet) edhe populli i Nuhut, fiset Ad e Themud,

43. populli i Ibrahimit, populli i Lutit,

44. dhe banorët e Medjenit. Edhe Musain e përgënjeshtroan; andaj Unë u dhashë afat mohuesve, pastaj i dënova ata. Eh, si ka qenë dënimi Im!

45. Sa e sa qytete i shkatërruam, ngaqë banorët e tyre ishin të këqij dhe tani ato janë kthyer përmbys! Sa e sa puse mbetën të braktisura, sa e sa pallate të larta të shkretuara!

46. Vallë, a nuk kanë udhëtuar ata nëpër botë, që zemrat e tyre të mendojnë dhe veshët të dëgjojnë? Në të vërtetë, atyre nuk u janë verbuar sytë (në këto gjëra), por u janë verbuar zemrat e veta në kraharor.

75-78

75. Allahu zgjedh të dërguar nga engjëjt dhe njerëzit; me të vërtetë, Allahu dëgjon dhe sheh gjithçka.

76. Ai e di ç'ka para tyre dhe ç'ka pas tyre dhe tek Allahu kthehet çdo çështje.

77. O besimtarë! Përkuluni dhe përluluni në sexhde (para Allahut)! Adhuroni Zotin tuaj dhe bëni vepra të mira për të arritur shpëtimin!

78. Luftoni në rrugën e Allahut, ashtu si duhet luftuar. Ai ju ka zgjedhur dhe nuk ju ka vënë asnjë barrë në fenë tuaj, fenë e

babait tuaj, Ibrahimit. Ai ju ka quajtur juve myslimanë qysh më parë (në Shkrimet e Shenjta) dhe në këtë (Kuran), me qëllim që i Dërguari të jetë dëshmitar mbi ju dhe që ju të jeni dëshmitarë mbi njerëzit e tjerë. Andaj, faleni namazin, jepni zeqatin dhe mbështetuni tek Allahu! Ai është Mbrojtësi juaj. Sa Mbrojtës dhe Ndhimës i mrekullueshëm është Ai!

26:

69-89

69. Tregoju atyre historinë e Ibrahimit,
70. kur i tha babait të vet dhe popullit të vet: “Çfarë adhuroni ju?
71. Ata u përgjigjën: “Adhurojmë idhujt e përherë u jemi përkushtuar atyre”.
72. Ai i pyeti: “A ju dëgjojnë ata kur ju luteni?
73. A mund t’ju sjellin dobi apo dëm?”
74. U përgjigjën: “Jo, por i kemi gjetur të parët tanë që vepronin kështu”.
75. Ai tha: “A keni menduar mirë mbi çfarë keni adhuruar,
76. si ju, ashtu edhe të parët tuaj të lashtë?
77. Në të vërtetë, ata janë armiqtë e mi, përveç Zotit të botëve,
78. i Cili më ka krijuar dhe më udhëzon (në rrugë të drejtë);
79. i Cili më ushqen dhe më jep të pi;
80. i Cili, kur sëmurem, më shëron;
81. i Cili do të bëjë që të vdes e pastaj do të më ringjallë;
82. dhe i Cili, shpresoj se do të m’i falë gabimet e mia në Ditën e Gjykimit!
83. O Zoti im, më dhuro dituri dhe më radhit me të mirët!
84. Bëj që të përmendem për të mirë te breznitë e ardhshme
85. dhe më bëj një nga trashëgimtarët e Xhenetit të begatë!
86. Fale babanë tim, sepse ai është njëri nga të humburit,
87. dhe mos më turpëro në Ditën, kur do të ringjallen njerëzit,
88. në Ditën, kur askujt nuk do t’i bëjë dobi as pasuria, as fëmijët,
89. përveç atij që vjen me zemër të pastër tek Allahu!”

29:

16-18

16. Kujtoje Ibrahimin, kur i tha popullit të vet: “Adhuroni Allahun

dhe frikësojuni Atij! Kjo është më e mirë për ju, nëse e dini.

17. Vërtet, ata që ju i adhuroni në vend të Allahut, janë vetëm idhuj. Ju po shpifni gënjeshtër. Në të vërtetë, ata që ju i adhuroni në vend të Allahut, nuk kanë pushtet t'ju furnizojnë, andaj, vetëm tek Allahu kërkoni risk dhe adhuroni e falënderoni vetëm Atë. Tek Ai do të ktheheni.

18. Nëse ju nuk më besoni, dijeni se edhe popujt e mëparshëm i kanë quajtur gënjeshtarë (të dërguarit) dhe se i Dërguari ka për detyrë vetëm që të shpallë qartazi.”

24-35

24. Populli i tij nuk kishte tjetër përgjigje, përveçse tha: “Vriteni atë ose digjeni!” Por Allahu e shpëtoi atë nga zjarri. Vërtet, këtu ka shenja të qarta për njerëzit që besojnë.

25. Dhe ai tha: “Ju, në vend të Allahut, keni zgjedhur idhujt, për shkak të dashurisë midis jush në këtë jetë.²³⁹ Por, në Ditën e Kiametit do ta mohoni njëri-tjetrin dhe do ta mallkoni njëritjetrin. Streha juaj do të jetë zjarri dhe nuk do të ketë për ju kurrfarë ndihmësi.”

26. Luti i besoi atij dhe tha: “Unë do të mërgoj te Zoti im; me të vërtetë, Ai është i Plotfuqishmi dhe i Urti.”

27. Dhe Ne i dhuruam atij Is'hakun dhe Jakubin dhe pasardhësve të tij u dhamë Profecinë dhe Librin. Ne i dhamë atij shpërblim në këtë botë, ndërsa në jetën tjetër, me siguri, ai do të jetë prej njerëzve të mirë.

28. Kur Luti i tha popullit të vet: “Vërtet, ju bëni të tilla lapërdhi, që askush para jush nuk ka bërë në botë:

29. bëni marrëdhënie me meshkuj, u zini pusi atyre dhe në tubimet tuaja bëni punët më të ndyra”, populli i tij nuk kishte tjetër përgjigje, përveç se tha: “Na e sill dënimin e Allahut, nëse thua të vërtetën”!

30. Ai tha: “O Zoti im, më ndihmo kundër popullit që bën mbrapshti”!

31. Dhe, pasi të dërguarit Tanë i sollën lajmin e mirë²⁴⁰ Ibrahimit, i thanë: “Ne do t'i zhdukim banorët e këtij vendbanimi, sepse banorët e tij janë vërtet keqbërës”.

32. Ai (Ibrahimi) tha: “Por atje banon edhe Luti!” Ata thanë: “Ne e dimë më mirë kush është atje. Ne do ta shpëtojmë atë dhe familjen e tij, përveç gruas së tij: ajo do të qëndrojë me ata që do të mbesin (për t'u dënuar)”.

33. Kur të dërguarit Tanë (engjëj) shkuan tek Luti, ai u shqetësua dhe u ngushtua (për ata, sepse nuk i mbronte dot). Ata i thanë: “Mos u frikëso dhe mos u brengos! Ne do të të shpëtojmë ty

dhe familjen tënde, përveç gruas tënde. Ajo do të mbesë me ata që janë për dënim.

34. Në të vërtetë, Ne do të lëshojmë dënim nga qielli, mbi banorët e këtij vendbanimi²⁴¹, ngase ata janë të prishur”.

35. Dhe tashmë Ne e kemi lënë atë një shenjë të dukshme për njerëzit që kuptojnë.

33:

7-8

7. Ne lidhëm besën me ty (o Muhamed) siç bëmë me profetët e tjerë: me Nuhun, Ibrahimin, Musain dhe Isain, të birin e Merjemes.

Ne lidhëm me ata një besë solemne,

8. që Allahu të mund t’i pyesë të sinqertët për besnikërinë e tyre.

Ndërsa për mohuesit Ai ka përgatitur dënim të dhembshëm.

37:

83-122

83. Pa dyshim që një nga ithtarët e (besimit të) tij (Nuhut) ishte Ibrahim.

84. Ai i erdhi Zotit të vet me zemër të pastër,

85. kur i tha babait dhe popullit të vet: “Çfarë adhuroni ju?

86. Vallë, a dëshironi hyjni të rreme në vend të Allahut?

87. Çfarë mendoni ju për Zotin e gjithësisë?”

88. Pastaj u hodhi një shikim yjeve

89. e tha: “Unë jam i sëmurë”.²⁷⁰

90. Ata u larguan prej tij, duke e lënë pas.

91. Pastaj, ai u përvodh te hyjnitë e tyre dhe u tha: “A nuk po hani?

92. Ç’keni, përse nuk flisni?”

93. Iu afrua atyre kalimthi, duke i goditur me dorën e djathtë.

94. (Mbasi u kthyen dhe panë idhujt e thyer) njerëzit nxituan nga ai.

95. Ai u tha: “Vallë, ju adhuroni ato që i keni gdhendur vetë,

96. ndërkohë që Allahu është Ai që ju ka krijuar juve dhe gjithçka që bëni?!”

97. Ata thanë: “Përgatitni për të një furrë dhe hidheni në zjarrin flakërues!”

98. Dhe deshën t’i ngrinin një kurth, por Ne i bëmë ata më të

poshtëruarit.

99. Ai tha: “Unë po shkoj te Zoti im. Ai do të më udhëzojë.”

100. “O Zoti im, dhuro më një fëmijë prej të mirëve!”

101. Dhe Ne i dhamë lajmin e gëzuar për një djalë të mbarë!

102. Kur fëmija u rrit aq sa ta ndihmonte në punë, Ibrahim i

tha: “O djali im, kam parë ëndërr se duhet të të flijoj. Çfarë mendon ti?” – I biri i tha: “O ati im, vepro ashtu siç je urdhëruar! Dashtë Allahu, unë do të jem i durueshëm!”

103. Pasi iu nënshtruan që të dy urdhrit, (Ibrahimi) e vuri (Ismailin) me ballë përtokë.

104. Ne e thirrëm: “O Ibrahim,

105. ti e përmbushe ëndrrën.” Vërtet, Ne kështu i shpërblejmë punëmirët!

106. Kjo, me të vërtetë ka qenë një sprovë e qartë!

107. Dhe Ne e zëvendësuam atë (Ismailin) me një kurban të madh,

108. dhe i lamë atij (Ibrahimit) kujtim të mirë në brezat e mëvonshëm.

109. “Paqja qoftë mbi Ibrahimin!”

110. Ja, kështu, Ne i shpërblejmë punëmirët.

111. Ai ka qenë vërtet një nga robërit Tanë besimtarë.

112. Ne i dhamë atij lajmin e mirë për (lindjen e) Is’hakut, profet prej njerëzve të mirë.

113. Dhe Ne e bekuam atë dhe Is’hakun, por midis pasardhësve të tyre, përveç punëmirëve, ka edhe të atillë që e kanë ngarkuar dukshëm veten me gjynahe.

114. Ne i dhamë dhuntinë Tonë Musait dhe Harunit

115. dhe i shpëtuam ata të dy dhe popullin e tyre nga mjerimi i madh.

116. Ne i ndihmuam dhe ata ngadhënjyen.

117. Ne u dhamë atyre Librin e qartë,

118. i udhëzuam në rrugën e drejtë

119. dhe u lamë kujtim të mirë për ta brezave të mëvonshëm.

120. “Paqja qoftë mbi Musain dhe Harunin!”

121. Ja, kështu, Ne i shpërblejmë punëmirët!

122. E pa dyshim, ata të dy janë nga robërit Tanë besimtarë.

38:

45-49

45. Kujto robërit Tanë: Ibrahimin, Is'hakun dhe Jakubin, të fortë (në besim) dhe largpamës.

46. Ne u dhuruam atyre një virtyt të veçantë, që ta kenë gjithmonë në mend botën e ardhshme.

47. Njëmend, ata janë tek Ne, nga njerëzit më të mirë e më të zgjedhur.

48. Kujtoje edhe Ismailin, Eljesain dhe Dhulkiflin. Të gjithë ata kanë qenë nga besimtarët e zgjedhur e të mirë.

49. Ky është një përkujtim.

Vërtet, për njerëzit që ruhen nga gjynahet, ka kthim të mirë (në botën tjetër):

42:

13-18

13. Ai ka urdhëruar për ju atë Fe, të cilën ta zbuloi ty (o Muhamed) dhe që pati urdhëruar për Nuhun, Ibrahimin, Musain dhe Isain, duke thënë: “Qëndroni në fenë e drejtë dhe mos u përçani në të!” Por për idhujtarët është e rëndë ajo, në të cilën po i fton ti. Allahu zgjedh për këtë fe kë të dojë dhe udhëzon drejt saj këdo që kthehet tek Ai me pendim.

14. Sidoqoftë, ata²⁸⁷ u përçanë midis tyre prej smirës, vetëm pasi u erdhi dijenia. Dhe, sikur të mos kishte paraprirë fjala e Zotit tënd (për shtyrjen e dënimit) deri në një afat të caktuar, ata do të gjykoheshin menjëherë. Edhe ata²⁸⁸ që trashëguan Librin më pas, dyshojnë thellë në të.

15. Andaj, ti thirru dhe bëhu këmbëngulës, ashtu siç je urdhëruar, mos i ndiq epshet e tyre dhe thuaj: “Unë besoj çdo libër që e ka shpallur Allahu dhe jam urdhëruar që të gjykoj drejt midis jush; Allahu është Zoti ynë dhe Zoti i juaj. Veprat tona janë për ne, e veprat tuaja janë për ju. Midis nesh dhe jush nuk ka kurrfarë mosmarrëveshjeje. Allahu do të na tubojë të gjithëve dhe tek Ai do të kthehemi të gjithë”.

16. Sa për ata që polemizojnë rreth Allahut, pasi i janë përgjigjur Atij, arsyetimet e tyre do të jenë të pavlefshme te Zoti i tyre, mbi ata do të bjerë zemërimi i Tij e do të dënohen ashpër.

17. Allahu është Ai që e ka shpallur Librin me vërtetësi dhe drejtësi.

E si do ta dije ti që ndoshta Dita e Kiametit është afër?!

18. Kiametin kërkojnë ta shpejtojnë ata që nuk besojnë në të, kurse ata që besojnë, kanë frikë nga ai dhe e dinë se është plotësisht i vërtetë. Pa dyshim, ata që kundërshtojnë për Ditën e Kiametit, janë në një gabim shumë të madh!

43:

20-28

20. Dhe ata thonë: “Sikur të kishite dashur i Gjithëmëshirshmi, ne nuk do t’i kishim adhuruar ata²⁹².” Ata nuk dinë asgjë për këtë, ata vetëm gënjejnë.

21. Vallë, a u kemi dhënë Ne atyre Libër para tij (Kuranit), të cilit ata i janë përmbajtur?

22. Jo, por ata thonë: “Ne i kemi gjetur etërit tanë në këtë fe dhe ne po ndjekim gjurmët e tyre”.

23. Po ashtu, në çdo vend që Ne kemi dërguar paralajmërues para teje, pasanikët e atij vendi thonin: “Ne i kemi gjetur etërit tanë në këtë fe dhe po ndjekim gjurmët e tyre”.

24. (Çdo i dërguar) thoshte: “Po sikur unë t’ju kem sjellë (një fe) më të ndriçuar se ajo e të parëve tuaj?!” Ata thonin: “Ne e mohojmë mesazhin me të cilën jeni dërguar!”

25. Atëherë, Ne hakmerreshim kundër atyre, prandaj shiko si ka qenë përfundimi i femohuesve.

26. (Kujto) kur Ibrahim i tha të atit dhe popullit të tij: “Në të vërtetë, Unë i urrej dhe s’kam të bëj fare me ato që adhuronin ju

27. në vend të Atij, që më ka krijuar dhe i Cili do të më udhëzojë në rrugën e drejtë”.

28. Ai e bëri këtë fjalë të përhershme te pasardhësit e tij, me qëllim që ata të kthehen (vazhdimisht tek Allahu).

46:

35

35. Prandaj, ti bëhu i durueshëm (o Muhamed), ashtu siç kanë duruar me këmbëngulje të dërguarit e vendosur dhe mos kërko

shpejtimin e dënimit për ata! Ditën, kur të përjetojnë atë që u është premtuar, atyre do t'u duket se kanë qëndruar (në Tokë) vetëm një çast të ditës. Kjo është shpallje e qartë. E kush do të shkatërrohet tjetër, përveç popullit të pabindur!?

^a Noah, Abraham, Moses, Jesus, and Muhammad are traditionally termed 'the messengers of firm resolve' for their tenacity in preaching God's message.

51:

24-37

24. A e ke dëgjuar historinë e mysafirëve të nderuar të Ibrahimit?

25. Ata hynë tek ai e i thanë: “Paqe!” - dhe ai u tha: “Paqe, o njerëz të panjohur!”

26. E pa u vënë re, ai shkoi te njerëzit e shtëpisë dhe solli një viç të majmë.

27. Pastaj ua afroi atyre e u tha: “A nuk po hani?”

28. Dhe ndjeu frikë prej tyre, por ata i thanë: “Mos u frikëso!” dhe i dhanë lajmin e mirë për një djalë të dijshëm.

29. Atëherë erdhi gruaja e tij, që, duke thërritur dhe rrahur fytyrën, tha: “Vallë, a mundem (të lind) unë, plaka shterpë?”

30. Ata thanë: “Kështu ka qenë vullneti i Zotit tënd. Ai është vërtet i Urtë dhe i Gjithëdijshëm.”

31. Ai i pyeti: “Cili është qëllimi juaj, o të dërguar?”

32. Ata thanë: “Ne jemi dërguar te një popull keqbërës,

33. për të hedhur mbi ta gurë prej balte të pjekur,

34. të shënuar te Zoti yt, për ata që e kalojnë kufirin (në të këqija)”.

35. Ne i nxorëm të gjithë besimtarët që ishin në atë qytet -

36. ndonëse aty gjetëm vetëm një shtëpi myslimane -

37. dhe në të lamë shenjë për ata që i frikësohen dënimit të dhembshëm.

53:

33-55

33. A e ke vënë re atë që shmanget (nga e vërteta)

34. dhe jep pak e pa qejf ?

35. A i di ai vallë gjërat e padukshme, a i sheh ato?

36. Vallë, a nuk ka dëgjuar ai për atë që thuhet në Shkrimet e Musait

37. dhe të Ibrahimit - i cili i plotësoi detyrimet:

38. se askush nuk do t'i mbartë gjynahet e tjetrit
39. dhe se njeriu do të ketë vetëm atë për të cilën ka punuar;
40. se përpjekjet e tij do të shihen
41. dhe se do të shpërblehet me shpërblim të plotë;
42. se te Zoti yt do të jetë kthimi;
43. se Ai jep gazin dhe vajin
44. dhe se Ai jep vdekjen dhe jetën;
45. se Ai krijon çiftet, mashkull e femër,
46. prej një pike fare kur derdhet,
47. dhe se Atij i takon krijimi tjetër;
48. se Ai jep pasuri dhe kënaqësi të mjaftueshme,
49. Ai, që është Zoti i Siriusit³³⁵;
50. se Ai i ka shkatërruar fiset e lashta Ad
51. e Themud, duke mos lënë askënd prej tyre,

52. si dhe popullin e Nuhut më parë, sepse qe më i padrejtë dhe rebel;
53. se Ai i asgjësoi edhe qytetet e përmbysura (të popullit të Lutit),
54. të cilat i mbuloi ajo që i mbuloi?!
55. Atëherë, në çfarë dhuntie të Zotit tënd dyshon ti?

57:

26-29

26. Sigurisht, Ne dërguam Nuhun dhe Ibrahimin e u dhuruam trashëgimtarëve të tyre Profecinë dhe Librin. Disa syresh ishin në rrugë të drejtë, kurse shumica prej tyre ishin gjynahqarë të pabindur.
27. Pas tyre Ne çuam të dërguar të tjerë, mandej dërguam Isain, të birin e Merjemes. Ne i dhamë atij Ungjillin, kurse në zemrat e pasuesve të tij mbollëm butësi dhe mëshirë. Sa për murgërinë, Ne nuk ua urdhëruam atë, por ata e shpikën vetë për të arritur kënaqësinë e Allahut. E megjithatë, ata nuk u kujdesën si duhet për të. Kështu, Ne u dhamë besimtarëve të vërtetë prej tyre shpërblimin e merituar, sado që shumë prej tyre janë të pabindur.
28. O ju (ithtarë të Librit) që besuat (në Musain dhe Isain), ruajuni Allahut dhe besoni në të Dërguarin e Tij (Muhamedin), se Ai do t'ju dhurojë pjesë të dyfishtë nga mëshira e Vet, do t'ju japë dritë, me ndihmën e së cilës do të ecni dhe do t'ju falë; Allahu është Falës dhe Mëshirëplotë.

29. Dhe le ta dinë ithtarët e Librit, se ata nuk kanë aspak fuqi mbi çfarëdo mirësie të Allahut dhe se mirësia është vetëm në dorën e Allahut. Ai ia jep kujt të dojë. Allahu zotëron mirësi të pakufishme.

60:

3-6

3. Në Ditën e Kiametit nuk do t'ju ndihmojnë as fëmijët, as farefisi. Allahu do t'ju ndajë midis jush. Ai e sheh mirë atë që bëni ju.

4. Shembull i mrekullueshëm për ju është Ibrahimimi dhe ata që kanë qenë me të, kur i thanë popullit të vet: “Ne shkëputemi nga ju dhe nga ato që ju i adhuroni në vend të Allahut; ne ju mohojmë dhe armiqësia e urrejtja midis nesh është e përhershme, derisa të besoni tek Allahu Një dhe i Vetëm”. Përrjashtim (nga ky shembull) bën fjala e Ibrahimimit për të atin: “Unë do të kërkoj falje për ty, por nuk kam kurrfarë mundësie për të të mbrojtur para Allahut. O Zoti ynë, tek Ti mbështetemi, Ty të drejtohem dhe tek Ti do të kthehem.

5. O Zoti ynë, mos na bëj sprovë për jobesimtarët dhe falna ne, o Zot. Vërtet, Ti je i Plotfuqishmi dhe i Urti.

6. Vërtet, ata njerëz janë një shembull i mirë për ju e për këdo që shpreson në Allahun dhe në Ditën e Fundit. Kushdo që nuk ia vë veshin (këtij shembulli), ta dijë se Allahu është i Vetëmjaftueshmi, i Denji për çdo lavd!

85:

1-4

1. Për qiellin me yjësi,
2. për Ditën e premtuar³⁹³,
3. për dëshmitarin dhe për atë që dëshmohet!
4. Mallkuar qofshin njerëzit e Hendekut,³⁹⁴

³⁹³ Various suggestions are made as to who these trench-makers were, among others, that they were those commanded to make a trench by a Jewish ruler of sixth-century Yemen in order to torture Christians, also that the passage could refer to Nimrod's treatment of Abraham (Razi).

87:

1-19

1. Lavdëro emrin e Zotit tënd, më të Lartit,
2. që ka krijuar gjithçka dhe e ka përpjestuar drejt;
3. që ka caktuar fatin e çdo gjëje dhe ia ka rrëfyer rrugën;
4. që bën të rriten kullotat
5. dhe pastaj të shndërrohen, të thahen e të vyshken.
6. Ne do të të bëjmë ty (Muhamed) të lexosh (Shpalljet Tona),
kështu që nuk ke për të harruar,
7. përveç asaj që do Allahu. Vërtet, Ai e di të dukshmen dhe çka
është e fshehtë.
8. Do të ta lehtësojmë ty rrugën e drejtë,
9. prandaj këshillo, nëse këshilla do të jetë e dobishme!
10. Asaj do t'ia vërë veshin ai që (i) frikësohet (Allahut),
11. e do t'i shmanget vetëm më i keqi,
12. i cili do të digjet në zjarrin e madh,
13. ku as nuk do të vdesë, as nuk do të jetojë.
14. I shpëtuar është ai që pastrohet,
15. që e përmend emrin e Zotit të vet dhe që fal namaz!
16. Por ju, përkundrazi, më shumë po e parapëlqeni jetën e kësaj bote,
17. ndonëse jeta tjetër është më e mirë dhe e amshuar.
18. Kjo, me të vërtetë, ndodhet në Fletët e lashta,
19. në Fletët e Ibrahimit dhe Musait.

Luti (Lot)

6:

84-90

84. Ne i dhuruam atij Isakun dhe Jakubin. Që të dy këta i udhëzuam në rrugë të drejtë, ashtu siç patëm udhëzuar më parë Nuhun. Ndër pasardhësit e tij Ne udhëzuam Daudin, Sulejmanin, Ejubin, Jusufin, Musain dhe Harunin. Kështu i shpërblejmë punëmirët.

85. Ne udhëzuam edhe Zekerijan, Jahjain, Isain, Iljazin - të gjithë këta kanë qenë nga njerëzit e mirë.

86. Po ashtu, udhëzuam edhe Ismailin, Eljesain, Junusin dhe Lutin - secilin prej tyre e ngritëm mbi të gjithë njerëzit.

87. Ne zgjodhëm dhe udhëzuam në rrugë të drejtë edhe disa nga paraardhësit, pasardhësit dhe vëllezërit e tyre.

88. Ky është udhëzimi i Allahut, të cilin Ai ia jep kujt të dojë nga robërit e Vet. Por, nëse ata adhurojnë zota të tjerë, do t'u humbë çdo gjë nga ajo që kanë bërë.

89. Këta janë ata që u kemi dhënë Librin, Urtësinë dhe Profecinë. E, nëse ata (banorët e Mekës) i mohojnë këto, Ne do t'ia besojmë një populli tjetër që nuk do t'i mohojë.

90. Këta janë ata, të cilët Allahu i ka udhëzuar në rrugën e drejtë, andaj edhe ti (o Muhamed) ndiq rrugën e tyre. Thuaj: "Unë nuk kërkoj nga ju kurrfarë shpërblimi për atë. Ai është vetëm këshillë për të gjithë botët (njerëzit dhe xhindet)".

7:

80-84

80. Kujtoni fjalët e Lutit, i cili i tha popullit të vet: "Përse bëni paturpësi të tilla që askush nuk i ka bërë në botë?"

81. Ju u qaseni meshkujve me epsh - në vend të femrave. Me të vërtetë, ju jeni popull që e teproni me të këqija!"

82. Përgjigjja e popullit të tij ishte: "Dëbojini ata nga vendbanimi juaj! Ata janë njerëz që duan të mbahen të dëlirë."

83. Kështu, Ne e shpëtuam atë me gjithë familje, përveç gruas së tij. Ajo ishte nga ata që mbetën pas (dhe u ndëshkuan).

84. Dhe mbi ta lëshuam rrebesh (gurësh), pra, shiko si përfunduan njerëzit e zvetënuar!

11:

69-90

69. Të dërguarit Tanë, i sollën Ibrahimit lajmin e mirë dhe i thanë: “Paqe mbi ty!” Ai u përgjigj: “Paqja qoftë mbi ju!” Dhe me të shpejtë u solli atyre një viç të pjekur.

70. Kur pa se ata nuk po i zgjasnin duart tek mishi, nuk i pëlqeu dhe ndjeu frikë prej atyre. (Engjëjt) thanë: “Mos u frikëso, Ne jemi dërguar te populli i Lutit”.

71. Gruaja e tij, që rrinte aty, qeshi kur Ne i dhamë lajmin e mirë për Is’hakun e pas Is’hakut - për Jakubin.

72. Ajo tha: “Ah! E mjera unë! A mos vallë, kështu plakë do të lind unë, ndërkohë që edhe burri im është plak! Me të vërtetë, kjo është diçka e jashtëzakonshme!”

73. Ata (engjëjt), thanë: “A mos vallë, po çuditësh me urdhrin e Allahut? Mëshira e Allahut dhe bekimi i Tij qoftë mbi ju - familjen e të Dërguarit. Me të vërtetë, Ai është i Falënderuar dhe i Lavdëruar!”

74. Pasi i kaloi frika Ibrahimit dhe i erdhi lajmi i gëzuar, ai polemizoi me të dërguarit Tanë për popullin e Lutit.

75. Vërtet, Ibrahim i ishte i butë, i dhembshur e vazhdimisht i kthyer (tek Allahu).

76. “O Ibrahim, shmangu prej kësaj! Me të vërtetë, erdhi urdhri nga Zoti yt dhe ata do t’i gjejë dënimi i pashmangshëm.”

77. Kur i erdhën të dërguarit Tanë Lutit, Ai u hidhërua, ndjeu një shtrëngim në shpirtin e tij dhe tha: “Kjo është ditë e rëndë!”

78. Populli i tij, që më parë pat punuar vepra të këqija, u vërsul drejt atij. (Luti) tha: “O populli im, këto janë bijat e mia. Ato për ju janë më të pastra, e frikësojuni Allahut dhe mos më turpëroni para mysafirëve të mi. A nuk ka midis jush një njeri me mend?”

79. Ata thanë: “Ti e di se ne nuk kemi të drejtë për bijat e tua. Në të vërtetë, ti e di se ç’duam ne”.

80. Ai tha: “Sikur unë të kisha fuqi (që t’ju dëboj) ose të mbështetësha në ndonjë krah të fuqishëm!”

81. Thanë (mysafirët): “O Lut! Ne jemi të dërguarit e Zotit tënd. Ata nuk mund të të bëjnë ty asgjë e pra, nisu ti me familjen tënde në orët e vona të natës dhe askush prej jush të mos këqyrë prapa,

përveç gruas sate. Atë do ta godasë ajo që do t'i gjejë edhe ata. Afati i tyre është agimi i ditës. Vallë, a nuk është afër agimi i ditës?!”

82. Kur erdhi urdhri Ynë, Ne e përmbysëm çdo gjë, - ato që ishin lart, i kthyem poshtë dhe mbi ata lëshuam gurë nga balta e pjekur, duke rënë vazhdimisht, si shiu.

83. (Ato ishin gurë) të shënuar (për dënim) te Zoti yt. Dënimi nuk është larg nga keqbërësit.

84. Popullit të Medjenit Ne i dërguam vëllanë e tyre, Shuajbin. Ai tha: “O populli im, adhuroni Allahun! Ju s’keni tjetër zot përveç Tij. Mos bëni hile as gjatë matjes, as në kandar. Unë po shoh se ju gjendeni në begati dhe kam frikë se do t’ju godasë dënimi i një dite, që ju përfshin të gjithëve.

85. O populli im, matni drejt në litër dhe kandar, mos ua hani njerëzve hakun e tyre dhe mos bëni ngatërresa në Tokë!

86. Ajo që ju është lënë nga Allahu, është më e mirë për ju, nëse jeni besimtarë; e unë nuk jam ruajtësi juaj”.

87. Ata thanë: “O Shuajb, a mos vallë namazi yt urdhëron që ne t’i lëmë ato që i kanë adhuroar të parët tanë ose që të mos bëjmë

me pasurinë tonë çfarë të duam? Qenke njëmend i butë dhe i drejtë ti!”

88. Ai tha: “O populli im, mendoni pak! Nëse unë kam provë të qartë nga Zoti im, i Cili më ka furnizuar me begati të mira nga ana e Vet, a të mos ju udhëzoj në rrugën e drejtë?! Unë nuk dëshiroj të bëj atë, që jua ndaloj juve. Unë dëshiroj vetëm të përmirësoj atë që mundem. Ndërsa suksesi im varet vetëm nga Allahu. Tek Ai mbështetem dhe Atij i drejtohem.

89. O populli im, kundërshtimi ndaj meje le të mos ju çojë kurrsesi që t’ju ndodhë ajo, që i ndodhi popullit të Nuhut ose popullit të Hudit apo popullit të Salihut; mos harroni se edhe populli i Lutit nuk është larg prej jush.

90. Kërkoni falje nga Zoti juaj e kthehuni me pendim tek Ai. Me të vërtetë, Zoti im është Mëshirëplotë dhe gjithë dashuri.”

15:

51-77

51. Tregoju atyre edhe për mysafirët e Ibrahimit!

52. Ata shkuan tek ai dhe i thanë “Paqe!”, por ai tha: “Në të vërtetë, Ne kemi frikë nga ju.”

53. Ata thanë: “Mos u frikëso, se ne po të sjellim një lajm të mirë! Ti do të kesh një djalë të dijsëm”!
54. Ibrahim i tha: “Po ma sillni këtë lajm të mirë, edhe pse më ka goditur pleqëria?! Mbi ç’bazë po ma sillni këtë lajm?”
55. Ata u përgjigjën: “Ne ta japim lajmin e mirë me vërtetësi, prandaj mos u bëj shpresëhumbur!”
56. Ibrahim i tha: “E kush mund ta humbë shpresën nga mëshira e Zotit të vet, përveç atyre që janë të humbur”?!
57. Ai i pyeti: “Cili është qëllimi juaj, o të dërguar?”
58. (Ata) thanë: “Ne jemi dërguar te një popull keqbërës (për ta shkatërruar të gjithin),
59. përveç familjes së Lutit. Ne do t’i shpëtojmë të gjithë ata,
60. përveç gruas së tij; për atë Ne kemi caktuar si dënim që të mbetet pas me të tjerët.”
61. Dhe, kur të dërguarit erdhën te Luti,
62. ai tha: “Unë nuk ju njoh ju!”
63. Ata thanë: “Jo, ne të kemi sjellë atë, në të cilën ata dyshojnë,
64. të kemi sjellë të vërtetën, prandaj të jesh i sigurt se ajo që të themi, do të bëhet.
65. Nisu me familjen tënde në një kohë të natës, shko pas tyre e askush prej jush të mos shikojë prapa, por vazhdoni në drejtimin e urdhëruar!”
66. Dhe Ne ia shpallëm atij atë që do të ngjajë: që i gjithë populli i tij, deri në të mbramin, do të zhdukej në agim.
67. Banorët e qytetit erdhën tek ai gjithë gëzim.
68. Luti u tha: “Këta janë mysafirët e mi, andaj mos më turpëroni!
69. Kijeni frikë Allahun e mos më poshtëroni!”
70. Ata thanë: “A nuk ta kemi ndaluar ne që të presësh mysafirë?”
71. Ai tha: “Ja vajzat e mia! Nëse doni të bëni çka synoni (martohuni me to)”.
72. Betohem për jetën tënde (o Muhamed), se ata ishin vërtet të përhumbur në dehjen e tyre!
73. Ata i kaploi zëri i tmerrshëm (i Xhebrailit) kur lindi Dielli,¹⁶¹
74. dhe Ne e kthyem qytetin përmbys, duke lëshuar mbi ata shi gurësh prej dheut të pjekur.
75. Këto janë njëmend shenja bindëse për ata, që i kuptojnë ato.
76. Qyteti i rrënuar është në rrugë, ku gjendet edhe tani.
77. Kjo është vërtet treguese për besimtarët.

21:

48-75

48. Ne i dhamë Musait dhe Harunit Dalluesin²⁰¹, që është dritë dhe këshillë për të devotshmit,
49. që i frikësohen Zotit të tyre - edhe kur nuk i sheh askush dhe, që i tremben Orës (së Kiametit).
50. Ndërsa ky (Kuran) është Këshillë e bekuar, të cilën Ne e kemi shpallur, prandaj, si mund ta mohoni ju atë?!
51. Në të vërtetë, Ne e udhëzuam Ibrahimin në rrugë të drejtë qysh më parë dhe e njihnim atë (se ishte i aftë për këtë gjë).
52. Kur ai i tha të atit dhe popullit të tij: “Ç’janë këta idhuj, që ju po i adhuroni kaq shumë?”,
53. ata thanë: “Baballarët tanë i adhuronin këta.”
54. (Ibrahimi) tha: “Me të vërtetë, ju dhe baballarët tuaj keni genë në humbje të qartë.”
55. Ata thanë: “A po na sjell të Vërtetën apo je nga ata që tallen?”
56. Ai tha: “Jo, por Zoti juaj është Zoti i qiejve dhe i Tokës. Është Ai që i ka krijuar ato, ndërsa unë jam njëri prej atyre që e dëshmojnë këtë.
57. (Betohem) për Allahun, se do t’i flak idhujt tuaj, posa të largoheni ju!”
58. Dhe i bëri ata copa-copa, përveç idhullit të tyre më të madh, kështu që ata t’i drejtoheshin atij.
59. Disa thanë: “Kush i bëri kështu zotat tanë? Me të vërtetë, ai është keqbërës!”
60. Të tjerët u përgjigjën: “Dëgjuam një djalosh që i përgojonte, quhej Ibrahim.”
61. “Atëherë silleni atë para syve të botës, që ata të dëshmojnë” – thanë ata.
62. Ata e pyetën: “Ti i bërë kështu zotat tanë, o Ibrahim?”
63. Ai tha: “Jo! Këtë e ka bërë ky i madhi i tyre. Pyesni ata, nëse flasin!”
64. Atëherë ata i thirrën mendjes dhe i thanë njëri-tjetrit: “Me të vërtetë, ju vetë jeni keqbërësit.”
65. Pastaj ulën kokat dhe i thanë: “Sigurisht që ti e di, se këta nuk flasin!”
66. Ai u tha: “Mos vallë, ju adhuroni në vend të Allahut gjëra që nuk mund t’ju sjelljn kurrfarë dobie e as dëmi?!
67. Mjerë ju dhe mjerë ata që ju i adhuroni në vend të Allahut! A nuk arsyetoni?!”
68. Ata thirrën: “Digjeni atë dhe ndihmoni zotat tuaj, nëse doni të bëni ndonjë vepër!”

69. Ne thamë: “O zjarr, bëhu i ftohtë dhe shpëtim për Ibrahimin!”
70. Ata deshën ta lëndonin, por Ne i bëmë të dështonin.
71. Ne e shpëtuam atë dhe Lutin (dhe i çuam) në tokën, të cilën e kemi bekuar për njerëzit.
72. Ne i dhuruam atij Is’hakun dhe Jakubin si dhunti dhe të gjithë i bëmë të drejtë.
73. Ne i bëmë ata udhëheqës që udhëzonin sipas urdhrit Tonë dhe i frymëzuam që të bënin vepra të mira, të kryenin faljet dhe të jepnin zeqatin, dhe ata vetëm Ne na adhuruan.
74. Lutit i dhamë urtësi dhe dituri, dhe e shpëtuam prej vendbanimit ku bëheshin vepra të liga. Ata ishin vërtet njerëz të këqij e të mbrapshtë.
75. Lutin e pranuan në mëshirën Tonë. Me të vërtetë, ai është prej të mirëve.

22:

42-46

42. Nëse ata të quajnë ty gënjeshtar, (dije se) para tyre (i) kanë quajtur gënjeshtarë (profetët e vet) edhe populli i Nuhut, fiset Ad e Themud,
43. populli i Ibrahimit, populli i Lutit,
44. dhe banorët e Medjenit. Edhe Musain e përgënjeshtroan; andaj Unë u dhashë afat mohuesve, pastaj i dënova ata. Eh, si ka qenë dënimi Im!
45. Sa e sa qytete i shkatërruam, ngaqë banorët e tyre ishin të këqij dhe tani ato janë kthyer përmbys! Sa e sa puse mbetën të braktisura, sa e sa pallate të larta të shkretuara!
46. Vallë, a nuk kanë udhëtuar ata nëpër botë, që zemrat e tyre të mendojnë dhe veshët të dëgjojnë? Në të vërtetë, atyre nuk u janë verbuar sytë (në këto gjëra), por u janë verbuar zemrat e veta në kraharor.

26:

160-175

160. Populli i Lutit i quante gënjeshtarë të dërguarit.
161. Kujto kur vëllai i tyre - Luti, u tha: “Vallë, a nuk i frikësoheni ju Allahut?”
162. Pa dyshim, unë jam i dërguar i besuar për ju,
163. andaj, frikësojuni Allahut dhe bindmuni mua!
164. Për këtë, unë nuk kërkoj nga ju kurrfarë shpërblimi, mua do të më shpërblejë vetëm Zoti i botëve.
165. Vallë, ju, nga e gjitha bota, iu qaseni meshkujve
166. e i lini mënjanë gratë tuaja, të cilat Zoti juaj i ka krijuar bashkëshorte për ju?! Njëmend, ju jeni popull që kaloni çdo kufi të së keqes.”
167. Ata thanë: “Nëse nuk tërhiqesh nga këto, o Lut, me siguri do të jesh i dëbuar”.
168. Ai tha: “Unë kam vërtet neveri për atë që bëni ju!
169. O Zoti im, më shpëto mua dhe familjen time nga ajo që bëjnë ata!”
170. Dhe Ne e shpëtuam atë dhe familjen e tij - të gjithë,
171. përveç një plake (gruas së Lutit), e cila mbeti me të tjerët.
172. Pastaj, të tjerët i shkatërruam.
173. Mbi ata lëshuam një breshëri gurësh. Eh, sa i keq që ishte ai shi, për ata që janë paralajmëruar!
174. Sigurisht, në këtë ka këshillë, por shumica e tyre nuk janë besimtarë.
175. Në të vërtetë, Zoti yt është i Plotfuqishëm dhe Mëshirëplotë.

27:

54-58

54. Kur Luti i tha popullit të vet: “Përse bëni vepra të mbrapshta e të turpshme, madje në sytë e njëri-tjetrit?”
55. Vallë, a mos ju u qaseni me epsh meshkujve, në vend të femrave? Në të vërtetë, ju jeni popull i paditur”,
56. përgjigjja e vetme e popullit të tij ishte: “Dëbojeni familjen e Lutit prej qytetit tuaj, sepse ata janë njerëz të dëlirë!”
57. Dhe Ne i shpëtuam atë dhe familjen e tij, përveç gruas së tij, së cilës i caktuam që të mbetej me të dënuarit.

58. Dhe mbi ta lëshuam breshëri (prej gurësh)! Eh, sa e tmerrshme që ishte ajo breshëri për ata që ishin paralajmëruar!

29:

24-35

24. Populli i tij [Ibrahimit] nuk kishte tjetër përgjigje, përveçse tha: “Vriteni atë ose digjeni!” Por Allahu e shpëtoi atë nga zjarri. Vërtet, këtu ka shenja të qarta për njerëzit që besojnë.

25. Dhe ai tha: “Ju, në vend të Allahut, keni zgjedhur idhujt, për shkak të dashurisë midis jush në këtë jetë.²³⁹ Por, në Ditën e Kiametit do ta mohoni njëri-tjetrin dhe do ta mallkoni njëritjetrin. Streha juaj do të jetë zjarri dhe nuk do të ketë për ju kurrfarë ndihmësi.”

26. Luti i besoi atij dhe tha: “Unë do të mërgoj te Zoti im; me të vërtetë, Ai është i Plotfuqishmi dhe i Urti.”

27. Dhe Ne i dhuruam atij Is’hakun dhe Jakubin dhe pasardhësve të tij u dhamë Profecinë dhe Librin. Ne i dhamë atij shpërblim në këtë botë, ndërsa në jetën tjetër, me siguri, ai do të jetë prej njerëzve të mirë.

28. Kur Luti i tha popullit të vet: “Vërtet, ju bëni të tilla lapërdhi, që askush para jush nuk ka bërë në botë:

29. bëni marrëdhënie me meshkuj, u zini pusi atyre dhe në tubimet tuaja bëni punët më të ndyra”, populli i tij nuk kishte tjetër përgjigje, përveç se tha: “Na e sill dënimin e Allahut, nëse thua të vërtetën”!

30. Ai tha: “O Zoti im, më ndihmo kundër popullit që bën mbrapshti”!

31. Dhe, pasi të dërguarit Tanë i sollën lajmin e mirë²⁴⁰ Ibrahimit, i thanë: “Ne do t’i zhdukim banorët e këtij vendbanimi, sepse banorët e tij janë vërtet keqbërës”.

32. Ai (Ibrahimi) tha: “Por atje banon edhe Luti!” Ata thanë: “Ne e dimë më mirë kush është atje. Ne do ta shpëtojmë atë dhe familjen e tij, përveç gruas së tij: ajo do të qëndrojë me ata që do të mbesin (për t’u dënuar)”.

33. Kur të dërguarit Tanë (engjëj) shkuan tek Luti, ai u shqetësua dhe u ngushtua (për ata, sepse nuk i mbronte dot). Ata i thanë: “Mos u frikëso dhe mos u brengos! Ne do të të shpëtojmë ty dhe familjen tënde, përveç gruas tënde. Ajo do të mbesë me ata që janë për dënim.

34. Në të vërtetë, Ne do të lëshojmë dënim nga qielli, mbi banorët

e këtij vendbanimi²⁴¹, ngase ata janë të prishur”.

35. Dhe tashmë Ne e kemi lënë atë një shenjë të dukshme për njerëzit që kuptojnë.

37:

133-148

133. Sigurisht, edhe Luti ka qenë njëri prej të dërguarve.

134. Ne e shpëtuam atë dhe tërë familjen e tij,

135. përveç plakës që mbeti prapa me të dënuarit,

136. pastaj i zhdukëm të tjerët.

137. Ju që kaloni pranë rrënojave të tyre në mëngjes

138. dhe natën, a nuk po e mblidhni mendjen?

139. Junusi ka qenë gjithashtu njëri nga të dërguarit.

140. Ai nxitoi drejt një anijeje të mbushur plot e përplot

141. dhe hodhi short (me detarët se kush duhej të hidhej)²⁷² dhe humbi.

142. Pastaj atë e gëlltiti një balenë, se ai kishte bërë diçka të gabuar,

143. dhe, po të mos ishte nga ata që i luten Allahut,

144. me siguri do të mbetej në barkun e saj deri në Ditën e Ringjalljes.

145. Por Ne e hodhëm atë në një breg të shkretë, duke qenë i sëmurë.

146. Dhe bëmë që sipër tij të mbinte një bimë kungulli (për t'i bërë hije).

147. Pastaj e dërguam atë te njëqind mijë e më tepër njerëz,

148. dhe ata i besuan, prandaj u dhamë jetë të këndshme për një kohë.

38:

8-17

8. Pse, vetëm atij i është shpallur Fjala e Allahut ndërmjet nesh?!”

Po, ata dyshojnë në Këshillën Time, sepse ende nuk e kanë provuar dënimin Tim.

9. A mos vallë, ata kanë në dorë thesaret e mëshirës së Zotit tënd, të Plotfuqishmit, Dhuruesit?!
10. Apo i tyre është pushteti i qiejve, i Tokës dhe ç'ka midis tyre?! Atëherë le të ngjiten me litar (në qiell).
11. Grupi i tyre (mekasve) është vetëm një prej ushtrive, të cilat do të shpartallohen.
12. Edhe para tyre ka përgënjeshtuar populli i Nuhut, fisi Ad dhe Faraoni - njeriu i hunjve (ku torturonte njerëzit),
13. por edhe fisi Themud, edhe populli i Lutit, edhe banorët e Ejketit; ata ishin vërtet ushtri të fuqishme.
14. Të gjithë ata i quajtën të dërguarit gënjeshtarë, andaj e merituan dënimin Tim.
15. Kurse këta (mekasit) presin vetëm një britmë (fryrjen e parë të bririt) që nuk do të pushojë²⁷⁴.
16. Ata thonë: “O Zoti ynë, shpejtona pjesën tonë (të dënimit) para Ditës së Llogarisë!”
17. Ti duroje atë që thonë ata dhe kujtoje robin Tonë të fuqishëm, Daudin, që përherë i drejtohej Zotit.

50:

1-14

1. Kâf. Betohe në Kuranin e lavdishëm!
2. Po! Ata çuditën që nga gjiri i tyre u ka ardhur një paralajmërues, kështu që mohuesit thonë: “Kjo gjë është e çuditshme.
3. Vallë, pasi të vdesim e të bëhemi pluhur (do të ringjallemi sërish)? Ai kthim është i largët!”
4. Ne e dimë sa prej tyre i merr toka, tek Ne është Libri që i ruan të gjitha.
5. Mirëpo, ata e mohojnë të Vërtetën kur u vjen, kështu që ata janë në gjendje të turbulluar.
6. A nuk e shohin ata qiellin që qëndron sipër tyre, si e kemi ndërtuar dhe zbukuruar, pa pasur kurrfarë plasaritje në të?
7. Ndërsa Tokën e kemi shtruar dhe në të kemi shpërndarë male të palëvizshme dhe kemi bërë, që nga ajo, të mbijnë gjithfarëlloj bimësh të bukura,
8. si mjet ndriçimi të mendjes dhe përkujtesë për çdo rob që i drejtohet Zotit të vet.
9. Ne lëshojmë nga qielli ujë të bekuar dhe nëpërmjet tij krijojmë kopshte, drithëra që korren
10. dhe palma hurme të larta me tufa frutash njëra mbi tjetrën,
11. si ushqim për robërit Tanë; në këtë mënyrë Ne me shi e

ringjallim tokën e vdekur. E kështu do të jetë edhe ringjallja.

12. Para tyre ka mohuar populli i Nuhut, banorët e Ressit dhe fisi Themud,

13. edhe fisi Ad, Faraoni dhe vëllezërit e Lutit,

14. edhe banorët e Ejkës, edhe populli i Tubbas; të gjithë ata i quajtën gënjeshtarë të dërguarit, prandaj kundër tyre u përmbush dënimi Im.

54:

33-40

33. Edhe populli i Lutit nuk i besoi paralajmërimet.

34. Ne dërguam një stuhi gurësh mbi ta, duke hequr familjen e Lutit, që e shpëtuan në agim,

35. falë mëshirës Sonë. Ja, kështu Ne i shpërblejmë ata që falënderojnë.

36. Në fakt, Luti i paralajmëroi ata për fuqinë e dënimit Tonë, por ata i vunë në dyshim paralajmërimet.

37. Ata i kërkuan t'ua dorëzonte mysafirët e tij. Por Ne ua verbuam sytë (e u thamë): “Shijoni dënimin Tim, tani që e dëgjuat paralajmërimin Tim!”

38. Dhe të nesërmen në mëngjes, ata i goditi dënimi i përhershëm.

39. “Shijoni dënimin Tim, tani që e dëgjuat paralajmërimin Tim!”

40. Vërtet, Ne e kemi bërë Kuranin të lehtë për t'u kuptuar dhe kujtuar, prandaj, a ka ndonjë që të marrë këshillë?!

66:

9-12

9. O Profet! Luftoji të pafetë dhe hipokritët dhe bëhu i ashpër ndaj tyre! Vendbanimi i tyre do të jetë Xhehenemi. Eh, sa i shëmtuar është ai vendbanim!

10. Allahu ka dhënë si shembull për ata që nuk besojnë, gruan e Nuhut dhe gruan e Lutit. Ato ishin të martuara me dy nga robtë Tanë të ndershëm dhe i tradhtuan ata. Prandaj, ata nuk mund t'i mbrojnë aspak nga Allahu (Ditën e Gjykimit) e atyre të dyjave

do t'u thuhet: "Hyni në zjarr, me ata që po hyjnë!"

11. Allahu ka dhënë si shembull për besimtarët gruan e Faraonit, kur ajo tha: "O Zoti im! Ndërtomë një banesë tek Ti, në Xhenet; më shpëto nga Faraoni dhe veprat e tij dhe më shpëto nga populli keqbërës!"

12. Edhe Merjemen, të bijën e Imranit, e cila ruajti virgjërinë e saj; Ne frymë brenda saj nga shpirti Ynë³⁶⁷ (shpirtin e Isait a.s.). Ajo u besoi fjalëve të Zotit të saj dhe librave të Tij e ishte nga të devotshmit!

Ismaili (Ishmael)

2:

125-129

125. Kujtoni kur Ne e bëmë Qabenë vendgrumbullimi dhe sigurie për njerëzit, duke thënë “Bëjeni vendin e Ibrahimit si vendfaljeje!” Ne i urdhëruam Ibrahimin dhe Ismailin: “Pastrojeni Shtëpinë Time (Qabenë) për ata që e vizitojnë, që rrijnë aty për adhurim dhe që falen duke u përkulur dhe përlurur”.

126. Kur Ibrahimimi u lut: “Zoti Im, bëje këtë vend qytet të sigurt dhe furnizojni me prodhime banorët e tij, ata që besojnë në Allahun dhe në jetën tjetër!” - Allahu tha: “Atë që nuk beson, për pak kohë do ta bëj që të kënaqet e pastaj do ta hedh në dënimin e zjarrit.” Eh, sa vendbanim i keq që është ai!

127. Kur Ibrahimimi dhe Ismaili ngritën themelet e Qabes, u lutën: “O Zoti ynë! Pranoje prej nesh (këtë vepër)! Me të vërtetë, Ti je Ai që dëgjon dhe di gjithçka!

128. O Zoti ynë! Na bëj të përlurur ndaj Teje! Bëj që edhe pasardhësit tanë të jenë të përlurur ndaj Teje! Tregona ritet e Haxhit dhe pranoje pendimin tonë, se, pa dyshim, Ti je Pranuesi i pendimit, Mëshirëploti!

129. O Zoti ynë! Dërgo tek ata një të dërguar nga gjiri i tyre, që t’u lexojë shpalljet e Tua, t’ua mësojë Librin dhe Urtësinë (rregullat e fesë) e t’i pastrojë (nga gjynahet)! Vërtet, Ti je i Plotfuqishmi dhe i Urti!”

133-141

133. A ishit ju [hebrenj] të pranishëm kur Jakubit iu afrua vdekja dhe i pyeti të bijtë: “Çfarë do të adhuroni pas meje?” - Ata u përgjigjën: “Ne do të adhurojmë Zotin tënd, që është edhe Zoti i etërve të tu: Ibrahimit, Ismailit dhe Is’hakut, një Zot të vetëm. Ne Atij i nënshtrohemi!”

134. Ata njerëz tashmë kanë kaluar. Ata do të kenë çfarë kanë merituar dhe ju do të keni atë që meritoni e nuk do të pyeteni për veprat e tyre.

135. Ata thonë: “Bëhuni hebrenj ose të krishterë, që të jeni në rrugë të drejtë!” Thua ju: “Në asnjë mënyrë. Ne jemi të fesë së pastër të Ibrahimit, i cili nuk ka qenë idhujtar”.

136. Thoni: “Ne besojmë në Allahun, në atë që na është shpallur

neve (Kuranin), në atë që i është shpallur Ibrahimit, Ismailit, Is'hakut, Jakubit dhe Esbatëve (12 bijve të Jakubit), në atë që i është dhënë Musait e Isait dhe në atë që u është dhënë profetëve nga Zoti i tyre. Ne nuk bëjmë kurrfarë dallimi midis tyre dhe vetëm Allahut i përulemi”.

137. Nëse ata besojnë në atë që besoni edhe ju, atëherë janë në rrugën e drejtë. E, nëse ia kthejnë shpinën asaj, atëherë sigurisht që do të përçahen. Por Allahu të mjafton ty (Muhamed si mbrojtës) kundër atyre. Ai i dëgjon dhe i di të gjitha.

138. Thoni: “Kjo fe është “ngjyra” që na ka dhënë Allahu! S’ka “ngjyrë” më të bukur se ajo që jep Allahu! Ne vetëm Atë adhurojmë!”

139. Thuaj: “A mos doni të haheni me ne për Allahun, kur Ai është Zoti ynë dhe Zoti juaj?! Ne jemi përgjegjës për veprat tona, kurse ju për tuajat. Ne vetëm Atij i përkushtohemi.”

140. A po thoni se Ibrahim, Ismaili, Is'haku, Jakubi dhe Esbatët kanë qenë çifutë (me fe), ose të krishterë? Thuaju: “A e dini më mirë ju apo Allahu? Kush është më keqbërës se ai që fsheh të vërtetën e ardhur prej Allahut? Por Allahu nuk është i pavëmendshëm ndaj veprave që punoni ju”.

141. Ata njerëz tashmë kanë kaluar. Ata do të kenë çfarë kanë merituar dhe ju do të keni atë që meritoni e nuk do të pyeteni për veprat e tyre.

158

158. Kodrinat Safa dhe Merva^a (në Mekë) janë pjesë e Simboleve të Allahut, prandaj ai që viziton Qaben për haxh ose për umre³⁰, s’ka kurrfarë gjynahu nëse sillet mes tyre. Kush bën vepra të

mira vullnetare, ta dijë se Allahu është njëmend Falënderues dhe i Gjithëdijshëm.

^a Two hills adjacent to the Ka_ba between which a pilgrim and visitor should walk up and down in commemoration of what Hagar did in search of water for her baby, Ishmael.

3:

84-92

84. Thuaj (o Muhamed): “Ne besojmë Allahun, atë që na është shpallur neve, atë që i është shpallur Ibrahimit, Ismailit, Is'hakut,

Jakubit, Esbatëve (12 bijve të tij) dhe në atë që i është dhënë Musait, Isait dhe profetëve nga Zoti i tyre. Ne nuk bëjmë asnjë dallim midis tyre dhe Ne vetëm Atij (Allahut) i përulemi.”

85. Kush kërkon tjetër fe përveç Islamit, nuk do t'i pranohet dhe ai në botën tjetër do të jetë i humbur.⁵¹

86. E si t'i udhëzojë Allahu në rrugë të drejtë njerëzit që u bënë mohues, pasi më parë patën besuar e dëshmuar se i Dërguari është i vërtetë dhe u kishin ardhur provat e qarta?! Allahu nuk i udhëzon në rrugë të drejtë ata që janë keqbërës.

87. Mallkimi i Allahut, i engjëjve dhe i mbarë njerëzve është shpërblimi i tyre.

88. Ata do të jenë përherë nën peshën e (dënimit e të mallkimit), vuajtjet nuk do t'u lehtësohen dhe nuk do t'u jepet afat (pushim);

89. përveç atyre që pas kësaj pendohen e përmirësohen, se Allahu është Falës i madh, Mëshirëplotë.

90. Vërtet, atyre që mohojnë pasi patën besuar dhe pastaj e shtojnë mohimin e tyre, nuk do t'u pranohet pendimi (kur janë me shpirtin në grykë). Pikërisht këta janë ata që kanë humbur.

91. Nuk ka dyshim se atyre që e mohojnë besimin dhe vdesin mosbesimtarë, nuk do t'u pranohet asnjë shpërblesë, edhe sikur ajo të ishte sa e tërë toka e mbuluar me ar. Ata i pret një dënim i dhembshëm dhe askush nuk do t'i ndihmojë.

92. Nuk keni për ta arritur përkushtimin e vërtetë, derisa të ndani (lëmoshë) nga ajo (pasuri) që e doni. Çfarëdo që të ndani, Allahu e di mirë atë.

4:

163-169

163. Ne të frymëzuar ty (o Muhamed) me shpallje, ashtu siç frymëzuar me shpallje Nuhun dhe profetët pas tij; siç frymëzuar me shpallje edhe Ibrahimin, Ismailin, Is'hakun, Jakubin dhe bijtë e tij, Isain, Ejupin, Junusin, Harunin, Sulejmanin dhe Dautin, të cilit i dhamë Zeburin.

164. Për disa të dërguar të kemi treguar më parë dhe për disa të tjerë nuk të kemi treguar ty. Sa i takon Musait, Allahu i ka folur atij drejtpërdrejt.

165. (Këta janë) të dërguar që kanë sjellë lajme të mira e kanë paralajmëruar, në mënyrë që njerëzit të mos kenë ndonjë justifikim ndaj Allahut, pas ardhjes së të dërguarve. Se, Allahu, është i

Plotfuqishëm dhe i Gjithëdijshtëm.

166. Por Allahu dëshmon për atë që të ka shpallur ty (o Muhamed), se Ai ta ka shpallur atë me dijeninë e Tij; po ashtu edhe engjëjt dëshmojnë për këtë. Allahu është i mjaftueshëm si dëshmitar.

167. Me të vërtetë, ata që kanë mohuar dhe kanë larguar njerëzit nga rruga e Allahut, ata kanë humbur larg prej udhës së drejtë.

168. Ata që nuk besojnë dhe bëjnë padrejtësi, Allahu nuk i fal, as nuk do t'i udhëzojë në kurrfarë rruge,

169. përveçse drejt rrugës së Xhehenemit, ku do të qëndrojnë përgjithmonë. Dhe kjo për Allahun është e lehtë.

6:

84-90

84. Ne i dhuruam atij Isakun dhe Jakubin. Që të dy këta i udhëzuam në rrugë të drejtë, ashtu siç patëm udhëzuar më parë Nuhun. Ndër pasardhësit e tij Ne udhëzuam Daudin, Sulejmanin, Ejubin, Jusufin, Musain dhe Harunin. Kështu i shpërblejmë punëmirët.

85. Ne udhëzuam edhe Zekerijan, Jahjain, Isain, Iljazin - të gjithë këta kanë qenë nga njerëzit e mirë.

86. Po ashtu, udhëzuam edhe Ismailin, Eljesain, Junusin dhe Lutin - secilin prej tyre e ngritëm mbi të gjithë njerëzit.

87. Ne zgjodhëm dhe udhëzuam në rrugë të drejtë edhe disa nga paraardhësit, pasardhësit dhe vëllezërit e tyre.

88. Ky është udhëzimi i Allahut, të cilin Ai ia jep kujt të dojë nga robërit e Vet. Por, nëse ata adhurojnë zota të tjerë, do t'u humbë çdo gjë nga ajo që kanë bërë.

89. Këta janë ata që u kemi dhënë Librin, Urtësinë dhe Profecinë. E, nëse ata (banorët e Mekës) i mohojnë këto, Ne do t'ia besojmë një populli tjetër që nuk do t'i mohojë.

90. Këta janë ata, të cilët Allahu i ka udhëzuar në rrugën e drejtë, andaj edhe ti (o Muhamed) ndiq rrugën e tyre. Thuaj: "Unë nuk kërkoj nga ju kurrfarë shpërblimi për atë. Ai është vetëm këshillë për të gjithë botët (njerëzit dhe xhindet)".

14:

35-41

35. (Kujtoje) kur Ibrahim i tha: “O Zoti im, bëje të sigurt këtë qytet¹⁵⁵ dhe më ruaj mua dhe pasardhësit e mi nga adhurimi i idhujve!

36. O Zoti im, ata kanë shmangur shumë njerëz (nga rruga e drejtë). Ai që më pason mua, është i fesë sime; ndërsa për atë që më kundërshton mua, Ti, me të vërtetë, je Falës dhe Mëshirëplotë.

37. O Zoti ynë, unë kam vendosur disa nga pasardhësit e mi, në një luginë që nuk mbillet, afër Shtëpisë Tënde të Shenjtë, që të falin namazin. Prandaj, bëj që zemrat e njerëzve të ndiejnë dashamirësi për ata dhe jepu fruta, me qëllim që ata të të falënderojnë.

38. O Zoti ynë, Ti e di vërtet çfarë fshehim e çfarë shfaqim haptazi. Allahut nuk i fshihet asgjë, as në Tokë, as në qiell.

39. Qoftë lavdëruar Allahu, i cili në pleqëri më dhuroi Ismailin dhe Is'hakun! Vërtet, Zoti im i dëgjon lutjet!

40. O Zoti im, bëj që unë dhe pasardhësit e mi të kryejmë përherë namazin! O Zoti ynë, na i prano lutjet!

41. O Zoti ynë, më fal mua, prindërit e mi dhe besimtarët në Ditën, kur do të jepet llogari!”

19:

51-57

51. Trego në Libër edhe për Musain! Njëmend, Ai ishte i përzgjedhur, ishte i dërguar dhe profet.

52. Ne e thirrëm atë nga ana e djathtë e malit Tur, duke e afruar në një bisedë të fshehtë

53. dhe, nga mëshira Jonë, i dhuruam të vëllanë, Harunin, si profet.

54. Trego në Libër për Ismailin! Vërtet, ai ishte i sinqertë në premtimet e veta, ishte i dërguar dhe profet.

55. Ai e urdhëronte popullin e vet që të falte namazin e të jepte zeqatin dhe ishte i mirëpritur te Zoti i vet.

56. Trego në Libër për Idrizin! Ai ishte njeri i së vërtetës dhe profet.

57. Ne e ngritëm atë në vend të lartë.

21:

83-91

83. (Kujtoje) Ejubin, kur iu lut Zotit të vet: “Mua më ka goditur fatkeqësia e Ti je më mëshiruesi i mëshiruesve!”

84. Ne iu përgjigjëm atij, ia larguam mjerimin që kishte dhe ia kthyem familjen të dyfishuar në numër. (Këtë e bëmë) nga mëshira Jonë dhe që të jetë përkujtesë për ata që Na adhurojnë.

85. (Kujto) Ismailin, Idrizin dhe Dhulkiflin! Të gjithë këta kanë qenë të durueshëm.

86. Ne i pranuar ata me mëshirën Tonë. Me të vërtetë, ata ishin ndër të drejtët.

87. (Kujtoje) Dhun-Nunin (Junusin) kur iku i zemëruar e mendoi se Ne nuk do ta dënojmë, andaj thërriti nga errësira: “S’ka zot tjetër, përveç Teje! Qofsh i lavdëruar! Me të vërtetë, unë kam gabuar!”

88. Ne iu përgjigjëm atij dhe e shpëtuan nga brengosja. Kështu, Ne i shpëtojmë besimtarët.

89. (Kujtoje) Zekerijan, kur iu lut Zotit të vet: “O Zoti im, mos më lër vetëm (pa fëmijë), e Ti je trashëgimtari më i mirë.”

90. Ne iu përgjigjëm atij dhe i dhuruam Jahjain, duke ia bërë gruan të aftë (për lindje). Me të vërtetë, ata nxitonin për vepra të mira dhe Na luteshin, me shpresë e frikë dhe ishin të përlur ndaj Nesh.

91. (Kujtoje) atë që ruajti virgjërinë e saj²⁰²! Ne frymë brenda saj nga shpirti Ynë dhe e bëmë atë dhe birin e saj²⁰³ mrekulli për gjithë njerëzit.

38:

45-49

45. Kujto robërit Tanë: Ibrahimin, Is’hakun dhe Jakubin, të fortë (në besim) dhe largpamës.

46. Ne u dhuruam atyre një virtyt të veçantë, që ta kenë gjithmonë në mend botën e ardhshme.

47. Njëmend, ata janë tek Ne, nga njerëzit më të mirë e më të zgjedhur.

48. Kujtoje edhe Ismailin, Eljesain dhe Dhulkiflin. Të gjithë ata kanë qenë nga besimtarët e zgjedhur e të mirë.

49. Ky është një perkujtim.

Vërtet, për njerëzit që ruhen nga gjynahet, ka kthim të mirë (në botën tjetër):

Is'haku (Isaac)

2:

133-141

133. A ishit ju [hebrenj] të pranishëm kur Jakubit iu afrua vdekja dhe i pyeti të bijtë: “Çfarë do të adhuroni pas meje?” - Ata u përgjigjën:

“Ne do të adhurojmë Zotin tënd, që është edhe Zoti i etërve të tu: Ibrahimit, Ismailit dhe Is'hakut, një Zot të vetëm. Ne Atij i nënshtrohemi!”

134. Ata njerëz tashmë kanë kaluar. Ata do të kenë çfarë kanë merituar dhe ju do të keni atë që meritoni e nuk do të pyeteni për veprat e tyre.

135. Ata thonë: “Bëhuni hebrenj ose të krishterë, që të jeni në rrugë të drejtë!” Thuaju: “Në asnjë mënyrë. Ne jemi të fesë së pastër të Ibrahimit, i cili nuk ka qenë idhujtar”.

136. Thoni: “Ne besojmë në Allahun, në atë që na është shpallur neve (Kuranin), në atë që i është shpallur Ibrahimit, Ismailit, Is'hakut, Jakubit dhe Esbatëve (12 bijve të Jakubit), në atë që i është dhënë Musait e Isait dhe në atë që u është dhënë profetëve nga Zoti i tyre. Ne nuk bëjmë kurrfarë dallimi midis tyre dhe vetëm Allahut i përulemi”.

137. Nëse ata besojnë në atë që besoni edhe ju, atëherë janë në rrugën e drejtë. E, nëse ia kthejnë shpinën asaj, atëherë sigurisht që do të përçahen. Por Allahu të mjafton ty (Muhamed si mbrojtës) kundër atyre. Ai i dëgjon dhe i di të gjitha.

138. Thoni: “Kjo fe është “ngjyra” që na ka dhënë Allahu! S'ka “ngjyrë” më të bukur se ajo që jep Allahu! Ne vetëm Atë adhurojmë!”

139. Thuaj: “A mos doni të haheni me ne për Allahun, kur Ai është Zoti ynë dhe Zoti juaj?! Ne jemi përgjegjës për veprat tona, kurse ju për tuajat. Ne vetëm Atij i përkushtohemi.”

140. A po thoni se Ibrahimit, Ismailit, Is'haku, Jakubi dhe Esbatët kanë qenë çifutë (me fe), ose të krishterë? Thuaju: “A e dini më mirë ju apo Allahu? Kush është më keqbërës se ai që fsheh të vërtetën e ardhur prej Allahut? Por Allahu nuk është i pavëmendshëm ndaj veprave që punoni ju”.

141. Ata njerëz tashmë kanë kaluar. Ata do të kenë çfarë kanë merituar dhe ju do të keni atë që meritoni e nuk do të pyeteni për veprat e tyre.

3:

84-92

84. Thuaj (o Muhamed): “Ne besojmë Allahun, atë që na është shpallur neve, atë që i është shpallur Ibrahimit, Ismailit, Is’hakut, Jakubit, Esbatëve (12 bijve të tij) dhe në atë që i është dhënë Musait, Isait dhe profetëve nga Zoti i tyre. Ne nuk bëjmë asnjë dallim midis tyre dhe Ne vetëm Atij (Allahut) i përulemi.”

85. Kush kërkon tjetër fe përveç Islamit, nuk do t’i pranohet dhe ai në botën tjetër do të jetë i humbur.⁵¹

86. E si t’i udhëzojë Allahu në rrugë të drejtë njerëzit që u bënë mohues, pasi më parë patën besuar e dëshmuar se i Dërguari është i vërtetë dhe u kishin ardhur provat e qarta?! Allahu nuk i udhëzon në rrugë të drejtë ata që janë keqbërës.

87. Mallkimi i Allahut, i engjëjve dhe i mbarë njerëzve është shpërblimi i tyre.

88. Ata do të jenë përherë nën peshën e (dënimit e të mallkimit), vuajtjet nuk do t’u lehtësohen dhe nuk do t’u jepet afat (pushim);

89. përveç atyre që pas kësaj pendohen e përmirësohen, se Allahu është Falës i madh, Mëshirëplotë.

90. Vërtet, atyre që mohojnë pasi patën besuar dhe pastaj e shtojnë mohimin e tyre, nuk do t’u pranohet pendimi (kur janë me shpirtin në grykë). Pikërisht këta janë ata që kanë humbur.

91. Nuk ka dyshim se atyre që e mohojnë besimin dhe vdesin mosbesimtarë, nuk do t’u pranohet asnjë shpërblesë, edhe sikur ajo të ishte sa e tërë toka e mbuluar me ar. Ata i pret një dënim i dhembshëm dhe askush nuk do t’i ndihmojë.

92. Nuk keni për ta arritur përkushtimin e vërtetë, derisa të ndani (lëmoshë) nga ajo (pasuri) që e doni. Çfarëdo që të ndani, Allahu e di mirë atë.

4:

163-169

163. Ne të frymëzuar ty (o Muhamed) me shpallje, ashtu siç frymëzuar me shpallje Nuhun dhe profetët pas tij; siç frymëzuar me shpallje edhe Ibrahimin, Ismailin, Is’hakun, Jakubin dhe bijtë e tij, Isain, Ejupin, Junusin, Harunin, Sulejmanin dhe Dautin, të cilit i dhamë Zeburin.

164. Për disa të dërguar të kemi treguar më parë dhe për disa të tjerë nuk të kemi treguar ty. Sa i takon Musait, Allahu i ka folur

atij drejtpërdrejt.

165. (Këta janë) të dërguar që kanë sjellë lajme të mira e kanë paralajmëruar, në mënyrë që njerëzit të mos kenë ndonjë justifikim ndaj Allahut, pas ardhjes së të dërguarve. Se, Allahu, është i Plotfuqishëm dhe i Gjithëdijsëm.

166. Por Allahu dëshmon për atë që të ka shpallur ty (o Muhamed), se Ai ta ka shpallur atë me dijeninë e Tij; po ashtu edhe engjëjt dëshmojnë për këtë. Allahu është i mjaftueshëm si dëshmitar.

167. Me të vërtetë, ata që kanë mohuar dhe kanë larguar njerëzit nga rruga e Allahut, ata kanë humbur larg prej udhës së drejtë.

168. Ata që nuk besojnë dhe bëjnë padrejtësi, Allahu nuk i fal, as nuk do t'i udhëzojë në kurrfarë rruge,

169. përveçse drejt rrugës së Xhehenemit, ku do të qëndrojnë përgjithmonë. Dhe kjo për Allahun është e lehtë.

6:

84-90

84. Ne i dhuruam atij Isakun dhe Jakubin. Që të dy këta i udhëzuam në rrugë të drejtë, ashtu siç patëm udhëzuar më parë Nuhun. Ndër pasardhësit e tij Ne udhëzuam Daudin, Sulejmanin, Ejubin, Jusufin, Musain dhe Harunin. Kështu i shpërblejmë punëmirët.

85. Ne udhëzuam edhe Zekerijan, Jahjain, Isain, Iljazin - të gjithë këta kanë qenë nga njerëzit e mirë.

86. Po ashtu, udhëzuam edhe Ismailin, Eljesain, Junusin dhe Lutin - secilin prej tyre e ngritëm mbi të gjithë njerëzit.

87. Ne zgjodhëm dhe udhëzuam në rrugë të drejtë edhe disa nga paraardhësit, pasardhësit dhe vëllezërit e tyre.

88. Ky është udhëzimi i Allahut, të cilin Ai ia jep kujt të dojë nga robërit e Vet. Por, nëse ata adhurojnë zota të tjerë, do t'u humbë çdo gjë nga ajo që kanë bërë.

89. Këta janë ata që u kemi dhënë Librin, Urtësinë dhe Profecinë. E, nëse ata (banorët e Mekës) i mohojnë këto, Ne do t'ia besojmë një populli tjetër që nuk do t'i mohojë.

90. Këta janë ata, të cilët Allahu i ka udhëzuar në rrugën e drejtë, andaj edhe ti (o Muhamed) ndiq rrugën e tyre. Thuaj: "Unë nuk kërkoj nga ju kurrfarë shpërblimi për atë. Ai është vetëm këshillë për të gjithë botët (njerëzit dhe xhindet)".

11:

69-76

69. Të dërguarit Tanë, i sollën Ibrahimit lajmin e mirë dhe i thanë: “Paqe mbi ty!” Ai u përgjigj: “Paqja qoftë mbi ju!” Dhe me të shpejtë u solli atyre një viç të pjekur.
70. Kur pa se ata nuk po i zgjasnin duart tek mishi, nuk i pëlqeu dhe ndjeu frikë prej atyre. (Engjëjt) thanë: “Mos u frikëso, Ne jemi dërguar te populli i Lutit”.
71. Gruaja e tij, që rrinte aty, qeshi kur Ne i dhamë lajmin e mirë për Is’hakun e pas Is’hakut - për Jakubin.
72. Ajo tha: “Ah! E mjera unë! A mos vallë, kështu plakë do të lind unë, ndërkohë që edhe burri im është plak! Me të vërtetë, kjo është diçka e jashtëzakonshme!”
73. Ata (engjëjt), thanë: “A mos vallë, po çuditësh me urdhrin e Allahut? Mëshira e Allahut dhe bekimi i Tij qoftë mbi ju - familjen e të Dërguarit. Me të vërtetë, Ai është i Falënderuar dhe i Lavdëruar!”
74. Pasi i kaloi frika Ibrahimit dhe i erdhi lajmi i gëzuar, ai polemizoi me të dërguarit Tanë për popullin e Lutit.
75. Vërtet, Ibrahim i ishte i butë, i dhembshur e vazhdimisht i kthyer (tek Allahu).
76. “O Ibrahim, shmangu prej kësaj! Me të vërtetë, erdhi urdhri nga Zoti yt dhe ata do t’i gjejë dënimi i pashmangshëm.”

12:

3-6

3. Ne të tregojmë ty (Muhamed) historinë më të bukur¹⁴⁴ përmes shpalljes së këtij Kurani, ndonëse ti, me të vërtetë, nuk ke qenë në dijeni më parë.
4. Kur Jusufi i tha babait të vet: “O babai im! Unë pashë në ëndërr njëmbëdhjetë yje, Diellin dhe Hënën! I pashë të më përulëshin në sexhde”,
5. ai i tha: “O biri im! Mos ua trego ëndrrën tënde vëllezërve të tu, që të mos kurdisin ndonjë gjë kundër teje, sepse, vërtet, djalli është armik i hapët i njeriut.
6. Dhe kështu, Zoti yt të ka zgjedhur ty dhe të mëson shpjegimin e ëndrrave dhe e plotëson dhuntinë e Vet ndaj teje dhe familjes së Jakubit, ashtu siç e ka plotësuar më parë ndaj të parëve tu, Ibrahimit dhe Is’hakut. Pa dyshim, Zoti yt është i Urtë dhe i Gjithëdijshëm”.

37-42

37. Jusufi tha: “Sa herë që t’ju vijë ndonjë ushqim (në ëndërr) si risk për ju, unë do t’ju lajmëroj se çfarë kuptimi ka, para se të bëhet realitet. Kjo është prej diturive që m’i ka mësuar Zoti im.

Unë e kam flakur fenë e njerëzve që nuk besojnë Allahun e që mohojnë jetën tjetër.

38. Unë besoj fenë e të parëve të mi - Ibrahimit, Is’hakut dhe Jakubit. Ne, kurrë nuk mund t’i shoqërojmë Allahut ndonjë gjë (në adhurim). Kjo është dhuntia e Allahut ndaj nesh dhe njerëzve të tjerë, ndonëse shumica e njerëzve nuk janë mirënjohës.

39. O shokët e mi të burgut! A janë më mirë një mori zotash të ndryshëm apo Allahu, i Vetmi, Ngadhënjimtari?

40. Ata që ju i adhuronin në vend të Allahut, janë vetëm emra, të cilët i keni vënë ju dhe të parët tuaj, pa pasur prej Tij asnjë argument. Vendimi i përket vetëm Allahut: Ai ka urdhëruar që të adhuronin vetëm Atë. Kjo është e vetmja fe e vërtetë, por shumica e njerëzve nuk e di.

41. O shokët e mi të burgut! Njëri prej jush do t’i shërbejë verë pronarit të vet, kurse tjetri do të kryqëzohet, e shpendët do të hanë prej kokës së tij. Kështu është caktuar kjo gjë për të cilën pyetët ju!”

42. Jusufi i tha njërit prej këtyre të dyve, për të cilin e dinte se do të shpëtonte: “Përmendëm mua te pronari yt!” Por djalli bëri që ai të harronte ta përmendte te pronari i vet dhe kështu, Jusufi mbeti edhe disa vjet në burg.

14:

35-41

35. (Kujtoje) kur Ibrahimit tha: “O Zoti im, bëje të sigurt këtë qytet¹⁵⁵ dhe më ruaj mua dhe pasardhësit e mi nga adhurimi i idhujve!

36. O Zoti im, ata kanë shmangur shumë njerëz (nga rruga e drejtë). Ai që më pason mua, është i fesë sime; ndërsa për atë që më kundërshton mua, Ti, me të vërtetë, je Falës dhe Mëshirëplotë.

37. O Zoti ynë, unë kam vendosur disa nga pasardhësit e mi, në një luginë që nuk mbillet, afër Shtëpisë Tënde të Shenjtë, që të falin namazin. Prandaj, bëj që zemrat e njerëzve të ndiejnë dashamirësi për ata dhe jepu fruta, me qëllim që ata të të falënderojnë.

38. O Zoti ynë, Ti e di vërtet çfarë fshehim e çfarë shfaqim haptazi. Allahut nuk i fshihet asgjë, as në Tokë, as në qiell.
39. Qoftë lavdëruar Allahu, i cili në pleqëri më dhuroi Ismailin dhe Is'hakun! Vërtet, Zoti im i dëgjon lutjet!
40. O Zoti im, bëj që unë dhe pasardhësit e mi të kryejmë përherë namazin! O Zoti ynë, na i prano lutjet!
41. O Zoti ynë, më fal mua, prindërit e mi dhe besimtarët në Ditën, kur do të jepet llogari!”

19:

41-50

41. Trego në Libër për Ibrahimin! Ai ishte njeri i së vërtetës dhe profet.
42. Ai i tha të atit: “O babai im, përse adhuron atë që as nuk dëgjon, as nuk sheh e as që mund të të sjellë ndonjë dobi?”
43. O babai im, mua më ka ardhur prej diturisë, çfarë s'të ka ardhur ty; andaj ndiqmë mua dhe unë do të të udhëzoj në rrugën e drejtë!
44. O babai im, mos adhuro djallin, sepse ai është gjithmonë i pabindur ndaj të Gjithëmëshirshmit.
45. O babai im, unë kam frikë se mos të vjen ndonjë dënim nga i Gjithëmëshirshmi e kështu të bëhesh i afërm i djallit”!
46. Ai u përgjigj: “O Ibrahim! Si guxon t'i hedhësh poshtë zotat e mi?! Nëse nuk heq dorë, unë do të të mbys me gurë; andaj, largohu prej meje për një kohë të gjatë”!
47. Ibrahim i tha: “Shpëtimi qoftë mbi ty! Do t'i lutem Zotit tim që të të falë. Me të vërtetë, Ai është i mirë me mua.
48. Po largohem nga ju dhe nga gjithçka që ju adhuronin në vend të Allahut. Do t'i lutem Zotin tim, sepse jam i sigurt se nuk do të jem fatkeq me lutjet që ia bëj Zotit tim.”
49. Dhe, kur u largua nga ata dhe nga idhujt që i adhuronin në vend të Allahut, Ne i dhuruam atij Is'hakun dhe Jakubin dhe që të dy i bëmë profetë.
50. Ne u dhuruam atyre mëshirën Tonë dhe bëmë që ata të lavdërohen e të përmenden me nder.

21:

48-75

48. Ne i dhamë Musait dhe Harunit Dalluesin²⁰¹, që është dritë dhe këshillë për të devotshmit,
49. që i frikësohen Zotit të tyre - edhe kur nuk i sheh askush dhe, që i tremben Orës (së Kiametit).
50. Ndërsa ky (Kuran) është Këshillë e bekuar, të cilën Ne e kemi shpallur, prandaj, si mund ta mohoni ju atë?!
51. Në të vërtetë, Ne e udhëzuam Ibrahimin në rrugë të drejtë qysh më parë dhe e njihnim atë (se ishte i aftë për këtë gjë).
52. Kur ai i tha të atit dhe popullit të tij: “Ç’janë këta idhuj, që ju po i adhuroni kaq shumë?”,
53. ata thanë: “Baballarët tanë i adhuronin këta.”
54. (Ibrahimi) tha: “Me të vërtetë, ju dhe baballarët tuaj keni genë në humbje të qartë.”
55. Ata thanë: “A po na sjell të Vërtetën apo je nga ata që tallen?”
56. Ai tha: “Jo, por Zoti juaj është Zoti i qiejve dhe i Tokës. Është Ai që i ka krijuar ato, ndërsa unë jam njëri prej atyre që e dëshmojnë këtë.
57. (Betohem) për Allahun, se do t’i flak idhujt tuaj, posa të largoheni ju!”
58. Dhe i bëri ata copa-copa, përveç idhullit të tyre më të madh, kështu që ata t’i drejtoheshin atij.
59. Disa thanë: “Kush i bëri kështu zotat tanë? Me të vërtetë, ai është keqbërës!”
60. Të tjerët u përgjigjën: “Dëgjuam një djalosh që i përgojonte, quhej Ibrahim.”
61. “Atëherë silleni atë para syve të botës, që ata të dëshmojnë” – thanë ata.
62. Ata e pyetën: “Ti i bërë kështu zotat tanë, o Ibrahim?”
63. Ai tha: “Jo! Këtë e ka bërë ky i madhi i tyre. Pyesni ata, nëse flasin!”
64. Atëherë ata i thirrën mendjes dhe i thanë njëri-tjetrit: “Me të vërtetë, ju vetë jeni keqbërësit.”
65. Pastaj ulën kokat dhe i thanë: “Sigurisht që ti e di, se këta nuk flasin!”
66. Ai u tha: “Mos vallë, ju adhuroni në vend të Allahut gjëra që nuk mund t’ju sjelljn kurrfarë dobie e as dëmi?!
67. Mjerë ju dhe mjerë ata që ju i adhuroni në vend të Allahut! A nuk arsyetoni?!”
68. Ata thirrën: “Digjeni atë dhe ndihmoni zotat tuaj, nëse doni të bëni ndonjë vepër!”

69. Ne thamë: “O zjarr, bëhu i ftohtë dhe shpëtim për Ibrahimin!”
70. Ata deshën ta lëndonin, por Ne i bëmë të dështonin.
71. Ne e shpëtuan atë dhe Lutin (dhe i çuam) në tokën, të cilën e kemi bekuar për njerëzit.
72. Ne i dhuruam atij Is’hakun dhe Jakubin si dhunti dhe të gjithë i bëmë të drejtë.
73. Ne i bëmë ata udhëheqës që udhëzonin sipas urdhrit Tonë dhe i frymëzuam që të bënin vepra të mira, të kryenin faljet dhe të jepnin zeqatin, dhe ata vetëm Ne na adhuruan.
74. Lutit i dhamë urtësi dhe dituri, dhe e shpëtuan prej vendbanimit ku bëheshin vepra të liga. Ata ishin vërtet njerëz të këqij e të mbrapshtë.
75. Lutin e pranuan në mëshirën Tonë. Me të vërtetë, ai është prej të mirëve.

29:

24-27

24. Populli i tij nuk kishte tjetër përgjigje, përveçse tha: “Vriteni atë ose digjeni!” Por Allahu e shpëtoi atë nga zjarri. Vërtet, këtu ka shenja të qarta për njerëzit që besojnë.
25. Dhe ai tha: “Ju, në vend të Allahut, keni zgjedhur idhujt, për shkak të dashurisë midis jush në këtë jetë.²³⁹ Por, në Ditën e Kiametit do ta mohoni njëri-tjetrin dhe do ta mallkoni njëritjetrin. Streha juaj do të jetë zjarri dhe nuk do të ketë për ju kurrfarë ndihmësi.”
26. Luti i besoi atij dhe tha: “Unë do të mërgoj te Zoti im; me të vërtetë, Ai është i Plotfuqishmi dhe i Urti.”
27. Dhe Ne i dhuruam atij Is’hakun dhe Jakubin dhe pasardhësve të tij u dhamë Profecinë dhe Librin. Ne i dhamë atij shpërblim në këtë botë, ndërsa në jetën tjetër, me siguri, ai do të jetë prej njerëzve të mirë.

37:

112-122

112. Ne i dhamë atij [Ibrahimit] lajmin e mirë për (lindjen e) Is’hakut, profet prej njerëzve të mirë.
113. Dhe Ne e bekuam atë dhe Is’hakun, por midis pasardhësve

të tyre, përveç punëmirëve, ka edhe të atillë që e kanë ngarkuar dukshëm veten me gjynahe.

114. Ne i dhamë dhuntinë Tonë Musait dhe Harunit

115. dhe i shpëtuam ata të dy dhe popullin e tyre nga mjerimi i madh.

116. Ne i ndihmuam dhe ata ngadhënjyen.

117. Ne u dhamë atyre Librin e qartë,

118. i udhëzuam në rrugën e drejtë

119. dhe u lamë kujtim të mirë për ta brezave të mëvonshëm.

120. “Paqja qoftë mbi Musain dhe Harunin!”

121. Ja, kështu, Ne i shpërblejmë punëmirët!

122. E pa dyshim, ata të dy janë nga robërit Tanë besimtarë.

38:

45-49

45. Kujto robërit Tanë: Ibrahimin, Is'hakun dhe Jakubin, të fortë (në besim) dhe largpamës.

46. Ne u dhuruam atyre një virtyt të veçantë, që ta kenë gjithmonë në mend botën e ardhshme.

47. Njëmend, ata janë tek Ne, nga njerëzit më të mirë e më të zgjedhur.

48. Kujtoje edhe Ismailin, Eljesain dhe Dhulkiflin. Të gjithë ata kanë qenë nga besimtarët e zgjedhur e të mirë.

49. Ky është një përkujtim.

Vërtet, për njerëzit që ruhen nga gjynahet, ka kthim të mirë (në botën tjetër):

Jakubi (Jacob)

2:

130-141

130. Fesë së Ibrahimit i shmanget vetëm ai që e nënçmon vetveten. Ne e zgjodhëm atë në këtë botë, kurse në botën tjetër ai do të jetë ndër të mirët.

131. Kur Zoti i tij i tha: “Përulu!” - ai u përgjigj: “Iu përula Zotit të gjithësisë!”

132. Ibrahimit ua dha këtë porosi fëmijëve të tij; po ashtu edhe Jakubi: “O bijtë e mi! Pa dyshim, Allahu ka zgjedhur për ju fenë e vërtetë, prandaj mos vdisni ndryshe veçse duke qenë myslimanë të nënshtruar ndaj Atij!”

133. A ishit ju të pranishëm kur Jakubit iu afrua vdekja dhe i pyeti të bijtë: “Çfarë do të adhuroni pas meje?” - Ata u përgjigjën: “Ne do të adhurojmë Zotin tënd, që është edhe Zoti i etërve të tu: Ibrahimit, Ismailit dhe Is’hakut, një Zot të vetëm. Ne Atij i nënshtrohemi!”

134. Ata njerëz tashmë kanë kaluar. Ata do të kenë çfarë kanë merituar dhe ju do të keni atë që meritoni e nuk do të pyeteni për veprat e tyre.

135. Ata thonë: “Bëhuni hebrenj ose të krishterë, që të jeni në rrugë të drejtë!” Thua ju: “Në asnjë mënyrë. Ne jemi të fesë së pastër të Ibrahimit, i cili nuk ka qenë idhujtar”.

136. Thoni: “Ne besojmë në Allahun, në atë që na është shpallur neve (Kuranin), në atë që i është shpallur Ibrahimit, Ismailit, Is’hakut, Jakubit dhe Esbatëve (12 bijve të Jakubit), në atë që i është dhënë Musait e Isait dhe në atë që u është dhënë profetëve nga Zoti i tyre. Ne nuk bëjmë kurrfarë dallimi midis tyre dhe vetëm Allahut i përulemi”.

137. Nëse ata besojnë në atë që besoni edhe ju, atëherë janë në rrugën e drejtë. E, nëse ia kthejnë shpinën asaj, atëherë sigurisht që do të përçahen. Por Allahu të mjafton ty (Muhamed si mbrojtës) kundër atyre. Ai i dëgjon dhe i di të gjitha.

138. Thoni: “Kjo fe është “ngjyra” që na ka dhënë Allahu! S’ka “ngjyrë” më të bukur se ajo që jep Allahu! Ne vetëm Atë adhurojmë!”

139. Thuaj: “A mos doni të haheni me ne për Allahun, kur Ai është Zoti ynë dhe Zoti juaj?! Ne jemi përgjegjës për veprat tona, kurse ju për tuajat. Ne vetëm Atij i përkushtohemi.”

140. A po thoni se Ibrahim, Ismaili, Is'haku, Jakubi dhe Esbatët kanë qenë çifutë (me fe), ose të krishterë? Thuaju: “A e dini më mirë ju apo Allahu? Kush është më keqbërës se ai që fsheh të vërtetën e ardhur prej Allahut? Por Allahu nuk është i pavëmendshëm ndaj veprave që punoni ju”.

141. Ata njerëz tashmë kanë kaluar. Ata do të kenë çfarë kanë merituar dhe ju do të keni atë që meritoni e nuk do të pyeteni për veprat e tyre.

3:

84-93

84. Thuaj (o Muhamed): “Ne besojmë Allahun, atë që na është shpallur neve, atë që i është shpallur Ibrahim, Ismailit, Is'hakut, Jakubit, Esbatëve (12 bijve të tij) dhe në atë që i është dhënë Musait, Isait dhe profetëve nga Zoti i tyre. Ne nuk bëjmë asnjë dallim midis tyre dhe Ne vetëm Atij (Allahut) i përulemi.”

85. Kush kërkon tjetër fe përveç Islamit, nuk do t'i pranohet dhe ai në botën tjetër do të jetë i humbur.⁵¹

86. E si t'i udhëzojë Allahu në rrugë të drejtë njerëzit që u bënë mohues, pasi më parë patën besuar e dëshmuar se i Dërguari është i vërtetë dhe u kishin ardhur provat e qarta?! Allahu nuk i udhëzon në rrugë të drejtë ata që janë keqbërës.

87. Mallkimi i Allahut, i engjëjve dhe i mbarë njerëzve është shpërblimi i tyre.

88. Ata do të jenë përherë nën peshën e (dënimit e të mallkimit), vuajtjet nuk do t'u lehtësohen dhe nuk do t'u jepet afat (pushim);

89. përveç atyre që pas kësaj pendohen e përmirësohen, se Allahu është Falës i madh, Mëshirëplotë.

90. Vërtet, atyre që mohojnë pasi patën besuar dhe pastaj e shtojnë mohimin e tyre, nuk do t'u pranohet pendimi (kur janë me shpirtin në grykë). Pikërisht këta janë ata që kanë humbur.

91. Nuk ka dyshim se atyre që e mohojnë besimin dhe vdesin mosbesimtarë, nuk do t'u pranohet asnjë shpërblesë, edhe sikur ajo të ishte sa e tërë toka e mbuluar me ar. Ata i pret një dënim i dhembshëm dhe askush nuk do t'i ndihmojë.

92. Nuk keni për ta arritur përkushtimin e vërtetë, derisa të ndani (lëmshë) nga ajo (pasuri) që e doni. Çfarëdo që të ndani, Allahu

e di mirë atë.

93. Të gjitha ushqimet kanë qenë të lejuara për bijtë e Izraelit, përveç asaj që Izraeli ia ndaloi vetes para shpalljes së Teuratit.^a

Thuaj (o Muhamed): “Silleni Teuratin dhe lexojeni atë, nëse thoni të vërtetën!”

^a The commentators explain that Israel/Jacob (Abraham’s grandson) vowed to give up camel flesh and camel milk if he were relieved of his sciatica, and the Jews in Medina argued with Muhammad: ‘You claim to be following the religion of Abraham. If this were so you would not be eating camel meat and drinking its milk, as these are forbidden in Abraham’s religion.’ This verse answers this argument (Razi).

4:

163-169

163. Ne të frymëzuar ty (o Muhamed) me shpallje, ashtu siç frymëzuar me shpallje Nuhun dhe profetët pas tij; siç frymëzuar me shpallje edhe Ibrahimin, Ismailin, Is’hakun, Jakubin dhe bijtë e tij, Isain, Ejupin, Junusin, Harunin, Sulejmanin dhe Dautin, të cilit i dhamë Zeburin.

164. Për disa të dërguar të kemi treguar më parë dhe për disa të tjerë nuk të kemi treguar ty. Sa i takon Musait, Allahu i ka folur atij drejtpërdrejt.

165. (Këta janë) të dërguar që kanë sjellë lajme të mira e kanë paralajmëruar, në mënyrë që njerëzit të mos kenë ndonjë justifikim ndaj Allahut, pas ardhjes së të dërguarve. Se, Allahu, është i Plotfuqishëm dhe i Gjithëdijsëm.

166. Por Allahu dëshmon për atë që të ka shpallur ty (o Muhamed), se Ai ta ka shpallur atë me dijeninë e Tij; po ashtu edhe engjëjt dëshmojnë për këtë. Allahu është i mjaftueshëm si dëshmitar.

167. Me të vërtetë, ata që kanë mohuar dhe kanë larguar njerëzit nga rruga e Allahut, ata kanë humbur larg prej udhës së drejtë.

168. Ata që nuk besojnë dhe bëjnë padrejtësi, Allahu nuk i fal, as nuk do t’i udhëzojë në kurrfarë rruge,

169. përveçse drejt rrugës së Xhehenemit, ku do të qëndrojnë përgjithmonë. Dhe kjo për Allahun është e lehtë.

6:

84-90

84. Ne i dhuruam atij Isakun dhe Jakubin. Që të dy këta i udhëzuar në rrugë të drejtë, ashtu siç patëm udhëzuar më parë

Nuhun. Ndër pasardhësit e tij Ne udhëzuam Daudin, Sulejmanin, Ejubin, Jusufin, Musain dhe Harunin. Kështu i shpërblejmë punëmirët.

85. Ne udhëzuam edhe Zekerijan, Jahjain, Isain, Iljazin - të gjithë këta kanë qenë nga njerëzit e mirë.

86. Po ashtu, udhëzuam edhe Ismailin, Eljesain, Junusin dhe Lutin - secilin prej tyre e ngritëm mbi të gjithë njerëzit.

87. Ne zgjodhëm dhe udhëzuam në rrugë të drejtë edhe disa nga paraardhësit, pasardhësit dhe vëllezërit e tyre.

88. Ky është udhëzimi i Allahut, të cilin Ai ia jep kujt të dojë nga robërit e Vet. Por, nëse ata adhurojnë zota të tjerë, do t'u humbë çdo gjë nga ajo që kanë bërë.

89. Këta janë ata që u kemi dhënë Librin, Urtësinë dhe Profecinë. E, nëse ata (banorët e Mekës) i mohojnë këto, Ne do t'ia besojmë një populli tjetër që nuk do t'i mohojë.

90. Këta janë ata, të cilët Allahu i ka udhëzuar në rrugën e drejtë, andaj edhe ti (o Muhamed) ndiq rrugën e tyre. Thuaj: “Unë nuk kërkoj nga ju kurrfarë shpërblimi për atë. Ai është vetëm këshillë për të gjithë botët (njerëzit dhe xhindet)”.

11:

69-76

69. Të dërguarit Tanë, i sollën Ibrahimit lajmin e mirë dhe i thanë: “Paqe mbi ty!” Ai u përgjigj: “Paqja qoftë mbi ju!” Dhe me të shpejtë u solli atyre një viç të pjekur.

70. Kur pa se ata nuk po i zgjasnin duart tek mishi, nuk i pëlqeu dhe ndjeu frikë prej atyre. (Engjëjt) thanë: “Mos u frikëso, Ne jemi dërguar te populli i Lutit”.

71. Gruaja e tij, që rrinte aty, qeshi kur Ne i dhamë lajmin e mirë për Is'hakun e pas Is'hakut - për Jakubin.

72. Ajo tha: “Ah! E mjera unë! A mos vallë, kështu plakë do të lind unë, ndërkohë që edhe burri im është plak! Me të vërtetë, kjo është diçka e jashtëzakonshme!”

73. Ata (engjëjt), thanë: “A mos vallë, po çuditësh me urdhrin e Allahut? Mëshira e Allahut dhe bekimi i Tij qoftë mbi ju - familjen e të Dërguarit. Me të vërtetë, Ai është i Falënderuar dhe i Lavdëruar!”

74. Pasi i kaloi frika Ibrahimit dhe i erdhi lajmi i gëzuar, ai polemizoi me të dërguarit Tanë për popullin e Lutit.

75. Vërtet, Ibrahim i ishte i butë, i dhembshur e vazhdimisht i kthyer (tek Allahu).

76. “O Ibrahim, shmangu prej kësaj! Me të vërtetë, erdhi urdhri nga Zoti yt dhe ata do t’i gjejë dënimi i pashmangshëm.”

12:

3-6

3. Ne të tregojmë ty (Muhamed) historinë më të bukur¹⁴⁴ përmes shpalljes së këtij Kurani, ndonëse ti, me të vërtetë, nuk ke qenë në dijeni më parë.

4. Kur Jusufi i tha babait të vet: “O babai im! Unë pashë në ëndërr njëmbëdhjetë yje, Diellin dhe Hënën! I pashë të më përulëshin në sexhde”,

5. ai i tha: “O biri im! Mos ua trego ëndrrën tënde vëllezërve të tu, që të mos kurdisin ndonjë gjë kundër teje, sepse, vërtet, djalli është armik i hapët i njeriut.

6. Dhe kështu, Zoti yt të ka zgjedhur ty dhe të mëson shpjegimin e ëndrrave dhe e plotëson dhuntinë e Vet ndaj teje dhe familjes së Jakubit, ashtu siç e ka plotësuar më parë ndaj të parëve tu, Ibrahimit dhe Is’hakut. Pa dyshim, Zoti yt është i Urtë dhe i Gjithëdijshëm”.

37-42

37. Jusufi tha: “Sa herë që t’ju vijë ndonjë ushqim (në ëndërr) si risk për ju, unë do t’ju lajmëroj se çfarë kuptimi ka, para se të bëhet realitet. Kjo është prej diturive që m’i ka mësuar Zoti im.

Unë e kam flakur fenë e njerëzve që nuk besojnë Allahun e që mohojnë jetën tjetër.

38. Unë besoj fenë e të parëve të mi - Ibrahimit, Is’hakut dhe Jakubit. Ne, kurrë nuk mund t’i shoqërojmë Allahut ndonjë gjë (në adhurim). Kjo është dhuntia e Allahut ndaj nesh dhe njerëzve të tjerë, ndonëse shumica e njerëzve nuk janë mirënjohës.

39. O shokët e mi të burgut! A janë më mirë një mori zotash të ndryshëm apo Allahu, i Vetmi, Ngadhënjimtari?

40. Ata që ju i adhuronin në vend të Allahut, janë vetëm emra, të cilët i keni vënë ju dhe të parët tuaj, pa pasur prej Tij asnjë argument. Vendimi i përket vetëm Allahut: Ai ka urdhëruar që të adhuronin vetëm Atë. Kjo është e vetmja fe e vërtetë, por shumica e njerëzve nuk e di.

41. O shokët e mi të burgut! Njëri prej jush do t’i shërbejë verë pronarit të vet, kurse tjetri do të kryqëzohet, e shpendët do të

hanë prej kokës së tij. Kështu është caktuar kjo gjë për të cilën pyetët ju!”

42. Jusufi i tha njërit prej këtyre të dyve, për të cilin e dinte se do të shpëtonte: “Përmendëm mua te pronari yt!” Por djalli bëri që ai të harronte ta përmendte te pronari i vet dhe kështu, Jusufi mbeti edhe disa vjet në burg.

63-68

63. Kur u kthyen te babai i tyre, ata thanë: “O ati ynë! Nuk do të na japin më ushqim. Prandaj dërgoje me ne vëllain tonë, që të mund të marrim ushqim; të sigurojmë se ne do ta ruajmë atë!”

64. Ai u tha: “A mos vallë t’jua besoj juve, ashtu siç jua pata besuar më parë vëllanë e tij? Allahu është Ruajtësi më i mirë dhe Ai është më i mëshirshmi i mëshiruesve”!

65. Kur i çelën barrët e tyre dhe gjetën të hollat e tyre, që ua kishin kthyer, ata thanë: “O ati ynë! Ç’duam më tepër? Këto janë gjërat tona; na janë kthyer. Ne do ta furnizojmë familjen tonë, do ta ruajmë vëllain tonë dhe do ta shtojmë një barrë deveje (ushqim), e kjo është barrë e lehtë.”

66. Ai tha: “Unë kurrsesi nuk do ta dërgoj me ju, derisa të betoheni në Allahun, se do të ma ktheni, me përjashtim të rastit kur ju rrezikon ndonjë e keqe e madhe (të gjithëve).” Kur ata u betuan, ai u tha: “Allahu është dorëzënës për atë që flasim ne.

67. O djemtë e mi, mos hyni nga e njëjta portë (e qytetit), por nga porta të ndryshme. Unë nuk mund të largoj prej jush asgjë nga (ajo që ju ka caktuar) Allahu! Se pushteti i përket vetëm

Allahut. Tek Ai mbështetem unë dhe tek Ai le të mbështeten ata që dëshirojnë të jenë të mbështetur (tek Allahu)”!

68. Kur ata hynë (në qytet), ashtu siç i urdhëroi babai i tyre, dëshira e Jakubit u përmbush, por kjo nuk i ndihmoi aspak para caktimit të Allahut. Ai (Jakubi), në të vërtetë, ka qenë dijetar i madh, sepse Ne e kemi mësuar, por shumica e njerëzve nuk e di.

94-101

94. Kur karvani u largua nga vendi (Egjipti), babai i tyre tha: “Unë, me të vërtetë, po ndiej erën e Jusufit, ndonëse ju mund të më quani matuf”.

95. Ata thanë: “Për Allahun, me të vërtetë, ti edhe tani qëndron në gabimin e mëparshëm”.

96. Kur erdhi sjellësi i lajmit të mirë dhe ia vuri këmbishën në

fytyrë, atij iu kthye shikimi. Ai tha: “A nuk ju kam thënë se unë di nga Allahu atë që ju nuk e dini”.

97. Ata thanë: “O babai ynë, kërko falje për ne e për gabimet tona! Ne paskemi qenë vërtet gjynahqarë”.

98. Ai u përgjigj: “Do ta lus Zotin tim që t’ju falë. Pa dyshim që Ai është Falësi dhe Mëshirëploti”.

99. Kur ata hynë te Jusufi, ai i afroi pranë prindërit e vet dhe tha: “Hyni në Egjipt! Me lejen e Allahut, ju do të jeni të sigurt prej çdo të keqeje”.

100. Ai i ngriti prindërit e vet në fron dhe ata të gjithë iu përlulën atij. Ai tha: “O babai im, ky është shpjegimi i ëndrrës sime të dikurshme. Zoti im e përmbushi atë. Mua më bëri mirësi, kur më nxori nga burgu, kurse juve ju solli nga shkretëtira, pasi djalli pati futur ngatërresë midis meje dhe vëllezërve të mi. Vërtet, Zoti im është i Butë me kë të dojë; Ai është i Gjithëdijshmi dhe i Urti!

101. O Zoti im! Ti më ke dhënë pushtet dhe më ke mësuar shpjegimin e ëndrrave! O Krijues i qiejve dhe i Tokës, Ti je Mbrotësi im edhe në këtë botë, edhe në botën tjetër! Bëj që të vdes si mysliman dhe më shoqëro me punëmirët (në botën tjetër)!”

19:

2-9

2. Ky është rrëfim për mëshirën e Zotit tënd ndaj robit të Tij - Zekerijas.

3. Kur ai e thirri Zotin e vet me lutje të fshehtë

4. (duke thënë): “O Zoti im! Eshtrat tashmë më janë dobësuar, koka më ndriçon nga thinjat dhe asnjëherë nuk kam mbetur i zhgënjyer nga lutja ime për Ty, o Zoti im!

5. Unë u frikësohem (sjelljeve të) të afërmeve të mi pas meje¹⁸⁴, ndërsa bashkëshortja ime është beronjë; andaj, më dhuro nga ana Jote një pasardhës,

6. që të më trashëgojë mua dhe familjen e Jakubit. O Zoti im, bëje atë të pëlqyeshëm (për Ty)!”

7. “O Zekerija, Ne po të japim lajmin e mirë për një djalë që do të quhet Jahja. Askujt nuk ia kemi dhënë këtë emër më parë”.

8. Ai tha: “O Zoti im, si mund të kem unë djalë, kur bashkëshortja ime është beronjë dhe unë kam arritur pleqërinë e thellë?!”

9. I tha: “Ashtu ka thënë Zoti yt. Kjo për mua është lehtë. Unë të kam krijuar edhe ty më parë, ndërkohë që nuk ekzistojë”.

41-50

41. Trego në Libër për Ibrahimin! Ai ishte njeri i së vërtetës dhe profet.

42. Ai i tha të atit: “O babai im, përse adhuron atë që as nuk dëgjon, as nuk sheh e as që mund të të sjellë ndonjë dobi?”

43. O babai im, mua më ka ardhur prej diturisë, çfarë s’të ka ardhur ty; andaj ndiqmë mua dhe unë do të të udhëzoj në rrugën e drejtë!

44. O babai im, mos adhuro djallin, sepse ai është gjithmonë i pabindur ndaj të Gjithëmëshirshmit.

45. O babai im, unë kam frikë se mos të vjen ndonjë dënim nga i Gjithëmëshirshmi e kështu të bëhesh i afërm i djallit”!

46. Ai u përgjigj: “O Ibrahim! Si guxon t’i hedhësh poshtë zotat e mi?! Nëse nuk heq dorë, unë do të të mbys me gurë; andaj, largohu prej meje për një kohë të gjatë”!

47. Ibrahim i tha: “Shpëtimi qoftë mbi ty! Do t’i lutem Zotit tim që të të falë. Me të vërtetë, Ai është i mirë me mua.

48. Po largohem nga ju dhe nga gjithçka që ju adhuronin në vend të Allahut. Do t’i lutem Zotin tim, sepse jam i sigurt se nuk do të jem fatkeq me lutjet që ia bëj Zotit tim.”

49. Dhe, kur u largua nga ata dhe nga idhujt që i adhuronin në vend të Allahut, Ne i dhuruam atij Is’hakun dhe Jakubin dhe që të dy i bëmë profetë.

50. Ne u dhuruam atyre mëshirën Tonë dhe bëmë që ata të lavdërohen e të përmenden me nder.

21:

48-75

48. Ne i dhamë Musait dhe Harunit Dalluesin²⁰¹, që është dritë dhe këshillë për të devotshmit,

49. që i frikësohen Zotit të tyre - edhe kur nuk i sheh askush dhe, që i tremben Orës (së Kiametit).

50. Ndërsa ky (Kuran) është Këshillë e bekuar, të cilën Ne e kemi shpallur, prandaj, si mund ta mohoni ju atë?!

51. Në të vërtetë, Ne e udhëzuam Ibrahimin në rrugë të drejtë qysh më parë dhe e njihnim atë (se ishte i aftë për këtë gjë).
52. Kur ai i tha të atit dhe popullit të tij: “Ç’janë këta idhuj, që ju po i adhuroni kaq shumë?”,
53. ata thanë: “Baballarët tanë i adhuroni këta.”
54. (Ibrahimi) tha: “Me të vërtetë, ju dhe baballarët tuaj keni qenë në humbje të qartë.”
55. Ata thanë: “A po na sjell të Vërtetën apo je nga ata që tallen?”
56. Ai tha: “Jo, por Zoti juaj është Zoti i qiejve dhe i Tokës. Është Ai që i ka krijuar ato, ndërsa unë jam njëri prej atyre që e dëshmojnë këtë.
57. (Betohem) për Allahun, se do t’i flak idhujt tuaj, posa të largoheni ju!”
58. Dhe i bëri ata copa-copa, përveç idhullit të tyre më të madh, kështu që ata t’i drejtoheshin atij.
59. Disa thanë: “Kush i bëri kështu zotat tanë? Me të vërtetë, ai është keqbërës!”
60. Të tjerët u përgjigjën: “Dëgjuam një djalosh që i përgojonte, quhej Ibrahim.”
61. “Atëherë silleni atë para syve të botës, që ata të dëshmojnë” – thanë ata.
62. Ata e pyetën: “Ti i bërë kështu zotat tanë, o Ibrahim?”
63. Ai tha: “Jo! Këtë e ka bërë ky i madhi i tyre. Pyesni ata, nëse flasin!”
64. Atëherë ata i thirrën mendjes dhe i thanë njëri-tjetrit: “Me të vërtetë, ju vetë jeni keqbërësit.”
65. Pastaj ulën kokat dhe i thanë: “Sigurisht që ti e di, se këta nuk flasin!”
66. Ai u tha: “Mos vallë, ju adhuroni në vend të Allahut gjëra që nuk mund t’ju sjelljn kurrfarë dobie e as dëmi?!
67. Mjerë ju dhe mjerë ata që ju i adhuroni në vend të Allahut! A nuk arsyetoni?!”
68. Ata thirrën: “Digjeni atë dhe ndihmoni zotat tuaj, nëse doni të bëni ndonjë vepër!”
69. Ne thamë: “O zjarr, bëhu i ftohtë dhe shpëtim për Ibrahimin!”
70. Ata deshën ta lëndonin, por Ne i bëmë të dështonin.
71. Ne e shpëtuan atë dhe Lutin (dhe i çuam) në tokën, të cilën e kemi bekuar për njerëzit.
72. Ne i dhuruam atij Is’hakun dhe Jakubin si dhunti dhe të gjithë i bëmë të drejtë.
73. Ne i bëmë ata udhëheqës që udhëzonin sipas urdhrit Tonë dhe i frymëzuam që të bënin vepra të mira, të kryenin faljet dhe

të jepnin zeqatin, dhe ata vetëm Ne na adhuruan.

74. Lutit i dhamë urtësi dhe dituri, dhe e shpëtua prej vendbanimit ku bëheshin vepra të liga. Ata ishin vërtet njerëz të këqij e të mbrapshtë.

75. Lutin e pranua në mëshirën Tonë. Me të vërtetë, ai është prej të mirëve.

29:

24-27

24. Populli i tij [Ibrahimit] nuk kishte tjetër përgjigje, përveçse tha: “Vriteni atë ose digjeni!” Por Allahu e shpëtoi atë nga zjarri. Vërtet, këtu ka shenja të qarta për njerëzit që besojnë.

25. Dhe ai tha: “Ju, në vend të Allahut, keni zgjedhur idhujt, për shkak të dashurisë midis jush në këtë jetë.²³⁹ Por, në Ditën e Kiametit do ta mohoni njëri-tjetrin dhe do ta mallkoni njëritjetrin. Streha juaj do të jetë zjarri dhe nuk do të ketë për ju kurrfarë ndihmësi.”

26. Luti i besoi atij dhe tha: “Unë do të mërhoj te Zoti im; me të vërtetë, Ai është i Plotfuqishmi dhe i Urti.”

27. Dhe Ne i dhuruam atij Is’hakun dhe Jakubin dhe pasardhësve të tij u dhamë Profecinë dhe Librin. Ne i dhamë atij shpërblim në këtë botë, ndërsa në jetën tjetër, me siguri, ai do të jetë prej njerëzve të mirë.

38:

45-49

45. Kujto robërit Tanë: Ibrahimin, Is’hakun dhe Jakubin, të fortë (në besim) dhe largpamës.

46. Ne u dhuruam atyre një virtyt të veçantë, që ta kenë gjithmonë në mend botën e ardhshme.

47. Njëmend, ata janë tek Ne, nga njerëzit më të mirë e më të zgjedhur.

48. Kujtoje edhe Ismailin, Eljesain dhe Dhulkiflin. Të gjithë ata kanë qenë nga besimtarët e zgjedhur e të mirë.

49. Ky është një përkujtim.

Vërtet, për njerëzit që ruhen nga gjynahet, ka kthim të mirë (në botën tjetër):

Jusufi (Joseph)

6:

84-90

84. Ne i dhuruam atij Isakun dhe Jakubin. Që të dy këta i udhëzuam në rrugë të drejtë, ashtu siç patëm udhëzuar më parë Nuhun. Ndër pasardhësit e tij Ne udhëzuam Daudin, Sulejmanin, Ejubin, Jusufin, Musain dhe Harunin. Kështu i shpërblejmë punëmirët.

85. Ne udhëzuam edhe Zekerijan, Jahjain, Isain, Iljazin - të gjithë këta kanë qenë nga njerëzit e mirë.

86. Po ashtu, udhëzuam edhe Ismailin, Eljesain, Junusin dhe Lutin - secilin prej tyre e ngritëm mbi të gjithë njerëzit.

87. Ne zgjodhëm dhe udhëzuam në rrugë të drejtë edhe disa nga paraardhësit, pasardhësit dhe vëllezërit e tyre.

88. Ky është udhëzimi i Allahut, të cilin Ai ia jep kujt të dojë nga robërit e Vet. Por, nëse ata adhurojnë zota të tjerë, do t'u humbë çdo gjë nga ajo që kanë bërë.

89. Këta janë ata që u kemi dhënë Librin, Urtësinë dhe Profecinë. E, nëse ata (banorët e Mekës) i mohojnë këto, Ne do t'ia besojmë një populli tjetër që nuk do t'i mohojë.

90. Këta janë ata, të cilët Allahu i ka udhëzuar në rrugën e drejtë, andaj edhe ti (o Muhamed) ndiq rrugën e tyre. Thuaj: “Unë nuk kërkoj nga ju kurrfarë shpërblimi për atë. Ai është vetëm këshillë për të gjithë botët (njerëzit dhe xhindet)”.

12:

1-111

1. Elif, Lâm, Râ. Këto janë vargjet e Librit të qartë!

2. Ne e zbritëm këtë Kuran në gjuhën arabe, për ta kuptuar ju.

3. Ne të tregojmë ty (Muhamed) historinë më të bukur¹⁴⁴ përmes shpalljes së këtij Kurani, ndonëse ti, me të vërtetë, nuk ke qenë në dijeni më parë.

4. Kur Jusufi i tha babait të vet: “O babai im! Unë pashë në ëndërr njëmbëdhjetë yje, Diellin dhe Hënën! I pashë të më përuleshin në sexhde”,

5. ai i tha: “O biri im! Mos ua trego ëndrrën tënde vëllezërve të tu, që të mos kurdisin ndonjë gjë kundër teje, sepse, vërtet, djalli

është armik i hapët i njeriut.

6. Dhe kështu, Zoti yt të ka zgjedhur ty dhe të mëson shpjegimin e ëndrrave dhe e plotëson dhuntinë e Vet ndaj teje dhe familjes së Jakubit, ashtu siç e ka plotësuar më parë ndaj të parëve tu, Ibrahimit dhe Is'hakut. Pa dyshim, Zoti yt është i Urtë dhe i Gjithëdijshëm”.

7. Për të gjithë ata që pyesin, në historinë e Jusufit dhe të vëllezërve të tij, ka shumë mësim.

8. Vëllezërit e tij thanë: “Jusufi dhe vëllai i tij, janë më të dashur se ne për babanë tonë, ndërkohë që ne jemi një grup i tërë. Babai ynë, me të vërtetë, po gabon.

9. Vriteni Jusufin ose braktiseni në ndonjë vend të largët,¹⁴⁵ se pastaj babai juaj do të kthehet nga ju dhe, pas kësaj, do të bëheni njerëz të mirë”.

10. Njëri prej tyre tha: “Mos e vrisni Jusufin, por hidhni në fund të ndonjë pusi; do ta marrë ndonjë karvan; nëse përnjëmend doni të bëni diçka me atë”.

11. Ata thanë: “O babai ynë! Përse për Jusufin nuk ke besim te ne?! Në të vërtetë, Ne i dëshirojmë çdo të mirë atij.

12. Dërgoje nesër me ne që të argëtohet dhe të luajë. Të sigurojmë se do ta ruajmë.”

13. (Babai) tha: “Unë brengosem po ta merrni dhe kam frikë se mos do ta hajë ujku, ndërkohë që ju s’do ta keni mendjen tek ai.”

14. Ata thanë: “Si do ta hajë ujku, kur ne jemi një grup i fortë! Atëherë, me të vërtetë që ne do të ishim të humbur”.

15. Pasi e morën, vendosën që ta hidhnin në fund të një pusi dhe Ne i shpallëm Jusufit: “Ti do t’i lajmërosh ata për këtë vepër, pa e vënë re ata (që ti je Jusufi).”

16. Dhe në mbrëmje ata shkuan te babai i tyre, duke qarë.

17. Thanë: “O babai ynë, ne shkuam të vrapojmë e Jusufin e lamë te rrobat tona, andaj e hëngri ujku. Por ti nuk na beson, edhe pse themi të vërtetën”.

18. Dhe sollën këmishën e tij të përgjakur, me gjak të rremë. Ai tha: “Nuk është kështu, por ju keni sajuar diçka (tjetër nga sa thoni). Por, durim! Allahut i kërkoj ndihmë kundër asaj që po tregoni ju”.

19. (Ndërkohë në pus) erdhi një karvan. Ata dërguan ujëmbartësin e vet dhe ai lëshoi kovën e tij dhe thirri: “O sa

gëzim! Qenka një djalë!” Ata e fshehën atë si plaçkë tregtie, por Allahu e dinte mirë çfarë bënin ata.

20. Ata e shitën Jusufin me një çmim të ulët, veç disa grosh, pa pasur fare lakmi (për para).

21. Një njeri nga Egjipti që e bleu, i tha gruas së vet: “Bëja të

këndshëm qëndrimin këtu. Ndoshta do të na shërbejë ose do ta birësojmë!” Dhe kështu, Ne e vendosëm Jusufin në atë tokë të bukur dhe i mësuam shpjegimin e ëndrrave. Allahu ka kontroll dhe fuqi të plotë mbi çështjet e Tij, por shumica e njerëzve nuk e dinë.

22. Kur Jusufi arriti moshën e pjekurisë, Ne i dhamë aftësinë e të gjykuarit dhe dituri. Kështu i shpërblejmë Ne punëmirët.

23. Por ajo, në shtëpinë e së cilës gjendej ai, nisi ta joshë në kundërshtim me dëshirën e tij. Ajo ia mbylli të gjitha dyert dhe tha: “Jam e gatshme për ty!” Kurse ai tha: “Allahu më ruajt! Me të vërtetë, Zoti im ka treguar kujdes për mua dhe, pa dyshim, keqbërësit nuk do të shpëtojnë kurrë”.

24. Ajo e dëshiroi atë; por edhe Jusufi do ta kishte dëshiruar atë, sikur të mos kishte parë provën e Zotit të vet. Kështu e larguam nga e keqja dhe vepra e shëmtuar, sepse ai, në të vërtetë, ishte nga robërit Tanë të sinqertë.

25. Që të dy vrapuan nga dera dhe ajo ia shqeu këmishën atij nga mbrapa. Te dera, ata hasën burrin e saj. Ajo tha: “Çfarë dënimi meriton ai që kërkon t’i bëjë të keqe gruas sate, përveç burgosjes apo dënimit të dhembshëm?”

26. (Jusufi) tha: “Ajo provoi të më joshte”. Një i afërt i saj (që u gjend aty), pohoi: “Nëse këmisha e tij është shqyer përpara, atëherë ajo thotë të vërtetën, kurse ai gënjen.

27. Por, nëse këmisha e tij është shqyer prapa, atëherë ajo gënjen, ndërsa ai thotë të vërtetën”.

28. Kur burri i saj pa se këmisha e Jusufit ishte shqyer nga mbrapa, tha: “Patjetër që kjo është një nga dredhitë tuaja (të femrave). Në të vërtetë, dredhitë tuaja janë të mëdha!

29. Ti, o Jusuf, largohu nga kjo! Kurse ti (gruaja ime), kërko falje për këtë gjynah, sepse, në të vërtetë, ti je fajtores”.

30. Disa gra (të parisë) në qytet po thoshin: “Gruaja e Azizit (ministrit) deshë ta joshte shërbëtorin e vet. Asaj i ka rënë vërtet në kokë dashuria për të. Ne besojmë se ajo e ka humbur fare”.

31. Kur dëgjoi për thashethemet e tyre, ajo i thirri ato në gosti, çdonjëres i dha nga një thikë dhe (i) tha (Jusufit): “Dil para tyre!” Kur e panë, gratë u mahnitën nga bukuria e tij, prenë duart dhe thanë: “O Zot, o Zot! Ky nuk është njeri, por qenka një engjëll fisnik!”

32. Ajo tha: “Jo, ky është ai për të cilin ju më qortuat. Jam përpjekur ta josh, por ai është ruajtur nga gjynahu. Por, nëse ai nuk bën atë që e urdhëroj unë, me siguri që do të burgoset dhe do të poshtërohet”.

33. Ai tha: “O Zoti im, më shumë e dua burgun se atë ku më

shtyjnë ato. Nëse Ti nuk e largon prej meje dredhinë e tyre, unë do të prirem drejt atyre dhe do të bëhem nga ata që nuk (i) dinë (ligjet e Tua).”

34. Dhe Zoti e plotësoi lutjen e tij dhe e shmangu nga dredhitë e tyre. Me të vërtetë, Ai dëgjon dhe di çdo gjë.

35. Pastaj u ra ndërmend atyre¹⁴⁶, pasi i panë shenjat (e pafajësisë së Jusufit) që ta burgosin për një kohë (në mënyrë që ngjarja të mos përhapej në popull).

36. Bashkë me Jusufin hynë në burg edhe dy djelmosha. Njëri prej tyre tha: “Unë kam parë (në ëndërr) veten, se si shtrydhja verë”. Tjetri tha: “Unë kam parë në ëndërr, se si mbaja në kokë bukë, të cilën e hanin shpendët. Shpjegona kuptimin e ëndrrave. Ne, me të vërtetë, shohim se ti je njeri i mirë.”

37. Jusufi tha: “Sa herë që t’ju vijë ndonjë ushqim (në ëndërr) si risk për ju, unë do t’ju lajmëroj se çfarë kuptimi ka, para se të bëhet realitet. Kjo është prej diturive që m’i ka mësuar Zoti im.

Unë e kam flakur fenë e njerëzve që nuk besojnë Allahun e që mohojnë jetën tjetër.

38. Unë besoj fenë e të parëve të mi - Ibrahimit, Is’hakut dhe Jakubit. Ne, kurrë nuk mund t’i shoqërojmë Allahut ndonjë gjë (në adhurim). Kjo është dhuntia e Allahut ndaj nesh dhe njerëzve të tjerë, ndonëse shumica e njerëzve nuk janë mirënjohës.

39. O shokët e mi të burgut! A janë më mirë një mori zotash të ndryshëm apo Allahu, i Vetmi, Ngadhënjimtari?

40. Ata që ju i adhuronin në vend të Allahut, janë vetëm emra, të cilët i keni vënë ju dhe të parët tuaj, pa pasur prej Tij asnjë argument. Vendimi i përket vetëm Allahut: Ai ka urdhëruar që të adhuronin vetëm Atë. Kjo është e vetmja fe e vërtetë, por shumica e njerëzve nuk e di.

41. O shokët e mi të burgut! Njëri prej jush do t’i shërbejë verë pronarit të vet, kurse tjetri do të kryqëzohet, e shpendët do të hanë prej kokës së tij. Kështu është caktuar kjo gjë për të cilën pyetët ju!”

42. Jusufi i tha njërit prej këtyre të dyve, për të cilin e dinte se do të shpëtonte: “Përmendëm mua te pronari yt!” Por djalli bëri që ai të harronte ta përmendte te pronari i vet dhe kështu, Jusufi mbeti edhe disa vjet në burg.

43. Dhe tha mbreti: “Kam parë në ëndërr shtatë lopë të majme, të cilat po i hanin shtatë lopë të dobëta dhe kam parë shtatë kallinj të gjelbër e shtatë të tjerë të tharë. O paria ime, më shpjegoni ëndrrën time, nëse dini t’i interpretoni ëndrrat!”

44. Ata thanë: “Këto janë ëndrra të ngatërruara e ne nuk dimë t’i shpjegojmë.”

45. Njërit nga ata dy që shpëtoi (nga burgu), iu kujtua pas një kohe e tha: “Unë do t’ju njoftoj për shpjegimin e kësaj (ëndrre), vetëm më dërgoni (te Jusufi)!”

46. (Shërbëtori) I tha: “O Jusuf, o njeri i drejtë! Na shpjego (ëndrrën) për shtatë lopë të majme, të cilat hahen prej shtatë

lopëve të dobëta dhe për shtatë kallinj të gjelbër e shtatë tjerë të tharë, që të kthehem te njerëzit e ta dinë edhe ata”.

47. (Jusufi) tha: “Do të mbillni shtatë vjet rresht. Prodhimin që do të korrni lëreni në kallinj, përveç një pakice që do t’ju shërbejë për të ngrënë,

48. sepse pastaj do të vijë shtatë vite të thata, të cilat do t’i harxhojnë ato që i keni ruajtur ju, përveç një pakice që mund të kurseni.

49. Pastaj, pas këtyre do të vijë një vit plot shi për njerëzit, vit në të cilin ata do të shtrydhnin (rrush, etj.).”

50. Mbreti tha: “Sillmani atë!” Kur (Jusufit) i erdhi i dërguari, ai i tha: “Kthehu te mbreti yt e pyete: ç’patën ato gra që prenë duart e veta?” Me të vërtetë, Zoti im i di dredhitë e tyre”!

51. Mbreti u tha (grave): “Si qe puna juaj kur deshët ta joshnit Jusufin?”. Ato thanë: “Allahu na ruajt! Ne nuk dimë asgjë të keqe për atë”. Gruaja e Azizit (ministrit) tha: “Tani do të dalë në shesh e vërteta! Unë u përpoqa që ta joshja atë; ai është vërtet njeri i drejtë”.

52. (Jusufi) tha: “(E kërkova këtë hetim) që ta dijë ai¹⁴⁷, se unë nuk e kam tradhtuar gjatë kohës së mungesës së tij. Vërtet, Allahu nuk u jep fund të mirë dredhive të tradhtarëve.

53. Unë nuk e shfajësoj veten, sepse shpirti (i njeriut) është fort i prirur për të keqe, përveç atij që e mëshiron Zoti im. Me të vërtetë, Zoti im është Falës dhe Mëshirë-plotë”.

54. Mbreti tha: “Ma sillni atë, do ta marr pranë vetes.” Pasi bisedoi me të, i tha: “Qysh sot, ti ke pozitë të lartë dhe je i besuar.”

55. (Jusufi) i tha: “Më cakto përgjegjës të depove të vendit, sepse unë jam ruajtës dhe njohës (i mirë i këtyre punëve)”.

56. Dhe kështu, Ne i dhamë Jusufit pozitë në atë vend dhe ai kishte çfarë të dëshironte. Ne e shpërblejmë me mëshirën Tonë, kë të duam dhe, punëmireve nuk ua humbim shpërblimin.

57. Ndërsa shpërblimi i jetës tjetër është më i mirë për ata që besojnë dhe e kanë frikë Allahun.

58. Dhe erdhën vëllezërit e Jusufit e hynë tek ai. Ai i njohu, por ata nuk e njohën.

59. Kur i furnizoi ata me ushqim të nevojshëm, u tha: “Më sillni vëllain tuaj prej babait! A nuk e shihni se unë jua jap masën të plotë dhe jam më i miri mikpritës?”

60. Nëse nuk ma sillni atë, nuk do të ketë më ushqim për ju dhe

mos ejani tek unë”!

61. Ata thanë: “Ne do të përpiqemi disi, që ta sjellim nga baba i tij dhe do ta bëjmë këtë”.

62. Jusufi u tha shërbëtorëve të vet: “Ngarkoni barrët në kafshët e tyre e ua fusni brenda paratë! Ata do t’i gjejnë ato, kur të shkojnë te familja e vet, kështu që do të kthehen përsëri te ne”.

63. Kur u kthyen te babai i tyre, ata thanë: “O ati ynë! Nuk do të na japin më ushqim. Prandaj dërgoje me ne vëllain tonë, që të mund të marrim ushqim; të sigurojmë se ne do ta ruajmë atë!”

64. Ai u tha: “A mos vallë t’jua besoj juve, ashtu siç jua pata besuar më parë vëllanë e tij? Allahu është Ruajtësi më i mirë dhe Ai është më i mëshirshmi i mëshiruesve”!

65. Kur i çelën barrët e tyre dhe gjetën të hollat e tyre, që ua kishin kthyer, ata thanë: “O ati ynë! Ç’duam më tepër? Këto janë gjërat tona; na janë kthyer. Ne do ta furnizojmë familjen tonë, do ta ruajmë vëllain tonë dhe do ta shtojmë një barrë deveje (ushqim), e kjo është barrë e lehtë.”

66. Ai tha: “Unë kurrsesi nuk do ta dërgoj me ju, derisa të betoheni në Allahun, se do të ma ktheni, me përjashtim të rastit kur ju rrezikon ndonjë e keqe e madhe (të gjithëve).” Kur ata u betuan, ai u tha: “Allahu është dorëzënës për atë që flasim ne.

67. O djemtë e mi, mos hyni nga e njëjta portë (e qytetit), por nga porta të ndryshme. Unë nuk mund të largoj prej jush asgjë nga (ajo që ju ka caktuar) Allahu! Se pushteti i përket vetëm

Allahut. Tek Ai mbështetem unë dhe tek Ai le të mbështeten ata që dëshirojnë të jenë të mbështetur (tek Allahu)”!

68. Kur ata hynë (në qytet), ashtu siç i urdhëroi babai i tyre, dëshira e Jakubit u përmbush, por kjo nuk i ndihmoi aspak para caktimit të Allahut. Ai (Jakubi), në të vërtetë, ka qenë dijetar i madh, sepse Ne e kemi mësuar, por shumica e njerëzve nuk e di.

69. Kur dolën para Jusufit, ky e afroi vëllanë e vet (Beniaminin) dhe i tha: “Unë në fakt jam vëllai yt dhe mos u hidhëro për atë që më bënë vëllezërit tanë!”

70. Pasi i furnizoi me ushqimin e nevojshëm, (Jusufi) shtiu një gotë (të çmueshme) në ngarkesën e vëllait të vet e pastaj një lajmëtar thirri: “O karvan, ju jeni vjedhës të vërtetë!”

71. Ata u kthyen drejt tyre (e thanë): “Ç’ju ka humbur”?

72. Thanë: “Po kërkojmë gotën e mbretit. Kush e sjell atë, ka shpërblim një barrë deveje ushqim. Unë për këtë jam dorëzënës”.

73. (Vëllezërit e Jusufit) thanë: “Betohemi për Allahun, ju e dini se ne nuk kemi ardhur të bëjmë turbullira në këtë vend dhe nuk jemi vjedhës”.

74. Ata pyetën: “E cili do të jetë dënimi, nëse ju gënjeni”?

75. (Vëllezërit) thanë: “Dënimi për atë, në barrën e të cilit gjendet

gota, është që të mbahet peng ai vetë. Kështu i dënojmë ne keqbërësit.”

76. Dhe nisi të kontrollojë barrët e tyre para barrës së vëllait të Jusufit. Pastaj nxori gotën nga barra e vëllait të tij. Kështu, Ne e mësua Jusufin, që ta bënte këtë dredhi. Ai, sipas ligjit të mbretit nuk mund ta merrte (për skllav) vëllanë e vet, përveç se me vullnetin e Allahut. Ne e ngremë lart atë që duam, e mbi çdo të ditur është një i Gjithëdijsëm.

77. (Bijtë e Jakubit) thanë: “Nëse ka vjedhur, më parë ka vjedhur edhe vëllai i tij!”¹⁴⁸ Jusufi heshti për këtë dhe nuk shpalli gjë, por

mendoj në vetvete: “Ju jeni në pozitë më të keqe. Allahu është më i dijsëm për ato që thoni ju”.

78. (Bijtë e Jakubit) thanë: “O ministër, ai e ka babanë shumë plak, andaj merr ndonjërin prej nesh në vend të tij! Ne po shohim se ti je bamirës”.

79. (Jusufi) tha: “Allahu na ruajtë, si të marrim atë tjetrin në vend të atij te i cili e kemi gjetur sendin tonë! Atëherë, ne, me të vërtetë, do të ishim të padrejtë!”

80. Meqë e humbën shpresën në të (Jusufin), u shpërndanë dhe u këshilluan fshehurazi. Më i madhi nga ata tha: “A nuk e dini që babai juaj ka marrë prej jush betimin në Allahun. Ju edhe më parë e keni shkelur betimin që bëtë për Jusufin. Nuk do të ndahem prej këtij vendi, derisa të më lejojë babai im ose të më gjykojë Allahu, sepse Ai është Gjykatësi më i mirë.

81. Kthehuni te babai juaj dhe thoni: “O babai ynë, djali yt ka vjedhur. Ne dëshmojmë vetëm për atë që dimë. Ne nuk mund ta parashikonim të panjohurën¹⁴⁹.

82. Pyet banorët e qytetit në të cilin kemi qenë dhe karvanin me të cilin kemi udhëtuar dhe ki besim se ne jemi të drejtë”!

83. Jakubi tha: “Nuk është kështu, por ju keni kurdisur diçka. Unë do të kem durim. Shpresoj se Allahu do të m’i kthejë të gjitha, sepse Ai, në të vërtetë, është i Gjithëdijsëm dhe i Urtë”.

84. U largua prej tyre dhe tha: “O i mjeri unë për Jusufin!” Sytë i ishin zbardhur prej pikëllimit dhe ishte plot zemërim.

85. Ata thanë: “Për Allahun, ti po e përmend Jusufin pa pushim, saqë do të sëmuresh rëndë ose do të vdesësh!”

86. (Jakubi) tha: “Unë dhimbjen time dhe pikëllimin tim ia paraqes vetëm Allahut e nga Allahu di atë që nuk e dini ju”.

87. “O bijtë e mi, shkoni e kërkoni lajme për Jusufin dhe vëllain e tij dhe mos e humbni shpresën në mëshirën e Allahut. Shpresën në mëshirën e Allahut nuk e humb askush, përveç jobesimtarëve”.

88. Kur ata dolën para Jusufit, thanë: “O ministër, ne dhe familjen tonë e ka goditur një fatkeqësi e madhe dhe kemi sjellë pak

gjëra! Sidoqoftë, na e plotëso masën (për ushqimin) tonë dhe na jep lëmoshë, sepse Allahu i shpërblen dhënësit e lëmoshës”.

89. Ai tha: “A nuk e mbani mend çfarë keni bërë me Jusufin dhe vëllanë e tij, kur ishit të paditur?”

90. Ata thanë: “Vallë, ti je vërtet Jusufi?!” Ai u përgjigj: “Po, unë jam Jusufi e ky është vëllai im. Allahu na mëshiroi. Atë që ruhet (nga gjynahet) dhe bëhet i durueshëm, Allahu e shpërblen, se Ai kurrë nuk ia humb shpërblimin punëmirëve”.

91. Ata thanë: “Betohemi për Allahun, vërtet që Allahu të ka ngritur ty mbi ne dhe ne paskemi qenë vërtet të gabuar”.

92. Ai u tha: “Sot s’ka qortim për ju; Allahu do t’ju falë. Ai është më i mëshirshmi i mëshiruesve!

93. Shkoni me këtë këmishë timen dhe vëreni në fytyrën e atit tim e ai do të shohë, dhe m’i sillni tërë familjet tuaja!”

94. Kur karvani u largua nga vendi (Egjipti), babai i tyre tha: “Unë, me të vërtetë, po ndiej erën e Jusufit, ndonëse ju mund të më quani matuf”.

95. Ata thanë: “Për Allahun, me të vërtetë, ti edhe tani qëndron në gabimin e mëparshëm”.

96. Kur erdhi sjellësi i lajmit të mirë dhe ia vuri këmishën në fytyrë, atij iu kthye shikimi. Ai tha: “A nuk ju kam thënë se unë di nga Allahu atë që ju nuk e dini”.

97. Ata thanë: “O babai ynë, kërko falje për ne e për gabimet tona! Ne paskemi qenë vërtet gjynahqarë”.

98. Ai u përgjigj: “Do ta lus Zotin tim që t’ju falë. Pa dyshim që Ai është Falësi dhe Mëshirëploti”.

99. Kur ata hynë te Jusufi, ai i afroi pranë prindërit e vet dhe tha: “Hyni në Egjipt! Me lejen e Allahut, ju do të jeni të sigurt prej çdo të keqeje”.

100. Ai i ngriti prindërit e vet në fron dhe ata të gjithë iu pëkulën atij. Ai tha: “O babai im, ky është shpjegimi i ëndrrës sime të dikurshme. Zoti im e përmbushi atë. Mua më bëri mirësi, kur më nxori nga burgu, kurse juve ju solli nga shkretëtira, pasi djalli pati futur ngatërresë midis meje dhe vëllezërve të mi. Vërtet, Zoti im është i Butë me kë të dojë; Ai është i Gjithëdijshmi dhe i Urti!

101. O Zoti im! Ti më ke dhënë pushtet dhe më ke mësuar shpjegimin e ëndrrave! O Krijues i qiejve dhe i Tokës, Ti je Mbrojtësi im edhe në këtë botë, edhe në botën tjetër! Bëj që të vdes si mysliman dhe më shoqëro me punëmirët (në botën tjetër)!”

102. Këto janë disa nga historitë e fshehta, të cilat Ne po t’i shpallim ty (o Muhamed). Ti nuk ke qenë me ata, kur vendosnin

për punën e tyre dhe kurdisnin dredhira.

103. Shumica e njerëzve, sado që të dëshirosh ti, nuk janë besimtarë.

104. Ti nuk po kërkon prej tyre kurrfarë shpërblimi për këtë. Ai (Kurani) është vetëm këshillë për të gjithë njerëzit.

105. Eh, sa shumë shenja ka në qiej dhe në Tokë, pranë të cilave ata kalojnë pa ua vënë veshin!

106. Shumica e tyre nuk besojnë në Allahun, pa i shoqëruar Atij njëkohësisht (idhuj të rremë) në adhurim.

107. A janë të sigurt ata se nuk do t'i godasë një dënim gjithëpërfshirës nga Allahu apo që nuk do t'u vijë papritmas Ora, ndërkohë që janë të pavetëdijshëm?

108. Thuj: “Kjo është rruga ime: të ftoj drejt Allahut me dituri të plotë, unë dhe çdokush që më pason mua. I përlëvdur qoftë Allahu; unë nuk jam prej idhujtarëve!”

109. Para teje, Ne kemi dërguar vetëm burra nga banorët e qyteteve, të cilët i frymëzuam me shpallje. Vallë! A nuk kanë udhëtuar ata nëpër botë për të parë se si ka qenë fundi i popujve,

që kanë jetuar para tyre? Pa dyshim, bota tjetër është më e mirë për ata që (e) kanë frikë (Allahun). Pra, a nuk kuptoni?

110. Dhe, kur të dërguarit gati e humbën shpresën dhe menduan se do të shpallehin gënjeshtarë, atëherë u arriti ndihma Jonë: Ne shpëtojmë atë që duam dhe dënimi Ynë nuk zbrapset nga populli keqbërës.

111. Në tregimet e atyre (të dërguarve) ka këshilla për ata që janë me mend. Ky (Kuran) nuk është tregim i trilluar, por ai është vërtetues i atyre (librave) që janë shpallur para tij, është shpjegues i çdo gjëje dhe udhërrëfyes e mëshirë për njerëzit besimtarë.

40:

30-34

30. Atëherë, ai që ishte besimtar tha: “O populli im, unë druaj që do t’ju arrijë dënimi si popujve të mëparshëm,

31. ashtu siç ka qenë për popullin e Nuhut, për fiset Ad e Themud dhe për breznitë pas tyre. Allahu nuk synon padrejtësi për robërit e Vet.

32. O populli im, unë i druhem vërtet Ditës, kur do të thërrisni njëri-tjetrin,

33. Ditës kur, nga frika do të ikni prapa, pa pasur askënd që t’ju mbrojë nga dënimi i Allahut. Atë që Allahu e shpie në humbje, nuk mund ta udhëzojë kush.

34. Shumë kohë më parë, juve ju pati ardhur Jusufi me prova të qarta, por ju vazhdimisht dyshonit në atë që ju kishte sjellë ai. E, kur ai vdiq, ju thatë: “Allahu nuk do të nisë më të dërguar pas tij!”

Ja, kështu Allahu e shpie në humbje çdokënd që e kalon kufirin në të këqija dhe dyshon.

Ejubi (Ejupi, Job, Ayyub)

4:

163-169

163. Ne të frymëzuar ty (o Muhamed) me shpallje, ashtu siç frymëzuar me shpallje Nuhun dhe profetët pas tij; siç frymëzuar me shpallje edhe Ibrahimin, Ismailin, Is'hakun, Jakubin dhe bijtë e tij, Isain, Ejupin, Junusin, Harunin, Sulejmanin dhe Dautin, të cilit i dhamë Zeburin.

164. Për disa të dërguar të kemi treguar më parë dhe për disa të tjerë nuk të kemi treguar ty. Sa i takon Musait, Allahu i ka folur atij drejtpërdrejt.

165. (Këta janë) të dërguar që kanë sjellë lajme të mira e kanë paralajmëruar, në mënyrë që njerëzit të mos kenë ndonjë justifikim ndaj Allahut, pas ardhjes së të dërguarve. Se, Allahu, është i Plotfuqishëm dhe i Gjithëdijshtëm.

166. Por Allahu dëshmon për atë që të ka shpallur ty (o Muhamed), se Ai ta ka shpallur atë me dijeninë e Tij; po ashtu edhe engjëjt dëshmojnë për këtë. Allahu është i mjaftueshëm si dëshmitar.

167. Me të vërtetë, ata që kanë mohuar dhe kanë larguar njerëzit nga rruga e Allahut, ata kanë humbur larg prej udhës së drejtë.

168. Ata që nuk besojnë dhe bëjnë padrejtësi, Allahu nuk i fal, as nuk do t'i udhëzojë në kurrfarë rruge,

169. përveçse drejt rrugës së Xhehenemit, ku do të qëndrojnë përgjithmonë. Dhe kjo për Allahun është e lehtë.

6:

84-90

84. Ne i dhuruam atij Isakun dhe Jakubin. Që të dy këta i udhëzuar në rrugë të drejtë, ashtu siç patëm udhëzuar më parë Nuhun. Ndër pasardhësit e tij Ne udhëzuar Daudin, Sulejmanin, Ejubin, Jusufin, Musain dhe Harunin. Kështu i shpërblejmë punëmirët.

85. Ne udhëzuar edhe Zekerijan, Jahjain, Isain, Iljazin - të gjithë këta kanë qenë nga njerëzit e mirë.

86. Po ashtu, udhëzuar edhe Ismailin, Eljesain, Junusin dhe Lutin - secilin prej tyre e ngritëm mbi të gjithë njerëzit.

87. Ne zgjodhëm dhe udhëzuar në rrugë të drejtë edhe disa nga paraardhësit, pasardhësit dhe vëllezërit e tyre.
88. Ky është udhëzimi i Allahut, të cilin Ai ia jep kujt të dojë nga robërit e Vet. Por, nëse ata adhurojnë zota të tjerë, do t'u humbë çdo gjë nga ajo që kanë bërë.
89. Këta janë ata që u kemi dhënë Librin, Urtësinë dhe Profecinë. E, nëse ata (banorët e Mekës) i mohojnë këto, Ne do t'ia besojmë një populli tjetër që nuk do t'i mohojë.
90. Këta janë ata, të cilët Allahu i ka udhëzuar në rrugën e drejtë, andaj edhe ti (o Muhamed) ndiq rrugën e tyre. Thuaj: "Unë nuk kërkoj nga ju kurrfarë shpërblimi për atë. Ai është vetëm këshillë për të gjithë botët (njerëzit dhe xhindet)".

21:

83-91

83. (Kujtoje) Ejubin, kur iu lut Zotit të vet: "Mua më ka goditur fatkeqësia e Ti je më mëshiruesi i mëshiruesve!"
84. Ne iu përgjigjëm atij, ia larguam mjerimin që kishte dhe ia kthyem familjen të dyfishuar në numër. (Këtë e bëmë) nga mëshira Jonë dhe që të jetë përkujtesë për ata që Na adhurojnë.
85. (Kujto) Ismailin, Idrizin dhe Dhulkiflin! Të gjithë këta kanë qenë të durueshëm.
86. Ne i pranuar ata me mëshirën Tonë. Me të vërtetë, ata ishin ndër të drejtët.
87. (Kujtoje) Dhun-Nunin (Junusin) kur iku i zemëruar e mendoi se Ne nuk do ta dënojmë, andaj thërriti nga errësira: "S'ka zot tjetër, përveç Teje! Qofsh i lavdëruar! Me të vërtetë, unë kam gabuar!"
88. Ne iu përgjigjëm atij dhe e shpëtuar nga brengosja. Kështu, Ne i shpëtojmë besimtarët.
89. (Kujtoje) Zekerijan, kur iu lut Zotit të vet: "O Zoti im, mos më lër vetëm (pa fëmijë), e Ti je trashëgimtari më i mirë."
90. Ne iu përgjigjëm atij dhe i dhuruam Jahjain, duke ia bërë gruan të aftë (për lindje). Me të vërtetë, ata nxitonin për vepra të mira dhe Na luteshin, me shpresë e frikë dhe ishin të përlurur ndaj Nesh.
91. (Kujtoje) atë që ruajti virgjërinë e saj! Ne frymë brenda saj nga shpirti Ynë dhe e bëmë atë dhe birin e saj mrekulli për gjithë njerëzit.

38:

41-44

41. Kujtoje robin Tonë Ejubin, kur iu lut Zotit të vet: “Me të vërtetë, më ka goditur djalli me mundim dhe vuajtje!”

42. (Ne iu përgjigjëm): “Bjeri me këmbë tokës dhe aty do të dalë një burim me ujë të ftohtë për larje dhe pirje!”

43. Ne ia kthyem atij familjen dhe dy herë më tepër, si mëshirë prej Nesh dhe këshillim për mendarët.

44. (Ne i thamë atij): “Merr me dorën tënde një tufë thuprash e bjeri lehtë me to (gruas tënde) dhe mos e shkel betimin tënd!”

Ne e gjetëm atë të durueshëm, rob të mrekullueshëm. Ai kthehej vazhdimisht me pendesë tek Zoti!

^d Qur_anic commentators explain that, when his wife blasphemed, Job swore that if he recovered from his illness, he would beat her with one hundred lashes. When he recovered, however, he regretted his hasty oath, so God gave him this instruction.

Shuajbi (Shu`ayb)

7:

85-93

85. Popullit të Medjenit Ne i dërguam vëllanë e tyre, Shuajbin, i cili u tha: “O populli im! Adhuroni Allahun! Ju nuk keni zot tjetër përveç Tij. Me të vërtetë, ju ka ardhur provë e qartë nga Zoti juaj, prandaj matni dhe peshoni saktë, mos u hani hakun njerëzve dhe mos bëni ngatërresa në tokë, pasi të jetë vënë rregulli në të. Kjo është më mirë për ju, nëse jeni besimtarë!

86. Mos zini pusi në çdo rrugë, duke frikësuar dhe penguar nga rruga e Allahut ata që besojnë tek Ai dhe duke kërkuar shtrembërimin e saj! Kujtoni atëherë kur ishit të paktë në numër e Ai ju shumoi. Shikoni si përfundojnë ngatërrestarët!

87. Nëse një grup mes jush beson në mesazhin me të cilin jam dërguar, ndërsa grupi tjetër nuk beson, duroni derisa Allahu të gjykojë midis nesh! Ai është gjykatësi më i mirë”!

88. Paria arrogante e popullit të tij tha: “O Shuajb! Kthehuni në fenë tonë ose do t’ju dëbojmë nga qyteti ynë ty me gjithë ndjekësit e tu”. Shuajbi tha: “Edhe pse e urrejmë atë?!

89. Nëse do të ktheheshim në fenë tuaj, pasi Allahu na shpëtoi nga ajo, atëherë do të shpifnim gënjeshtër kundër Allahut. Ne nuk mund të kthehemi në të, përveçse po të dojë Allahu, Zoti ynë. Ai përfshin çdo gjë me dijeninë e Vet dhe tek Ai ne mbështetemi. O Zoti ynë, gjyko drejt midis nesh dhe popullit tonë! Ti je Gjykatësi më i mirë”!

90. Por paria e pafe i tha popullit të tij: “Nëse shkoni pas Shuajbit, atëherë, me siguri, do të jeni të humbur.”

91. E kështu, ata i goditi një tërmet i rëndë dhe u gdhinë të shtrirë përmbys në shtëpitë e tyre.

92. Ata që e quajtën Shuajbin gënjeshtar, sikur nuk kishin banuar kurrë në atë vend; ata që e quajtën Shuajbin gënjeshtar, qenë të humbur.

93. Shuajbi u largua prej tyre dhe tha: “O populli im, unë ju solla shpalljet e Zotit tim e ju këshillova, prandaj pse të hidhërohem për popullin e pafe?!”

11:

84-95

84. Popullit të Medjenit Ne i dërguam vëllanë e tyre, Shuajbin. Ai tha: “O populli im, adhuroni Allahun! Ju s’keni tjetër zot përveç Tij. Mos bëni hile as gjatë matjes, as në kandar. Unë po shoh se ju gjendeni në begati dhe kam frikë se do t’ju godasë dënimi i një dite, që ju përfshin të gjithëve.

85. O populli im, matni drejt në litër dhe kandar, mos ua hani njerëzve hakun e tyre dhe mos bëni ngatërresa në Tokë!

86. Ajo që ju është lënë nga Allahu, është më e mirë për ju, nëse jeni besimtarë; e unë nuk jam ruajtësi juaj”.

87. Ata thanë: “O Shuajb, a mos vallë namazi yt urdhëron që ne t’i lëmë ato që i kanë adhuroar të parët tanë ose që të mos bëjmë

me pasurinë tonë çfarë të duam? Qenke njëmend i butë dhe i drejtë ti!”

88. Ai tha: “O populli im, mendoni pak! Nëse unë kam provë të qartë nga Zoti im, i Cili më ka furnizuar me begati të mira nga ana e Vet, a të mos ju udhëzoj në rrugën e drejtë?! Unë nuk dëshiroj të bëj atë, që jua ndaloj juve. Unë dëshiroj vetëm të përmirësoj atë që mundem. Ndërsa suksesi im varet vetëm nga Allahu. Tek Ai mbështetem dhe Atij i drejtohem.

89. O populli im, kundërshtimi ndaj meje le të mos ju çojë kurrsesi që t’ju ndodhë ajo, që i ndodhi popullit të Nuhut ose popullit të Hudit apo popullit të Salihut; mos harroni se edhe populli i Lutit nuk është larg prej jush.

90. Kërkoni falje nga Zoti juaj e kthehuni me pendim tek Ai. Me të vërtetë, Zoti im është Mëshirëplotë dhe gjithë dashuri.”

91. Ata thanë: “O Shuajb, ne nuk kuptojmë shumë nga ato, që na thua ti dhe të konsiderojmë të dobët midis nesh. Sikur të mos ishte farefisi yt, do të të kishim mbytur me gurë; ti nuk je i respektuar te ne.”

92. Ai tha: “O populli im, a mos vallë farefisi im për ju është më i respektuar se Allahu, të cilin po e anashkaloni? Me të vërtetë, Zoti im, ka nën kontroll gjithçka që bëni ju.

93. O populli im, bëni sa të mundni, por edhe unë do të bëj. Ju, shpejt do ta mësoni se kë do ta gjejë dënimi që do ta poshtërojë dhe kush është gënjeshtar. Pritni (fundin), se edhe unë do të pres me ju”.

94. Kur erdhi urdhri Ynë, Ne e shpëtuam me mëshirën Tonë Shuajbin dhe ata që i besuan atij, kurse mohuesit i kaploi një zë i tmerrshëm dhe në shtëpitë e tyre u gdhinë të vdekur e të palëvizshëm,

95. thua jse nuk kishin jetuar kurrë aty. Qoftë larguar (nga mëshira e Zotit) populli i Medjenit, ashtu siç qe larguar edhe fisi Themud!

26:

176-191

176. Edhe banorët e Ejketit i quajtën gënjeshtarë të dërguarit,

177. Kujto kur Shuajbi u tha atyre: “Vallë, a nuk i frikësoheni ju Allahut?”

178. Pa dyshim, unë jam një i dërguar i besuar për ju,

179. andaj, frikësojuni Allahut dhe bindmuni mua!

180. Për këtë, unë nuk kërkoj nga ju kurrfarë shpërblimi, mua do të më shpërblejë vetëm Zoti i botëve.

181. Bëjeni drejt matjen dhe mos u bëni nga ata që hanë (në matje).

182. Peshoni drejtësisht me peshore të saktë,

183. mos ua pakësoni njerëzve gjërat e tyre, mos bëni ngatërresa në Tokë

184. dhe frikësojuni Atij, që ju ka krijuar ju dhe brezat e mëparshëm!”

185. Ata thanë: “Ti je vetëm një i magjepsur.

186. Ti je vetëm një vdekatar, si ne. Në të vërtetë, Ne mendojmë se ti je gënjeshtar;

187. andaj, lësho mbi ne një copë nga qielli, nëse thua të vërtetën!

188. Ai tha: “Zoti im e di më së miri atë që punoni ju.”

189. Ata vazhduan të mos e besojnë, prandaj i goditi dënimi

Ditës së Errësirës. Njëmend, ky ishte dënimi i një dite të madhe.

190. Sigurisht, në këtë ka këshillë, por shumica e tyre nuk janë besimtarë,

191. Në të vërtetë, Zoti yt është i Plotfuqishëm dhe Mëshirëplotë.

29:

36-44

36. Edhe banorëve të Medjenit (i dërguam) vëllanë e tyre, Shuajbin.

Ai u tha: “O populli im! Adhuroni Allahun, shpresoni në Ditën e Fundit dhe mos bëni keq në tokë, si ngatërrestarë!”

37. Por, ata e përgënjeshtroan atë, prandaj i goditi një tërmet i

tmerrshëm e si pasojë u gdhinë në shtëpitë e tyre të vdekur e të gjunjëzuar.

38. E njëjta gjë u ndodhi edhe fiseve Ad dhe Themud, gjë që ju është bërë e qartë prej (gjurmëve të) banimeve të tyre. Atyre djalli ua kishte zbukuruar veprat e veta dhe i kishte shmangur nga rruga e drejtë, edhe pse qenë largpamës.

39. Kështu ndodhi edhe me Karunin, Faraonin dhe Hamanin! Atyre u vajti Musai me prova të qarta, por ata treguan mendjemadhësi në Tokë dhe nuk i shpëtuan dënimit.

40. Ne të gjithë i dënuam për gjynahun e vet: disave u dërguam furtunë, disa syresh i goditi një zë i tmerrshëm, disa prej tyre i gëlltiti toka dhe të tjerët i përmbyti uji. Allahu nuk u bëri atyre padrejtësi, por ata i bënë padrejtësi vetvetes.

41. Rasti i atyre, që zgjedhin mbrojtës të tjerë në vend të Allahut, është si rasti i merimangës që zgjedh rrjetën e vet për shtëpi. Por shtëpia më e dobët është pikërisht rrjeta e merimangës. Veç sikur ta dinin ata!

42. Sigurisht, Allahu e di se çfarë adhurojnë ata në vend të Tij; Ai është i Plotfuqishmi, i Gjithëdijshmi.

43. Këta shembuj Ne ua paraqesim njerëzve, por ata nuk i kupton kush, përveç dijetarëve.

44. Allahu i ka krijuar qiejt dhe Tokën me qëllim të plotë. Kjo është një shenjë për besimtarët!

Musa (Moses)

2:

47-57

47. O bijtë e Izraelit! Kujtoni të mirat që ju kam dhënë dhe që ju kam ngritur mbi njerëzit e tjerë (të asaj kohe).

48. Frikësojuni Ditës kur askush nuk do të mund të bëjë asgjë për askënd dhe, kur prej askujt nuk do të pranohet as ndërmjetësim, as shpërblese e as që do të ndihmoheni.

49. Kujtoni se si ju shpëtuam nga populli i Faraonit, i cili ju shtypte mizorisht: jua therte djemtë e jua linte të gjalla femrat. Kjo ka qenë një sprovë e madhe për ju - nga Zoti juaj.

50. Kujtoni se si e çamë detin e ju shpëtuam, ndërsa në praninë tuaj i fundosëm njerëzit e Faraonit.

51. Kujtoni kur i caktuam Musait dyzet net (për takimin me të), e pastaj ju adhuruat viçin, duke vepruar si keqbërës!

52. Pastaj Ne ju falëm, që të bëheni mirënjohës.

53. Kujtoni kur Musait i dhamë Librin dhe Dalluesin, që të udhëzoheni (në rrugën e drejtë)

54. dhe, kur ai i tha popullit të vet: “O populli im, ju vetëm vetes i bëtë keq, kur e adhuruat viçin si zot! Prandaj kthehuni të penduar te Krijuesi juaj dhe vritni njëri-tjetrin! Kjo është më mirë për ju në sy të Krijuesit tuaj. Ai jua fali gabimin, sepse Ai i pranon shumë pendimet dhe është Mëshirëploti”.¹⁷

55. Kujtoni kur i thatë Musait: “O Musa! Ne nuk do të të besojmë ty, derisa të shohim Allahun haptazi!”. Atëherë një rrufe ju goditi, ndërsa ishit duke parë.

56. Pas vdekjes suaj, Ne ju ringjallëm, që të bëheni falënderues.

57. Pastaj bëmë që retë t’ju bënin hije dhe ju zbritëm manën¹⁸ dhe thëllëza, duke thënë: “Hani nga ushqimet e mira, që ju kemi dhënë!” (Ata nuk ishin mirënjohës dhe kështu) nuk na bënë keq Neve, por i bënë keq vetes.

60-61

60. Kur Musai kërkoi ujë për popullin e tij, Ne i thamë: “Bjeri gurit me shkopin tënd!” Atëherë, nga ai shpërthyen dymbëdhjetë burime, dhe çdo fis e dinte burimin e vet. Ne thamë: “Hani e pini prej begative të Allahut dhe mos bëni të këqija e mbrapshti në Tokë!”.

61. Kujtoni kur i thatë: “O Musa! Ne nuk mund të kënaqemi vetëm me një lloj ushqimi, prandaj lutju për ne Zotit tënd të na

dhurojë nga ato që jep toka: perime, tranguj, thjerrëza, qepë dhe hudhra!” Ai ju tha: “Vërtet doni të ndërroni atë që është më e mirë me atë që është më e dobët?! Shkoni në qytet, atje do të gjeni atë që kërkoni!” Ata i kaploi poshtërimi dhe përulja dhe merituan zemërimin e Allahut. Kjo ndodhi, sepse ata i mohonin shpalljet e Allahut dhe i vrisnin të dërguarit pa asnjë të drejtë. Kjo ndodhi, sepse ata kundërshtonin dhe kalonin çdo kufi.

67-74

67. Kujto kur Musai i tha kombit të vet: “Allahu ju urdhëron të therni një lopë!” Ata thanë: “A do të tallesh me ne?” - “Zoti më ruajt!” - tha Musai - “të bëhem unë nga të paditurit!”.

68. Ata thanë: “Lutju Zotit tënd, që të na shpjegojë si duhet të jetë ajo!” Musai tha: “Ajo të jetë një lopë as plakë, as e re, por e mesme; pra, bëni atë që ju është urdhëruar!”

69. Ata thanë: “Lutju Zotit tënd që të na shpjegojë çfarë ngjyre të ketë ajo!” Musai tha: “Ai thotë se ajo duhet të jetë lopë me ngjyrë të verdhë të ndezur, të cilën e pëlqejnë shikuesit”.

70. Ata thanë: “Lutju Zotit tënd, që të na shpjegojë çfarë lloji të jetë, sepse lopët të gjitha na duken njësoj e ne, në dashtë Zoti, do të udhëzohemi në rrugën e drejtë”.

71. Musai tha: “Ai thotë se lopa s’duhet të jetë e lodhur nga lërimi apo nga ujitja e tokës, por të jetë e shëndoshë dhe pa asnjë të metë”. Ata thanë: “Tani na the të vërtetën”. Kështu, ata e therën lopën, por desh e lanë pa flijuar.

72. Dhe, pasi vratë një njeri e u grindët me njëri-tjetrin në lidhje me të, Allahu e nxori në shesh atë që fshihnit ju.

73. Ne ju thamë: “Prekeni të vrrarin me një copë të lopës së flijuar!” Dhe kështu, Allahu do t’i ngjallë të vdekurit dhe do t’ju tregojë mrekullitë e veta, që ju të kuptoni.

74. Por, pas kësaj, zemrat tuaja u forcuan e u bënë si guri, madje edhe më të forta. Në të vërtetë, ka gurë nga të cilët burojnë lumenj, ka të atillë që çahen e nga të cilët rrjedh uji, madje ka edhe syresh që rrëzohen nga frika e Allahut. Allahu nuk është i pavëmendshëm ndaj veprimeve tuaja.

87-92

87. Ne i dhamë Musait Librin dhe pas tij çuam të dërguarit njërin pas tjetrit. Ne i dhamë Isait, të birit të Merjemes, mrekulli të qarta dhe e mbështetëm atë me Shpirtin e Shenjtërisë (Xhebrailin a.s.). Sa herë që ndonjë i dërguar ju sillte atë që nuk ju pëlqente, ju kapardiseshit, prandaj disa i quajtët gënjeshtarë e disa i vratë.

88. Ata thonë: “Zemrat tona janë të vulosura”. Jo, s’është ashtu, por ata i ka mallkuar Allahu për shkak të mohimit të tyre, prandaj shumë pak prej tyre besojnë.

89. Dhe, kur një Libër që vërtetonte Shkrimet e tyre, u erdhi atyre nga Allahu, ndonëse përpara luteshin për ndihmë kundër

jobesimtarëve, pra, kur u erdhi ajo që e dinin se është e vërtetë, ata e mohuan atë! Prandaj mallkimi i Allahut qoftë mbi mohuesit!

90. Ata e shitën veten keq, kur nuk besuan në atë që shpalli Allahu, nga zilia se Allahu ia zbret shpalljen kujt të dëshirojë nga robtë e Vet. Dhe kështu tërhoqën mbi vete zemërim përmbi zemërim! Sigurisht që mohuesit i pret një dënim poshtërues.

91. Kur atyre u thuhet: “Besoni në atë që ka shpallur Allahu!” - ata përgjigjen: “Ne besojmë në atë që na është shpallur neve”, duke mos besuar në atë që është zbritur më pas, ndonëse ajo është e Vërteta që pohon Shkrimet e tyre. Thuaju atyre: “Nëse ishit besimtarë, përse i vratë profetët e Allahut, atëherë kur ju erdhën?!”

92. Musai ju solli shenja të qarta, por gjatë mungesës së tij, ju adhuroat viçin si zot, prandaj u bëtë fajtorë të mëdhenj.

104-110

104. O besimtarë! Mos thoni: “Rá‘iná”, por thoni: “Undhurná! – “Na shiko!” dhe dëgjoni! Për mohuesit ka dënim pikëllues.

105. Ata që mohojnë, si ithtarët e Librit, ashtu edhe paganët, nuk dëshirojnë që t’ju zbresë ndonjë e mirë nga Zoti juaj. Por Allahu ia dhuron mëshirën e Vet kujt të dojë. Allahu zotëron mirësi të madhe.

106. Për çdo varg (Kurani) që Ne e shfuqizojmë apo që e bëjmë të harrohet, Ne sjellim ndonjë tjetër më të mirë ose të ngjashëm me të. A nuk e di ti se Allahu është i Fuqishëm për (të bërë) çdo gjë?!

107. A nuk e di ti se vetëm Allahut i përket sundimi i qiejve dhe i Tokës? Përveç Allahut ju nuk keni tjetër mbrojtës e as ndihmës.

108. A mos doni të pyesni të Dërguarin tuaj, ashtu siç u pyet

Musai më parë? Cilido që e ndërron besimin me mohim, pa dyshim që e ka humbur rrugën e drejtë.

109. Shumë nga ithtarët e Librit, prej zilisë që kanë në vete, dëshirojnë që t'ju kthejnë nga besimi në mosbesim, tani që e vërteta është e qartë për ata. Por ju falini ata dhe lërini, derisa të arrijë urdhri i Allahut. Vërtet, Allahu është i Fuqishëm për çdo gjë.

110. Faleni namazin dhe jepeni zeqatin! Çfarëdo të mire që të bëni për shpirtin tuaj, do ta gjeni tek Allahu. Në të vërtetë, Ai sheh mirë gjithçka që bëni.

135-138

135. Ata thonë: “Bëhuni hebrej ose të krishterë, që të jeni në rrugë të drejtë!” Thua ju: “Në asnjë mënyrë. Ne jemi të fesë së pastër të Ibrahimit, i cili nuk ka qenë idhujtar”.

136. Thoni: “Ne besojmë në Allahun, në atë që na është shpallur neve (Kuranin), në atë që i është shpallur Ibrahimit, Ismailit, Is’hakut, Jakubit dhe Esbatëve (12 bijve të Jakubit), në atë që i është dhënë Musait e Isait dhe në atë që u është dhënë profetëve nga Zoti i tyre. Ne nuk bëjmë kurrfarë dallimi midis tyre dhe vetëm Allahut i përulemi”.

137. Nëse ata besojnë në atë që besoni edhe ju, atëherë janë në rrugën e drejtë. E, nëse ia kthejnë shpinën asaj, atëherë sigurisht që do të përçahen. Por Allahu të mjafton ty (Muhamed si mbrojtës) kundër atyre. Ai i dëgjon dhe i di të gjitha.

138. Thoni: “Kjo fe është “ngjyra” që na ka dhënë Allahu! S’ka “ngjyrë” më të bukur se ajo që jep Allahu! Ne vetëm Atë adhurojmë!”

246-248

246. A nuk e ke dëgjuar ti (o Muhamed) se çfarë i tha paria e bijve të Izraelit, pas Musait, një profeti të tyre? I tha: “Na dërgo një mbret, që të luftojmë në rrugën e Allahut!” - Profeti u tha: “Po sikur të mos luftoni kur të shpallet lufta?” Ata thanë: “E përse të mos luftojmë në rrugën e Allahut, ne që jemi dëbuar nga atdheu ynë dhe jemi ndarë nga fëmijët tanë?!” Mirëpo, kur u urdhëruan të luftojnë, ata nuk luftuan, me përjashtim të një pakice.

Allahu i njeh mirë keqbërësit.

247. Profeti i tyre u tha: “Allahu ka dërguar Talutin si mbretin tuaj.” Ata thanë: “Si mund të bëhet ai mbreti ynë, kur ne kemi më tepër merita se ai për të sunduar?! Përveç kësaj, ai nuk ka ndonjë pasuri të madhe.” Ai u përgjigj: “Allahu e ka zgjedhur atë për mbretin tuaj dhe e ka pajisur me dijeni të gjerë dhe me fuqi trupore. Allahu ia jep pushtetin e Vet kujt të dojë; Allahu është Mirëbërës i madh dhe i Gjithëdijsëm.”

248. Profeti u tha atyre: “Shenjë e sundimit të tij është ardhja e Arkës. Aty ka qetësi për ju nga Zoti juaj dhe relike të lëna nga familja e Musait dhe Harunit. Atë e bartin engjëjt. Sigurisht që kjo është një shenjë për ju, nëse jeni besimtarë!”

3:

84-92

84. Thuaj (o Muhamed): “Ne besojmë Allahun, atë që na është shpallur neve, atë që i është shpallur Ibrahimit, Ismailit, Is’hakut, Jakubit, Esbatëve (12 bijve të tij) dhe në atë që i është dhënë Musait, Isait dhe profetëve nga Zoti i tyre. Ne nuk bëjmë asnjë dallim midis tyre dhe Ne vetëm Atij (Allahut) i përulemi.”

85. Kush kërkon tjetër fe përveç Islamit, nuk do t’i pranohet dhe ai në botën tjetër do të jetë i humbur.

86. E si t’i udhëzojë Allahu në rrugë të drejtë njerëzit që u bënë mohues, pasi më parë patën besuar e dëshmuar se i Dërguari është i vërtetë dhe u kishin ardhur provat e qarta?! Allahu nuk i udhëzon në rrugë të drejtë ata që janë keqbërës.

87. Mallkimi i Allahut, i engjëjve dhe i mbarë njerëzve është shpërblimi i tyre.

88. Ata do të jenë përherë nën peshën e (dënimit e të mallkimit), vuajtjet nuk do t’u lehtësohen dhe nuk do t’u jepet afat (pushim);

89. përveç atyre që pas kësaj pendohen e përmirësohen, se Allahu është Falës i madh, Mëshirëplotë.

90. Vërtet, atyre që mohojnë pasi patën besuar dhe pastaj e shtojnë mohimin e tyre, nuk do t’u pranohet pendimi (kur janë me shpirtin në grykë). Pikërisht këta janë ata që kanë humbur.

91. Nuk ka dyshim se atyre që e mohojnë besimin dhe vdesin

mosbesimtarë, nuk do t'u pranohet asnjë shpërblesë, edhe sikur ajo të ishte sa e tërë toka e mbuluar me ar. Ata i pret një dënim i dhembshëm dhe askush nuk do t'i ndihmojë.

92. Nuk keni për ta arritur përkushtimin e vërtetë, derisa të ndani (lëmshë) nga ajo (pasuri) që e doni. Çfarëdo që të ndani, Allahu e di mirë atë.

4:

153-169

153. Ithtarët e Librit kërkojnë prej teje (o Muhamed) që t'u zbresësh një libër prej qiellit. Në fakt, ata i kërkuan Musait diçka

edhe më të madhe (duke i thënë): “Na e trego Allahun haptazi!” Atëherë i shkatërroi rrufeja, për shkak të poshtërsisë që bënë. Pastaj zgjodhën viçin (për adhurim) pas shenjave të qarta që iu patën ardhur. Ne ua falëm atë dhe i dhamë Musait pushtet të dukshëm.

154. Ne ngritëm mbi ata malin Tur, sipas besëlidhjes me ta. Pastaj u thamë: “Hyni në portë duke u përrulur” dhe “Mos e shkelni Sabatin!” dhe morëm nga ata një besë të fortë.

155. (Ne i mallkuam ata) për shkak të shkeljes së besëlidhjes nga ana e tyre, për shkak të mohimit që i bënë shpalljeve të Allahut, për shkak të vrasjes së profetëve pa kurrfarë të drejte dhe për thënien e tyre: “Zemrat tona janë të mbyllura në këllëf (prandaj s'i kuptojmë fjalët e Profetëve)”. Nuk është kështu, por Allahu ua ka vulosur ato për shkak të mohimit të tyre, prandaj pak prej tyre besojnë.

156. (I mallkuam ata) për shkak të mosbesimit të tyre (ndaj Isait a.s.), për shkak të shpifjeve të mëdha që thanë kundër Merjemes

157. dhe për fjalët e tyre: “Ne e vramë Mesihun – Isain, të birin e Merjemes, të dërguarin e Allahut”. Por, ata as e vranë, as e kryqëzuan, por ashtu u është dukur. Ata që nuk u pajtuan për çështjen e tij, me siguri që gjenden në dyshim për të. Ata nuk kanë ditur kurrgjë për të, por vetëm kanë hamendësuar. Ata, në të vërtetë, nuk e kanë vrarë,

158. por, Allahu e ka ngritur pranë Vetes. Allahu është i Plotfuqishëm dhe i Gjithëdijshtëm.

159. Të gjithë ithtarët e Librit do t'i besojnë Isait para se ai të vdesë dhe, në Ditën e Kiametit, ai do të jetë dëshmitar kundër tyre.

160. Ne ua ndaluan atyre disa ushqime të mira, të cilat ishin të lejuara për ta, për shkak të prapësive që bënë, për shkak se ata pengonin shumë njerëz nga udha e Allahut,

161. për shkak se merrnin kamatë, megjithëse kjo ishte e ndaluar për ta dhe për shkak se përvetësonin padrejtësisht pasurinë e

njerëzve. Jobsimtarëve midis tyre, Ne u kemi përgatitur një dënim të dhembshëm.

162. Mirëpo të thelluarit në dituri prej tyre (hebrenjve) dhe besimtarët besojnë në atë që të është shpallur ty (o Muhamed) dhe në atë që është shpallur para teje. Posaçërisht atyre që falin namazin, atyre që ndajnë zeqatin dhe atyre që besojnë në Allahun dhe në Ditën e Kiametit, me siguri do t'u japim shpërblim të madh.

163. Ne të frymëzuan ty (o Muhamed) me shpallje, ashtu siç frymëzuan me shpallje Nuhun dhe profetët pas tij; siç frymëzuan me shpallje edhe Ibrahimin, Ismailin, Is'hakun, Jakubin dhe bijtë e tij, Isain, Ejupin, Junusin, Harunin, Sulejmanin dhe Dautin, të cilit i dhamë Zeburin.

164. Për disa të dërguar të kemi treguar më parë dhe për disa të tjerë nuk të kemi treguar ty. Sa i takon Musait, Allahu i ka folur atij drejtpërdrejt.

165. (Këta janë) të dërguar që kanë sjellë lajme të mira e kanë paralajmëruar, në mënyrë që njerëzit të mos kenë ndonjë justifikim ndaj Allahut, pas ardhjes së të dërguarve. Se, Allahu, është i Plotfuqishëm dhe i Gjithëdijshtëm.

166. Por Allahu dëshmon për atë që të ka shpallur ty (o Muhamed), se Ai ta ka shpallur atë me dijeninë e Tij; po ashtu edhe engjëjt dëshmojnë për këtë. Allahu është i mjaftueshëm si dëshmitar.

167. Me të vërtetë, ata që kanë mohuar dhe kanë larguar njerëzit nga rruga e Allahut, ata kanë humbur larg prej udhës së drejtë.

168. Ata që nuk besojnë dhe bëjnë padrejtësi, Allahu nuk i fal, as nuk do t'i udhëzojë në kurrfarë rruge,

169. përveçse drejt rrugës së Xhehenemit, ku do të qëndrojnë përgjithmonë. Dhe kjo për Allahun është e lehtë.

5:

20-26

20. Kujto kur Musai i tha popullit të vet: “O populli im! Kujtoni mirësinë e Allahut ndaj jush, kur prej jush bëri profetë, bëri

sundimtarë dhe ju dha atë që nuk ia kishte dhënë asnjë populli para jush!

21. O populli im! Hyni në Tokën e shenjtë që Allahu e ka caktuar për ju dhe mos u ktheni prapa, se atëherë do të ktheheni të humbur!”

22. Ata thanë: “O Musa! Në atë tokë gjendet një popull i fortë dhe ne nuk do të hyjmë pa dalë ata e, nëse ata dalin, ne atëherë, me siguri do të hyjmë në të”.

23. Dy burra nga ata që i frikësoheshin Allahut dhe që Ai i kishte pajisur me mirësi, thanë: “Hyni në portën e qytetit! Kur të kaloni nëpër të, me siguri do të jeni fitues. Në qoftë se jeni besimtarë, atëherë mbështetuni tek Allahu!”

24. Ata thanë: “O Musa! Kurrsesi nuk do të hyjmë atje, derisa aty të gjenden ata. Kështu që shko ti dhe Zoti yt e luftoni, se ne do të rrimë këtu”.

25. Musai tha: “O Zoti im! Unë nuk kam fuqi për askënd tjetër veç vetes dhe vëllait, prandaj na veço neve prej këtij populli të pabindur!”

26. Allahu tha: “Ajo (toka e shenjtë) u është ndaluar atyre për dyzet vjet. Ata do të bredhin të çoroditur nëpër tokë, por ty mos të të vijë keq për atë popull të pabindur”.

6:

84-94

84. Ne i dhuruam atij Isakun dhe Jakubin. Që të dy këta i udhëzuam në rrugë të drejtë, ashtu siç patëm udhëzuar më parë Nuhun. Ndër pasardhësit e tij Ne udhëzuam Daudin, Sulejmanin, Ejubin, Jusufin, Musain dhe Harunin. Kështu i shpërblejmë punëmirët.

85. Ne udhëzuam edhe Zekerijan, Jahjain, Isain, Iljazin - të gjithë këta kanë qenë nga njerëzit e mirë.

86. Po ashtu, udhëzuam edhe Ismailin, Eljesain, Junusin dhe Lutin - secilin prej tyre e ngritëm mbi të gjithë njerëzit.

87. Ne zgjodhëm dhe udhëzuam në rrugë të drejtë edhe disa nga paraardhësit, pasardhësit dhe vëllezërit e tyre.

88. Ky është udhëzimi i Allahut, të cilin Ai ia jep kujt të dojë nga robërit e Vet. Por, nëse ata adhurojnë zota të tjerë, do t'u humbë çdo gjë nga ajo që kanë bërë.

89. Këta janë ata që u kemi dhënë Librin, Urtësinë dhe Profecinë.

E, nëse ata (banorët e Mekës) i mohojnë këto, Ne do t'ia besojmë një populli tjetër që nuk do t'i mohojë.

90. Këta janë ata, të cilët Allahu i ka udhëzuar në rrugën e drejtë, andaj edhe ti (o Muhamed) ndiq rrugën e tyre. Thuaj: “Unë nuk kërkoj nga ju kurrfarë shpërblimi për atë. Ai është vetëm këshillë për të gjithë botët (njerëzit dhe xhindet)”.

91. Ata nuk e vlerësojnë siç duhet Allahun, kur thonë: “Allahu nuk i ka zbritur asgjë njeriut”. Thuaj: “Atëherë, kush e shpalli Librin që solli Musai si dritë dhe udhërrëfyes për njerëzit?! Librin që ju e keni shpërndarë në fletë, ca prej të cilave i tregoni, ndërsa shumicën e fshihni, ndonëse tani keni mësuar diçka që as ju, as etërit tuaj nuk e keni ditur më parë?! Thuaj: “Allahu e ka shpallur (atë Libër)!” Pastaj lëri ata që të argëtohen me gënjeshttrat e tyre.

92. Ky (Kuran) është një Libër i bekuar, të cilin ta kemi shpallur ty (o Muhamed), si vërtetues të atij (Teuratit) që gjendet para tij dhe që të paralajmërosh popullin e nënës së qyteteve (Mekës) dhe ata që banojnë rreth saj. Ata që besojnë në jetën e ardhshme, besojnë edhe në të (Kuran) dhe kujdesen për kryerjen e namazit të tyre.

93. Kush është keqbërës më i madh se ai që trillon gënjeshttra për Allahun ose që thotë: “Kjo më është shpallur mua”, ndërkohë që asgjë nuk i është shpallur atij? Ose që thotë: “Unë mund të shpall diçka si ajo që ka shpallur Allahu.” Ah sikur t'i shihje keqbërësit gjatë agonisë së vdekjes, kur engjëjt zgjasin duart (duke thënë): “Dorëzoni shpirtat tuaj! Sot ju do të ndëshkoheni me

dënim poshtërues për shkak të të pavërtetave që keni thënë për Allahun dhe që keni shpërfillur shpalljet e Tij”.

94. (Allahu do t'u thotë): “Tashmë na vini veç e veç, ashtu siç ju krijuam herën e parë, duke lënë pas vetes ato që ju patëm dhuruar. Ne nuk po i shohim me ju ndërmjetësuesit tuaj, për të cilët pretendonit se ishin ortakët e Allahut. Midis jush janë shkëputur të gjitha lidhjet dhe ajo tek e cila shpresonit, ju ka lënë në baltë”.

154-158

154. Ne i dhamë Musait Librin si plotësim (të mirësisë Sonë) për atë që vepron mirë, si shpjegim për çdo gjë dhe si udhërrëfyes e mëshirë, që ata (hebrenjtë) të mund të besonin në takimin me Zotin e tyre.

155. Ky Libër që kemi shpallur, është i bekuar, prandaj ndiqeni dhe druajuni kundërshtimit, në mënyrë që të mëshiroheni

156. dhe që të mos thoni: “Shkrimet e shenjta u janë shpallur vetëm dy sekteve para nesh, ndërsa Ne nuk kemi ditur gjë çfarë mësonin ata”.

157. Ose që të mos thoni: “Sikur Shkrimet e shenjta të na ishin shpallur neve, ne do të ishim më të udhëzuar se ata”. Pra, ju ka ardhur nga Zoti juaj provë e qartë, udhërrëfim dhe mëshirë! Atëherë, kush është më keqbërës se ai që i përgënjeshtroi shpalljet e Allahut dhe largohet nga ato? Ne, do t’i ndëshkojmë me dënim të rëndë ata që shmangen nga shpalljet Tona, për shkak se u larguan.

158. A mos vallë presin ata t’u vijnë engjëjt ose të vijë Zotit yt, ose të vijnë disa shenja të Zotit tënd? Ditën kur të vijnë disa shenja të Zotit tënd, atëherë nuk do t’i bëjë dobi askujt besimi i tij, nëse nuk ka besuar më parë ose nuk ka bërë ndonjë të mirë me besimin e tij! Thuaju: “Pritni, se edhe ne po presim!”.

7:

103-156

103. Pas tyre, Ne dërguam Musain me shenjat Tona, te Faraoni dhe paria e tij, por edhe ata i mohuan ato. Pra, shiko si ishte përfundimi i ngatërrestarëve!

104. Musai tha: “O Faraon! Në të vërtetë, unë jam i dërguari i Zotit të botëve!

105. E kam detyrë që për Allahun të them vetëm të vërtetën dhe tashmë ju kam sjellë provë të qartë nga Zoti juaj; andaj, lëri të vijnë me mua bijtë e Izraelit!”

106. Faraoni tha: “Nëse ke sjellë ndonjë shenjë, tregoje, nëse ajo që thua është e vërtetë”.

107. Musai lëshoi shkopin e vet dhe ai u bë gjarpër i madh!

108. Pastaj nxori dorën e tij e ajo iu duk krejt e bardhë të pranishmëve.

109. Paria e popullit të Faraonit tha: “Ky qenka vërtet një magjistari i shkathët,

110. i cili kërkon t’ju nxjerrë nga toka juaj! Atëherë, çfarë na këshilloni?

111. Të tjerët thanë: “Mbani pak mënjane atë dhe vëllanë e tij

- dhe dërgoni nëpër qytete lajmëtarë që të tubojnë
112. e të të sjellin ty (Faraon) çdo magjistar të shkathët”.
113. Dhe kur erdhën magjistarët e Faraonit, thanë: “A do të shpërblehemi, nëse fitojmë?”
114. Faraoni tha: “Po, dhe do të jeni nga më të afërmit e mi”.
115. Ata thanë: “O Musa! Ose hidh ti, ose të hedhim ne të parët shkopinjtë tanë!”
116. “Hidhni ju!” – u përgjigj ai. Kur magjistarët hodhën shkopinjtë e tyre, i magjepsën sytë e njerëzve, i frikësuan ata dhe shfaqën një magji të madhe.
117. Atëherë Ne i kumtuam Musait: “Hidhe shkopin tënd!” - dhe ai filloi të gëlltiste gjithçka që trilluan ata.
118. Në këtë mënyrë, doli në shesh e vërteta dhe dështoi ajo që kishin bërë ata.
119. Kështu, Faraoni dhe njerëzit e tij u mundën dhe u kthyen të poshtëruar,
120. kurse magjistarët u përlulën në sexhde,
121. duke thënë: “Ne besojmë në Zotin e botëve –
122. Zotin e Musait dhe të Harunit”.
123. Faraoni tha: “Ju guxoni ta besoni Atë pa lejen time?! Në të vërtetë, ky është një komplot që keni përgatitur, me qëllim që të nxirrni nga qyteti banorët e tij! Keni për ta parë!
124. Do t’jua këpus duart dhe këmbët këmbyerazi e pastaj do t’ju kryqëzoj të gjithëve”.
125. Ata thanë: “Ne, me siguri, do të kthehemi tek Zoti ynë!
126. Ti po hakmerresh ndaj nesh vetëm pse besuam shenjat e Zotit tonë, posa na erdhën. O Zoti ynë, na jep durim të madh dhe bëna të vdesim myslimanë!”
127. Paria e popullit të Faraonit tha: “A mos vallë do ta lësh Musain dhe popullin e tij që të bëjnë ngatërresa në tokë dhe që të braktisin ty dhe zotat e tu?” Faraoni u përgjigj: “Meqenëse jemi sundues mbi ata, Ne do t’i vrasim djemtë e tyre dhe do t’i lëmë gjallë gratë e tyre”.
128. Musai i tha popullit të vet: “Kërkoni ndihmë nga Allahu dhe duroni, sepse toka është e Allahut. Ai ia jep atë trashëgim cilit të dojë prej robërve të Vet. Fundi i lumtur u takon atyre që i frikësohen Allahut”.
129. Ata i thanë: “Ne kemi vuajtur para se të vish ti dhe ende po vuajmë”. Musai tha: “Ndoshta Zoti juaj do ta zhdukë armikun tuaj dhe do t’ju bëjë sundimtarë në Tokë, për t’ju parë se si do të veproni”.
130. Dhe Ne e goditëm popullin e Faraonit me thatësi, me vite zie, që të zinin mend.

131. Por sa herë që u vinte ndonjë e mirë, ata thonin: “Këtë e kemi merituar!” E kur i godiste ndonjë e keqe, atë merrnin si ogur të zi që vinte prej Musait dhe popullit të tij. Por jo! Allahu ishte Ai që ua ndillte fatin e zi, ndonëse shumica e tyre nuk e dinin!

132. Ata i thoshin (Musait): “Çfarëdo prove që të na sjellësh për të na magjepsur me të, ne nuk do të të besojmë.”

133. Prandaj, Ne u dërguam atyre përmbytje, karkaleca, rriqra, bretkosa dhe gjak, si shenja të qarta, por ata madhështoheshin dhe ishin popull keqbërës.

134. E kur i godiste dënimi, ata thoshin: “O Musa, lutju Zotit tënd për ne, meqë ka besëlidhje me ty! Nëse na liron nga kjo vuajtje, patjetër që do të të besojmë ty dhe do t’i lëmë bijtë e Izraelit të ikin me ty”.

135. Por, kur i liruam nga vuajtja dhe erdhi afati i caktuar, ata e shkelën menjëherë premtimin.

136. Kështu, Ne u hakmorëm dhe i fundosëm në det, ngaqë ata i mohuan shenjat Tona dhe nuk ua vunë veshin.

137. Ndërsa popullit të përndjekur Ne i dhamë në zotërim viset lindore dhe perëndimore të tokës që kishim bekuar. Kështu u përmbush premtimi i bukur i Zotit tënd ndaj izraelitëve, për shkak të durimit që treguan. Ndërsa ndërtesat dhe kullat e Faraonit dhe të popullit të tij Ne i shkatërruam.

138. Ne i kaluam bijtë e Izraelit përtej detit, ku ndeshën një popull që adhuronin idhujt e vet. Ata i thanë Musait: “Na bëna edhe neve një zot, ashtu si kanë ata zota”. Musai tha: “Ju qenkeni vërtet një popull i paditur!”

139. Fenë që ndjekin këta idhujtarë, e pret shkatërrimi dhe ajo që bëjnë, është krejt pa vlerë.

140. A mos vallë doni të kërkoj për ju zot tjetër përveç Allahut, që ju ka ngritur mbi të tjerët?!”

141. Kujtoni kur Ne ju shpëtuam nga populli i Faraonit, i cili ju mundonte pa masë: fëmijët meshkuj jua vriste, kurse femrat tuaja jua linin gjallë. Kjo ka qenë sprovë e madhe për ju nga Zoti juaj.

142. Ne i premtuam Musait se do t’i flisnim pas tridhjetë netësh, të cilat ia shtuam edhe me dhjetë të tjera, kështu që takimi me Zotin e tij u bë pas dyzet netësh. Musai i tha vëllait të vet, Harunit: “Më zëvendëso te populli im, mbaj rregull dhe mos ndiq rrugën e ngatërrestarëve!”

143. Kur Musai erdhi në kohën e caktuar dhe Zoti foli me të, ai tha: “O Zoti im, shfaqu që të të shoh” Zoti tha: “Ti nuk mund të më shohësh! Por shiko në atë mal: nëse ai mbetet në vendin e vet, atëherë ti do të më shohësh Mua”. E kur Zoti i tij iu shfaq

malit, e thërrmoi atë dhe e bëri pluhur, ndërsa Musait i ra të fikët. Kur erdhi në vete, ai tha: “I lavdëruar qofsh Ti o Zot! Kthehem te Ty i penduar. Unë jam i pari i besimtarëve!”

144. Zoti tha: “O Musa! Unë të kam zgjedhur ty mbi të tjerët - me kumtet e Mia dhe të Folurin Tim (pa ndërmjetës, por të drejtpërdrejtë). Merre atë që ta kam dhënë dhe bëhu mirënjohës!”

145. Ne i shkruam në Pllaka udhëzime dhe shpjegime për gjithçka: “Merri këto me bindje dhe urdhëroje popullin tënd që

t’i përvetësojë në mënyrën më të mirë. Unë do t’ju tregoj shtëpinë e të pabindurve.

146. Do t’i largoj prej shenjave të Mia ata që sillen me arrogancë në Tokë, kështu që edhe kur të shohin çfarëdo shenje, nuk do ta besojnë atë. Kur të shohin rrugën e drejtë, ata nuk do ta ndjekin atë dhe, kur të shohin rrugën e gabuar, do ta marrin atë, sepse ata nuk i besuan shpalljet Tona dhe nuk u kushtonin vëmendje atyre.

147. Atyre që mohojnë shpalljet Tona dhe takimin në botën tjetër, do t’u zhvlerësohen veprat. A do të dënohen ndryshe, veçse sipas punëve që kanë bërë?!

148. Populli i Musait, pas largimit të tij, filloi të adhurojë një viç të bërë nga stolisjet e tyre të arta. Ai kishte një zë si të lopës. A nuk e shihnin ata se ai as nuk mund t’u fliste, as t’i udhëzonte në rrugë të drejtë?! Ata e zgjodhën këtë viç për adhurim dhe u bënë keqbërës.

149. Por, kur u penduan dhe e kuptuan se kishin hyrë në rrugë të gabuar, ata thanë: “Nëse Zoti ynë nuk na mëshiron dhe nuk na fal, me të vërtetë, do të jemi të humbur!”

150. Kur Musai u kthye te populli i tij, i zemëruar dhe i pikëlluar, thirri: “Shumë e keqe është ajo që keni bërë pas ikjes sime! A mos vallë donit të shpejtonit ndëshkimin e Zotit tuaj?” Pastaj i hodhi pllakat dhe, duke e kapur vëllanë për koke, e tërhoqi drejt vetes. Haruni i tha: “O djali i nënës sime! Në të vërtetë, këta njerëz më quajtën për të dobët dhe gati më mbytën. Mos më turpëro para armiqve dhe mos më llogarit ndër keqbërësit!”

151. Musai u lut: “O Zot! Më fal mua dhe vëllanë tim dhe na prano në mëshirën Tënde! Ti je më i Mëshirshmi i mëshiruesve”.

152. Ata që zgjodhën viçin për zot të tyre, do t’i zërë zemërimi i Zotit të tyre dhe poshtërimi në këtë jetë. Kështu i ndëshkojmë Ne ata që shpifin.

153. Ndërsa ata që kryejnë vepra të këqija e pastaj pendohen dhe bëhen besimtarë, ta dinë se pas kësaj, Zoti yt është vërtet Falës e Mëshirëplotë.

154. Dhe, kur Musait i kaloi zemërimi, i mori Pllakat, në të cilat ishin shënuar udhëzimet për rrugën e drejtë dhe mëshira për ata

që i frikësohen Zotit të tyre.

155. Më pas Musai zgjodhi nga populli i tij shtatëdhjetë burra, për takimin Tonë. Kur i goditi tërmeti, ai tha: “O Zoti im! Sikur të doje Ti, do t’i zhdukje ata dhe mua që më përpara. Por, a do të na shkatërroje për atë që bënë disa mendjelehtë mes nesh?! Ajo ishte veç një sprovë e urdhëruar prej Teje, për të shpënë në humbje atë që Ti do dhe për të udhëzuar atë që Ti dëshiron. Ti je Mbrojtësi ynë, andaj falna dhe mëshirona! Ti je më i miri i mëshiruesve!

156. Na cakto të mira në këtë botë dhe në tjetrën, sepse veç tek Ti ne kthehemi.” Allahu tha: “Unë godas me dënimin Tim kë të dua, ndërsa mëshira Ime përfshin çdo gjë.

Atë do t’ua jap atyre që ruhen nga gjynahet e japin zeqatin, atyre që u besojnë shpalljeve

Tona

159-162

159. Te populli i Musait ka pasur disa njerëz që udhëhiqnin dhe zbatonin drejtësinë nën dritën e së vërtetës.

160. Ne i ndamë hebrenjtë në dymbëdhjetë fise, secili komb më vete. Kur populli i tij i kërkoi ujë, Ne i kumtuam Musait: “Bjeri me shkopin tënd shkëmbit!” dhe prej tij shpërthyen dymbëdhjetë burime. Çdo fis e dinte burimin e vet. Dhe Ne u bëmë hije me retë dhe u zbritëm manën dhe thëllëza, duke iu thënë: “Hani ushqimet e mira që jua kemi dhënë!” Ata nuk na dëmtuan Neve, por i bënë dëm vetvetes.

161. Kur atyre iu tha: “Vendosuni në këtë vendbanim dhe hani çfarë të doni; kërkoni falje dhe hyni në portat e tij duke u përulur, që t’jua falim gabimet dhe t’ua shtojmë shpërblimin punëmirëve”,
162. keqbërësit nga radhët e tyre, i ndërruan fjalët me të tjera që nuk u ishin thënë. Prandaj Ne u dërguam dënim nga qielli, sepse bënë prapësi.

10:

74. Pastaj, pas tij u çuam të dërguar popujve të tyre e ata u sollën prova atyre, por nuk do të besonin çfarë kishin përgënjeshtuar më parë. Kështu, Ne ua vulosim zemrat atyre që kalojnë kufirin.

75. Pastaj, Faraonit dhe parisë së tij pas tyre, u dërguam Musain dhe Harunin me mrekullitë Tona, por ata u sollën me mendjemadhësi, sepse ishin popull keqbërës.

76. Kur u erdhi e Vërteta prej Nesh, ata thanë: “Kjo duket që është magji e qartë!”

77. Musai tha: “A mos vallë, për të Vërtetën, pasi ju ka ardhur, thoni: Kjo është magji? E pra, magjistarët nuk shpëtojnë!”

78. Ndërsa ata thanë: “A mos ke ardhur të na kthesh nga ajo (rrugë), ku i kemi gjetur etërit tanë e, ju të dyve, t’ju takojë pushteti në Tokë? E pra, ne nuk duam t’ju besojmë ju të dyve”!

79. Faraoni tha: “M’i sillni të gjithë magjistarët e shkathët!”

80. Pasi erdhën magjistarët, Musai u tha: “Hidhni ç’keni për të hedhur”!

81. Kur ata i hodhën, Musai tha: “Kjo që keni sjellë ju, është magji dhe vërtet, Allahu do ta shkatërrojë atë. Allahu, me siguri që do ta prishë punën e ngatërrestarëve.

82. Allahu, me fjalën e Tij e forcon të Vërtetën, edhe sikur ta urrejnë keqbërësit këtë!”

83. Por Musait nuk i besoi askush, përveç një pakice nga populli i tij, nga frika se do t’i keqtrajtonte Faraoni dhe paria e tij. Faraoni ishte vërtet një tiran në tokë dhe në të keqe kalonte çdo kufi.

84. Musai tha: “O populli im! Nëse besoni Allahun, mbështetuni tek Ai, nëse jeni myslimanë!”

85. Ata thanë: “Ne jemi mbështetur tek Allahu. O Zoti ynë, mos na bëj sprovë për popullin keqbërës (duke i lënë të na shkatërrojnë),

86. dhe shpëtona me mëshirën Tënde, nga populli mohues!”

87. Ne i shpallëm Musait dhe vëllait të tij: “Ndërtoni shtëpi për popullin tuaj në Egjipt, shndërrojini ato në faltore dhe falni namazin! Dhe sillu lajmin e mirë besimtarëve!”

88. Musai tha: “O Zoti ynë! Ti i ke dhënë Faraonit dhe parisë së tij stoli dhe pasuri në jetën e kësaj bote, por ata, o Zoti ynë, na largojnë nga rruga Jote! O Zoti ynë! Shkatërroje pasurinë e tyre dhe ngurtësoi zemrat e tyre, që të mos besojnë, derisa të shijojnë dënimin e dhembshëm!”

89. (Allahu) tha: “U pranua lutja e ju të dyve! Qëndroni të dy në rrugën e drejtë dhe kurrësi mos ndiqni rrugën e të paditurve!”

11:

12-17

12. Mund të ndodhë që ti (Muhamed) të lësh mënjanë diçka nga ato që të janë shpallur ty dhe të të ngushtohet kraharori, sepse ata thonë: “Përse nuk i është dërguar ndonjë thesar?” ose, “Përse nuk vjen një engjëll me të?” Ti je vetëm paralajmërues e Allahu kujdeset për çdo gjë.

13. Nëse ata thonë: “Ai e ka trilluar atë!” Thuaju (o Muhamed!): “Sillni dhjetë sure të ngjashme (në bukuri dhe elokuencë) të trilluara dhe thirrni në ndihmë kë të mundni, përveç Allahut, nëse thoni të vërtetën!”

14. E, nëse nuk ju përgjigjen, atëherë ta dini se ai (Kurani), ka zbritur me dijen e Allahut dhe se s’ka zot tjetër (të denjë për adhurim) përveç Tij. Andaj, a jeni ju (o mohues) myslimanë?

15. Atyre që duan jetën e kësaj bote dhe bukuritë e saj, Ne do t’ua shpërblejmë krejtësisht punët e tyre dhe në të nuk do t’u lihet gjë mangët.

16. Këta janë ata për të cilët në botën tjetër nuk do të ketë kurrgjë, përveç zjarrit. Do t’u shembet çdo gjë që kanë bërë në këtë jetë dhe do t’u zhvlerësohet ajo që kanë punuar.

17. A janë (të barabartë me jobesimtarët), ata, që mbështeten në provë të qartë nga Zoti i tyre, që ndiqet nga një dëshmitar prej Tij (Kurani), para të cilit ishte Libri i Musait (dëshmitar) udhërrëfyes dhe mëshirë? Këta besojnë Kuranin. Dhe për cilindo nga grupet (sektet) që e mohojnë atë, zjarri do të jetë vend i premtuar. Andaj, ti kurrsesi mos dysho në atë; se ai, padyshim, është e vërteta prej Zotit tënd, ndonëse shumica e njerëzve nuk besojnë.

96-99

96. Ne e dërguam Musain me mrekullitë Tona dhe me autoritetin e qartë

97. te Faraoni dhe paria e tij, por paria shkoi pas urdhrit të Faraonit, ndonëse urdhri i Faraonit nuk ishte i drejtë.

98. Ai do ta udhëheqë popullin e tij në Ditën e Kiametit e do ta çojë në zjarr. Eh, sa vend i shëmtuar është ai, ku do të sillen ata!

99. Ata i përcjell mallkimi në këtë jetë dhe në jetën tjetër. Eh sa “dhuratë” e shëmtuar është ajo që do t’u jepet!

109-113

109. Prandaj, mos u bëj dyshues për atë që këta adhurojnë. Ata

adhurojnë vetëm atë që kanë adhuruar dikur të parët e tyre. Dhe Ne do t'ua japim atë që kanë merituar, duke mos ua pakësuar aspak.

110. Vërtet, Ne i dhamë Musait Librin, por rreth tij pati kundërshti. Sikur të mos ishte parathënë Fjala e Zotit tënd (për shtyrjen e gjykimit), me siguri që (çështja) do të gjykohej midis tyre (menjëherë). Në fakt, (edhe tani) ata janë në një mëdyshje tepër të madhe në lidhje me të.

111. Në të vërtetë, çdonjërit prej tyre Zoti yt do t'ia plotësojë shpagimin për veprat e veta. Se Ai, me siguri, e di mirë atë që punojnë ata.

112. Prandaj qëndro i patundur në udhën e drejtë, ashtu siç je i urdhëruar. Ashtu le të veprojnë edhe besimtarët që janë me ty, e mos i kaloni kufijtë, se Ai, me të vërtetë, i sheh mirë ato që punoni ju.

113. Dhe mos anoni nga ata që bëjnë të këqija, përndryshe do t'ju përcëllojë Zjarri. Ju nuk do të kenë mbrojtës tjetër përveç Allahut dhe nuk do të ndihmoheni.

14:

5-8

5. Ne e dërguam Musain me shenjat Tona (dhe i thamë): “Nxirre popullin tënd nga errësira në dritë dhe përkujtoju atyre ditët e Allahut!” Vërtet, në këtë ka shenja për çdo njeri që është i durueshëm dhe falënderues.

6. (Kujto) kur Musai i tha popullit të vet: “Kujtoni dhuntinë që ju dha Allahu, kur ju shpëtoi nga populli i Faraonit, që ju mundonte me torturat më të rënda, duke vrarë djemtë tuaj e duke jua lënë gjallë femrat. Kjo ka qenë një provë e madhe për ju nga Zoti juaj.

7. (Kujtoje) kur Zoti juaj kumtoi: “Nëse tregoheni mirënjohës, Unë do t'jua shtoj edhe më shumë begatitë e Mia; por, nëse ju

mohoni mirësitë e Mia, (atëherë dijeni se) dënimi Im është i rëndë”.

8. Dhe Musai tha: “Nëse mohoni ju dhe të gjithë ata që janë në Tokë, (dijeni se) Allahu është vërtet i Vetëmjaftueshëm dhe plot lavdi.”

17:

1-3

1. I lavdëruar qoftë Ai që e mbarti robin e Tij (Muhamedin) natën nga Xhamia e Shenjtë (në Mekë) në Xhaminë e Largët (të Jeruzalemit), rrethinën e së cilës e kemi bekuar, për t'i treguar atij disa nga mrekullitë Tona. Ai, me të vërtetë, dëgjon çdo gjë dhe sheh çdo gjë.
2. Ne i dhamë Musait Librin dhe e bëmë atë udhërrëfyes për bijtë e Izraelit (duke u thënë): “Mos merrni mbrojtës tjetër, përveç Meje!
3. Ju jeni pasardhës të atyre që Ne i mbartëm me Nuhun! Ai ka qenë vërtet një rob mirënjohës.”

101-104

101. Në të vërtetë, Ne i dhamë Musait nëntë shenja të qarta. Pyeti bijtë e Izraelit, kur ai u erdhi të parëve të tyre dhe, kur Faraoni i tha atij: “O Musa, unë besoj se ti je i magjepsur”,
102. (Musai) tha: “Tashmë ti e di se këto nuk i ka shpallur askush tjetër, përveç Zotit të qiellit dhe të Tokës, si prova të dukshme dhe Unë jam i bindur se ti je i dënuar në humbje”.
103. Ai (Faraoni) deshi t'i dëbonte nga vendi, por Ne e fundosëm bashkë me të gjithë ata, që ishin me të,
104. dhe, pas kësaj, u thamë Bijve të Izraelit: “Vendosuni në këtë tokë. Kur të arrijë premtimi i Ditës së Kiametit, do t'ju sjellim të përzier”.

18:

60-82

60. (Kujto) kur Musai i tha djaloshtit që e shoqëronte: “Nuk do të pushoj së ecuri, derisa të arrij në vendin ku takohen dy detet, edhe nëse do të më duhet të udhëtoj për shumë kohë.”

61. Dhe, kur arritën në vendin, ku bashkoheshin dy detet, ata e harruan peshkun e tyre dhe ai rrëshqiti në det, duke e hapur atë si tunel.
62. Kur kaluan më tej, Musai i tha shoqëruesit të vet: “Na jep drekën tonë, sepse jemi lodhur nga ky udhëtimi ynë”.
63. Ai u përgjigj: “Shiko! Kur ndalua tek ai shkëmbi, unë e harrova peshkun. Vetëm djalli më bëri ta harroj e nuk ta thashë se peshku mori rrugën nga deti në mënyrë të habitshme!”
64. (Musai) tha: “Kjo është ajo që po kërkojmë”. Andaj u kthyen nëpër gjurmët e veta,
65. dhe gjetën një prej robërve Tanë, të cilit i patëm dhuruar mëshirë prej Nesh dhe i kishim mësuar nga ana Jonë dije.
66. Musai i tha atij: “A mund të të pasoj ty, që të më mësosh edhe mua diçka prej diturisë së drejtë që të është dhënë ty?”
67. Ai u përgjigj: “Ti nuk mund të durosh dot me mua!”
68. E si mund të durosh (pa pyetur) para diçkaje për të cilën nuk di asgjë?”
69. (Musai) tha: “Do të më gjesh të durueshëm, në dashtë Allahu e nuk do të të kundërshtoj për asgjë.”
70. (Hidri) i tha: “Nëse vjen pas meje, mos më pyet për asgjë, derisa të ta shpjegoj unë!”
71. Dhe kështu, u nisën. Kur hipën në një anije, ai (Hidri) hapi një vrimë poshtë. (Musai) tha: “Mos vallë, e hape vrimën për t’i mbytur udhëtarët e saj? Me të vërtetë, ke bërë punë të shumë të keqe”.
72. (Hidri) i tha: “A nuk të thashë se ti nuk mund të durosh me mua?”
73. Ai u përgjigj: “Mos më qorto për atë që harrova dhe mos më ngarko me vështirësi në punët e mia!”
74. Dhe që të dy vazhduan të ecin, derisa takuan një djalosh, të cilin ai (Hidri) e vrau. Tha (Musai): “Përse vrave një njeri të pafajshëm që nuk ka vrarë askënd?! Vërtet që ke bërë një punë të tmerrshme”!
75. Ai u përgjigj: “A nuk të thashë se ti nuk mund të durosh me mua?”
76. (Musai) tha: “Nëse pas kësaj do të të pyes sërish për çfarëdo gjëje, atëherë mos më mbaj më në shoqërinë tënde! Tashmë ke arsye (të mjaftueshme) nga ana ime (për t’u ndarë prej meje)!”
77. Dhe që të dy vazhduan të ecin, derisa arritën në një fshat dhe u kërkuan banorëve të tij, që t’u jepnin për të ngrënë, por ata nuk i pranuan mysafirë. Aty ndeshën një mur që ishte duke u rrëzuar dhe ai (Hidri) e drejtoi. (Musai) tha: “Sikur të kishe dashur ti, mund të kërkoje shpërblim për këtë.”
78. Ai tha: “Kjo është ndarja ndërmjet meje dhe teje. Unë do t’i

shpjegoj ty ato gjëra për të cilat nuk munde të durosh.

79. Sa i përket anijes, ajo ishte pronë e disa të varfërve, që punonin në det. Unë desha ta dëmtoj, sepse prapa tyre gjendej një mbret i cili merrte me dhunë çdo anije të mirë.

80. Sa për djaloshin, prindërit e tij ishin besimtarë. Ne e dinim se (dashuria për të) do t'i çonte ata në të keqe dhe mohim,

81. dhe dëshiroam që Zoti i tyre, në vend të atij t'u jepte një më të mirë, më të pastër dhe më të mëshirshëm.

82. E, sa i përket murit, ai u takonte dy djelmohave jetimë në qytet dhe, nën të gjendej një thesar i tyre. Babai i tyre kishte qenë njeri i mirë, prandaj Zoti yt dëshiroi që ata të arrinin moshën e pjekurisë e ta nxirrnin thesarin e tyre, si mëshirë nga Zoti yt. Unë këtë nuk e kam bërë sipas gjykimit tim. Ky është shpjegimi i asaj, për të cilën ti s'munde të duroje!

19:

51-57

51. Trego në Libër edhe për Musain! Njëmend, Ai ishte i përzgjedhur, ishte i dërguar dhe profet.

52. Ne e thirrëm atë nga ana e djathtë e malit Tur, duke e afruar në një bisedë të fshehtë

53. dhe, nga mëshira Jonë, i dhuruam të vëllanë, Harunin, si profet.

54. Trego në Libër për Ismailin! Vërtet, ai ishte i sinqertë në premtimet e veta, ishte i dërguar dhe profet.

55. Ai e urdhëronte popullin e vet që të falte namazin e të jepte zeqatin dhe ishte i mirëpritur te Zoti i vet.

56. Trego në Libër për Idrizin! Ai ishte njeri i së vërtetës dhe profet.

57. Ne e ngritëm atë në vend të lartë.

20:

9-73

9. A e ke dëgjuar historinë e Musait?

10. Kur pa një zjarr, ai i tha familjes së vet: “Rrini këtu, sepse pashë një zjarr! Ndoshta mund t’ju sjell një urë të ndezur ose të gjej pranë tij ndonjë udhërrëfyes”.
11. Kur arriti te zjarri, një zë e thirri: “O Musa!
12. Në të vërtetë, Unë jam Zoti yt! Prandaj, hiqi nallanet, sepse ndodhesh në luginën e shenjtë të Tuvasë.
13. Unë të kam zgjedhur ty, prandaj dëgjo atë që po të shpallet!

14. Me të vërtetë, Unë jam Allahu, s’ka zot tjetër përveç Meje, prandaj, vetëm Mua më adhuro dhe kryej faljen për të më kujtuar Mua!
15. Ora (e Kiametit) do të vijë me siguri, por Unë e mbaj tepër të fshehur, që secili të shpërblehet për atë që ka bërë.
16. Prandaj, mos e lër atë që nuk beson në të (Ditën e Kiametit) dhe që jepet pas epsheve të veta, të të nxjerrë (nga rruga e drejtë), përndryshe do të humbisje.
17. Ç’është ajo që mban në dorën e djathtë o Musa?”
18. Ai u përgjigj: “Ky është shkopi im, me të cilin mbahem dhe shkund gjethe për dhentë e mia; më shërben edhe për punë të tjera.”
19. (Allahu) i tha: “Hidhe atë, Musa!”
20. Ai e hodhi atë dhe, menjëherë, (shkopi) u bë gjarpër që zvarritej.
21. (Allahu) i tha: “Merre atë dhe mos u frikëso! Ne do ta kthejmë në gjendjen e tij të mëparshme.
22. Fute dorën tënde nën sqetull: ajo do të dalë e bardhë, pa kurrfarë sëmundjeje. Ja, kjo është një shenjë tjetër,
23. për të të treguar ty të tjera mrekulli Tonat edhe më të mëdha!
24. Shko te Faraoni! Ai, me të vërtetë, i ka shkelur të gjithë kufijtë”.
25. (Musai) tha: “O Zoti im, zgjeroma kraharorin tim,
26. lehtësoma punën time,
27. dhe zgjidh ma nyjen e gjuhës sime,
28. që ata të kuptojnë fjalën time!
29. Më jep një ndihmës nga familja ime,
30. Harunin, vëllanë tim!
31. Ma rrit fuqinë nëpërmjet atij

32. dhe bëma ortak në punën time,
33. që të thurim shumë lavde për Ty
34. e të të përmendim Ty vazhdimisht!
35. Vërtet, Ti do të jesh gjithnjë Mbikëqyrësi ynë”.
36. (Allahu) tha: “Kërkesa jote u plotësua, o Musa!
37. Edhe më parë, Ne të kemi bërë mirë ty,
38. kur i frymëzuam nënës tënde atë që iu frymëzua:
39. “Vëre atë (foshnjën) në një sënduk e hidhe në lumë! Lumi do

ta nxjerrë në breg e atë do ta marrë një armiku Im dhe armiku i tij.” Unë kam hedhur në ty dashurinë Time, që të rritesh nën Syrin (kujdesin) Tim.

40. Kur shkoi motra jote e tha: “A doni t’ju tregoj dikë që do të kujdeset për atë?”, Ne të kthym te nëna jote, që ajo të gëzohej dhe të mos pikëllohej më. Pastaj ti vrave një njeri, por Ne të shpëtuam nga brenga dhe të vumë në sprova të shumta. Ti qëndrove me vite të tëra midis banorëve të Medjenit, pastaj erdhe sipas porosisë së caktuar, o Musa!

41. Unë të kam zgjedhur ty për Vete.

42. Shkoni ti dhe vëllai yt me mrekullitë e Mia dhe mos reshtni së përmenduri Mua!

43. Shkoni te Faraoni! Ai, me të vërtetë, i ka shkelur të gjithë kufijtë!

44. Flitini atij fjalë të buta, se ndoshta kujtohet a frikësohet!”

45. Ata thanë: “O Zoti ynë! Ne kemi frikë se ai do të na dënojë menjëherë ose do të ndërkrehet më tepër”.

46. (Allahu) tha: “Mos u frikësoni! Në të vërtetë, Unë jam me ju, dëgjoj dhe shoh.

47. Shkoni tek ai dhe i thoni: “Ne të dy jemi të dërguarit e Zotit tënd, lëshoji të bijtë e Izraelit që të vijnë me ne dhe mos i mundo! Ne të kemi sjellë ty një shenjë nga Zoti yt. Paqe mbi atë që ndjek rrugën e drejtë!

48. Vërtet, neve na është shpallur se dënimi do të godasë këdo, që (i) mohon (shenjat e Allahut) dhe (i) kthen shpinën (të dërguarve të Tij)”.

49. (Faraoni) tha: “E, kush është Zoti juaj, o Musa?”

50. (Musai) tha: “Zoti ynë është Ai që çdo gjëje i ka dhënë trajtën e vet e pastaj e ka udhëzuar”.

51. (Faraoni) tha: “Si është gjendja e brezave të mëparshëm?”

52. (Musai) tha: “Dijenja lidhur me ta gjendet te Zoti im, në Libër. Zoti im nuk gabon dhe nuk harron!”

53. Është Ai që Tokën e ka bërë shtrat për ju, që ju ka shtruar rrugët nëpër të dhe që lëshon ujë nga qielli, me qëllim që, nëpërmjet tij, të rriten shumë lloje bimësh të ndryshme.

54. Hani dhe kullotni bagëtinë tuaj! Këto, me të vërtetë, janë shenja për ata që janë mendarë.

55. Ne ju kemi krijuar prej tokës, aty do t’ju kthejmë dhe nga ajo do t’ju nxjerrim edhe një herë tjetër.

56. Ne ia treguam atij (Faraonit) të gjitha shenjat Tona, por ai i mohoi, nuk pranoi (të besonte)

57. dhe tha: “O Musa, a ke ardhur që të na nxjerrësh nga toka jonë me magjinë tënde?!”

58. Ne do të të sjellim ty një magji të ngjashme. Cakto, midis nesh dhe teje, një takim në një vend të sheshtë, ku nuk do të mungojmë as ne, as ti!”

59. (Musai) tha: “Takimi me ju është në ditën e krenjtës dhe njerëzia le të tubohen paradite”.

60. Faraoni u largua, i mbledhi magjistarët e vet e pastaj erdhi.

61. Musai u tha atyre: “Të mjerët ju! Mos trilloni gënjeshtër për Allahun, duke bërë që Ai t’ju shkatërrojë me dënim. Do të dështojë me siguri, ata që trillojnë gënjeshtër!”

62. Ata diskutuan me njëri-tjetrin për punën e tyre, duke pëshpëritur fshehurazi.

63. Njëri prej tyre tha: “Në të vërtetë, këta (Musai dhe Haruni), janë dy magjistarë, që duan t’ju shporrin nga toka juaj me magjitë e tyre dhe të shkatërrojnë fenë tuaj tejet të mirë.

64. Prandaj, bashkujini magjitë tuaja dhe ejani me radhë. Do të fitojë sot ai që ka epërsi!”

65. Ata thanë: “O Musa, ose hidh ti, ose të hedhim ne të parët”.

66. Ai tha: “Jo, hidhni ju!” Dhe ja tek i dukeshin atij litarët dhe shkopinjët e tyre se po rendnin vërtet, për shkak të magjisë së tyre.

67. Atëherë Musai ndjeu frikë në vetvete.

68. Ne i thamë: “Mos u frikëso, se, në të vërtetë, ti do të fitosh!

69. Hidhe atë që mban në dorën e djathtë: do të gëlltisë gjithçka që kanë bërë ata, sepse ajo që kanë bërë ata, është vetëm një mashtrim i magjistarëve; e, magjistari nuk do të ketë sukses kudo që të gjendet”.

70. Atëherë magjistarët ranë në sexhde dhe thanë: “Ne besojmë në Zotin e Harunit dhe Musait”.

71. (Faraoni) tha: “Çfarë?! Ju e besuat atë, para se t’ju jap leje unë?! Në të vërtetë, ai është mjeshtri juaj, që ju ka mësuar magjitë. Unë do t’jua këpus duart dhe këmbët tuaja të këmbëzera dhe do t’ju var në trungjet e hurmave. Ju do ta merrni vesh, me siguri, se cili prej nesh është më i ashpër dhe më ngulmues në ndëshkim.”

72. (Magjistarët) u përgjigjën: “Ne kurrë nuk do të të japim ty përparësi ndaj provave që na kanë ardhur neve dhe ndaj Atij që

na ka krijuar ne. Prandaj, gjyko si të duash; ti gjykon vetëm në jetën e kësaj bote!

73. Ne besojmë në Zotin tonë, që të na i falë gabimet dhe magjitë, për të cilat na ke detyruar ti. Allahu është më i Miri dhe i Përrjetshmi.

77-79

77. Ne i thamë Musait: “Udhëto natën me robërit e Mi, hapu atyre një rrugë të tharë nëpër det dhe mos u frikëso se do të të kapë ndokush e as se do të mbyteni!”

78. Faraoni i ndoqi ata (bijtë e Izraelit) me ushtrinë e tij, por deti i mbuloi ata me dallgë të mëdha.

79. Faraoni i solli humbje popullit të vet dhe nuk e çoi në rrugë të drejtë.

83-98

83. “Përse nxitove para popullit tënd, o Musa?”

84. (Musai) tha: “Ja, ata, shkojnë pas gjurmëve të mia e unë nxitova te Ti, o Zoti im, për të fituar kënaqësinë Tënde”.

85. (Allahu) tha: “Ne e vumë në provë popullin tënd gjatë mungesës tënde, e Samiriu i nxori ata nga rruga e drejtë”.

86. Musai u kthye te populli i vet i zemëruar dhe i pikëlluar. Tha: “O populli im, vallë, a nuk ju dha Zoti juaj një premtim të mirë? A mos ju duk e gjatë koha (e përmbushjes së premtimit) apo dëshironi që t’ju godasë zemërimi i Zotit tuaj?! Prandaj nuk i jeni përmbajtur premtimit që më dhatë?!”

87. Ata u përgjigjën: “Ne nuk e kemi thyer premtimin që të patëm dhënë me vullnetin tonë, por qemë të ngarkuar rëndë me stolitë e popullit (të Faraonit), andaj i hodhëm ato (në zjarr për t’u lehtësuar). Po kështu i hodhi edhe Samiriu,

88. dhe nga këto ai bëri një trup viçi që pëlliste. Atëherë tha: “Ky është zoti juaj dhe zoti Musait. Ai (Musai) ka harruar (t’ju tregojë për të)!”

89. Vallë, a nuk e shihnin ata, se (viçi) nuk u drejtonte atyre asnjë fjalë dhe nuk ishte në gjendje t’u sillte kurrfarë dëmi apo dobie?

90. Ndërkohë, Haruni u kishte thënë atyre qysh më parë: “O populli im! Kjo është vetëm një provë për ju! Zoti juaj është i Gjithëmëshirshmi, andaj ndiqmëni mua dhe dëgjoni urdhrin tim!”

91. Ata u përgjigjën: “Ne do t’i lutemi atij, derisa të na kthehet Musai”.

92. (Musai) tha: “O Harun, ç’të pengoi ty, kur i pe ata se kishin humbur,

93. që të vije tek unë?! A mos e kundërshtove urdhrin tim?”

94. (Haruni) tha: “O biri i nënës sime, mos më kap për mjekre e as për koke! Unë kisha frikë se do të thoje: Ke mbjellë përçarje midis bijve të Izraelit e nuk i ke mbajtur porositë e mia”.

95. (Musai) tha: “Si është puna jote, o Samiri?”
96. (Samiriu) u përgjigj: “Unë pashë atë, që ata nuk e panë. Mora një grusht nga gjurmët e të Dërguarit dhe atë e hodha mbi viçin dhe kështu më nxiti vetja (e keqja) ime”.
97. (Musai) tha: “Atëherë ik! Tërë jetën do të të duhet të thuash: ‘Mos më prekni’. Por të është caktuar një premtim, i cili doemos do të zbatohet. Shikoje zotin tënd që ti e ke adhuruar vazhdimisht: Ne do ta djegim e pastaj do ta hedhim në det hirin e tij.
98. Në të vërtetë, Zoti juaj është vetëm Allahu; s’ka zot tjetër përveç Tij; dituria e Tij përfshin çdo gjë”.

21:

48-75

48. Ne i dhamë Musait dhe Harunit Dalluesin, që është dritë dhe këshillë për të devotshmit,
49. që i frikësohen Zotit të tyre - edhe kur nuk i sheh askush dhe, që i tremben Orës (së Kiametit).
50. Ndërsa ky (Kuran) është Këshillë e bekuar, të cilën Ne e kemi shpallur, prandaj, si mund ta mohoni ju atë?!
51. Në të vërtetë, Ne e udhëzuam Ibrahimin në rrugë të drejtë qysh më parë dhe e njihnim atë (se ishte i aftë për këtë gjë).
52. Kur ai i tha të atit dhe popullit të tij: “Ç’janë këta idhuj, që ju po i adhuroni kaq shumë?”,
53. ata thanë: “Baballarët tanë i adhuronin këta.”
54. (Ibrahimi) tha: “Me të vërtetë, ju dhe baballarët tuaj keni qenë në humbje të qartë.”
55. Ata thanë: “A po na sjell të Vërtetën apo je nga ata që tallen?”
56. Ai tha: “Jo, por Zoti juaj është Zoti i qiejve dhe i Tokës. Është Ai që i ka krijuar ato, ndërsa unë jam njëri prej atyre që e dëshmojnë këtë.
57. (Betohem) për Allahun, se do t’i flak idhujt tuaj, posa të largoheni ju!”
58. Dhe i bëri ata copa-copa, përveç idhullit të tyre më të madh, kështu që ata t’i drejtoheshin atij.
59. Disa thanë: “Kush i bëri kështu zotat tanë? Me të vërtetë, ai është keqbërës!”
60. Të tjerët u përgjigjën: “Dëgjuam një djalosh që i përgojonte,

quhej Ibrahim.”

61. “Atëherë silleni atë para syve të botës, që ata të dëshmojnë”
– thanë ata.

62. Ata e pyetën: “Ti i bërë kështu zotat tanë, o Ibrahim?”

63. Ai tha: “Jo! Këtë e ka bërë ky i madhi i tyre. Pyesni ata, nëse flasin!”

64. Atëherë ata i thirrën mendjes dhe i thanë njëri-tjetrit: “Me të vërtetë, ju vetë jeni keqbërësit.”

65. Pastaj ulën kokat dhe i thanë: “Sigurisht që ti e di, se këta nuk flasin!”

66. Ai u tha: “Mos vallë, ju adhuroni në vend të Allahut gjëra që nuk mund t’ju sjellin kurrfarë dobie e as dëmi?!”

67. Mjerë ju dhe mjerë ata që ju i adhuroni në vend të Allahut! A nuk arsyetoni?!”

68. Ata thirrën: “Digjeni atë dhe ndihmoni zotat tuaj, nëse doni të bëni ndonjë vepër!”

69. Ne thamë: “O zjarr, bëhu i ftohtë dhe shpëtim për Ibrahimin!”

70. Ata deshën ta lëndonin, por Ne i bëmë të dështonin.

71. Ne e shpëtuam atë dhe Lutin (dhe i çuam) në tokën, të cilën e kemi bekuar për njerëzit.

72. Ne i dhuruam atij Is’hakun dhe Jakubin si dhunti dhe të gjithë i bëmë të drejtë.

73. Ne i bëmë ata udhëheqës që udhëzonin sipas urdhrit Tonë dhe i frymëzuam që të bënin vepra të mira, të kryenin faljet dhe të jepnin zeqatin, dhe ata vetëm Ne na adhuruan.

74. Lutit i dhamë urtësi dhe dituri, dhe e shpëtuam prej vendbanimit ku bëheshin vepra të liga. Ata ishin vërtet njerëz të këqij e të mbrapshtë.

75. Lutin e pranuan në mëshirën Tonë. Me të vërtetë, ai është prej të mirëve.

22:

42-46

42. Nëse ata të quajnë ty gënjeshtar, (dije se) para tyre (i) kanë quajtur gënjeshtarë (profetët e vet) edhe populli i Nuhut, fiset Ad e Themud,

43. populli i Ibrahimit, populli i Lutit,

44. dhe banorët e Medjenit. Edhe Musain e përgënjeshtroan; andaj Unë u dhashë afat mohuesve, pastaj i dënova ata. Eh, si ka qenë dënimi Im!

45. Sa e sa qytete i shkatërroam, ngaqë banorët e tyre ishin të këqij dhe tani ato janë kthyer përmbys! Sa e sa puse mbetën të braktisura, sa e sa pallate të larta të shkretuara!

46. Vallë, a nuk kanë udhëtuar ata nëpër botë, që zemrat e tyre të mendojnë dhe veshët të dëgjojnë? Në të vërtetë, atyre nuk u janë verbuar sytë (në këto gjëra), por u janë verbuar zemrat e veta në kraharor.

23:

45-50

45. Pastaj dërguam Musain dhe vëllanë e tij, Harunin, me mrekullitë Tona dhe autoritet të qartë

46. te Faraoni dhe paria e tij, por ata ishin njerëz arrogantë dhe nuk i pranuan.

47. Ata thanë: “Vallë a t’u besojmë dy njerëzve që janë si ne, ndërkohë që populli i tyre na shërben neve?!”

48. Kështu, ata të dy i shpallën për gënjeshtarë, andaj ishin nga të shkatërruarit.

49. Në të vërtetë, Ne i dhamë Librin (Teuratin) Musait, që ata të udhëzohen në rrugë të drejtë.

50. Ne e bëmë birin e Merjemes dhe nënën e tij mrekulli për njerëzimin dhe i strehuam rrëzë një kodre të qetë me burime uji.

25:

35-44

35. Ne i dhamë Musait Librin dhe i bëmë ndihmës vëllanë e tij, Harunin.

36. Pastaj (u) thamë (atyre): “Shkoni të dy te populli, i cili i quan të rreme shenjat Tona!” Pastaj e shkatërroam atë popull krejtësisht.

37. Popullin e Nuhut, kur i quajti gënjeshtarë të dërguarit, Ne e fundosëm dhe e bëmë mësim për njerëzit. Për keqbërësit kemi përgatitur një dënim të dhembshëm.

38. Ne i dënuam fiset Ad dhe Themud, popullin e Ras-sit, si dhe shumë popujt të tjerë ndërmjet tyre.
39. Të gjithëve u sollëm shembuj dhe, më pas, të gjithë i shkatërruam krejtësisht.
40. Ata me kohë kanë kaluar pranë vendbanimit që e shkatërroi shiu i tmerrshëm, e vallë, a nuk e kanë parë atë? Jo, ata nuk prisnin të ringjalleshin.
41. Sa herë që të shohin ty, të marrin vetëm për tallje: “Vallë, këtë ka sjellë Allahu si të dërguar?!”
42. Për pak që duke na shmangur nga hyjnitë tona, po të mos u kishim qëndruar atyre besnikë!” Por, kur të përballen me dënimin, do ta marrin vesh se kush është shmangur më larg rrugës së drejtë.
43. A e ke parë ti atë që epshin e vet e ka marrë për zot? A do t’i bëhesh mbrojtës atij?
44. A mendon ti se shumica e tyre dëgjojnë dhe kuptojnë? Ata nuk janë tjetër, veçse si bagëti. Madje, ata janë edhe më të shmangur nga rruga e drejtë.

26:

10-68

10. Kur Allahu e thërriti Musain: “Shko te populli keqbërës,
11. populli i Faraonit! vallë, a nuk po i frikësohen ata Allahut?”
12. Ai u përgjigj: “O Zoti im, unë kam frikë se do të më quajnë gënjeshtar,
13. e zemra do të më ngushtohet, kurse gjuha mund të më lidhet, andaj, dërgoje edhe Harunin (të më ndihmojë).
14. Unë jam edhe përgjegjës ndaj tyre për një krim, andaj kam frikë se do të më vrasin”.
15. Allahu tha: “Kurrsesi! Shkoni që të dy me shenjat Tona. Me të vërtetë, Ne jemi me ju dhe dëgjojmë.
16. Shkoni te Faraoni dhe i thoni: “Ne jemi të dërguarit e Zotit të botëve,
17. që të lejoni bijtë e Izraelit të vijnë me ne!”
18. Faraoni tha: “Vallë, a nuk të kemi rritur në gjirin tonë si fëmijë?! A nuk ke qëndruar midis nesh shumë vjet të jetës sate?!”
19. E pastaj bëre veprën që ti e di, duke qenë mosmirënjohës?!”
20. Musai tha: “E kam bërë atë, kur nuk kam qenë i udhëzuar.

21. Pastaj ika prej jush, kur u frikësova prej jush dhe Zoti im më dhuroi mençuri dhe më bëri një nga të dërguarit.
22. A e quan mirësi atë që më bëre mua, ndërkohë që bijtë e Izraelit (popullin tim) i bëre skllëvër”?
23. Faraoni e pyeti: “E ç’është Zoti i botëve?”
24. (Musai) u përgjigj: “Është Zoti i qiejve, i Tokës dhe i gjithçkaje që gjendet midis tyre, nëse besoni me bindje”.
25. (Faraoni) u tha atyre rreth vetes: “Vallë, a nuk po dëgjoni?!”
26. Ai tha: “Zoti juaj dhe Zoti i të parëve tuaj.”
27. (Faraoni) tha: “Me të vërtetë, i Dërguari që ju është sjellë, është i çmendur”.
28. (Musai) tha: “Zoti i Lindjes dhe i Perëndimit dhe i gjithçkaje që gjendet midis tyre, nëse kuptoni.
29. (Faraoni) tha: “Nëse ti merr për zot tjetërkënd, përveç meje, me siguri, do të të fus në burg!”
30. (Musai) u përgjigj: “Vallë, edhe pasi të të kem sjellë mrekulli të qartë? “
31. (Faraoni) tha: “Tregoje pra, nëse thua të vërtetën!”

32. (Musai) lëshoi shkopin e vet e ai u shndërrua në gjarpër të vërtetë!
33. Pastaj nxori dorën e vet dhe ajo, menjëherë u duk e bardhë para shikuesve!
34. (Faraoni) i tha parisë së tij, që e kishte përreth: “Ky qenka magjistar vërtet i dijshtëm!
35. Me magjitë e veta, ai dëshiron t’ju dëbojë nga toka juaj, prandaj ç’më këshilloni ju?”
36. Ata u përgjigjën: “Lëre këtë dhe vëllanë e tij për pak kohë dhe çò lajmëtarë nëpër qytete,
37. që të t’i sjellin ty të gjithë magjistarët e dijshtëm”.
38. Magjistarët u mbledhën në ditën e caktuar,
39. e popullit iu tha: “A jeni mbledhur të gjithë,
40. që të shkojmë pas magjistarëve, nëse ata do të jenë fitues?!”
41. Kur erdhën magjistarët, i thanë Faraonit: “Vërtet do të shpërblehemi, nëse dalim fitues?”
42. Ai u përgjigj: “Po, madje do të jeni vërtet ndër të afërmit e mi”.
43. Musai u tha atyre: “Hidheni atë që doni ta hidhni!”
44. Ata hodhën litarët dhe shkopinjat e tyre dhe thanë: “Për madhërinë e Faraonit, me të vërtetë, Ne do të jemi fitues patjetër!”
45. Pastaj, Musai hodhi shkopin e tij, që i kapërdiu përnjëherësh sajimet e tyre të rreme!
46. Atëherë magjistarët ranë përmbys, duke bërë sexhde,

47. dhe thanë: “Ne besojmë në Zotin e botëve,
 48. Zotin e Musait dhe të Harunit!”
 49. (Faraoni) tha: “I besuat atij (Musait) para se t’ju lejoja unë!
 Patjetër që ai është i madhi juaj, i cili ju ka mësuar magjinë. Ta
 dini se unë, në të vërtetë, do t’jua këpus duart dhe këmbët tuaja
 tërthorazi dhe do t’ju kryqëzoj të gjithëve!
 50. Ata thanë: “S’ka gjë! Sigurisht, Ne do të kthehemi te Zoti
 ynë.
 51. Ne shpresojmë se Zoti ynë do të na i falë gjynahet, meqë
 jemi besimtarët e parë.”
 52. Pastaj, Ne i shpallëm Musait: “Ti udhëto natën me robërit e
 Mi, por do të jeni të ndjekur”.
 53. Dhe Faraoni dërgoi nëpër qytete lajmëtarë
 54. (Për të thënë:) “Këta janë një grup i vogël që
 55. na kanë provokuar,
 56. por ne jemi kurdoherë të gatshëm!”
 57. Kështu, Ne i bëmë ata të lënë kopshtijet dhe lumenjtë,
 58. thesaret e pallatet e mrekullueshme.
 59. Kështu ndodhi, dhe Ne ia dhamë të gjitha këto bijve të Izraelit.
 60. Në agim, ata (njerëzit e Faraonit) iu afruan atyre.
 61. Kur dy grupet panë njëri-tjetrin, shokët e Musait thirrën:
 “Me të vërtetë, na zunë!”
 62. Ai tha: “Kurrsesi! Në të vërtetë, me mua është Zoti im. Ai
 do të ma tregojë rrugën”.
 63. Dhe Ne i shpallëm Musait: “Bjeri me shkopin tënd detit!”
 Menjëherë deti u nda dhe çdo pjesë e tij u bë si mal i madh.
 64. Atëherë Ne i afruam aty të tjerët.
 65. Musain dhe të gjithë ata që ishin me të, i shpëtuan,
 66. kurse të tjerët i fundosëm.
 67. Pa dyshim, në këtë ka shenja treguese, por shumica e njerëzve
 nuk janë besimtarë.
 68. Në të vërtetë, Zoti yt është i Plotfuqishëm dhe Mëshirëplotë.

27:

7-14

7. Kujto kur Musai i tha familjes së tij: “Unë pashë një zjarr. Do shkoj që t’ju sjell ndonjë lajm prej atje ose t’ju sjell një urë zjarri,

për t'u ngrohur”.

8. Kur shkoi te zjarri, një zë e thirri: “Bekuar qoftë kush është te zjarri dhe të gjithë (engjëjt) rreth tij! Qoftë i lavdëruar Allahu, Zoti i botëve!

9. O Musa! Jam Unë, Allahu, i Plotfuqishmi, i Urti!

10. Hidhe shkopin tënd!” Kur e pa shkopin që po lëvizte si gjarpër, ai iku me vrap e nuk u kthye prapa. “O Musa, mos u frikëso! Në të vërtetë, të dërguarit e Mi nuk frikësohen në praninë Time.

11. Sa për ata që bëjnë keq, e pastaj të keqen e zëvendësojnë me vepër të mirë, Unë jam vërtet Falës dhe Mëshirëplotë.

12. Fute dorën tënde brenda në gji dhe do të dalë e bardhë pa kurrfarë sëmundje. Kjo do të jetë njëra prej nëntë mrekullive, që do t'i tregohen Faraonit dhe popullit të tij. Vërtet, ata janë popull i pabindur!”.

13. Por kur u erdhën atyre shenjat Tona të dukshme, ata thanë: “Kjo është magji e qartë”!

14. Kështu, ata i mohuan ato padrejtësisht dhe me mendjemadhësi, edhe pse shpirti i tyre i besonte për të vërteta. Pa shiko, cili ka qenë fundi i shkatërrimtarëve!

28:

2-50

2. Këto janë vargjet e Librit të qartë!

3. Ne do të tregojmë ty pjesë nga historia e Musait me Faraonin, ashtu siç ka qenë me të vërtetë, për njerëzit që besojnë.

4. Me të vërtetë që Faraoni madhështoj në Tokë dhe banorët e saj i kishte përçarë në grupe; disa prej tyre i përndiqte, ua vriste fëmijët meshkuj, ndërsa femrat ua linte gjallë. Ai ka qenë vërtet keqbërës.

5. Por vullneti Ynë ishte që t'u jepnim mirësi atyre që qenë të shtypur në tokë, t'i bënim prijës e trashëgimtarë,

6. t'i forconim ata në Tokë dhe t'u tregonim Faraonit, Hamanit dhe ushtrisë së tyre atë prej së cilës ata frikësoheshin.

7. Kështu, Ne e frymëzuam nënën e Musait: “Jepi gji atij dhe, kur të trembesh për sigurinë e tij, hidhe në lumë, pa pasur frikë dhe as dëshpërim. Me siguri që Ne do të ta kthejmë ty atë dhe do ta bëjmë të dërguar.”

8. Por atë e mori nga lumi familja e Faraonit, me qëllim që një

ditë ai të bëhej armik dhe t'u sillte mjerim atyre, sepse Faraoni, Hamani dhe ushtria e tyre kanë qenë gjynahqarë.

9. Gruaja e Faraonit i tha atij: “Ky (djalë) është gëzim për mua dhe ty, prandaj mos e vrisni, sepse mund të jetë i dobishëm ose mund ta birësojmë”. Por ata nuk e dinin se çfarë po bënin.

10. Ndërkohë, zemra e nënës së Musait u bë si të ishte e zbrazët. Edhe pak dhe çdo gjë do të zbulohet, sikur të mos ia kishim forcuar Ne zemrën, që të bëhej besimtare e vërtetë.

11. Ajo i tha motrës së Musait: “Shko pas tij!” E motra e vrojtonte atë nga larg, pa u parë nga të tjerët.

12. Ne bëmë që ai të mos pranonte asnjë mëndeshë. Kështu, e motra i tha atyre (që kishin birësuar Musain): “A doni t’ju gjej një familje, e cila do të kujdeset për të, duke e edukuar me kujdes?”

13. Kështu, Ne e kthyem atë te nëna e vet, që ajo të gëzohej e të mos pikëllohej dhe që ta dinte se premtimi i Allahut është i vërtetë; por, shumica e njerëzve nuk e dinë.

14. Dhe, kur ai arriti moshën madhore dhe pjekurinë e duhur, Ne i dhamë atij mençuri dhe dituri. Kështu, i shpërblejmë Ne ata, që bëjnë punë të mira.

15. Një herë Musai hyri në qytet, pa u vënë re nga banorët e tij. Atje pa dy njerëz që rriheshin. Njëri ishte nga të vetët, kurse tjetri ishte nga kundërshtarët. Ai i grupit të vet i kërkoi ndihmë kundër atij të popullit armik. Dhe Musai i ra me grusht atij, duke e vrarë. Pastaj tha: “Kjo është punë e djallit! Ai është armik i betuar i njeriut dhe ngatërrestar i hapur!

16. O Zoti im! Njëmend, Unë i kam bërë keq vetes, andaj më fal!” Dhe Ai e fali. Pa dyshim, Ai është Falësi e Mëshirëploti.

17. Musai tha: “O Zoti im! Falë të mirave që më ke dhënë, unë nuk do të bëhem ndihmës i të këqijve!”

18. Teksa Musai ecte në mëngjes i frikësuar në qytet, duke pritur se ç’do të ndodhte, kur ai që të djeshmen e kishte thirrur në ndihmë, e thirri sërish në ndihmë. Musai i tha: “Ti qenke tamam një ngatërrestar i hapur!”

19. Dhe, kur deshi të sulmonte atë që ishte armik i të dyve, ai i tha: “O Musa, a do të më vrasësh edhe mua, siç vrave atë tjetrin dje?! Ti dëshiron vetëm që të bëhesh dhunues në tokë e nuk dëshiron të bëhesh nga ata që ndreqin e vendosin drejtësi”.

20. Aty erdhi një njeri, duke nxituar prej skajit të qytetit, e tha: “O Musa, paria është mbledhur e po bisedon për të të vrarë, prandaj ik, sepse po ta jap një këshillë të sigurtë”.

21. Musai doli prej qytetit i frikësuar, duke pritur se ç’do të ndodhte dhe tha: “O Zoti im, më shpëto prej popullit keqbërës!”

22. Teksa drejtohej nga Medjeni, ai tha: “Shpresoj se Zoti im do të më tregojë rrugën e drejtë!”

23. Kur arriti tek pusi i Medjenit, ndeshi rreth tij shumë njerëz që u jepnin ujë kafshëve. Përveç tyre, ai vuri re dy vasha që po mbanin kafshët e veta. Ai tha: “Si e keni hallin ju?” Ato thanë: “Ne nuk u japim ujë, pa u larguar barinjtë. Babai ynë është shumë plak”.

24. Kështu, Musai u dha ujë kafshëve të tyre e pastaj u kthye te një hije dhe tha: “Zoti im, çfarëdo dhuntie që të më japësh, unë jam nevojtar!”

25. Më vonë, njëra nga ato dyja, erdhi me ndrojtje dhe i tha: “Babai im të fton për të të shpërblyer, se i dhe ujë (tufës sonë)”. Kur Musai shkoi tek ai dhe i tregoi çfarë kishte përjetuar, ai tha: “Mos u frikëso, sepse ke shpëtuar prej një populli keqbërës!”

26. “O babai im, - tha njëra nga ato të dyja - merre këtë njeri në shërbim! Sigurisht që njerëzit e fortë dhe të besueshëm janë më të mirët, që dikush mund të marrë në shërbim”.

27. Plaku tha: “Unë dua të të jap për grua njëren prej këtyre dy bijave të mia, me kusht që të më shërbesh mua tetë vjet; por, nëse dëshiron, mund të qëndrosh dhjetë vjet. Unë nuk dëshiroj të t’i rëndojs gjërat. Ti do të shohësh, në dashtë Allahu, se jam një njeri i mirë.”

28. Musai tha: “Le të jetë kështu (kjo marrëveshje) midis meje dhe teje. Cilindo prej të dy afateve që të plotësoj, nuk do të jetë padrejtësi për mua. Allahu është Dëshmues për atë që folëm.”

29. Kur Musai e plotësoi afatin e caktuar dhe u nis me familjen e vet, vuri re nga larg një zjarr në anën e (malit të) Turit. I tha familjes së vet: “Pritni, sepse kam parë një zjarr. Ndoshta mund t’ju sjell prej tij ndonjë lajm ose një urë zjarri për t’u nxehur”.

30. Kur erdhi afër, një zë e thirri nga ana e djathtë e luginës, nga një pemë në një vend të bekuar: “O Musa, në të vërtetë, Unë jam Allahu, Zoti i botëve!

31. Hidhe shkopin tënd!” Kur e pa se shkopi po lëvizte shpejt, si të ishte gjarpër, u zbraps me të shpejtë, pa shikuar pas, ndërsa zëri i tha: “O Musa! Afrohu dhe mos u frikëso, sepse ti je i mbrojtur.

32. Fute dorën tënde në gji dhe ajo do të dalë e bardhë, e palënduar. Shtrëngoje krahun pas vetes që të çlirohesh prej frikës! Këto janë dy mrekulli prej Zotit tënd për Faraonin dhe parinë e tij; ata janë njëmend popull i mbrapshtë!”

33. Musai tha: “O Zoti im, unë kam vrarë një njeri të tyre, prandaj kam frikë se do të më vrasin.

34. Vëllai im, Haruni, është më gojëtar se unë në të folur, andaj dërgoje atë me mua, si ndihmës timin, që të vërtetojë fjalët e mia. Unë vërtet kam frikë se ata do të më quajnë gënjeshtar”.

35. Allahu tha: “Ne do të të forcojmë ty me vëllanë tënd dhe që

të dyve do t'ju japim fuqi. Kështu, ata nuk do të mund t'ju afrohen juve. Me mrekullitë Tona, ju të dy dhe ata që do t'ju pasojnë, do të jeni ngadhënjimtarë”.

36. Dhe kur Musai u sollli mrekullitë Tona të qarta, ata thanë: “Kjo është vetëm magji e trilluar; ne nuk e kemi dëgjuar këtë prej stërgjyshërve tanë të lashtë”.

37. Musai tha: “Zoti im e di mirë se kush i sjell udhëzimet prej Tij dhe kush do të ketë mbarimin e mirë në jetën tjetër. Sigurisht, keqbërësit nuk do të shpëtojnë.”

38. Dhe Faraoni tha: “O pari! Unë nuk di që për ju ka tjetër zot përveç meje! O Haman, më ndez një zjarr për të pjekur qerpiçë dhe më ndërto një kullë të lartë që të ngjitem te Zoti i Musait. Jam i bindur se ai (Musai) gënjen!”

39. Faraoni dhe ushtria e tij u sollën me arrogancë dhe padrejtësisht në tokë, duke menduar se nuk do të ktheheshin te Ne.

40. Por Ne e kapëm atë dhe ushtrinë e tij dhe i hodhëm në det. Shiko se cili ishte fundi i keqbërësve!

41. Ne i bëmë ata udhëheqës, që thërrisnin për në zjarr, ndërsa në Ditën e Kiametit askush nuk do t'i ndihmojë.

42. Në këtë botë Ne hodhëm mallkim mbi ta, ndërsa në Ditën e Kiametit ata do të jenë të braktisur e të shkatërruar.

43. Pasi i shkatërruam breznitë e mëparshme, Ne i dhamë Musait Librin, si dritë për njerëzit, udhëzim dhe mëshirë, në mënyrë që ata të mund të merrnin këshilla.

44. Ti (o Muhamed) nuk ke qenë i pranishëm në anën perëndimore (të Turit), kur Ne ia besuam Musait Misionin (Profecinë) dhe as nuk ke qenë dëshmitar i kësaj ngjarjeje.

45. Pastaj, Ne krijuam brezni të tjera që jetuan shumë gjatë. Ti nuk ke banuar midis banorëve të Medjenit, që t'iu lexoje shpalljet Tona, por Ne gjithnjë kemi çuar të dërguar.

46. Ti nuk ke qenë as pranë Turit, kur Ne thirrëm Musain. Por ti je dërguar si mëshirë nga Zoti yt për të paralajmëruar njerëzit, të cilëve nuk u kishte ardhur kurrfarë paralajmëruesi para teje, që ata të mund të marrin këshilla

47. dhe, që të mos thonë, kur t'i godasë dënimi, për atë që kanë bërë: “O Zoti ynë, të na kishe çuar një të dërguar që t'i pasonim shpalljet Tuaja dhe të bëheshim besimtarë”.

48. Pasi u erdhi e Vërteta prej Nesh, ata thanë: “Përse nuk i është dhënë (Muhamedit), diçka e ngjashme me atë që i ishte dhënë Musait!” Por, a nuk e mohojnë ata çfarë i ishte dhënë Musait, duke thënë: “Këta (Teurati dhe Kurani) janë dy magji, që mbështesnin njëra-tjetrën. Ne nuk besojmë asnjërin prej tyre”.

49. Thuaju atyre: “Sillni një libër nga Allahu, i cili udhëzon më mirë nga këta të dy, unë do ta pasoj atë, nëse thoni të vërtetën!”

50. E nëse ata nuk të përgjigjen ty, dije se ata janë skllevër të dëshirave të veta. E kush është në humbje më të madhe, se ata që udhëhiqen nga dëshirat e veta, pa udhëzim prej Allahut? Sigurisht, Allahu nuk i udhëzon njerëzit keqbërës.

76-82

76. Me të vërtetë, Karuni ka qenë nga populli i Musait, por i shtypte ata. Ne i patëm dhënë atij aq thesare, saqë çelësat e tyre vështirë se do të mund t'i mbante një grup njerëzish të fuqishëm. Njerëzit e popullit të tij i thanë: “Mos u ngazëlle me pasurinë që ke, sepse Allahu nuk i do ata që ngazëllehen!

77. Por përpiqu me atë që të ka dhënë Allahu të fitosh jetën e botës së ardhshme, duke mos harruar pjesën tënde në këtë botë. Bëju mirë të tjerëve, ashtu si të ka bërë mirë ty Allahu. Mos kërko ngatërresa në Tokë, sepse Allahu nuk i do ngatërrestarët.”

78. Ai tha: “Kjo më është dhënë vetëm prej diturisë sime”. Vallë, a nuk e dinte ai, se Allahu kishte zhdukur para tij shumë brezni, që kishin qenë më të fuqishëm dhe që kishin grumbulluar më shumë pasuri se ai? Por keqbërësit nuk do të pyeten për gjynahet e tyre.

79. Kur ai dilte para popullit të vet me stolitë e tij, ata që lakmonin jetën e kësaj bote thanë: “Ah! Sikur të na ishte dhënë edhe neve si Karunit! Vërtet që ai është njeri me fat.”

80. Ndërsa njerëzit e dijshtëm thoshin: “Të mjerët ju! Shpërblimi i Allahut është më i mirë për atë që beson dhe bën vepra të mira. Ai do t'u jepet vetëm të duruarve”.

81. Ne bëmë që Karunin dhe shtëpinë e tij t'i gëlltiste toka dhe askush nuk arriti që ta mbronte nga dënimi i Allahut, madje as ai vetë nuk mund ta mbronte veten.

82. Të nesërmen, ata që më parë dëshironin të kishin qenë në vend të tij, thoshin: “Është shumë e qartë se Allahu është Ai që i jep bollëk dhe ia pakëson kujt të dojë prej robërve të Tij. Sikur Allahu të mos kishte mëshirë për ne, me të vërtetë që do të na kishte bërë të na gëlltiste toka. Ububu! Është shumë e qartë se mohuesit nuk kanë shpëtim!”

29:

36-44

36. Edhe banorëve të Medjenit (i dërguam) vëllanë e tyre, Shuajbin. Ai u tha: “O populli im! Adhuroni Allahun, shpresoni në Ditën e Fundit dhe mos bëni keq në tokë, si ngatërrestarë!”

37. Por, ata e përgënjeshtroan atë, prandaj i goditi një tërmet i tmerrshëm e si pasojë u gdhinë në shtëpitë e tyre të vdekur e të gjunjëzuar.

38. E njëjta gjë u ndodhi edhe fiseve Ad dhe Themud, gjë që ju është bërë e qartë prej (gjurmëve të) banimeve të tyre. Atyre djalli ua kishte zburuar veprat e veta dhe i kishte shmangur nga rruga e drejtë, edhe pse qenë largpamës.

39. Kështu ndodhi edhe me Karunin, Faraonin dhe Hamanin! Atyre u vajti Musai me prova të qarta, por ata treguan mendjemadhësi në Tokë dhe nuk i shpëtuan dënimit.

40. Ne të gjithë i dënuam për gjynahun e vet: disave u dërguam furtunë, disa syresh i goditi një zë i tmerrshëm, disa prej tyre i gëlltiti toka dhe të tjerët i përmbyti uji. Allahu nuk u bëri atyre padrejtësi, por ata i bënë padrejtësi vetvetes.²⁴²

41. Rasti i atyre, që zgjedhin mbrojtës të tjerë në vend të Allahut, është si rasti i merimangës që zgjedh rrjetën e vet për shtëpi. Por shtëpia më e dobët është pikërisht rrjeta e merimangës. Veç sikur ta dinin ata!

42. Sigurisht, Allahu e di se çfarë adhurojnë ata në vend të Tij; Ai është i Plotfuqishmi, i Gjithëdijsmi.

43. Këta shembuj Ne ua paraqesim njerëzve, por ata nuk i kupton kush, përveç dijetarëve.

44. Allahu i ka krijuar qiejt dhe Tokën me qëllim të plotë. Kjo është një shenjë për besimtarët!

32:

23-25

23. Ne i dhamë Musait Librin (Teuratin) - prandaj mos dysho në takimin me atë - dhe e bëmë atë udhërrëfyes për bijtë e Izraelit.

24. Ne zgjodhëm prej tyre prijës, të cilët udhëzonin me urdhrat

Tanë, për sa kohë që ishin të durueshëm dhe besonin bindshëm.
25. Me të vërtetë, Zoti yt do të gjykojë midis tyre Ditën e Kiametit, për çështjet në të cilat kishin mosmarrëveshje.

33:

7-8

7. Ne lidhëm besën me ty (o Muhamed) siç bëmë me profetët e tjerë: me Nuhun, Ibrahimin, Musain dhe Isain, të birin e Merjemes. Ne lidhëm me ata një besë solemne,
8. që Allahu të mund t'i pyesë të sinqertët për besnikërinë e tyre. Ndërsa për mohuesit Ai ka përgatitur dënim të dhembshëm.

69-73

69. O besimtarë, mos u bëni si ata, që e shqetësuan Musain. Allahu e çliroi atë nga përgojimet e tyre; ai është i nderuar në sytë e Allahut.
70. O besimtarë, frikësojuni Allahut dhe thoni vetëm të vërtetën.
71. Ai do t'jua bekojë veprat tuaja dhe do t'jua falë gjynahet. Kush i bindet Allahut dhe të Dërguarit të Tij, do të arrijë një fitore madhështore.
72. Ne ua ofruam përgjegjësinë qiejve, Tokës dhe maleve, por ato nuk pranuan ta marrin përsipër dhe u frikësuan ta pranojnë atë, kurse njeriu e pranoi. Me të vërtetë, njeriu u tregua i padrejtë me veten dhe i paditur (për pasojat e kësaj përgjegjësie).
73. Si pasojë, Allahu do t'i dënojë hipokritët dhe hipokritet, idhujtarët dhe idhujtaret, ndërsa do t'ua pranojë pendimin besimtarëve dhe besimtareve. Vërtetë Allahu është Falës dhe Mëshirëplotë.

37:

112-122

112. Ne i dhamë atij [Ibrahimit] lajmin e mirë për (lindjen e) Is'hakut, profet prej njerëzve të mirë.
113. Dhe Ne e bekuam atë dhe Is'hakun, por midis pasardhësve të tyre, përveç punëmirëve, ka edhe të atillë që e kanë ngarkuar dukshëm veten me gjynahe.
114. Ne i dhamë dhuntinë Tonë Musait dhe Harunit

115. dhe i shpëtuam ata të dy dhe popullin e tyre nga mjerimi i madh.
116. Ne i ndihmuam dhe ata ngadhënjyen.
117. Ne u dhamë atyre Librin e qartë,
118. i udhëzuam në rrugën e drejtë
119. dhe u lamë kujtim të mirë për ta brezave të mëvonshëm.
120. “Paqja qoftë mbi Musain dhe Harunin!”
121. Ja, kështu, Ne i shpërblejmë punëmirët!
122. E pa dyshim, ata të dy janë nga robërit Tanë besimtarë.

40:

23-27

23. Më parë Ne e dërguam Musain me mrekullitë Tona dhe me një autoritet të qartë
24. te Faraoni, Hamani dhe Karuni, por ata thanë: “Ky është magjistar dhe gënjeshtar!”
25. Dhe, kur ai u solli atyre të Vërtetën prej Nesh, ata thanë: “Vritini djemtë e atyre që i kanë besuar atij dhe lërini të gjalla vajzat e tyre!” Por kurthet e mohuesve janë të dënuara të dështojnë.
26. Faraoni tha: “Më lini ta vras Musain e ai le ta thërrasë në ndihmë Zotin e vet. Unë vërtet druhem mos ai do t’jua ndryshojë fenë tuaj ose do të shkaktojë trazira në Tokë”.
27. Musai tha: “Unë i lutem Zotit Tim dhe Zotit tuaj për të më mbrojtur prej çdo mendjemadhi, që nuk beson në Ditën e Llogarisë”!

34-56

34. Shumë kohë më parë, juve ju pati ardhur Jusufi me prova të qarta, por ju vazhdimisht dyshonit në atë që ju kishte sjellë ai. E, kur ai vdiq, ju thatë: “Allahu nuk do të nisë më të dërguar pas tij!”
Ja, kështu Allahu e shpie në humbje çdokënd që e kalon kufirin në të këqija dhe dyshon.
35. Ata që i kundërshtojnë shpalljet e Allahut, pa pasur asnjë provë, janë të urreyer në sytë e Allahut dhe në sytë e atyre që besojnë. Kështu, Allahu ia vulos zemrën çdo mendjemadhi e dhunuesi”.
36. Dhe Faraoni tha: “O Haman, ndërto ma një kullë që t’i arrij rrugët,
37. rrugët e qiellit e të shoh Zotin e Musait, sepse jam i bindur se

ai (Musai) gënjen”. Kështu, Faraonit iu dukën të bukura veprat e tij të shëmtuara dhe u shmang nga rruga e drejtë, por dredhia e tij e çoi vetëm në rrënim.

38. Ai që ishte besimtar tha: “O populli im, më pasoni, që unë t’ju udhëzoj në rrugën e drejtë!

39. O populli im, në të vërtetë, jeta e kësaj bote është vetëm kënaqësi e përkohshme, ndërsa jeta tjetër është Shtëpi e përhershme.

40. Ata që bëjnë vepra të këqija, do të dënohen vetëm sipas veprave të bëra; ndërsa ata që besojnë dhe bëjnë vepra të mira, qofshin meshkuj apo femra, do të hyjnë në Xhenet. Aty do të begatohen pa kufizim.

41. O populli im, ç’është kjo, unë ju thërras në shpëtim, ndërsa ju më thërrisni në zjarr?!

42. Ju më thërrisni që të mohoj Allahun dhe t’i shoqëroj Atij (në adhurim) zota të tjerë, për të cilët nuk di asgjë, ndërsa unë ju bëj thirrje të adhuronit të Plotfuqishmin, Falësin e Madh.

43. Pa dyshim, zotave drejt të cilëve më ftoni ju, nuk mund t’u lutesh, as në këtë botë, as në tjetrën; kthimi ynë është tek Allahu. Ata që e teprojnë me të këqija, do të jenë banorë të Zjarrit.

44. Ju së shpejti do ta kujtoni atë që po ju them! Unë çështjen time ia lë Allahut, sepse Ai i sheh vërtet robërit e Vet”.

45. Dhe Allahu e ruajti atë prej të këqijave dhe kurtheve të tyre, ndërsa ithtarët e Faraonit i kaploi dënimi i vrazhdë.

46. Ata do të çohen para Zjarrit në mëngjes dhe mbrëmje (në jetën e varrit) e, kur të arrijë Ora (e Kiametit), do të thuhet: “Hidhni ithtarët e Faraonit në dënimin më të rëndë!”

47. Dhe, kur të grinden në Zjarr, të dobëtit do t’u thonë eprorëve që madhështoheshin: “Ne ishim ithtarët tuaj, ndaj, a mund të shmangni prej nesh një pjesë të dënimit tonë?”

48. Ata që madhështoheshin, do të thonë: “Të gjithë ne jemi në zjarr. Allahu tashmë i ka gjykuar robërit e Tij”.

49. Dhe ata që gjenden në zjarr, do t’u thonë rojtarëve të Xhehenemit: “Lutjuni Zotit tuaj që të na lehtësojë dënimin, qoftë vetëm një ditë”!

50. Ata do të përgjigjen: “Vallë, a nuk ju kanë sjellë të dërguarit tuaj prova të qarta?” Ata do të thonë: “Po, është vërtetë”. Do t’u thuhet: “Atëherë thërrisni për ndihmë!” Por thirrjet e tyre do të jenë të kota.

51. Sigurisht, Ne do t’i ndihmojmë të dërguarit Tanë dhe besimtarët, si në jetën e kësaj bote, ashtu edhe në Ditën, kur do të sillen dëshmitarët.

52. Atë Ditë, keqbërësve nuk do t’u bëjë dobi shfajësimi i tyre. Ata i pret mallkimi dhe një vendbanim i shëmtuar.

53. Ne i kemi dhënë Musait udhëzimin Tonë dhe u kemi dhënë në trashëgim bijve të Izraelit Librin,
54. si udhërrëfyes dhe këshillë për mendarët.
55. Andaj, bëhu i durueshëm ti (o Muhamed!), sepse, pa dyshim, premtimi i Allahut është i vërtetë. Lutju Zotit për faljen e gjynaheve të tua dhe lartësoje Zotin tënd me falënderim, në mbrëmje dhe mëngjes!
56. Ata që polemizojnë për shpalljet e Allahut, pa pasur kurrfarë prove, kanë në zemrat e tyre vetëm mendjemadhësi, e cila nuk do t'i shpjerë në qëllimin e tyre. Prandaj kërko mbrojtje prej Allahut! Me të vërtetë, Ai i dëgjon të gjitha dhe i sheh të gjitha.

41:

40-45

40. Ata që i shtrembërojnë shpalljet Tona, nuk mund të Na fshihen. Si mendoni, a është më i mirë ai që do të hidhet në zjarr apo ai që në Ditën e Kiametit do të vijë i sigurt? Bëni ç'të doni, se Ai i sheh të gjitha çfarë punoni ju.
41. Ata që e mohojnë Fjalën Tonë përkujtuese, kur u vjen, do të dënohen rëndë. Ai është vërtet një Libër i madhërueshëm.
42. Atij nuk mund t'i afrohet gënjeshtër nga asnjëra anë. Kjo është shpallje prej një të Urti që meriton të gjitha lavdet.
43. Nuk të thuhet ty (o Muhamed) asgjë, përpos asaj që u është thënë të dërguarve para teje. Në të vërtetë, Zoti yt fal shumë, por edhe dënon ashpër.
44. Sikur ta kishim shpallur Kuranin në një gjuhë tjetër, ata do të thoshin: "Ah, sikur vargjet e tij të ishin të kuptueshme! Vallë, pse të jetë në një gjuhë të huaj, ndërkohë që ai është arab?!" Thuaj: "Ai është udhërrëfyes dhe shërim për besimtarët". Por ata që nuk besojnë, janë të shurdhër dhe të verbër, njësoj si të thirreshin prej vendeve të largëta.
45. Vërtet, Ne ia dhamë Musait Librin, por rreth tij pati shumë mospajtime. Dhe, sikur të mos ishte Vendimi i Zotit tënd i dhënë më parë (për shtyrjen e gjykimit deri në Ditën e Kiametit), ata (që u përçanë) do të gjykoreshin menjëherë. Me të vërtetë, ata dyshojnë thellë në këtë.

42:

13-18

13. Ai ka urdhëruar për ju atë Fe, të cilën ta zbuloi ty (o Muhamed) dhe që pati urdhëruar për Nuhun, Ibrahimin, Musain dhe Isain, duke thënë: “Qëndroni në fenë e drejtë dhe mos u përçani në të!” Por për idhujtarët është e rëndë ajo, në të cilën po i fton ti. Allahu zgjedh për këtë fe kë të dojë dhe udhëzon drejt saj këdo që kthehet tek Ai me pendim.

14. Sidoqoftë, ata u përçanë midis tyre prej smirës, vetëm pasi u erdhi dijenia. Dhe, sikur të mos kishte paraprirë fjala e Zotit tënd (për shtyrjen e dënimit) deri në një afat të caktuar, ata do të gjykoheshin menjëherë. Edhe ata që trashëguan Librin më pas, dyshojnë thellë në të.

15. Andaj, ti thirru dhe bëhu këmbëngulës, ashtu siç je urdhëruar, mos i ndiq epshet e tyre dhe thuaj: “Unë besoj çdo libër që e ka shpallur Allahu dhe jam urdhëruar që të gjykoj drejt midis jush; Allahu është Zoti ynë dhe Zoti i juaj. Veprat tona janë për ne, e veprat tuaja janë për ju. Midis nesh dhe jush nuk ka kurrfarë mosmarrëveshjeje. Allahu do të na tubojë të gjithëve dhe tek Ai do të kthehemi të gjithë”.

16. Sa për ata që polemizojnë rreth Allahut, pasi i janë përgjigjur Atij, arsyetimet e tyre do të jenë të pavlefshme te Zoti i tyre, mbi ata do të bjerë zemërimi i Tij e do të dënohen ashpër.

17. Allahu është Ai që e ka shpallur Librin me vërtetësi dhe drejtësi. E si do ta dije ti që ndoshta Dita e Kiametit është afër?!

18. Kiametin kërkojnë ta shpejtojnë ata që nuk besojnë në të, kurse ata që besojnë, kanë frikë nga ai dhe e dinë se është plotësisht i vërtetë. Pa dyshim, ata që kundërshtojnë për Ditën e Kiametit, janë në një gabim shumë të madh!

43:

46-56

46. Ne dërguam Musain me shenjat Tona te Faraoni dhe paria e tij, dhe ai tha: “Unë jam i dërguar i Zotit të botëve!”

47. Kur ai u sollti atyre shenjat Tona, ata filluan t’i përqeshin ato.

48. Çdo shenjë që Ne u tregonim atyre, ishte më e madhe se ajo para saj. Prandaj Ne i dënonim ata me ndëshkim, që të ktheheshin (në rrugën e drejtë).

49. Ata i thoshin (Musait): “O magjistar! Lutju Zotit tënd për ne,

ashtu sipas besëlidhjes tënde me Atë, sepse ne do të kthehemi në rrugë të drejtë!”

50. Por, sapo ua largonim dënimin, ata e shkelnin premtimin.

51. Dhe Faraoni i thërriste popullit të vet: “O populli im! Vallë, a nuk më përket mua sundimi i Egjiptit dhe i këtyre lumenjve që rrjedhin pranë meje? A nuk shihni?”

52. Vallë, a nuk jam unë më i mirë se ky i mjerë, i cili mezi mund të shprehet?

53. Përse nuk i janë dhënë atij byzylykë ari? Përse nuk kanë ardhur bashkë me të engjëjt?”

54. Kështu, ai e mashtroi popullin e vet. Ata iu nënshtruan atij, sepse ishin vërtet një popull i pabindur.

55. E, kur Na zemëruan, Ne u hakmorëm ndaj tyre dhe i fundosëm të gjithë.

56. Ne i bëmë ata shembull dhe mësim për popujt e mëvonshëm.

44:

22-33

22. Dhe ai [Musa] iu lut Zotit të vet: “Ky është vërtet një popull keqbërës!”

23. (Allahu i tha): “Ec bashkë me robërit e Mi natën, sepse ata do t’ju ndjekin!”

24. Lëreni pas detin e hapur, se ata, me siguri, do të fundosen si ushtri”!

25. Eh, sa e sa kopshte dhe burime i lanë ata,

26. sa ara të mbjella dhe ndërtesa fisnike,

27. dhe sa begati, në të cilat kënaqeshin!

28. Kështu, Ne ua lamë trashëgim ato një populli tjetër.

29. Nuk i vajtoi ata as qielli, as Toka, as nuk iu dha afat atyre.

30. Ne i shpëtuam bijtë e Izraelit nga dënimi poshtërues

31. prej Faraonit, që ishte tiran, njeri që kalonte çdo kufi të së keqes.

32. Ne i zgjodhëm ata, me qëllim mbi popujt e tjerë (të asaj kohe)

33. dhe u dhamë shenja, në të cilat ka sprovë të qarta.

46:

11-14

11. Mohuesit thonë për besimtarët: “Nëse (Kurani) do të ishte ndonjë gjë e mirë, ata nuk do ta kishin besuar atë para nesh!” E përderisa ata nuk e pranojnë udhëzimin e tij, ata thonë: “Ky është një trillim i lashtë”.

12. Para Kuranit është shpallur Libri i Musait, një udhërrëfyes dhe mëshirë për gjithë njerëzimin. Ky Libër (Kurani) e vërteton atë. Ai është shpallur në gjuhën arabe për t’i paralajmëruar ata që bëjnë të këqija dhe për t’u sjellë lajme të mira punëdrejtëve.

13. Pa dyshim, ata që thonë: “Zoti ynë është Allahu!” dhe pastaj qëndrojnë në rrugën e drejtë, nuk do të kenë arsye për t’u frikësuar e as për t’u dëshpëruar (kur t’u vijë vdekja).

14. Ata do të jenë banorë të Xhenetit, ku do të qëndrojnë përgjithmonë, si shpërblim për atë që kanë punuar.

29-32

29. Kur Ne dërguam te ty një grup xhindesh për të dëgjuar Kuranin, ata, kur erdhën, i thanë njëri-tjetrit: “Heshtni!” Dhe kur përfundoi (leximi), ata u kthyen te populli i tyre si këshillues.

30. Ata thanë: “O populli ynë! Ne dëgjuam një Libër të shpallur pas Musait, i cili vërteton shpalljet para tij, udhëzon nga e vërteta dhe tregon rrugën e drejtë.

31. O populli ynë, përgjigjuni thirrësit të Allahut dhe besojini Atij! Ai do t’jua falë gjynahet tuaja dhe do t’ju shpëtojë prej dënimit të dhembshëm.

32. Ndërsa ata që nuk i përgjigjen thirrësit të Allahut, nuk do të mund t’i ikin Atij në Tokë; për ata s’ka mbrojtës tjetër, përveç Tij. Ata janë në humbje të madhe.

35

35. Prandaj, ti bëhu i durueshëm (o Muhamed), ashtu siç kanë

duruar me këmbëngulje të dërguarit e vendosur^a [...]

^a Noah, Abraham, Moses, Jesus, and Muhammad are traditionally termed ‘the messengers of firm resolve’ for their tenacity in preaching God’s message.

51:

38-49

38. Edhe në historinë e Musait (ka mësim), kur ia dërguam Faraonit, me provë të qartë.

39. Ai (Faraoni) u shmang (nga besimi), së bashku me komandantët e vet dhe tha: “Musai është magjistar ose i çmendur!”

40. Ne e kapëm atë me ushtrinë e tij dhe e hodhëm në det; ai e meritoi.

41. (Mësim ka edhe në historinë) e fisit Ad, kur i dërguam erën shkatërruese,

42. e cila, ngado që kaloi, nuk kurseu asgjë, duke i kthyer në kalbësira.

43. Edhe te fisi Themud (ka mësim), kur iu tha anëtarëve të tij: “Kënaquni njëfarë kohe!”

44. Ata u treguan mendjemëdhenj ndaj urdhrave të Allahut, pastaj i goditi rrufeja, ndërsa e shihnin,

45. por nuk mundën as të ngriheshin, as të mbroheshin prej dënimit.

46. (Mësim ka) edhe te populli i Nuhut, (që e shkatërruam) shumë kohë më parë. Me të vërtetë, ai ishte popull i pabindur!

47. Ne e kemi ndërtuar qiellin me fuqinë Tonë dhe Ne e zgjerojmë atë.

48. Edhe Tokën e kemi shtruar! Sa shtrues të mrekullueshëm që jemi!

49. Dhe nga çdo gjë, Ne kemi krijuar dy palë, në mënyrë që ju të vini veshin!

53:

33-55

33. A e ke vënë re atë që shmanget (nga e vërteta)

34. dhe jep pak e pa qejf ?

35. A i di ai vallë gjërat e padukshme, a i sheh ato?

36. Vallë, a nuk ka dëgjuar ai për atë që thuhet në Shkrimet e Musait

37. dhe të Ibrahimit - i cili i plotësoi detyrimet:

38. se askush nuk do t'i mbartë gjynahet e tjetrit

39. dhe se njeriu do të ketë vetëm atë për të cilën ka punuar;

40. se përpjekjet e tij do të shihen

41. dhe se do të shpërblehet me shpërblim të plotë;
  42. se te Zoti yt do të jetë kthimi;
  43. se Ai jep gazin dhe vajin
  44. dhe se Ai jep vdekjen dhe jetën;
  45. se Ai krijon çiftet, mashkull e femër,
  46. prej një pike fare kur derdhet,
  47. dhe se Atij i takon krijimi tjetër;
  48. se Ai jep pasuri dhe kënaqësi të mjaftueshme,
  49. Ai, që është Zoti i Siriusit;
  50. se Ai i ka shkatërruar fiset e lashta Ad
  51. e Themud, duke mos lënë askënd prej tyre,
52. si dhe popullin e Nuhut më parë, sepse qe më i padrejtë dhe rebel;
  53. se Ai i asgjësoi edhe qytetet e përmbysura (të popullit të Lutit),
  54. të cilat i mbuloi ajo që i mbuloi?!
  55. Atëherë, në çfarë dhuntie të Zotit tënd dyshon ti?

61:

5-6

5. Kujto kur Musai i tha popullit të vet: “O populli im, përse po më mundoni, kur e dini mirë se unë jam i dërguari i Allahut te ju?!” Kur ata u larguan (nga e vërteta), Allahu i largoi zemrat e tyre (nga rruga e drejtë); Allahu nuk e shpie në rrugë të drejtë popullin jobesimtar.
6. Kujto kur Isai, i biri i Merjemes, tha: “O bijtë e Izraelit, unë jam i dërguari i Allahut tek ju, për t’ju vërtetuar Teuratin e shpallur para meje dhe për t’ju sjellë lajmin e gëzueshëm për një të dërguar, emri i të cilit është Ahmed, që do të vijë pas meje”. Por, kur ai u solli atyre shenja të qarta, ata thanë: “Kjo është magji e hapur!”

79:

15-26

15. A e ke dëgjuar (o Muhamed) historinë e Musait?
16. Zoti i tij e thirri në luginën e shenjtë të Tuvas dhe i tha:
17. “Shko te Faraoni, se ai, me të vërtetë, ka kaluar çdo kufi;

18. dhe thuaji: “A do ta pastrosh veten,
19. dhe të të udhëzoi te Zoti yt, që t’i frikësohesh?”
20. Musai ia tregoi mrekullinë më të madhe,
21. por ai (Faraoni) e mohoi dhe e kundërshtoi.
22. Pastaj i ktheu shpinën, duke u përpjekur (kundër së vërtetës)
23. dhe tuboi njerëzit e u deklaroi:
24. “Unë jam zoti juaj më i lartë!”
25. Prandaj Allahu e goditi atë me dënim në jetën tjetër dhe në këtë jetë.
26. Kjo është këshillë për ata që i frikësohen Allahut.

87:

1-19

1. Lavdëro emrin e Zotit tënd, më të Lartit,
2. që ka krijuar gjithçka dhe e ka përpjestuar drejt;
3. që ka caktuar fatin e çdo gjëje dhe ia ka rrëfyer rrugën;
4. që bën të rriten kullotat
5. dhe pastaj të shndërrohen, të thahen e të vyshken.
6. Ne do të të bëjmë ty (Muhamed) të lexosh (Shpalljet Tona), kështu që nuk ke për të harruar,
7. përveç asaj që do Allahu. Vërtet, Ai e di të dukshmen dhe çka është e fshehtë.
8. Do të ta lehtësojmë ty rrugën e drejtë,
9. prandaj këshillo, nëse këshilla do të jetë e dobishme!
10. Asaj do t’ia vërë veshin ai që (i) frikësohet (Allahut),
11. e do t’i shmanget vetëm më i keqi,
12. i cili do të digjet në zjarrin e madh,
13. ku as nuk do të vdesë, as nuk do të jetojë.
14. I shpëtuar është ai që pastrohet,
15. që e përmend emrin e Zotit të vet dhe që fal namaz!
16. Por ju, përkundrazi, më shumë po e parapëlqeni jetën e kësaj bote,
17. ndonëse jeta tjetër është më e mirë dhe e amshuar.
18. Kjo, me të vërtetë, ndodhet në Fletët e lashta,
19. në Fletët e Ibrahimit dhe Musait.

Haruni (Aaron, Harun)

2:

246-248

246. A nuk e ke dëgjuar ti (o Muhamed) se çfarë i tha paria e bijve të Izraelit, pas Musait, një profeti të tyre? I tha: “Na dërgo një mbret, që të luftojmë në rrugën e Allahut!” - Profeti u tha: “Po sikur të mos luftoni kur të shpallet lufta?” Ata thanë: “E përse të mos luftojmë në rrugën e Allahut, ne që jemi dëbuar nga atdheu ynë dhe jemi ndarë nga fëmijët tanë?!” Mirëpo, kur u urdhëruan të luftojnë, ata nuk luftuan, me përjashtim të një pakice. Allahu i njeh mirë keqbërësit.

247. Profeti i tyre u tha: “Allahu ka dërguar Talutin si mbretin tuaj.” Ata thanë: “Si mund të bëhet ai mbreti ynë, kur ne kemi më tepër merita se ai për të sunduar?! Përveç kësaj, ai nuk ka ndonjë pasuri të madhe.” Ai u përgjigj: “Allahu e ka zgjedhur atë për mbretin tuaj dhe e ka pajisur me dijeni të gjerë dhe me fuqi trupore. Allahu ia jep pushtetin e Vet kujt të dojë; Allahu është Mirëbërës i madh dhe i Gjithëdijshëm.”

248. Profeti u tha atyre: “Shenjë e sundimit të tij është ardhja e Arkës. Aty ka qetësi për ju nga Zoti juaj dhe relike të lëna nga familja e Musait dhe Harunit. Atë e bartin engjëjt. Sigurisht që kjo është një shenjë për ju, nëse jeni besimtarë!”

4:

163-169

163. Ne të frymëzuar ty (o Muhamed) me shpallje, ashtu siç frymëzuar me shpallje Nuhun dhe profetët pas tij; siç frymëzuar me shpallje edhe Ibrahimin, Ismailin, Is'hakun, Jakubin dhe bijtë e tij, Isain, Ejupin, Junusin, Harunin, Sulejmanin dhe Dautin, të cilit i dhamë Zeburin.

164. Për disa të dërguar të kemi treguar më parë dhe për disa të tjerë nuk të kemi treguar ty. Sa i takon Musait, Allahu i ka folur atij drejtpërdrejt.

165. (Këta janë) të dërguar që kanë sjellë lajme të mira e kanë paralajmëruar, në mënyrë që njerëzit të mos kenë ndonjë justifikim

ndaj Allahut, pas ardhjes së të dërguarve. Se, Allahu, është i Plotfuqishëm dhe i Gjithëdijshëm.

166. Por Allahu dëshmon për atë që të ka shpallur ty (o Muhamed), se Ai ta ka shpallur atë me dijeninë e Tij; po ashtu edhe engjëjt dëshmojnë për këtë. Allahu është i mjaftueshëm si dëshmitar.

167. Me të vërtetë, ata që kanë mohuar dhe kanë larguar njerëzit nga rruga e Allahut, ata kanë humbur larg prej udhës së drejtë.

168. Ata që nuk besojnë dhe bëjnë padrejtësi, Allahu nuk i fal, as nuk do t'i udhëzojë në kurrfarë rruge,

169. përveçse drejt rrugës së Xhehenemit, ku do të qëndrojnë përgjithmonë. Dhe kjo për Allahun është e lehtë.

6:

84-90

84. Ne i dhuruam atij Isakun dhe Jakubin. Që të dy këta i udhëzuam në rrugë të drejtë, ashtu siç patëm udhëzuar më parë Nuhun. Ndër pasardhësit e tij Ne udhëzuam Daudin, Sulejmanin, Ejubin, Jusufin, Musain dhe Harunin. Kështu i shpërblejmë punëmirët.

85. Ne udhëzuam edhe Zekerijan, Jahjain, Isain, Iljazin - të gjithë këta kanë qenë nga njerëzit e mirë.

86. Po ashtu, udhëzuam edhe Ismailin, Eljesain, Junusin dhe Lutin - secilin prej tyre e ngritëm mbi të gjithë njerëzit.

87. Ne zgjodhëm dhe udhëzuam në rrugë të drejtë edhe disa nga paraardhësit, pasardhësit dhe vëllezërit e tyre.

88. Ky është udhëzimi i Allahut, të cilin Ai ia jep kujt të dojë nga robërit e Vet. Por, nëse ata adhurojnë zota të tjerë, do t'u humbë çdo gjë nga ajo që kanë bërë.

89. Këta janë ata që u kemi dhënë Librin, Urtësinë dhe Profecinë. E, nëse ata (banorët e Mekës) i mohojnë këto, Ne do t'ia besojmë një populli tjetër që nuk do t'i mohojë.

90. Këta janë ata, të cilët Allahu i ka udhëzuar në rrugën e drejtë, andaj edhe ti (o Muhamed) ndiq rrugën e tyre. Thuaj: “Unë nuk kërkoj nga ju kurrfarë shpërblimi për atë. Ai është vetëm këshillë për të gjithë botët (njerëzit dhe xhindet)”.

7:

113-126

113. Dhe kur erdhën magjistarët e Faraonit, thanë: “A do të shpërblehemi, nëse fitojmë?”
114. Faraoni tha: “Po, dhe do të jeni nga më të afërmit e mi”.
115. Ata thanë: “O Musa! Ose hidh ti, ose të hedhim ne të parët shkopinjtë tanë!”
116. “Hidhni ju!” – u përgjigj ai. Kur magjistarët hodhën shkopinjtë e tyre, i magjepsën sytë e njerëzve, i frikësuan ata dhe shfaqën një magji të madhe.
117. Atëherë Ne i kumtuam Musait: “Hidhe shkopin tënd!” - dhe ai filloi të gëlltiste gjithçka që trilluan ata.
118. Në këtë mënyrë, doli në shesh e vërteta dhe dështoi ajo që kishin bërë ata.
119. Kështu, Faraoni dhe njerëzit e tij u mundën dhe u kthyen të poshtëruar,
120. kurse magjistarët u përulën në sexhde,
121. duke thënë: “Ne besojmë në Zotin e botëve –
122. Zotin e Musait dhe të Harunit”.
123. Faraoni tha: “Ju guxoni ta besoni Atë pa lejen time?! Në të vërtetë, ky është një komplot që keni përgatitur, me qëllim që të nxirrni nga qyteti banorët e tij! Keni për ta parë!
124. Do t’jua këpus duart dhe këmbët këmbyerazi e pastaj do t’ju kryqëzoj të gjithëve”.
125. Ata thanë: “Ne, me siguri, do të kthehemi tek Zoti ynë!
126. Ti po hakmerresh ndaj nesh vetëm pse besuam shenjat e Zotit tonë, posa na erdhën. O Zoti ynë, na jep durim të madh dhe bëna të vdesim myslimanë!”

142-144

142. Ne i premtuam Musait se do t’i flisnim pas tridhjetë netësh, të cilat ia shtuam edhe me dhjetë të tjera, kështu që takimi me Zotin e tij u bë pas dyzet netësh. Musai i tha vëllait të vet, Harunit: “Më zëvendëso te populli im, mbaj rregull dhe mos ndiq rrugën e ngatërrestarëve!”
143. Kur Musai erdhi në kohën e caktuar dhe Zoti foli me të, ai tha: “O Zoti im, shfaqu që të të shoh” Zoti tha: “Ti nuk mund të më shohësh! Por shiko në atë mal: nëse ai mbetet në vendin e vet, atëherë ti do të më shohësh Mua”. E kur Zoti i tij iu shfaq malit, e thërrmoi atë dhe e bëri pluhur, ndërsa Musait i ra të fikët. Kur erdhi në vete, ai tha: “I lavdëruar qofsh Ti o Zot! Kthehem te Ty i penduar. Unë jam i pari i besimtarëve!”
144. Zoti tha: “O Musa! Unë të kam zgjedhur ty mbi të tjerët - me kumtet e Mia dhe të Folurin Tim (pa ndërmjetës, por të

drejtëpërdrejtë). Merre atë që ta kam dhënë dhe bëhu mirënjohës!”

148-153

148. Populli i Musait, pas largimit të tij, filloi të adhurojë një viç të bërë nga stolisjet e tyre të arta. Ai kishte një zë si të lopës. A nuk e shihnin ata se ai as nuk mund t’u fliste, as t’i udhëzonte në rrugë të drejtë?! Ata e zgjodhën këtë viç për adhurim dhe u bënë keqbërës.

149. Por, kur u penduan dhe e kuptuan se kishin hyrë në rrugë të gabuar, ata thanë: “Nëse Zoti ynë nuk na mëshiron dhe nuk na fal, me të vërtetë, do të jemi të humbur!”

150. Kur Musai u kthye te populli i tij, i zemëruar dhe i pikëlluar, thirri: “Shumë e keqe është ajo që keni bërë pas ikjes sime! A mos vallë donit të shpejtonit ndëshkimin e Zotit tuaj?” Pastaj i hodhi pllakat dhe, duke e kapur vëllanë për koke, e tërhoqi drejt vetes. Haruni i tha: “O djali i nënës sime! Në të vërtetë, këta njerëz më quajtën për të dobët dhe gati më mbytën. Mos më turpëro para armiqve dhe mos më llogarit ndër keqbërësit!”

151. Musai u lut: “O Zot! Më fal mua dhe vëllanë tim dhe na prano në mëshirën Tënde! Ti je më i Mëshirshmi i mëshiruesve”.

152. Ata që zgjodhën viçin për zot të tyre, do t’i zërë zemërimi i Zotit të tyre dhe poshtërimi në këtë jetë. Kështu i ndëshkojmë Ne ata që shpifin.

153. Ndërsa ata që kryejnë vepra të këqija e pastaj pendohen dhe bëhen besimtarë, ta dinë se pas kësaj, Zoti yt është vërtet Falës e Mëshirëplotë.

10:

74-83

74. Pastaj, pas tij u çuam të dërguar popujve të tyre e ata u sollën prova atyre, por nuk do të besonin çfarë kishin përgënjeshtuar më parë. Kështu, Ne ua vulosim zemrat atyre që kalojnë kufirin.

75. Pastaj, Faraonit dhe parisë së tij pas tyre, u dërguam Musain dhe Harunin me mrekullitë Tona, por ata u sollën me mendjemadhësi, sepse ishin popull keqbërës.

76. Kur u erdhi e Vërteta prej Nesh, ata thanë: “Kjo duket që

është magji e qartë!”

77. Musai tha: “A mos vallë, për të Vërtetën, pasi ju ka ardhur, thoni: Kjo është magji? E pra, magjistarët nuk shpëtojnë!”

78. Ndërsa ata thanë: “A mos ke ardhur të na kthesh nga ajo (rrugë), ku i kemi gjetur etërit tanë e, ju të dyve, t’ju takojë pushteti në Tokë? E pra, ne nuk duam t’ju besojmë ju të dyve”!

79. Faraoni tha: “M’i sillni të gjithë magjistarët e shkathët!”

80. Pasi erdhën magjistarët, Musai u tha: “Hidhni ç’keni për të hedhur”!

81. Kur ata i hodhën, Musai tha: “Kjo që keni sjellë ju, është magji dhe vërtet, Allahu do ta shkatërrojë atë. Allahu, me siguri që do ta prishë punën e ngatërrestarëve.

82. Allahu, me fjalën e Tij e forcon të Vërtetën, edhe sikur ta urrejnë keqbërësit këtë!”

83. Por Musait nuk i besoi askush, përveç një pakice nga populli i tij, nga frika se do t’i keqtrajtonte Faraoni dhe paria e tij. Faraoni ishte vërtet një tiran në tokë dhe në të keqe kalonte çdo kufi.

19:

27-34

27. Dhe u kthye te populli i vet, duke mbajtur fëmijën. Ata i thanë: “O Merjeme, ke bërë diçka të turpshme!

28. O motra e Harunit!¹⁸⁶ Babai yt nuk ka qenë njeri i keq, as nëna jote nuk ka qenë grua e shthurur.”

29. Ajo bëri me shenjë nga i biri. Ata thanë: “Si t’i flasim ne fëmijës që është në djep?”

30. Ai (Isai në djep) tha: “Unë jam rob i Allahut. Ai më ka dhënë Librin (Ungjillin), më ka bërë profet

31. dhe më ka bërë të bekuar kudo që të jem. Ai më ka porositur që të falem e të jap zeqat sa të jem gjallë

32. dhe që të jem i mirë ndaj nënës sime dhe nuk më ka bërë të ashpër dhe të padëgjueshëm.

33. Le të jetë paqja e shpëtimi mbi mua, në ditën që kam lindur, në ditën që do të vdes dhe në ditën që do të ringjallem!”

34. Ky është Isai, i biri i Merjemes. Kjo është fjala e vërtetë, për të cilën ata dyshojnë dhe diskutojnë.

51-57

51. Trego në Libër edhe për Musain! Njëmend, Ai ishte i përzgjedhur, ishte i dërguar dhe profet.

52. Ne e thirrëm atë nga ana e djathtë e malit Tur, duke e afruar në një bisedë të fshehtë
53. dhe, nga mëshira Jonë, i dhuruam të vëllanë, Harunin, si profet.
54. Trego në Libër për Ismailin! Vërtet, ai ishte i sinqertë në premtimet e veta, ishte i dërguar dhe profet.
55. Ai e urdhëronte popullin e vet që të falte namazin e të jepte zeqatin dhe ishte i mirëpritur te Zoti i vet.
56. Trego në Libër për Idrizin! Ai ishte njeri i së vërtetës dhe profet.
57. Ne e ngritëm atë në vend të lartë.

20:

17-35

17. Ç'është ajo që mban në dorën e djathtë o Musa?"
18. Ai u përgjigj: "Ky është shkopi im, me të cilin mbahem dhe shkund gjethe për dhentë e mia; më shërben edhe për punë të tjera."
19. (Allahu) i tha: "Hidhe atë, Musa!"
20. Ai e hodhi atë dhe, menjëherë, (shkopi) u bë gjarpër që zvarritej.
21. (Allahu) i tha: "Merre atë dhe mos u frikëso! Ne do ta kthejmë në gjendjen e tij të mëparshme.
22. Fute dorën tënde nën sjetull: ajo do të dalë e bardhë, pa kurrfarë sëmundjeje. Ja, kjo është një shenjë tjetër,
23. për të të treguar ty të tjera mrekulli Tonat edhe më të mëdha!
24. Shko te Faraoni! Ai, me të vërtetë, i ka shkelur të gjithë kufijtë".
25. (Musai) tha: "O Zoti im, zgjeroma kraharorin tim,
26. lehtësoma punën time,
27. dhe zgjidhma nyjen e gjuhës sime,
28. që ata të kuptojnë fjalën time!
29. Më jep një ndihmës nga familja ime,
30. Harunin, vëllanë tim!
31. Ma rrit fuqinë nëpërmjet atij
32. dhe bëma ortak në punën time,
33. që të thurim shumë lavde për Ty
34. e të të përmendim Ty vazhdimisht!
35. Vërtet, Ti do të jesh gjithnjë Mbikëqyrësi ynë".

70-73

70. Atëherë magjistarët ranë në sexhde dhe thanë: “Ne besojmë në Zotin e Harunit dhe Musait”.

71. (Faraoni) tha: “Çfarë?! Ju e besuat atë, para se t’ju jap leje unë?! Në të vërtetë, ai është mjeshtri juaj, që ju ka mësuar magjitë. Unë do t’jua këpus duart dhe këmbët tuaja të këmbyera dhe do t’ju var në trungjet e hurmave. Ju do ta merrni vesh, me siguri, se cili prej nesh është më i ashpër dhe më ngulmues në ndëshkim.”

72. (Magjistarët) u përgjigjën: “Ne kurrë nuk do të të japim ty përparësi ndaj provave që na kanë ardhur neve dhe ndaj Atij që

na ka krijuar ne. Prandaj, gjyko si të duash; ti gjykon vetëm në jetën e kësaj bote!

73. Ne besojmë në Zotin tonë, që të na i falë gabimet dhe magjitë, për të cilat na ke detyruar ti. Allahu është më i Miri dhe i Përjetshmi.

83-98

83. “Përse nxitove para popullit tënd, o Musa?”^b

84. (Musai) tha: “Ja, ata, shkojnë pas gjurmëve të mia e unë nxitova te Ti, o Zoti im, për të fituar kënaqësinë Tënde”.

^b Moses had left his people in the charge of Aaron to contemplate on Mount Sinai.
See 7: 142 ff.

85. (Allahu) tha: “Ne e vumë në provë popullin tënd gjatë mungesës tënde, e Samiriu i nxori ata nga rruga e drejtë”.

86. Musai u kthye te populli i vet i zemëruar dhe i pikëlluar. Tha: “O populli im, vallë, a nuk ju dha Zoti juaj një premtim të mirë? A mos ju duk e gjatë koha (e përmbushjes së premtimit) apo dëshironi që t’ju godasë zemërimi i Zotit tuaj?! Prandaj nuk i jeni përmbajtur premtimit që më dhatë?!”

87. Ata u përgjigjën: “Ne nuk e kemi thyer premtimin që të patëm dhënë me vullnetin tonë, por qemë të ngarkuar rëndë me stolitë e popullit (të Faraonit), andaj i hodhëm ato (në zjarr për t’u lehtësuar). Po kështu i hodhi edhe Samiriu,

88. dhe nga këto ai bëri një trup viçi që pëlliste. Atëherë tha: “Ky është zoti juaj dhe zoti Musait. Ai (Musai) ka harruar (t’ju tregojë për të)!”

89. Vallë, a nuk e shihnin ata, se (viçi) nuk u drejtonte atyre asnjë fjalë dhe nuk ishte në gjendje t’u sillte kurrfarë dëmi apo dobie?

90. Ndërkohë, Haruni u kishte thënë atyre qysh më parë: “O

populli im! Kjo është vetëm një provë për ju! Zoti juaj është i Gjithëmëshirshmi, andaj ndiqmëni mua dhe dëgjoni urdhrin tim!”

91. Ata u përgjigjën: “Ne do t’i lutemi atij, derisa të na kthehet Musai”.

92. (Musai) tha: “O Harun, ç’të pengoi ty, kur i pe ata se kishin humbur,

93. që të vije tek unë?! A mos e kundërshtove urdhrin tim?”

94. (Haruni) tha: “O biri i nënës sime, mos më kap për mjekre e as për koke! Unë kisha frikë se do të thoje: Ke mbjellë përçarje midis bijve të Izraelit e nuk i ke mbajtur porositë e mia”.

95. (Musai) tha: “Si është puna jote, o Samiri?”

96. (Samiriu) u përgjigj: “Unë pashë atë, që ata nuk e panë. Mora një grusht nga gjurmët e të Dërguarit dhe atë e hodha mbi viçin dhe kështu më nxiti vetja (e keqja) ime”.

97. (Musai) tha: “Atëherë ik! Tërë jetën do të të duhet të thuash: ‘Mos më prekni’. Por të është caktuar një premtim, i cili doemos do të zbatohet. Shikoje zotin tënd që ti e ke adhuruar vazhdimisht: Ne do ta djegim e pastaj do ta hedhim në det hirin e tij.

98. Në të vërtetë, Zoti juaj është vetëm Allahu; s’ka zot tjetër përveç Tij; dituria e Tij përfshin çdo gjë”.

21:

48-75

48. Ne i dhamë Musait dhe Harunit Dalluesin, që është dritë dhe këshillë për të devotshmit,

49. që i frikësohen Zotit të tyre - edhe kur nuk i sheh askush dhe, që i tremben Orës (së Kiametit).

50. Ndërsa ky (Kuran) është Këshillë e bekuar, të cilën Ne e kemi shpallur, prandaj, si mund ta mohoni ju atë?!

51. Në të vërtetë, Ne e udhëzuam Ibrahimin në rrugë të drejtë qysh më parë dhe e njihnim atë (se ishte i aftë për këtë gjë).

52. Kur ai i tha të atit dhe popullit të tij: “Ç’janë këta idhuj, që ju po i adhuroni kaq shumë?”,

53. ata thanë: “Baballarët tanë i adhuronin këta.”

54. (Ibrahimi) tha: “Me të vërtetë, ju dhe baballarët tuaj keni qenë në humbje të qartë.”

55. Ata thanë: “A po na sjell të Vërtetën apo je nga ata që tallen?”

56. Ai tha: “Jo, por Zoti juaj është Zoti i qiejve dhe i Tokës. Është Ai që i ka krijuar ato, ndërsa unë jam njëri prej atyre që e dëshmojnë këtë.
57. (Betohem) për Allahun, se do t’i flak idhujt tuaj, posa të largoheni ju!”
58. Dhe i bëri ata copa-copa, përveç idhullit të tyre më të madh, kështu që ata t’i drejtoheshin atij.
59. Disa thanë: “Kush i bëri kështu zotat tanë? Me të vërtetë, ai është keqbërës!”
60. Të tjerët u përgjigjën: “Dëgjuam një djalosh që i përgojonte, quhej Ibrahim.”
61. “Atëherë silleni atë para syve të botës, që ata të dëshmojnë” – thanë ata.
62. Ata e pyetën: “Ti i bërë kështu zotat tanë, o Ibrahim?”
63. Ai tha: “Jo! Këtë e ka bërë ky i madhi i tyre. Pyesni ata, nëse flasin!”
64. Atëherë ata i thirrën mendjes dhe i thanë njëri-tjetrit: “Me të vërtetë, ju vetë jeni keqbërësit.”
65. Pastaj ulën kokat dhe i thanë: “Sigurisht që ti e di, se këta nuk flasin!”
66. Ai u tha: “Mos vallë, ju adhuroni në vend të Allahut gjëra që nuk mund t’ju sjellin kurrfarë dobie e as dëmi?!
67. Mjerë ju dhe mjerë ata që ju i adhuroni në vend të Allahut! A nuk arsyetoni?!”
68. Ata thirrën: “Digjeni atë dhe ndihmoni zotat tuaj, nëse doni të bëni ndonjë vepër!”
69. Ne thamë: “O zjarr, bëhu i ftohtë dhe shpëtim për Ibrahimin!”
70. Ata deshën ta lëndonin, por Ne i bëmë të dështonin.
71. Ne e shpëtuam atë dhe Lutin (dhe i çuam) në tokën, të cilën e kemi bekuar për njerëzit.
72. Ne i dhuruam atij Is’hakun dhe Jakubin si dhunti dhe të gjithë i bëmë të drejtë.
73. Ne i bëmë ata udhëheqës që udhëzonin sipas urdhrit Tonë dhe i frymëzuam që të bënin vepra të mira, të kryenin faljet dhe të jepnin zeqatin, dhe ata vetëm Ne na adhuruan.
74. Lutit i dhamë urtësi dhe dituri, dhe e shpëtuam prej vendbanimit ku bëheshin vepra të liga. Ata ishin vërtet njerëz të këqij e të mbrapshtë.
75. Lutin e pranuan në mëshirën Tonë. Me të vërtetë, ai është prej të mirëve.

23:

45-50

45. Pastaj dërguam Musain dhe vëllanë e tij, Harunin, me mrekullitë Tona dhe autoritet të qartë
46. te Faraoni dhe paria e tij, por ata ishin njerëz arrogantë dhe nuk i pranuan.
47. Ata thanë: “Vallë a t’u besojmë dy njerëzve që janë si ne, ndërkohë që populli i tyre na shërben neve?!”
48. Kështu, ata të dy i shpallën për gënjeshtarë, andaj ishin nga të shkatërruarit.
49. Në të vërtetë, Ne i dhamë Librin (Teuratin) Musait, që ata të udhëzohen në rrugë të drejtë.
50. Ne e bëmë birin e Merjemes dhe nënën e tij mrekulli për njerëzimin dhe i strehuam rrëzë një kodre të qetë me burime uji.

25:

35-44

35. Ne i dhamë Musait Librin dhe i bëmë ndihmës vëllanë e tij, Harunin.
36. Pastaj (u) thamë (atyre): “Shkoni të dy te populli, i cili i quan të rreme shenjat Tona!” Pastaj e shkatërruam atë popull krejtësisht.
37. Popullin e Nuhut, kur i quajti gënjeshtarë të dërguarit, Ne e fundosëm dhe e bëmë mësim për njerëzit. Për keqbërësit kemi përgatitur një dënim të dhembshëm.
38. Ne i dënuam fiset Ad dhe Themud, popullin e Ras-sit, si dhe shumë popujt të tjerë ndërmjet tyre.
39. Të gjithëve u sollëm shembuj dhe, më pas, të gjithë i shkatërruam krejtësisht.
40. Ata me kohë kanë kaluar pranë vendbanimit që e shkatërroi shiu i tmerrshëm, e vallë, a nuk e kanë parë atë? Jo, ata nuk prisnin të ringjallehin.
41. Sa herë që të shohin ty, të marrin vetëm për tallje: “Vallë, këtë ka sjellë Allahu si të dërguar?!”
42. Për pak që duke na shmangur nga hyjnitë tona, po të mos u kishim qëndruar atyre besnikë!” Por, kur të përballen me dënimin, do ta marrin vesh se kush është shmangur më larg rrugës së drejtë.
43. A e ke parë ti atë që epushin e vet e ka marrë për zot? A do t’i

bëhesh mbrojtës atij?

44. A mendon ti se shumica e tyre dëgjojnë dhe kuptojnë? Ata nuk janë tjetër, veçse si bagëti. Madje, ata janë edhe më të shmangur nga rruga e drejtë.

26:

10-17

10. Kur Allahu e thërriti Musain: “Shko te populli keqbërës,
11. populli i Faraonit! vallë, a nuk po i frikësohen ata Allahut?”,
12. Ai u përgjigj: “O Zoti im, unë kam frikë se do të më quajnë gënjeshtar,
13. e zemra do të më ngushtohet, kurse gjuha mund të më lidhet, andaj, dërgoje edhe Harunin (të më ndihmojë).

14. Unë jam edhe përgjegjës ndaj tyre për një krim, andaj kam frikë se do të më vrasin”.
15. Allahu tha: “Kurrsesi! Shkoni që të dy me shenjat Tona. Me të vërtetë, Ne jemi me ju dhe dëgjojmë.
16. Shkoni te Faraoni dhe i thoni: “Ne jemi të dërguarit e Zotit të botëve,
17. që të lejoni bijtë e Izraelit të vijnë me ne!”

41-51

41. Kur erdhën magjistarët, i thanë Faraonit: “Vërtet do të shpërblehemi, nëse dalim fitues?”
42. Ai u përgjigj: “Po, madje do të jeni vërtet ndër të afërmit e mi”.
43. Musai u tha atyre: “Hidheni atë që doni ta hidhni!”
44. Ata hodhën litarët dhe shkopinjtë e tyre dhe thanë: “Për madhërinë e Faraonit, me të vërtetë, Ne do të jemi fitues patjetër!”
45. Pastaj, Musai hodhi shkopin e tij, që i kapërdiu përnjëherësh sajimet e tyre të rreme!
46. Atëherë magjistarët ranë përmbys, duke bërë sexhde,
47. dhe thanë: “Ne besojmë në Zotin e botëve,
48. Zotin e Musait dhe të Harunit!”
49. (Faraoni) tha: “I besuat atij (Musait) para se t’ju lejoja unë! Patjetër që ai është i madhi juaj, i cili ju ka mësuar magjinë. Ta dini se unë, në të vërtetë, do t’ju këpus duart dhe këmbët tuaja

tërthorazi dhe do t'ju kryqëzoj të gjithëve!

50. Ata thanë: “S’ka gjë! Sigurisht, Ne do të kthehemi te Zoti ynë.

51. Ne shpresojmë se Zoti ynë do të na i falë gjynahet, meqë jemi besimtarët e parë.”

28:

29-35

29. Kur Musai e plotësoi afatin e caktuar dhe u nis me familjen e vet, vuri re nga larg një zjarr në anën e (malit të) Turit. I tha familjes së vet: “Pritni, sepse kam parë një zjarr. Ndoshta mund t’ju sjell prej tij ndonjë lajm ose një urë zjarri për t’u nxehur”.

30. Kur erdhi afër, një zë e thirri nga ana e djathtë e luginës, nga një pemë në një vend të bekuar: “O Musa, në të vërtetë, Unë jam Allahu, Zoti i botëve!

31. Hidhe shkopin tënd!” Kur e pa se shkopi po lëvizte shpejt, si të ishte gjarpër, u zbraps me të shpejtë, pa shikuar pas, ndërsa zëri i tha: “O Musa! Afrohu dhe mos u frikëso, sepse ti je i mbrojtur.

32. Fute dorën tënde në gji dhe ajo do të dalë e bardhë, e palënduar. Shtrëngoje krahun pas vetes që të çlirohesh prej frikës! Këto janë dy mrekulli prej Zotit tënd për Faraonin dhe parinë e tij; ata janë njëmend popull i mbrapshtë!”

33. Musai tha: “O Zoti im, unë kam vrarë një njeri të tyre, prandaj kam frikë se do të më vrasin.

34. Vëllai im, Haruni, është më gojëtar se unë në të folur, andaj dërgoje atë me mua, si ndihmës timin, që të vërtetojë fjalët e mia. Unë vërtet kam frikë se ata do të më quajnë gënjeshtar”.

35. Allahu tha: “Ne do të të forcojmë ty me vëllanë tënd dhe që të dyve do t’ju japim fuqi. Kështu, ata nuk do të mund t’ju afrohen juve. Me mrekullitë Tona, ju të dy dhe ata që do t’ju pasojnë, do të jeni ngadhënjimtarë”.

37:

112-122

112. Ne i dhamë atij [Ibrahimit] lajmin e mirë për (lindjen e) Is’hakut, profet prej njerëzve të mirë.

113. Dhe Ne e bekuam atë dhe Is’hakun, por midis pasardhësve të tyre, përveç punëmirëve, ka edhe të atillë që e kanë ngarkuar dukshëm veten me gjynahe.

114. Ne i dhamë dhuntinë Tonë Musait dhe Harunit
115. dhe i shpëtuam ata të dy dhe popullin e tyre nga mjerimi i madh.
116. Ne i ndihmuam dhe ata ngadhënjyen.
117. Ne u dhamë atyre Librin e qartë,
118. i udhëzuam në rrugën e drejtë
119. dhe u lamë kujtim të mirë për ta brezave të mëvonshëm.
120. “Paqja qoftë mbi Musain dhe Harunin!”
121. Ja, kështu, Ne i shpërblejmë punëmirët!
122. E pa dyshim, ata të dy janë nga robërit Tanë besimtarë.

Dhulkifli (Dhu 'l-Kifl)

21:

83-91

83. (Kujtoje) Ejubin, kur iu lut Zotit të vet: “Mua më ka goditur fatkeqësia e Ti je më mëshiruesi i mëshiruesve!”

84. Ne iu përgjigjëm atij, ia larguam mjerimin që kishte dhe ia kthyem familjen të dyfishuar në numër. (Këtë e bëmë) nga mëshira Jonë dhe që të jetë përkujtesë për ata që Na adhurojnë.

85. (Kujto) Ismailin, Idrizin dhe Dhulkiflin[♠]! Të gjithë këta kanë qenë të durueshëm.

86. Ne i pranuan ata me mëshirën Tonë. Me të vërtetë, ata ishin ndër të drejtët.

87. (Kujtoje) Dhun-Nunin (Junusin) kur iku i zemëruar e mendoi se Ne nuk do ta dënojmë, andaj thërriti nga errësira: “S’ka zot tjetër, përveç Teje! Qofsh i lavdëruar! Me të vërtetë, unë kam gabuar!”

88. Ne iu përgjigjëm atij dhe e shpëtuan nga brengosja. Kështu, Ne i shpëtojmë besimtarët.

89. (Kujtoje) Zekerijan, kur iu lut Zotit të vet: “O Zoti im, mos më lër vetëm (pa fëmijë), e Ti je trashëgimtari më i mirë.”

90. Ne iu përgjigjëm atij dhe i dhuruam Jahjain, duke ia bërë gruan të aftë (për lindje). Me të vërtetë, ata nxitonin për vepra të mira dhe Na luteshin, me shpresë e frikë dhe ishin të përlurur ndaj Nesh.

91. (Kujtoje) atë që ruajti virgjërinë e saj! Ne frymë brenda saj nga shpirti Ynë dhe e bëmë atë dhe birin e saj mrekulli për gjithë njerëzit.

[♠] Some commentators suggest this refers to the prophet Ezekiel. See *Encyclopaedia of Islam* under *Dhu'l-Kifl*.

38:

45-49

45. Kujto robërit Tanë: Ibrahimin, Is’hakun dhe Jakubin, të fortë (në besim) dhe largpamës.

46. Ne u dhuruam atyre një virtyt të veçantë, që ta kenë gjithmonë

në mend botën e ardhshme.

47. Njëmend, ata janë tek Ne, nga njerëzit më të mirë e më të zgjedhur.

48. Kujtoje edhe Ismailin, Eljesain dhe Dhulkiflin. Të gjithë ata kanë qenë nga besimtarët e zgjedhur e të mirë.

49. Ky është një përkujtim.

[Vërtet, për njerëzit që ruhen nga gjynahet, ka kthim të mirë (në botën tjetër):]

Dauti (David, Dawud)

2:

249-251

249. Kur Taluti u nis për luftë bashkë me ushtrinë, u tha atyre: “Allahu do t’ju provojë me një lumë. Kush pi ujë në të, nuk është ushtari im. Ndërsa kush nuk pi ujë në të ose kënaqet vetëm me një grusht ujë, është ushtari im”⁴². Por të gjithë pinë, përveç një pakice. Pasi ai me ata (ushtarë) që ishin besimtarë kaluan lumin, shumë prej tyre thanë: “Ne sot nuk kemi fuqi të luftojmë me Xhalutin dhe ushtrinë e tij”. Por ata që ishin të bindur se do të takoheshin me Allahun, thanë: “Sa herë, me ndihmën e Allahut, një ushtri e vogël ka ngadhënjyer mbi një ushtri të madhe! Allahu është me të durueshmit”.

250. Dhe kur u përballën me Xhalutin dhe ushtrinë e tij, thanë: “Zoti ynë! Na pajis me durim, na forco këmbët tona dhe na ndihmo kundër këtij populli jobesimtar!”

251. Me ndihmën e Allahut, ata i thyen armiqtë dhe Dauti e vrau Xhalutin. Allahu i dha atij pushtetin dhe Profecinë dhe i mësoi

dituritë që deshi. Sikur Allahu të mos i ndihmonte njerëzit e mirë kundër të këqijve, bota do të ishte shkatërruar. Por Allahu është shumë Bujar me krijesat e Veta.

4:

163-169

163. Ne të frymëzuar ty (o Muhamed) me shpallje, ashtu siç frymëzuar me shpallje Nuhun dhe profetët pas tij; siç frymëzuar me shpallje edhe Ibrahimin, Ismailin, Is’hakun, Jakubin dhe bijtë e tij, Isain, Ejupin, Junusin, Harunin, Sulejmanin dhe Dautin, të cilit i dhamë Zeburin.

164. Për disa të dërguar të kemi treguar më parë dhe për disa të tjerë nuk të kemi treguar ty. Sa i takon Musait, Allahu i ka folur atij drejtpërdrejt.

165. (Këta janë) të dërguar që kanë sjellë lajme të mira e kanë paralajmëruar, në mënyrë që njerëzit të mos kenë ndonjë justifikim ndaj Allahut, pas ardhjes së të dërguarve. Se, Allahu, është i Plotfuqishëm dhe i Gjithëdijsëm.

166. Por Allahu dëshmon për atë që të ka shpallur ty (o Muhamed),

se Ai ta ka shpallur atë me dijeninë e Tij; po ashtu edhe engjëjt dëshmojnë për këtë. Allahu është i mjaftueshëm si dëshmitar.
167. Me të vërtetë, ata që kanë mohuar dhe kanë larguar njerëzit nga rruga e Allahut, ata kanë humbur larg prej udhës së drejtë.
168. Ata që nuk besojnë dhe bëjnë padrejtësi, Allahu nuk i fal, as nuk do t'i udhëzojë në kurrfarë rruge,
169. përveçse drejt rrugës së Xhehenemit, ku do të qëndrojnë përgjithmonë. Dhe kjo për Allahun është e lehtë.

5:

78-81

78. Ata izraelitë që ishin mohues, u mallkuan me gjuhën e Dautit dhe të Isait, të birit të Merjemes, për shkak se kundërshtonin, shkelnin çdo kufi
79. dhe nuk e ndalonin njëri-tjetrin të bënin vepra të këqija. Eh, sa të shëmtuara ishin veprat që bënin ata!
80. Ti e sheh se shumë prej tyre miqësohen me jobesimtarët. Me të vërtetë, e keqe është ajo që i përgatisin ata vetes: që Allahu të zemërohet me ta dhe të mbesin në dënim përjetësisht.
81. Sikur ata t'i besonin Allahut, të Dërguarit dhe asaj që i është shpallur atij, nuk do t'i merrnin jobesimtarët për miq. Por, shumica prej tyre janë të pabindur.

6:

84-90

84. Ne i dhuruam atij Isakun dhe Jakubin. Që të dy këta i udhëzuam në rrugë të drejtë, ashtu siç patëm udhëzuar më parë Nuhun. Ndër pasardhësit e tij Ne udhëzuam Daudin, Sulejmanin, Ejubin, Jusufin, Musain dhe Harunin. Kështu i shpërblejmë punëmirët.
85. Ne udhëzuam edhe Zekerijan, Jahjain, Isain, Iljazin - të gjithë këta kanë qenë nga njerëzit e mirë.
86. Po ashtu, udhëzuam edhe Ismailin, Eljesain, Junusin dhe Lutin - secilin prej tyre e ngritëm mbi të gjithë njerëzit.
87. Ne zgjodhëm dhe udhëzuam në rrugë të drejtë edhe disa nga paraardhësit, pasardhësit dhe vëllezërit e tyre.
88. Ky është udhëzimi i Allahut, të cilin Ai ia jep kujt të dojë nga robërit e Vet. Por, nëse ata adhurojnë zota të tjerë, do t'u humbë

çdo gjë nga ajo që kanë bërë.

89. Këta janë ata që u kemi dhënë Librin, Urtësinë dhe Profecinë. E, nëse ata (banorët e Mekës) i mohojnë këto, Ne do t'ia besojmë një populli tjetër që nuk do t'i mohojë.

90. Këta janë ata, të cilët Allahu i ka udhëzuar në rrugën e drejtë, andaj edhe ti (o Muhamed) ndiq rrugën e tyre. Thuaj: “Unë nuk kërkoj nga ju kurrfarë shpërblimi për atë. Ai është vetëm këshillë për të gjithë botët (njerëzit dhe xhindet)”.

17:

53-58

53. Thuaju, robërve të Mi, që të flasin atë që është më e mira. Në të vërtetë, djalli mbjell ngatërresa ndërmjet tyre. Vërtet, djalli është armik i hapët i njeriut.

54. Zoti juaj ju njeh më së miri. Nëse dëshiron, Ai do t'ju mëshirojë ose nëse dëshiron, Ai do t'ju dënojë. Ne nuk të kemi dërguar ty (Muhamed) roje dhe rregullues të punëve të tyre.

55. Zoti yt i di më së miri ata që gjenden në qiej dhe në Tokë. Ne i kemi ngritur disa profetë mbi të tjerët dhe Daudit i kemi dhënë Zeburin.

56. Thuaj: “Thirrini ata që ju i hyjnizoni përveç Tij! Ata nuk mund t'jua largojnë të keqen e as nuk mund ta hedhin atë tjetërkund”.

57. Vetë ata që idhujtarët u luten, kërkojnë t'i afrohen Zotit të tyre, madje edhe më të afërtit, duke shpresuar mëshirën e Tij dhe duke iu frikësuar dënimit të Tij.170 Me të vërtetë, nga dënimi i Zotit tënd duhet të ruhet gjithkush.

58. Dhe s'ka asnjë vend që Ne nuk do ta zhdukim para Ditës së Kiametit apo që nuk do ta ndëshkojmë me dënim të ashpër. Kjo gjë është shkruar në Libër.

21:

78-82

78. (Kujtoje) edhe Dautin dhe Sulejmanin, kur gjykuan mbi të lashtat në të cilat kishin kullotur natën bagëtitë e disa njerëzve. Ne ishim dëshmitarë të gjyqimit të tyre.

79. Ne e bëmë Sulejmanin ta kuptonte drejtë çështjen dhe, që të dyve u dhamë mençuri e dituri. Ne i nënshtroam malet dhe shpendët që, bashkë me Dautin, të thurnin lavde (për Allahun). Ishim Ne që i bënim këto.

80. Ne i mësuam atij (Dautit) punimin e parzmoreve prej hekuri për ju, për t'ju mbrojtur në luftë me armikun, andaj, a jeni mirënjohës?

81. Sulejmanit i dhamë erën e fortë, që të fryjë sipas urdhrit të tij, drejt tokës, të cilën Ne e kemi bekuar; Ne jemi të Dijshëm për çdo gjë.

82. Dhe (ia nënshtroam atij) disa nga djajtë që zhyteshin në det për të, (duke nxjerrë xhevahire) dhe bënin edhe punë të tjera dhe Ne i ruanim ata (që të mos i bënin dëm).

27:

15-19

15. Ne i dhamë Daudit dhe Sulejmanit dituri dhe ata thanë: “Qoftë lavdëruar Allahu që na ka ngritur mbi shumicën e robërve të Tij besimtarë!

16. Sulejmani e trashëgoi Daudin (në misionin e tij profetik) dhe tha: “O populli im! Neve na është mësuar gjuha e shpendëve dhe na është dhënë gjithçka. Kjo është vërtet dhunti e madhe”

17. Para Sulejmanit u tubua ushtria e Tij e përbërë prej xhindeve, njerëzve dhe shpendëve, të gjithë të radhitur në çeta të gatshme.

18. Kur arritën në Luginën e Milingonave, një milingonë tha: “O milingona, hyni në banesat tuaja, që të mos ju shkelë Sulejmani dhe ushtria e tij, duke mos ju parë”!

19. Ai vuri buzën në gaz, duke qeshur me fjalët e saj dhe tha: “O Zoti im, më frymëzo që të jem mirënjohës për mirësitë që Ti më ke dhënë mua dhe prindërve të mi, dhe që të bëj vepra të mira, me të cilat Ti do të jesh i kënaqur. Më prano, me mëshirën Tënde, në gjirin e robërve të Tu të devotshëm!”

34:

10-14

10. Me të vërtetë, Ne i dhamë Daudit mirësi prej Nesh (dhe thamë): “O male dhe zogj! Lavdërojeni emrin Tim bashkë me Daudin”. Ne ia zbutëm atij hekurin,

11. (dhe i thamë): “Puno parzmore të gjera! Thuri ato me maja të barazpeshuara dhe bëj vepra të mira! Pa dyshim, Unë shoh çfarë punoni ju.”

12. Sulejmanit Ne ia nënshtroam erën, me të cilën udhëtimin e një muaji ai e bënte brenda një paraditeje ose një pasditeje. Ne i dhamë atij një burim të rrjedhshëm bakri të shkrirë dhe xhinde që i bëmë të punonin para syve të tij, me urdhrin e Zotit të tij. Këdo prej tyre që largohet nga urdhri ynë, do ta bëjmë që të shijojë dënimin e Zjarrit.

13. Ata punonin për atë çfarë të dëshironte: faltore dhe statuja, enë të gjera si puse dhe kazanë të mëdhenj të palëvizshëm. “O familje e Daudit! Bëni falënderim (për Allahun)!” Megjithatë, pak nga robërit e Mi, janë falënderues.

14. Kur Ne ia caktuam atij vdekjen, atyre nuk u dha shenjë askush për vdekjen e tij, pos krimbit të drurit. Dhe, kur u rrëzua (Sulejmani), u bë e qartë se, sikur ta dinin xhindet të padukshmen, nuk do të vijonin në dënimin e poshtëruar.

38:

17-26

17. Ti duroje atë që thonë ata dhe kujtoje robin Tonë të fuqishëm, Daudin, që përherë i drejtohej Zotit.

18. Ne ia nënshtroam malet që, bashkë me të, t'i luteshin Allahut, në mbrëmje dhe në mëngjes,

19. edhe shpendët e tubuar. Të gjithë i drejtoheshin Atij.

20. Ne ia forcua mbretërinë dhe i dhamë mençuri e dijeni për të gjykuar.

21. A e ke dëgjuar historinë e dy kundërshtarëve, që hipën mbi murin e faltores së tij?

22. Kur hynë te Daudi, ai u frikësua prej tyre. Ata thanë: “Mos u frikëso! Ne jemi dy kundërshtarë, një nga të cilët i ka bërë padrejtësi tjetrit, prandaj gjyko me drejtësi dhe mos u shmang (prej së vërtetës), por na udhëzo në rrugë të drejtë”.

23. (Njëri prej tyre tha:) “Ky është vëllai im. Ai ka nëntëdhjetë e nëntë dele, kurse unë kam vetëm një dele, andaj më tha: “Ma jep mua atë!” - dhe më mundi me fjalë.”

24. Daudi tha: “Vërtet, ai të ka bërë padrejtësi që të ka kërkuar delen tënde të vetme, për ta bashkuar me delet e veta. Shumë bashkëpronarë i bëjnë padrejtësi njëri-tjetrit, përveç atyre që besojnë dhe bëjnë punë të mira, por ata janë pak”. Daudi e kuptoi, se në të vërtetë Ne e kishim vënë në provë atë, prandaj

kërkoi falje nga Zoti i vet, ra në gjunjë dhe u përul, duke u penduar.

25. Pastaj, Ne ia falëm këtë e ai te Ne do të jetë i afërt dhe do të ketë strehim të mirë (në jetën tjetër).

26. “O Daud, Ne të kemi bërë mëkëmbës në Tokë, prandaj gjyko ndërmjet njerëzve me drejtësi dhe mos shko pas dëshirave dhe tekave, se ato të largojnë nga rruga e Allahut! Me të vërtetë, për ata që largohen nga rruga e Allahut, ka dënim të ashpër, ngaqë e kanë harruar Ditën e Llogarisë.”

30-40

30. Ne i falëm Daudit Sulejmanin, një rob të mrekullueshëm. Ai i drejtohej gjithnjë me pendesë Zotit!

31. Kur një pasdite iu paraqitën kuajt këmbëshpejtë,

32. ai tha: “Unë shfaqta dashuri më të madhe për pasurinë (kuajt), sesa për lutjen ndaj Zotit tim, derisa dielli humbi mbas malit.

33. M’i ktheni ata (kuajt)” - e pastaj nisi t’i presë me shpatë këmbët dhe qafat e tyre.

34. Ne e vumë në provë Sulejmanin dhe vendosëm në fronin e tij një trup, por ai iu drejtua Zotit

35. dhe tha: “O Zoti im, më fal dhe më dhuro një pushtet që të mos e ketë askush pas meje! Me të vërtetë, Ti je Dhurues i madh!”

36. Pastaj, Ne ia nënshtroam atij erën që të frynte me urdhrin e tij, andej nga të donte ai.

37. (Gjithashtu ia nënshtroam) edhe djajtë, ndërmjet të cilëve kishte ndërtues dhe zhytës në ujë,

38. si dhe të tjerë të lidhur në pranga.

39. (Ne i thamë): “Kjo është dhurata Jonë për ty, prandaj jep lirisht ose mos jep gjë prej saj, sepse nuk do të kesh kurrfarë llogarie për këtë!

40. Me të vërtetë, ai te Ne do të ketë vend të afërt dhe strehim të mirë (në jetën tjetër).

Sulejmani (Solomon, Sulayman)

2:

101-103

101. Tani që atyre u erdhi një i Dërguar nga Allahu, vërtetues i Shkrimeve që kanë me vete, një grup prej atyre, të cilëve iu dhanë Shkrimet, e hodhën pas shpine Librin e Allahut, gjoja se nuk dinin gjë për atë.

102. dhe shkuan pas shpifjeve që bënëin djajtë kundër mbretërisë së Sulejmanit. E Sulejmani nuk ishte mohues, por djajtë ishin mohues. Ata u mësonin njerëzve magjinë dhe dijeninë që u ishte dërguar dy engjëjve në Babiloni - Harutit e Marutit. Këta engjëj nuk i mësonin ndokujt magji, pa i thënë: “Ne jemi dërguar për t’ju vënë në provë, andaj ti mos u bëj mohues (duke mësuar apo ushtruar magjinë)!” Dhe njerëzit mësuan nga këta të dy se si t’i ndajnë bashkëshortët. Por magjistarët nuk mund t’i bëjnë dëm askujt pa lejen e Allahut. E megjithatë, njerëzit mësojnë ato gjëra që i dëmtojnë e nuk u bëjnë dobi. Në të vërtetë, ata e dinin se ai që e përvetësonte këtë mjeshteri, nuk do të kishte kurrfarë të mire në jetën tjetër. Eh, sa e keqe është ajo për të cilën shitën shpirtrat e veta! Ah, sikur ta dinin ata!

103. Sikur ata të besonin dhe të ruheshin (nga gjynahet), shpërblimi i Allahut do të ishte më i mirë. Ah, sikur ta dinin ata!

4:

163-169

163. Ne të frymëzuar ty (o Muhamed) me shpallje, ashtu siç frymëzuar me shpallje Nuhun dhe profetët pas tij; siç frymëzuar me shpallje edhe Ibrahimin, Ismailin, Is’hakun, Jakubin dhe bijtë e tij, Isain, Ejupin, Junusin, Harunin, Sulejmanin dhe Dautin, të cilit i dhamë Zeburin.

164. Për disa të dërguar të kemi treguar më parë dhe për disa të tjerë nuk të kemi treguar ty. Sa i takon Musait, Allahu i ka folur atij drejtpërdrejt.

165. (Këta janë) të dërguar që kanë sjellë lajme të mira e kanë paralajmëruar, në mënyrë që njerëzit të mos kenë ndonjë justifikim ndaj Allahut, pas ardhjes së të dërguarve. Se, Allahu, është i

Plotfuqishëm dhe i Gjithëdijshtëm.

166. Por Allahu dëshmon për atë që të ka shpallur ty (o Muhamed), se Ai ta ka shpallur atë me dijeninë e Tij; po ashtu edhe engjëjt dëshmojnë për këtë. Allahu është i mjaftueshëm si dëshmitar.

167. Me të vërtetë, ata që kanë mohuar dhe kanë larguar njerëzit nga rruga e Allahut, ata kanë humbur larg prej udhës së drejtë.

168. Ata që nuk besojnë dhe bëjnë padrejtësi, Allahu nuk i fal, as nuk do t'i udhëzojë në kurrfarë rruge,

169. përveçse drejt rrugës së Xhehenemit, ku do të qëndrojnë përgjithmonë. Dhe kjo për Allahun është e lehtë.

6:

84-90

84. Ne i dhuruam atij Isakun dhe Jakubin. Që të dy këta i udhëzuam në rrugë të drejtë, ashtu siç patëm udhëzuar më parë Nuhun. Ndër pasardhësit e tij Ne udhëzuam Daudin, Sulejmanin, Ejubin, Jusufin, Musain dhe Harunin. Kështu i shpërblejmë punëmirët.

85. Ne udhëzuam edhe Zekerijan, Jahjain, Isain, Iljazin - të gjithë këta kanë qenë nga njerëzit e mirë.

86. Po ashtu, udhëzuam edhe Ismailin, Eljesain, Junusin dhe Lutin - secilin prej tyre e ngritëm mbi të gjithë njerëzit.

87. Ne zgjodhëm dhe udhëzuam në rrugë të drejtë edhe disa nga paraardhësit, pasardhësit dhe vëllezërit e tyre.

88. Ky është udhëzimi i Allahut, të cilin Ai ia jep kujt të dojë nga robërit e Vet. Por, nëse ata adhurojnë zota të tjerë, do t'u humbë çdo gjë nga ajo që kanë bërë.

89. Këta janë ata që u kemi dhënë Librin, Urtësinë dhe Profecinë. E, nëse ata (banorët e Mekës) i mohojnë këto, Ne do t'ia besojmë një populli tjetër që nuk do t'i mohojë.

90. Këta janë ata, të cilët Allahu i ka udhëzuar në rrugën e drejtë, andaj edhe ti (o Muhamed) ndiq rrugën e tyre. Thuaj: “Unë nuk kërkoj nga ju kurrfarë shpërblimi për atë. Ai është vetëm këshillë për të gjithë botët (njerëzit dhe xhindet)”.

21:

78-82

78. (Kujtoje) edhe Dautin dhe Sulejmanin, kur gjykuan mbi të lashtat në të cilat kishin kullotur natën bagëtitë e disa njerëzve. Ne ishim dëshmitarë të gjykimit të tyre.

79. Ne e bëmë Sulejmanin ta kuptonte drejtë çështjen dhe, që të dyve u dhamë mençuri e dituri. Ne i nënshtroam malet dhe shpendët që, bashkë me Dautin, të thurnin lavde (për Allahun). Ishim Ne që i bënim këto.

80. Ne i mësuam atij (Dautit) punimin e parzmoreve prej hekuri për ju, për t'ju mbrojtur në luftë me armikun, andaj, a jeni mirënjohës?

81. Sulejmanit i dhamë erën e fortë, që të fryjë sipas urdhrit të tij, drejt tokës, të cilën Ne e kemi bekuar; Ne jemi të Dijshëm për çdo gjë.

82. Dhe (ia nënshtroam atij) disa nga djajtë që zhyteshin në det për të, (duke nxjerrë xhevahire) dhe bënin edhe punë të tjera dhe Ne i ruanim ata (që të mos i bënin dëm).

27:

15-44

15. Ne i dhamë Daudit dhe Sulejmanit dituri dhe ata thanë: “Qoftë lavdëruar Allahu që na ka ngritur mbi shumicën e robërve të Tij besimtarë!

16. Sulejmani e trashëgoi Daudin (në misionin e tij profetik) dhe tha: “O populli im! Neve na është mësuar gjuha e shpendëve dhe na është dhënë gjithçka. Kjo është vërtet dhunti e madhe”

17. Para Sulejmanit u tubua ushtria e Tij e përbërë prej xhindeve, njerëzve dhe shpendëve, të gjithë të radhitur në çeta të gatshme.

18. Kur arritën në Luginën e Milingonave, një milingonë tha: “O milingona, hyni në banesat tuaja, që të mos ju shkelë Sulejmani dhe ushtria e tij, duke mos ju parë”!

19. Ai vuri buzën në gaz, duke qeshur me fjalët e saj dhe tha: “O Zoti im, më frymëzo që të jem mirënjohës për mirësitë që Ti më ke dhënë mua dhe prindërve të mi, dhe që të bëj vepra të mira, me të cilat Ti do të jesh i kënaqur. Më prano, me mëshirën Tënde, në gjirin e robërve të Tu të devotshëm!”

20. Ai bëri kontrollin e shpendëve e tha: “Pse nuk e shoh pupëzën këtu, a nuk është e pranishme ajo?”

21. Nëse nuk do të më sjellë arsyetim bindës, do ta dënoj me dënim të rëndë ose do ta ther!”

22. Nuk vonoi shumë e ajo erdhi dhe tha: “Kam marrë vesh

diçka që ti nuk e ke ditur dhe të kam sjellë lajme të vërteta prej (qytetit të) Shebës.

23. Kam parë një grua që sundonte popullin (e atij qyteti). Aja zotëronte çdo gjë dhe kishte një fron madhështor.
24. Kam parë se ajo dhe populli i saj adhuronin Diellin e jo Allahun. Djalli ua paraqiste të bukura sjelljet e tyre, duke i larguar nga rruga e drejtë, prandaj nuk ishin të udhëzuar.
25. Ata nuk i përuleshin në sexhde Allahut, i Cili nxjerr gjithçka që është e fshehur në qiej dhe në Tokë dhe di çfarë fshihni ju dhe çfarë tregoni haptazi.
26. Allahu është Një, s'ka zot të vërtetë përveç Tij, Zotit të Arshit të madh!”
27. Sulejmani tha: “Do të shohim se a thua të vërtetën apo je gënjeshtar.
28. Shko me këtë letër timen e çojua atyre. Pastaj largohu pak nga ata dhe shiko cila do të jetë përgjigjja e tyre!”
29. Mbretëresha (e Shebës) tha: “O paria ime! Mua më ka ardhur një letër fisnike.
30. Ajo është nga Sulejmani dhe është: “Me emrin e Allahut, të Gjithëmëshirshmit, Mëshirëplotit!
31. Mos u madhështoni para meje dhe ejani të përrulur si besimtarë”!
32. Ajo tha: “O paria ime, më këshilloni se ç’duhet të bëj në këtë çështje! Unë nuk do të vendos asgjë pa ju!”
33. Ata thanë: “Ne jemi shumë të fortë dhe luftëtarë të guximshëm, por urdhri të takon ty, andaj mendo mirë se ç’do të urdhërosh!”
34. Ajo tha: “Njëmend, kur mbretërit pushtojnë ndonjë vendbanim, e rrënojnë atë dhe e poshtërojnë parinë e tij. Kështu veprojnë ata.
35. Tani do t’u dërgoj atyre një dhuratë dhe do të shoh me se do të kthehen të deleguarit.”
36. Kur erdhën (të deleguarit), Sulejmani tha: “A mos doni të më ndihmoni me pasuri?! Ajo që më ka dhënë Allahu, është më e mirë nga ajo që ju ka dhënë juve. Por ju gëzoheni me dhuratën tuaj.

37. Kthehuni tek ata! Ne do të sjellim ushtri, të cilën nuk do të mund ta përballojnë ata dhe, me siguri, do t’i dëbojmë ata prej Shebës të poshtëruar dhe të përrulur”.
38. Pastaj ai tha: “O parësi, kush prej jush do të më sjellë fronin e saj, para se ata të vijnë të dorëzuar?”
39. Njëri nga xhindet - Ifriti, tha: “Unë do të ta sjell ty para se të ngrihesh prej vendit; unë për këtë jam i fuqishëm dhe i sigurt”.
40. Po ai që ishte i pajisur me dijen e Librit, tha: “Unë do të ta sjell ty sa çel e mbyll sytë”. Kur (Sulejmani) e pa të vendosur para tij, tha: “Kjo është nga dhuntitë e Zotit tim, për të më

provuar a jam mirënjohës apo mohues. Kush falënderon, e bën për të mirën e vet e, kush mohon, (ta dijë se) Zoti im është i Vetëmjaftueshëm dhe Dhurues.

41. Ndryshojeni edhe fronin e saj! Do të shohim se a do ta vërë re këtë apo jo.”

42. Kur erdhi ajo, i thanë: “I tillë është froni yt?” Ajo u përgjigj: “Duket sikur të ishte ai”. Sulejmani tha: “Para saj na është dhënë dituria dhe para saj i jemi nënshtruar Allahut”.

43. Atë (Belkisën) e kishte penguar (nga Islami) ajo që adhuronte në vend të Allahut, sepse ajo ishte nga populli mohues.

44. Asaj i thanë të hynte në pallat. Kur e pa atë, ajo kujtoi se ishte ujë i thellë dhe përvoli fustanin te këmbët. Sulejmani i tha: “Ky pallat është i shtruar me xhama”. Ajo tha: “O Zoti im, me të vërtetë unë e paskam dëmtuar veten dhe tani, bashkë me Sulejmanin i dorëzohem Allahut - Zotit të botëve!”

34:

10-14

10. Me të vërtetë, Ne i dhamë Daudit mirësi prej Nesh (dhe thamë): “O male dhe zogj! Lavdërojeni emrin Tim bashkë me Daudin”. Ne ia zbutëm atij hekurin,

11. (dhe i thamë): “Puno parzmore të gjera! Thuri ato me maja të barazpeshuara dhe bëj vepra të mira! Pa dyshim, Unë shoh çfarë punoni ju.”

12. Sulejmanit Ne ia nënshtruam erën, me të cilën udhëtimin e një muaji ai e bënte brenda një paraditeje ose një pasditeje. Ne i dhamë atij një burim të rrjedhshëm bakri të shkrirë dhe xhinde që i bëmë të punonin para syve të tij, me urdhrin e Zotit të tij. Këdo prej tyre që largohet nga urdhri ynë, do ta bëjmë që të shijojë dënimin e Zjarrit.

13. Ata punonin për atë çfarë të dëshironte: faltore dhe statuja, enë të gjera si puse dhe kazanë të mëdhenj të palëvizshëm. “O familje e Daudit! Bëni falënderim (për Allahun)!” Megjithatë, pak nga robërit e Mi, janë falënderues.

14. Kur Ne ia caktuam atij vdekjen, atyre nuk u dha shenjë askush për vdekjen e tij, pos krimbit të drurit. Dhe, kur u rrëzua (Sulejmani), u bë e qartë se, sikur ta dinin xhindet të padukshmen, nuk do të vijonin në dënimin e poshtëruar.

38:

30-40

30. Ne i falëm Daudit Sulejmanin, një rob të mrekullueshëm. Ai i drejtohej gjithnjë me pendesë Zotit!

31. Kur një pasdite iu paraqitën kuajt këmbëshpejtë,

32. ai tha: “Unë shfaq dashuri më të madhe për pasurinë (kuajt), sesa për lutjen ndaj Zotit tim, derisa dielli humbi mbas malit.

33. M’i ktheni ata (kuajt)” - e pastaj nisi t’i presë me shpatë këmbët dhe qafat e tyre.

34. Ne e vumë në provë Sulejmanin dhe vendosëm në fronin e tij një trup, por ai iu drejtua Zotit

35. dhe tha: “O Zoti im, më fal dhe më dhuro një pushtet që të mos e ketë askush pas meje! Me të vërtetë, Ti je Dhurues i madh!”

36. Pastaj, Ne ia nënshtroam atij erën që të frynte me urdhrin e tij, andej nga të donte ai.

37. (Gjithashtu ia nënshtroam) edhe djajtë, ndërmjet të cilëve kishte ndërtues dhe zhytës në ujë,

38. si dhe të tjerë të lidhur në pranga.

39. (Ne i thamë): “Kjo është dhurata Jonë për ty, prandaj jep lirisht ose mos jep gjë prej saj, sepse nuk do të kesh kurrfarë llogarie për këtë!

40. Me të vërtetë, ai te Ne do të ketë vend të afërt dhe strehim të mirë (në jetën tjetër).

Iljazi (Elijah, Ilyas, Iljasi)

6:

84-90

84. Ne i dhuruam atij Isakun dhe Jakubin. Që të dy këta i udhëzuam në rrugë të drejtë, ashtu siç patëm udhëzuar më parë Nuhun. Ndër pasardhësit e tij Ne udhëzuam Daudin, Sulejmanin, Ejubin, Jusufin, Musain dhe Harunin. Kështu i shpërblejmë punëmirët.

85. Ne udhëzuam edhe Zekerijan, Jahjain, Isain, Iljazin - të gjithë këta kanë qenë nga njerëzit e mirë.

86. Po ashtu, udhëzuam edhe Ismailin, Eljesain, Junusin dhe Lutin - secilin prej tyre e ngritëm mbi të gjithë njerëzit.

87. Ne zgjodhëm dhe udhëzuam në rrugë të drejtë edhe disa nga paraardhësit, pasardhësit dhe vëllezërit e tyre.

88. Ky është udhëzimi i Allahut, të cilin Ai ia jep kujt të dojë nga robërit e Vet. Por, nëse ata adhurojnë zota të tjerë, do t'u humbë çdo gjë nga ajo që kanë bërë.

89. Këta janë ata që u kemi dhënë Librin, Urtësinë dhe Profecinë. E, nëse ata (banorët e Mekës) i mohojnë këto, Ne do t'ia besojmë një populli tjetër që nuk do t'i mohojë.

90. Këta janë ata, të cilët Allahu i ka udhëzuar në rrugën e drejtë, andaj edhe ti (o Muhamed) ndiq rrugën e tyre. Thuaj: “Unë nuk kërkoj nga ju kurrfarë shpërblimi për atë. Ai është vetëm këshillë për të gjithë botët (njerëzit dhe xhindet)”.

37:

123-132

123. Edhe Iljasi ka qenë vërtet një prej të dërguarve.

124. Ai i tha popullit të vet: “A nuk po i frikësoheni Allahut?!”

125. Vallë, a i luteni ju Ba‘lit, ndërsa braktisni Krijuesin më të mirë,

126. Allahun, Zotin tuaj dhe Zotin e të parëve tuaj të lashtë?!”

127. Ata e quajtën atë gënjeshtar dhe, për këtë shkak, do të çohen (në dënimin e Zjarrit),

128. përveç robërve të sinqertë të Allahut.

129. Dhe Ne i lamë atij kujtim të mirë te brezat e mëvonshëm:

130. “Paqja qoftë mbi Iljasin!”

131. Ja, kështu, Ne i shpërblejmë punëmirët!

132. Ai ka qenë vërtet një nga robërit Tanë besimtarë.

Eljesai (Elisha, Al-Yasa)

6:

84-90

84. Ne i dhuruam atij Isakun dhe Jakubin. Që të dy këta i udhëzuam në rrugë të drejtë, ashtu siç patëm udhëzuar më parë Nuhun. Ndër pasardhësit e tij Ne udhëzuam Daudin, Sulejmanin, Ejubin, Jusufin, Musain dhe Harunin. Kështu i shpërblejmë punëmirët.

85. Ne udhëzuam edhe Zekerijan, Jahjain, Isain, Iljazin - të gjithë këta kanë qenë nga njerëzit e mirë.

86. Po ashtu, udhëzuam edhe Ismailin, Eljesain, Junusin dhe Lutin - secilin prej tyre e ngritëm mbi të gjithë njerëzit.

87. Ne zgjodhëm dhe udhëzuam në rrugë të drejtë edhe disa nga paraardhësit, pasardhësit dhe vëllezërit e tyre.

88. Ky është udhëzimi i Allahut, të cilin Ai ia jep kujt të dojë nga robërit e Vet. Por, nëse ata adhurojnë zota të tjerë, do t'u humbë çdo gjë nga ajo që kanë bërë.

89. Këta janë ata që u kemi dhënë Librin, Urtësinë dhe Profecinë. E, nëse ata (banorët e Mekës) i mohojnë këto, Ne do t'ia besojmë një populli tjetër që nuk do t'i mohojë.

90. Këta janë ata, të cilët Allahu i ka udhëzuar në rrugën e drejtë, andaj edhe ti (o Muhamed) ndiq rrugën e tyre. Thuaj: “Unë nuk kërkoj nga ju kurrfarë shpërblimi për atë. Ai është vetëm këshillë për të gjithë botët (njerëzit dhe xhindet)”.

38:

45-49

45. Kujto robërit Tanë: Ibrahimin, Is'hakun dhe Jakubin, të fortë (në besim) dhe largpamës.

46. Ne u dhuruam atyre një virtyt të veçantë, që ta kenë gjithmonë në mend botën e ardhshme.

47. Njëmend, ata janë tek Ne, nga njerëzit më të mirë e më të zgjedhur.

48. Kujtoje edhe Ismailin, Eljesain dhe Dhulkiflin. Të gjithë ata kanë qenë nga besimtarët e zgjedhur e të mirë.

49. Ky është një përkujtim.

[Vërtet, për njerëzit që ruhen nga
gjynahet, ka kthim të mirë (në botën tjetër):]

Junusi (Jonah, Yunus)

4:

163-169

163. Ne të frymëzuam ty (o Muhamed) me shpallje, ashtu siç frymëzuam me shpallje Nuhun dhe profetët pas tij; siç frymëzuam me shpallje edhe Ibrahimin, Ismailin, Is'hakun, Jakubin dhe bijtë e tij, Isain, Ejupin, Junusin, Harunin, Sulejmanin dhe Dautin, të cilit i dhamë Zeburin.

164. Për disa të dërguar të kemi treguar më parë dhe për disa të tjerë nuk të kemi treguar ty. Sa i takon Musait, Allahu i ka folur atij drejtpërdrejt.

165. (Këta janë) të dërguar që kanë sjellë lajme të mira e kanë paralajmëruar, në mënyrë që njerëzit të mos kenë ndonjë justifikim ndaj Allahut, pas ardhjes së të dërguarve. Se, Allahu, është i Plotfuqishëm dhe i Gjithëdijshtëm.

166. Por Allahu dëshmon për atë që të ka shpallur ty (o Muhamed), se Ai ta ka shpallur atë me dijeninë e Tij; po ashtu edhe engjëjt dëshmojnë për këtë. Allahu është i mjaftueshëm si dëshmitar.

167. Me të vërtetë, ata që kanë mohuar dhe kanë larguar njerëzit nga rruga e Allahut, ata kanë humbur larg prej udhës së drejtë.

168. Ata që nuk besojnë dhe bëjnë padrejtësi, Allahu nuk i fal, as nuk do t'i udhëzojë në kurrfarë rruge,

169. përveçse drejt rrugës së Xhehenemit, ku do të qëndrojnë përgjithmonë. Dhe kjo për Allahun është e lehtë.

6:

84-90

84. Ne i dhuruam atij Isakun dhe Jakubin. Që të dy këta i udhëzuam në rrugë të drejtë, ashtu siç patëm udhëzuar më parë Nuhun. Ndër pasardhësit e tij Ne udhëzuam Daudin, Sulejmanin, Ejubin, Jusufin, Musain dhe Harunin. Kështu i shpërblejmë punëmirët.

85. Ne udhëzuam edhe Zekerijan, Jahjain, Isain, Iljazin - të gjithë këta kanë qenë nga njerëzit e mirë.

86. Po ashtu, udhëzuam edhe Ismailin, Eljesain, Junusin dhe Lutin - secilin prej tyre e ngritëm mbi të gjithë njerëzit.

87. Ne zgjodhëm dhe udhëzuam në rrugë të drejtë edhe disa

nga paraardhësit, pasardhësit dhe vëllezërit e tyre.

88. Ky është udhëzimi i Allahut, të cilin Ai ia jep kujt të dojë nga robërit e Vet. Por, nëse ata adhurojnë zota të tjerë, do t'u humbë çdo gjë nga ajo që kanë bërë.

89. Këta janë ata që u kemi dhënë Librin, Urtësinë dhe Profecinë. E, nëse ata (banorët e Mekës) i mohojnë këto, Ne do t'ia besojmë një populli tjetër që nuk do t'i mohojë.

90. Këta janë ata, të cilët Allahu i ka udhëzuar në rrugën e drejtë, andaj edhe ti (o Muhamed) ndiq rrugën e tyre. Thuaj: “Unë nuk kërkoj nga ju kurrfarë shpërblimi për atë. Ai është vetëm këshillë për të gjithë botët (njerëzit dhe xhindet)”.

10:

94-103

94. Nëse ti (Muhamed) je në mëdyshje për atë që të kemi shpallur ty, pyeti ata që kanë lexuar Shkrimet para teje. Pa dyshim, ty të ka ardhur e Vërteta nga Zoti yt, prandaj mos u bëj kurrsesi nga ata që dyshojnë.

95. Dhe mos u bëj nga ata që i përgënjeshtrojnë shenjat Tona, përndryshe do të ishe ndër të humburit.

96. Vërtet, ata që merituan Fjalën e Zotit tënd, nuk besojnë,

97. edhe sikur t'u vijnë të gjitha shenjat, derisa të shohin dënimin e dhembshëm.

98. Përse nuk pati ndonjë qytet, banorët e të cilit të besonin e t'u bënte dobi besimi i tyre, përveç popullit të Junusit? Kur ata besuan, Ne ua larguam dënimin e poshtërimit në jetën e kësaj bote dhe i lamë të kënaqeshin edhe njëfarë kohe.

99. Sikur të donte Zoti yt, do të besonin të gjithë ata që gjenden në tokë. Vallë, ti do t'i detyrosh njerëzit të bëhen besimtarë?!

100. Askush nuk mund të besojë, përveçse me vullnetin e Allahut. Ai e zbret zemërimin e Tij mbi ata që s'mendojnë.

101. Thuaj: “Shikoni ç'ka në qiej dhe në Tokë!” Por shenjat dhe qortimet nuk u bëjnë kurrfarë dobie njerëzve që nuk besojnë.

102. Vallë, a presin ata ndonjë gjë tjetër, veç diçkaje të ngjashme me dënimin e atyre që kanë jetuar më parë? Thuaj: “Pritni, se edhe unë po pres me ju!”

103. Pastaj, Ne do t'i shpëtojmë të dërguarit Tanë dhe ata që kanë besuar. Kështu, është detyra Jonë që t'i shpëtojmë besimtarët.

21:

87-88

87. (Kujtoje) Dhun-Nunin (Junusin) kur iku i zemëruar e mendoj se Ne nuk do ta dënojmë, andaj thërriti nga errësira: “S’ka zot tjetër, përveç Teje! Qofsh i lavdëruar! Me të vërtetë, unë kam gabuar!”

88. Ne iu përgjigjëm atij dhe e shpëtuan nga brengosja. Kështu, Ne i shpëtojmë besimtarët.

37:

133-148

133. Sigurisht, edhe Luti ka qenë njëri prej të dërguarve.

134. Ne e shpëtuan atë dhe tërë familjen e tij,

135. përveç plakës që mbeti prapa me të dënuarit,

136. pastaj i zhdukëm të tjerët.

137. Ju që kaloni pranë rrënojave të tyre në mëngjes

138. dhe natën, a nuk po e mblidhni mendjen?

139. Junusi ka qenë gjithashtu njëri nga të dërguarit.

140. Ai nxitoi drejt një anijeje të mbushur plot e përplot

141. dhe hodhi short (me detarët se kush duhej të hidhej)²⁷² dhe humbi.

142. Pastaj atë e gëlltiti një balenë, se ai kishte bërë diçka të gabuar,

143. dhe, po të mos ishte nga ata që i luten Allahut,

144. me siguri do të mbetej në barkun e saj deri në Ditën e Ringjalljes.

145. Por Ne e hodhëm atë në një breg të shkretë, duke qenë i sëmurë.

146. Dhe bëmë që sipër tij të mbinte një bimë kungulli (për t’i bërë hije).

147. Pastaj e dërguam atë te njëqind mijë e më tepër njerëz,

148. dhe ata i besuan, prandaj u dhamë jetë të këndshme për një kohë.

Zachariah (Zakariyya)

3:

33-41

33. Allahu i zgjodhi Ademin, Nuhun, familjen e Ibrahimit dhe familjen e Imranit mbi të gjithë njerëzit (e kohës së tyre).

34. (Ata ishin) pasardhës të njëri - tjetrit. Allahu dëgjon dhe di çdo gjë.

35. Kujto kur gruaja e Imranit tha: “Zoti im, unë Ty ta kam kushtuar atë që është në barkun tim, që të të shërbejë vetëm Ty; andaj, pranoje prej meje! Se Ti, me të vërtetë, dëgjon dhe di çdo gjë.”

36. E kur ajo lindi, tha: “Zoti im! Unë linda femër, - Allahu e di më mirë se çfarë lindi ajo, - e mashkulli nuk është si femra. Unë ia vura emrin Merjeme dhe i kam lënë atë me pasardhësit e saj nën mbrojtjen Tënde nga djalli i mallkuar”.

37. Zoti e pranoi atë (Merjemen) me ëndje, e bëri që të rritet mirë dhe e la nën kujdestarinë e Zekerias. Sa herë që hynte Zekeria në dhomën e saj, gjente pranë saj ushqim dhe e pyeste: “O Merjeme! Nga të vjen ky ushqim?” Ajo përgjigjej: “Ky është nga Allahu, se Allahu e furnizon kë të dojë, pa kufi”.

38. Atëherë Zekerija iu lut Zotit të vet e tha: “Zoti im! Dhuromë nga ana Jote një pasardhës të mirë! Se Ti, me të vërtetë, je Dëgjues i lutjes!”

39. E ndërsa lutej në këmbë, në faltore, engjëjt e thirrën (Zekerijan): “Allahu të jep lajmin e mirë për Jahjain, i cili do të vërtetojë Fjalën e Allahut (Isain a.s.), do të jetë një fisnik, i dëlirë dhe profet, një prej të mirëve”.

40. (Zekerija) tha: “Zoti im! Qysh do të kem djalë, kur mua më ka zënë pleqëria, e gruaja ime është shterpë?! (Engjëlli i) tha: “Kështu! Allahu bën çfarë të dojë”.

41. Ai tha: “O Zot! Më jep një shenjë!” (Zoti) i tha: “Shenjë për ty është se tri ditë nuk do t’u flasësh njerëzve, veçse me gjeste. Por, Zotin tënd përmende shumë dhe adhuroje Atë në mbrëmje dhe në mëngjes”.

6:

84-90

84. Ne i dhuruam atij Isakun dhe Jakubin. Që të dy këta i udhëzuam në rrugë të drejtë, ashtu siç patëm udhëzuar më parë Nuhun. Ndër pasardhësit e tij Ne udhëzuam Daudin, Sulejmanin, Ejubin, Jusufin, Musain dhe Harunin. Kështu i shpërblejmë punëmirët.

85. Ne udhëzuam edhe Zekerijan, Jahjain, Isain, Iljazin - të gjithë këta kanë qenë nga njerëzit e mirë.

86. Po ashtu, udhëzuam edhe Ismailin, Eljesain, Junusin dhe Lutin - secilin prej tyre e ngritëm mbi të gjithë njerëzit.

87. Ne zgjodhëm dhe udhëzuam në rrugë të drejtë edhe disa nga paraardhësit, pasardhësit dhe vëllezërit e tyre.

88. Ky është udhëzimi i Allahut, të cilin Ai ia jep kujt të dojë nga robërit e Vet. Por, nëse ata adhurojnë zota të tjerë, do t'u humbë çdo gjë nga ajo që kanë bërë.

89. Këta janë ata që u kemi dhënë Librin, Urtësinë dhe Profecinë. E, nëse ata (banorët e Mekës) i mohojnë këto, Ne do t'ia besojmë një populli tjetër që nuk do t'i mohojë.

90. Këta janë ata, të cilët Allahu i ka udhëzuar në rrugën e drejtë, andaj edhe ti (o Muhamed) ndiq rrugën e tyre. Thuaj: “Unë nuk kërkoj nga ju kurrfarë shpërblimi për atë. Ai është vetëm këshillë për të gjithë botët (njerëzit dhe xhindet)”.

19:

2-15

2. Ky është rrëfim për mëshirën e Zotit tënd ndaj robit të Tij - Zekerijas.

3. Kur ai e thirri Zotin e vet me lutje të fshehtë

4. (duke thënë): “O Zoti im! Eshtrat tashmë më janë dobësuar, koka më ndriçon nga thinjat dhe asnjëherë nuk kam mbetur i zhgënjyer nga lutja ime për Ty, o Zoti im!

5. Unë u frikësohem (sjelljeve të) të afërmve të mi pas meje, ndërsa bashkëshortja ime është beronjë; andaj, më dhuro nga ana Jote një pasardhës,

6. që të më trashëgojë mua dhe familjen e Jakubit. O Zoti im, bëje atë të pëlqyeshëm (për Ty)!”

7. “O Zekerija, Ne po të japim lajmin e mirë për një djalë që do të quhet Jahja. Askujt nuk ia kemi dhënë këtë emër më parë”.

8. Ai tha: “O Zoti im, si mund të kem unë djalë, kur bashkëshortja ime është beronjë dhe unë kam arritur pleqërinë e thellë?!”

9. I tha: “Ashtu ka thënë Zoti yt. Kjo për mua është lehtë. Unë të

kam krijuar edhe ty më parë, ndërkohë që nuk ekzistojë”.

10. (Zekerija) tha: “O Zoti im, më jep ndonjë shenjë!” Ai tha: “Shenja jote do të jetë se nuk do të mund të flasësh me njerëzit për tri net, ndonëse do të jesh i shëndoshë.”

11. Ai doli nga faltorja para popullit të vet dhe u bëri me shenjë atyre të lavdëronin Allahun në mëngjes dhe në mbrëmje!

12. (Pasi lindi djali, iu tha): “O Jahja, rroke fort Librin (Teuratin).” Dhe Ne, kur ende ishte fëmijë, i dhamë mençuri,

13. butësi prej Nesh dhe dëlirësi. Ai ishte besimtar i përkushtuar

14. dhe i sjellshëm ndaj prindërve të vet, nuk ishte i ashpër dhe i padëgjueshëm.

15. Paqja qoftë mbi atë ditën kur ka lindur, ditën kur të vdesë dhe në ditën kur do të ringjallet.

21:

83-91

83. (Kujtoje) Ejubin, kur iu lut Zotit të vet: “Mua më ka goditur fatkeqësia e Ti je më mëshiruesi i mëshiruesve!”

84. Ne iu përgjigjëm atij, ia larguam mjerimin që kishte dhe ia kthyem familjen të dyfishuar në numër. (Këtë e bëmë) nga mëshira Jonë dhe që të jetë përkujtesë për ata që Na adhurojnë.

85. (Kujto) Ismailin, Idrizin dhe Dhulkiflin! Të gjithë këta kanë qenë të durueshëm.

86. Ne i pranuan ata me mëshirën Tonë. Me të vërtetë, ata ishin ndër të drejtët.

87. (Kujtoje) Dhun-Nunin (Junusin) kur iku i zemëruar e mendoi se Ne nuk do ta dënojmë, andaj thërriti nga errësira: “S’ka zot tjetër, përveç Teje! Qofsh i lavdëruar! Me të vërtetë, unë kam gabuar!”

88. Ne iu përgjigjëm atij dhe e shpëtuan nga brengosja. Kështu, Ne i shpëtojmë besimtarët.

89. (Kujtoje) Zekerijan, kur iu lut Zotit të vet: “O Zoti im, mos më lër vetëm (pa fëmijë), e Ti je trashëgimtari më i mirë.”

90. Ne iu përgjigjëm atij dhe i dhuruam Jahjain, duke ia bërë gruan të aftë (për lindje). Me të vërtetë, ata nxitonin për vepra të mira dhe Na luteshin, me shpresë e frikë dhe ishin të përvuilur ndaj Nesh.

91. (Kujtoje) atë që ruajti virgjërinë e saj! Ne frymë brenda saj

nga shpirti Ynë dhe e bëmë atë dhe birin e saj mrekulli për gjithë njerëzit.

Jahjai (John, Yahja):

3:

37-41

37. [Zoti e pranoi atë (Merjemen) me ëndje, e bëri që të rritet mirë dhe e la nën kujdestarinë e Zekerias.]

Sa herë që hynte Zekeria

në dhomën e saj, gjente pranë saj ushqim dhe e pyeste: “O

Merjeme! Nga të vjen ky ushqim?” Ajo përgjigjej: “Ky është nga Allahu, se Allahu e furnizon kë të dojë, pa kufi”.

38. Atëherë Zekerija iu lut Zotit të vet e tha: “Zoti im! Dhuroni nga ana Jote një pasardhës të mirë! Se Ti, me të vërtetë, je Dëgjues i lutjes!”

39. E ndërsa lutej në këmbë, në faltore, engjëjt e thirrën (Zekerijan): “Allahu të jep lajmin e mirë për Jahjain, i cili do të vërtetohet Fjalën e Allahut (Isain a.s.), do të jetë një fisnik, i dëlirë dhe profet, një prej të mirëve”.

40. (Zekerija) tha: “Zoti im! Qysh do të kem djalë, kur mua më ka zënë pleqëria, e gruaja ime është shterpë?! (Engjëlli i) tha: “Kështu! Allahu bën çfarë të dojë”.

41. Ai tha: “O Zot! Më jep një shenjë!” (Zoti) i tha: “Shenjë për ty është se tri ditë nuk do t’u flasësh njerëzve, veçse me gje. Por, Zotin tënd përmende shumë dhe adhuroje Atë në mbremje dhe në mëngjes”.

6:

84-90

84. Ne i dhuruam atij Isakun dhe Jakubin. Që të dy këta i udhëzuam në rrugë të drejtë, ashtu siç patëm udhëzuar më parë Nuhun. Ndër pasardhësit e tij Ne udhëzuam Daudin, Sulejmanin, Ejubin, Jusufin, Musain dhe Harunin. Kështu i shpërblejmë punëmirët.

85. Ne udhëzuam edhe Zekerijan, Jahjain, Isain, Iljazin - të gjithë këta kanë qenë nga njerëzit e mirë.

86. Po ashtu, udhëzuam edhe Ismailin, Eljesain, Junusin dhe Lutin - secilin prej tyre e ngritëm mbi të gjithë njerëzit.

87. Ne zgjodhëm dhe udhëzuam në rrugë të drejtë edhe disa nga paraardhësit, pasardhësit dhe vëllezërit e tyre.

88. Ky është udhëzimi i Allahut, të cilin Ai ia jep kujt të dojë nga robërit e Vet. Por, nëse ata adhurojnë zota të tjerë, do t'u humbë çdo gjë nga ajo që kanë bërë.

89. Këta janë ata që u kemi dhënë Librin, Urtësinë dhe Profecinë. E, nëse ata (banorët e Mekës) i mohojnë këto, Ne do t'ia besojmë një populli tjetër që nuk do t'i mohojë.

90. Këta janë ata, të cilët Allahu i ka udhëzuar në rrugën e drejtë, andaj edhe ti (o Muhamed) ndiq rrugën e tyre. Thuaj: “Unë nuk kërkoj nga ju kurrfarë shpërblimi për atë. Ai është vetëm këshillë për të gjithë botët (njerëzit dhe xhindet)”.

19:

2-15

2. Ky është rrëfim për mëshirën e Zotit tënd ndaj robit të Tij - Zekerijas.

3. Kur ai e thirri Zotin e vet me lutje të fshehtë

4. (duke thënë): “O Zoti im! Eshtrat tashmë më janë dobësuar, koka më ndriçon nga thinjat dhe asnjëherë nuk kam mbetur i zhgënjyer nga lutja ime për Ty, o Zoti im!

5. Unë u frikësohem (sjelljeve të) të afërmve të mi pas meje, ndërsa bashkëshortja ime është beronjë; andaj, më dhuro nga ana Jote një pasardhës,

6. që të më trashëgojë mua dhe familjen e Jakubit. O Zoti im, bëje atë të pëlqyeshëm (për Ty)!”

7. “O Zekerija, Ne po të japim lajmin e mirë për një djalë që do të quhet Jahja. Askujt nuk ia kemi dhënë këtë emër më parë”.

8. Ai tha: “O Zoti im, si mund të kem unë djalë, kur bashkëshortja ime është beronjë dhe unë kam arritur pleqërinë e thellë?!”

9. I tha: “Ashtu ka thënë Zoti yt. Kjo për mua është lehtë. Unë të kam krijuar edhe ty më parë, ndërkohë që nuk ekzistojë”.

10. (Zekerija) tha: “O Zoti im, më jep ndonjë shenjë!” Ai tha: “Shenja jote do të jetë se nuk do të mund të flasësh me njerëzit për tri net, ndonëse do të jesh i shëndoshë.”

11. Ai doli nga faltorja para popullit të vet dhe u bëri me shenjë atyre të lavdëronin Allahun në mëngjes dhe në mbrëmje!

12. (Pasi lindi djali, iu tha): “O Jahja, rroke fort Librin (Teuratin).” Dhe Ne, kur ende ishte fëmijë, i dhamë mençuri,

13. butësi prej Nesh dhe dëlirësi. Ai ishte besimtar i përkushtuar

14. dhe i sjellshëm ndaj prindërve të vet, nuk ishte i ashpër dhe i padëgjueshëm.

15. Paqja qoftë mbi atë ditën kur ka lindur, ditën kur të vdesë

dhe në ditën kur do të ringjallet.

21:

83-91

83. (Kujtoje) Ejubin, kur iu lut Zotit të vet: “Mua më ka goditur fatkeqësia e Ti je më mëshiruesi i mëshiruesve!”

84. Ne iu përgjigjëm atij, ia larguam mjerimin që kishte dhe ia kthyem familjen të dyfishuar në numër. (Këtë e bëmë) nga mëshira Jonë dhe që të jetë përkujtesë për ata që Na adhurojnë.

85. (Kujto) Ismailin, Idrizin dhe Dhulkiflin! Të gjithë këta kanë qenë të durueshëm.

86. Ne i pranuan ata me mëshirën Tonë. Me të vërtetë, ata ishin ndër të drejtët.

87. (Kujtoje) Dhun-Nunin (Junusin) kur iku i zemëruar e mendoj se Ne nuk do ta dënojmë, andaj thërriti nga errësira: “S’ka zot tjetër, përveç Teje! Qofsh i lavdëruar! Me të vërtetë, unë kam gabuar!”

88. Ne iu përgjigjëm atij dhe e shpëtuan nga brengosja. Kështu, Ne i shpëtojmë besimtarët.

89. (Kujtoje) Zekerijan, kur iu lut Zotit të vet: “O Zoti im, mos më lër vetëm (pa fëmijë), e Ti je trashëgimtari më i mirë.”

90. Ne iu përgjigjëm atij dhe i dhuruam Jahjain, duke ia bërë gruan të aftë (për lindje). Me të vërtetë, ata nxitonin për vepra të mira dhe Na luteshin, me shpresë e frikë dhe ishin të përlulur ndaj Nesh.

91. (Kujtoje) atë që ruajti virgjërinë e saj! Ne frymë brenda saj nga shpirti Ynë dhe e bëmë atë dhe birin e saj mrekulli për gjithë njerëzit.

Isai (Jesus, Isa)

2:

87-92

87. Ne i dhamë Musait Librin dhe pas tij çuam të dërguarit njërin pas tjetrit. Ne i dhamë Isait, të birit të Merjemes, mrekulli të qarta dhe e mbështetëm atë me Shpirtin e Shenjtërisë (Xhebrailin a.s.). Sa herë që ndonjë i dërguar ju sillte atë që nuk ju pëlqente, ju kapardiseshit, prandaj disa i quajtët gënjeshtarë e disa i vratë.

88. Ata thonë: “Zemrat tona janë të vulosura”. Jo, s’është ashtu, por ata i ka mallkuar Allahu për shkak të mohimit të tyre, prandaj shumë pak prej tyre besojnë.

89. Dhe, kur një Libër që vërtetonte Shkrimet e tyre, u erdhi atyre nga Allahu, ndonëse përpara luteshin për ndihmë kundër

jobesimtarëve, pra, kur u erdhi ajo që e dinin se është e vërtetë, ata e mohuan atë! Prandaj mallkimi i Allahut qoftë mbi mohuesit!

90. Ata e shitën veten keq, kur nuk besuan në atë që shpalli Allahu, nga zilia se Allahu ia zbret shpalljen kujt të dëshirojë nga robtë e Vet. Dhe kështu tërhoqën mbi vete zemërim përmbi zemërim! Sigurisht që mohuesit i pret një dënim poshtërues.

91. Kur atyre u thuhet: “Besoni në atë që ka shpallur Allahu!” - ata përgjigjen: “Ne besojmë në atë që na është shpallur neve”, duke mos besuar në atë që është zbritur më pas, ndonëse ajo është e Vërteta që pohon Shkrimet e tyre. Thuaju atyre: “Nëse ishit besimtarë, përse i vratë profetët e Allahut, atëherë kur ju erdhën?!”

92. Musai ju solli shenja të qarta, por gjatë mungesës së tij, ju adhuroat viçin si zot, prandaj u bëtë fajtorë të mëdhenj.

135-138

135. Ata thonë: “Bëhuni hebrenj ose të krishterë, që të jeni në rrugë të drejtë!” Thuaju: “Në asnjë mënyrë. Ne jemi të fesë së pastër të Ibrahimit, i cili nuk ka qenë idhujtar”.

136. Thoni: “Ne besojmë në Allahun, në atë që na është shpallur neve (Kuranin), në atë që i është shpallur Ibrahimit, Ismailit, Is’hakut, Jakubit dhe Esbatëve (12 bijve të Jakubit), në atë që i është dhënë Musait e Isait dhe në atë që u është dhënë profetëve

nga Zoti i tyre. Ne nuk bëjmë kurrfarë dallimi midis tyre dhe vetëm Allahut i përulemi”.

137. Nëse ata besojnë në atë që besoni edhe ju, atëherë janë në rrugën e drejtë. E, nëse ia kthejnë shpinën asaj, atëherë sigurisht që do të përçahen. Por Allahu të mjafton ty (Muhamed si mbrojtës) kundër atyre. Ai i dëgjon dhe i di të gjitha.

138. Thoni: “Kjo fe është “ngjyra” që na ka dhënë Allahu! S’ka “ngjyrë” më të bukur se ajo që jep Allahu! Ne vetëm Atë adhurojmë!”

252-253

252. Këto janë shpalljet e Allahut. Ne t’i lexojmë ty (Muhamed) ato me të vërtetën, sepse, pa dyshim, ti je një prej të dërguarve Tanë.

253. Nga këta të dërguar, disa syresh i ngritëm mbi të tjerët. Disave Allahu u foli drejtpërdrejt, kurse të tjerë i ngriti në shkallë të larta. Ne i dhamë Isait, birit të Merjemes, prova (mrekulli) të qarta dhe e ndihmuam me Shpirtin e Shenjtërisë (Xhebrailin a.s.). Sikur të donte Allahu, njerëzit që erdhën pas të dërguarve nuk do të vriteshin me njëri-tjetrin pas ardhjes së provave të qarta, por ata u përçanë: disa besuan, kurse të tjerët mohuan. Sikur të donte Allahu, ata nuk do të vriteshin me njëri-tjetrin, por Allahu bën si të dojë Vetë.

3:

45-64

45. (Kujto) kur engjëjt thanë: “O Merjeme! Allahu të jep lajmin e mirë për një (djalë që do të lindë me një) Fjalë prej Tij: emrin do ta ketë Mesih - Isa i biri i Merjemes, do të jetë i nderuar në këtë botë dhe në tjetrën dhe një nga të afërmit e Allahut.

46. Ai do t’u flasë njerëzve qysh i vogël në djep edhe si njeri i rritur dhe do të jetë nga më të mirët”.

47. Ajo tha: “Zoti im! Qysh do të kem unë fëmijë, kur nuk më ka prekur askush?!” – “Kështu – tha (engjëlli) - Allahu krijon ç’të dojë Vetë. Kur vendos diçka, Ai vetëm thotë për të: “Bëhu!” - dhe ajo bëhet.”

48. (Allahu) do t’ia mësojë atij shkrimin, diturinë, Teuratin dhe Ungjillin

49. dhe do ta caktojë atë të Dërguar te bijtë e Izraelit (të cilëve do t’u thotë): “Ju kam sjellë prova nga Zoti juaj (që vërtetojnë

Profecinë time): bëj për ju diçka prej balte në formë shpendi, fryj në të e me urdhrin e Allahut ajo bëhet shpend i gjallë; shëroj të verbrit e lindur dhe të lebrosurit dhe i ngjall të vdekurit me lejen e Allahut; ju tregoj çfarë hani dhe çfarë ruani në shtëpitë tuaja. Sigurisht që te të gjitha këto ka prova për ju, nëse jeni besimtarë të vërtetë.

50. Dhe (kam ardhur te ju) për t'ju vërtetuar Teuratin, që është para meje dhe që t'ju lejoj disa gjëra që i keni pasur të ndaluara. Ju kam sjellë një provë nga Zoti juaj, prandaj kijeni frikë Allahun dhe bindmuni!

51. Me të vërtetë, Allahu është Zoti im dhe Zoti juaj, andaj adhurojeni Atë. Kjo është rruga e drejtë!”

52. Kur Isai vuri re mosbesimin e tyre, tha: “Kush janë ndihmuesit e mi në rrugën e Allahut?” nxënësit (e tij) u përgjigjën: “Ne jemi ndihmuesit e (fesë së) Allahut. Ne e besojmë Allahun e ti (Isa) dëshmo se ne (i) jemi nënshtruar (Atij).

53. Zoti ynë! Ne besojmë atë që na ke shpallur dhe pasojmë të Dërguarin (Isain). Na shkruaj pra, bashkë me dëshmitarët!”

54. Dhe ata i përgatitën një kurth, por edhe Allahu u përgatiti kurth (dënim), se Allahu është strategu më i mirë.

55. (Kujtoje, o Muhamed) kur Allahu tha: “O Isa! Unë do të të marr, do të të ngre pranë Meje dhe do të të shpëtoj ty nga ata që nuk besojnë, si dhe do t'i vendos ata që të ndjekin ty, përmbi ata që të mohojnë, deri në Ditën e Kiametit. Pastaj, të gjithë do të ktheheni tek Unë dhe do të gjykoj midis jush për çështjet që jeni grindur.

56. Sa për ata që nuk besojnë, do t'i dënoj me dënim të ashpër në këtë botë dhe në tjetrën. Dhe nuk do të kenë askënd që t'u vijë në ndihmë.

57. Ndërsa atyre që besojnë dhe punojnë vepra të mira, Zoti do t'u japë shpërblimin e merituar. Allahu nuk i do punëmbropshtët.”

58. Këto që po t'i tregojmë ty (o Muhamed) janë vargje dhe këshilla të larta (nga Kurani).

59. Rasti i Isait për Allahun është si rasti i Ademit që e krijoi prej baltës e pastaj i tha: “Bëhu!” - dhe ai u bë.

60. E vërteta është nga Zoti yt, andaj mos u bëj nga ata që dyshojnë!

61. Atyre që të kundërshtojnë ty për çështjen e Isait, pasi të ka ardhur njohuria, thuaju: “Ejani t'i thërrasim bijtë tanë dhe bijtë tuaj, gratë tona dhe gratë tuaja, veten tonë dhe ju vetë, pastaj, të lutemi që mallkimi i Allahut t'i godasë gënjeshtarët!”

62. Pa dyshim, të gjitha këto janë rrëfime të vërteta. S'ka zot tjetër (që meriton të adhurohet) përveç Allahut. Vërtet, Allahu është i Plotfuqishmi, i Urti.

63. Në qoftë se ata ia kthejnë shpinën të drejtës, (dije se) Allahu

i njeh mirë ngatërrestarët.

64. Thuaj: “O ithtarët e Librit, ejani të biem në një fjalë të përbashkët mes nesh dhe jush: se do të adhurojmë vetëm Allahun, se nuk do t’i shoqërojmë Atij asgjë (në adhurim) dhe se nuk do ta mbajmë për zot njëri-tjetrin, në vend të Allahut!” Nëse ata nuk pranojnë, atëherë thuaju: “Dëshmoni se ne i jemi nënshtruar Allahut!”

84-92

84. Thuaj (o Muhamed): “Ne besojmë Allahun, atë që na është shpallur neve, atë që i është shpallur Ibrahimit, Ismailit, Is’hakut, Jakubit, Esbatëve (12 bijve të tij) dhe në atë që i është dhënë Musait, Isait dhe profetëve nga Zoti i tyre. Ne nuk bëjmë asnjë dallim midis tyre dhe Ne vetëm Atij (Allahut) i përulemi.”

85. Kush kërkon tjetër fe përveç Islamit, nuk do t’i pranohet dhe ai në botën tjetër do të jetë i humbur.⁵¹

86. E si t’i udhëzojë Allahu në rrugë të drejtë njerëzit që u bënë mohues, pasi më parë patën besuar e dëshmuar se i Dërguari është i vërtetë dhe u kishin ardhur provat e qarta?! Allahu nuk i udhëzon në rrugë të drejtë ata që janë keqbërës.

87. Mallkimi i Allahut, i engjëjve dhe i mbarë njerëzve është shpërblimi i tyre.

88. Ata do të jenë përherë nën peshën e (dënimit e të mallkimit), vuajtjet nuk do t’u lehtësohen dhe nuk do t’u jepet afat (pushim);

89. përveç atyre që pas kësaj pendohen e përmirësohen, se Allahu është Falës i madh, Mëshirëplotë.

90. Vërtet, atyre që mohojnë pasi patën besuar dhe pastaj e shtojnë mohimin e tyre, nuk do t’u pranohet pendimi (kur janë me shpirtin në grykë). Pikërisht këta janë ata që kanë humbur.

91. Nuk ka dyshim se atyre që e mohojnë besimin dhe vdesin mosbesimtarë, nuk do t’u pranohet asnjë shpërblesë, edhe sikur ajo të ishte sa e tërë toka e mbuluar me ar. Ata i pret një dënim i dhembshëm dhe askush nuk do t’i ndihmojë.

92. Nuk keni për ta arritur përkushtimin e vërtetë, derisa të ndani (lëmshë) nga ajo (pasuri) që e doni. Çfarëdo që të ndani, Allahu e di mirë atë.

4:

153-173

153. Ithtarët e Librit kërkojnë prej teje (o Muhamed) që t'u zbresësh një libër prej qiellit. Në fakt, ata i kërkuan Musait diçka

edhe më të madhe (duke i thënë): “Na e trego Allahun haptazi!” Atëherë i shkatërroi rrufeja, për shkak të poshtërsisë që bënë. Pastaj zgjodhën viçin (për adhurim) pas shenjave të qarta që iu patën ardhur. Ne ua falëm atë dhe i dhamë Musait pushtet të dukshëm.

154. Ne ngritëm mbi ata malin Tur, sipas besëlidhjes me ta. Pastaj u thamë: “Hyni në portë duke u përlur” dhe “Mos e shkelni Sabatin!” dhe morëm nga ata një besë të fortë.

155. (Ne i mallkuam ata) për shkak të shkeljes së besëlidhjes nga ana e tyre, për shkak të mohimit që i bënë shpalljeve të Allahut, për shkak të vrasjes së profetëve pa kurrfarë të drejte dhe për thënien e tyre: “Zemrat tona janë të mbyllura në këllëf (prandaj s'i kuptojmë fjalët e Profetëve)”. Nuk është kështu, por Allahu ua ka vulosur ato për shkak të mohimit të tyre, prandaj pak prej tyre besojnë.

156. (I mallkuam ata) për shkak të mosbesimit të tyre (ndaj Isait a.s.), për shkak të shpifjeve të mëdha që thanë kundër Merjemes

157. dhe për fjalët e tyre: “Ne e vramë Mesihun – Isain, të birin e Merjemes, të dërguarin e Allahut”. Por, ata as e vranë, as e kryqëzuan, por ashtu u është dukur. Ata që nuk u pajtuan për çështjen e tij, me siguri që gjenden në dyshim për të. Ata nuk kanë ditur kurrgjë për të, por vetëm kanë hamendësuar. Ata, në të vërtetë, nuk e kanë vranë,

158. por, Allahu e ka ngritur pranë Vetes. Allahu është i Plotfuqishëm dhe i Gjithëdijshtëm.

159. Të gjithë ithtarët e Librit do t'i besojnë Isait para se ai të vdesë dhe, në Ditën e Kiametit, ai do të jetë dëshmitar kundër tyre.

160. Ne ua ndaluan atyre disa ushqime të mira, të cilat ishin të lejuara për ta, për shkak të prapësive që bënë, për shkak se ata pengonin shumë njerëz nga udha e Allahut,

161. për shkak se merrnin kamatë, megjithëse kjo ishte e ndaluar për ta dhe për shkak se përvetësonin padrejtësisht pasurinë e

njerëzve. Jobesimtarëve midis tyre, Ne u kemi përgatitur një dënim të dhembshëm.

162. Mirëpo të thelluarit në dituri prej tyre (hebrenjve) dhe besimtarët besojnë në atë që të është shpallur ty (o Muhamed) dhe

në atë që është shpallur para teje. Posaçërisht atyre që falin namazin, atyre që ndajnë zeqatin dhe atyre që besojnë në Allahun dhe në Ditën e Kiametit, me siguri do t'u japim shpërblim të madh.

163. Ne të frymëzuam ty (o Muhamed) me shpallje, ashtu siç frymëzuam me shpallje Nuhun dhe profetët pas tij; siç frymëzuam me shpallje edhe Ibrahimin, Ismailin, Is'hakun, Jakubin dhe bijtë e tij, Isain, Ejupin, Junusin, Harunin, Sulejmanin dhe Dautin, të cilit i dhamë Zeburin.

164. Për disa të dërguar të kemi treguar më parë dhe për disa të tjerë nuk të kemi treguar ty. Sa i takon Musait, Allahu i ka folur atij drejtpërdrejt.

165. (Këta janë) të dërguar që kanë sjellë lajme të mira e kanë paralajmëruar, në mënyrë që njerëzit të mos kenë ndonjë justifikim ndaj Allahut, pas ardhjes së të dërguarve. Se, Allahu, është i Plotfuqishëm dhe i Gjithëdijshtëm.

166. Por Allahu dëshmon për atë që të ka shpallur ty (o Muhamed), se Ai ta ka shpallur atë me dijeninë e Tij; po ashtu edhe engjëjt dëshmojnë për këtë. Allahu është i mjaftueshëm si dëshmitar.

167. Me të vërtetë, ata që kanë mohuar dhe kanë larguar njerëzit nga rruga e Allahut, ata kanë humbur larg prej udhës së drejtë.

168. Ata që nuk besojnë dhe bëjnë padrejtësi, Allahu nuk i fal, as nuk do t'i udhëzojë në kurrfarë rruge,

169. përveçse drejt rrugës së Xhehenemit, ku do të qëndrojnë përgjithmonë. Dhe kjo për Allahun është e lehtë.

170. O njerëz! I Dërguari ju ka sjellë të vërtetën nga Zoti juaj, prandaj besoni, se për ju është më mirë! E në qoftë se nuk besoni, ta dini se Allahut i përket gjithçka që gjendet në qiej dhe në Tokë. Allahu është i Gjithëdijshtëm dhe i Urtë.

171. O ithtarët e Librit! Mos e kaloni kufirin në besimin tuaj dhe për Allahun thoni vetëm të vërtetën! Mesihu - Isai, i biri i Merjemes, është vetëm i Dërguar i Allahut dhe Fjala e Tij, të cilën ia ka dërguar Merjemes, si dhe shpirt (i krijuar) nga Ai. Pra, besojini Allahut dhe të dërguarve të Tij! Dhe mos thoni: "Tre zota"! Hiqni dorë, se është më mirë për ju! Allahu është vetëm një Zot - qoftë lavdëruar Ai! Ai është tepër i lartësuar për të pasur fëmijë. E Tij është gjithçka që gjendet në qiej dhe në Tokë. Allahu mjafton për rregullimin e gjithësisë.

172. Mesihu nuk do ta përbuzte kurrë që të ishte rob i Allahut, as edhe engjëjt më të afërm. Ata që e shpërfillin dhe e nënçmojnë me arrogancë adhurimin ndaj Tij, Allahu do t'i sjellë të gjithë para Vetes.

173. Sa për ata që besojnë dhe punojnë vepra të mira, Ai do t'ua plotësojë shpërblimin dhe do t'ua shtojë atë nga mirësitë e Tij.

Por, ata që shpërfillin dhe mburren, do të dënohen me ndëshkim pikëllues. Ata nuk do të gjejnë për vete as mbrojtës dhe as ndihmës tjetër në vend të Allahut.

5:

15-19

15. O ithtarët e Librit! Juve ju erdhi i Dërguari Ynë, i cili ju shpjegon gjëra nga ato që i keni fshehur ju prej Librave (Teuratit dhe Ungjillit) dhe ju fal shumë. Juve ju erdhi prej Allahut dritë (i Dërguari) dhe Libër i qartë (Kurani),

16. me të cilin Allahu i drejton ata që ndjekin pëlqimin e Tij, në rrugën e shpëtimit, i nxjerr nga errësira në dritë me lejen dhe vullnetin e Vet dhe i shpie në rrugën e drejtë.

17. Pa dyshim, janë jobesimtarë ata që thonë: “Allahu është Mesihu, i biri i Merjemes!” Thuaj: “Kush mund ta pengojë Allahun, nëse Ai dëshiron ta zhdukë Mesihun, të birin e Merjemes dhe nënën e tij, si dhe gjithçka që gjendet në Tokë?” Vetëm Allahut i takon sundimi i qiejve, Tokës dhe i çdo gjëje që gjendet midis tyre. Ai krijon çfarë të dojë dhe është i Plotfuqishëm për çdo gjë.

18. Hebrenjtë dhe të krishterët thonë: “Ne jemi bijtë e Allahut dhe të dashurit e Tij”. Thuaj: “Atëherë, përse Ai ju dënon për shkak të gjynaheve tuaja? Jo! Ju jeni njerëz nga ata që Ai ka krijuar. Ai fal kë të dojë dhe dënon kë të dojë. Vetëm Allahut i përket sundimi i qiejve, i Tokës dhe i çdo gjëje që gjendet midis tyre. Dhe vetëm tek Ai kthehen të gjithë.

19. O ithtarë të Librit! Ju ka ardhur i Dërguari Ynë, që jua qartëson gjërat pas ndërprerjes së (vargut të) të dërguarve, për të mos thënë ju (kur të dënoheni), se nuk na ka ardhur asnjë që sjell lajme të mira e as ndonjë paralajmërues. Ja, ju erdhi ai që sjell lajme të mira dhe paralajmërimi. Allahu është i Plotfuqishëm për çdo gjë.

↳ Including his creation of Jesus without a father (3: 47 and 59).

46-47

46. Pas atyre profetëve, Ne dërguam Isain, të birin e Merjemes, si vërtetues të Teuratit që kishte ardhur para tij. Dhe i dhamë atij Ungjillin, në të cilin ka udhëzim dhe dritë, si përmbushje të asaj që ishte shpallur para tij në Teurat dhe si udhërrëfim e këshillë

për ata që i frikësohen Allahut.

47. Le të gjykojnë ithtarët e Ungjillit ashtu siç ka shpallur Allahu në të. Kushdo që nuk gjykon sipas asaj që ka shpallur Allahu, ai është keqbërës i vërtetë.

78-81

78. Ata izraelitë që ishin mohues, u mallkuan me gjuhën e Dautit dhe të Isait, të birit të Merjemes, për shkak se kundërshtonin, shkelnin çdo kufi

79. dhe nuk e ndalonin njëri-tjetrin të bënin vepra të këqija. Eh, sa të shëmtuara ishin veprat që bënin ata!

80. Ti e sheh se shumë prej tyre miqësohen me jobesimtarët. Me të vërtetë, e keqe është ajo që i përgatisin ata vetes: që Allahu të zemërohet me ta dhe të mbesin në dënim përjetësisht.

81. Sikur ata t'i besonin Allahut, të Dërguarit dhe asaj që i është shpallur atij, nuk do t'i merrnin jobesimtarët për miq. Por, shumica prej tyre janë të pabindur.

109-120

109. Një ditë Allahu do t'i tubojë të dërguarit e do t'u thotë: “Si ju janë përgjigjur?” Ata do të thonë: “Ne s’kemi dijeni; vetëm Ti i di të gjitha fshehtësitë”.

110. Allahu do të thotë: “O Isa, i biri Merjemes, kujtoje mirësinë Time ndaj teje dhe nënës sate: se si të forcova ty me Shpirtin e Shenjtë (Xhebrailin), kështu që ti u predikojë njerëzve, kur ishe foshnjë në djep dhe i rritur; se si të mësova Librin dhe Urtësinë, Teuratin dhe Ungjillin; se si me vullnetin Tim krijoje një figurë shpendi prej balte, pastaj fryje në të dhe ajo bëhej zog me vullnetin Tim; se si me vullnetin Tim i shërojë të lindurit të verbër e të lebrosurit; se si me vullnetin Tim i ngjallje të vdekurit; se si i pengova sulmet e izraelitëve kundër teje, atëherë kur iu solle atyre prova të qarta e mohuesit në radhët e tyre thanë: “Kjo është vetëm magji e kulluar!”;

111. dhe se si kur i urdhërova dishepujt: “Besomëni Mua dhe të Dërguarit Tim!” - ata u përgjigjën: “Ne besojmë, prandaj dëshmo se Ty të jemi dorëzuar!”

112. Kujto kur dishepujt thanë: “O Isa, i biri i Merjemes, a mundet Zoti yt të na zbresë një sofër prej qielli?” Ai tha: “Kini frikë Allahun, nëse jeni besimtarë të vërtetë!”

113. “Ne dëshirojmë të hamë nga ajo – thanë ata –, me qëllim që të na qetësohen zemrat dhe ta dimë se na ke thënë të vërtetën dhe për atë të jemi dëshmitarë”.

114. “O Allah, o Zoti ynë! – tha Isai, i biri i Merjemes – Zbritna një sofër nga qielli, që të jetë festë për ne, për të parin dhe të fundmin tonë dhe të jetë mrekulli prej Teje dhe na jep mirësi, se Ti je Dhuruesi më i mirë!”

115. Allahu u përgjigj: “Unë do t’jua zbres sofrën. Por cilindo nga ju që nuk beson pas kësaj, do ta dënoj ashtu siç nuk kam dënuar askënd në botë”.

116. Pastaj Allahu do të thotë (në Ditën e Gjykimit): “O Isa, i biri i Merjemes! Ti ishe ai që u the njerëzve: “Adhuromëni mua dhe nënën time si zota krahas Allahut”?! Isai do të thotë: “Qofsh i lartësuar dhe i lavdëruar! Mua nuk më takon të them diçka, për të cilën nuk kam aspak të drejtë! Po ta kisha thënë ndonjëherë, Ti me siguri do ta dije. Ti e di çfarë ka në shpirtin tim, po unë nuk e di çfarë ka në Vetën Tënde. Vetëm Ti i di të gjitha të fshehtat.

117. Unë nuk u kam thënë asgjë tjetër, përveç asaj që më ke urdhëruar Ti: “Adhuroni Allahun, Zotin tim dhe Zotin tuaj!” Kam qenë dëshmitar, për sa kohë që kam jetuar midis tyre dhe, qëkurse më more mua, vetëm Ti ishe mbikëqyrës i tyre. Ti je Dëshmitar për çdo gjë.

118. Nëse Ti i dënon ata - robërit e Tu janë, e nëse i fal ata, me të vërtetë, vetëm Ti je i Plotfuqishmi dhe i Urti.

119. Allahu thotë: “Kjo është Dita në të cilën të sinqertëve u sjell dobi sinqeriteti i tyre. Atyre u takojnë kopshtet, nëpër të cilat rrjedhin lumenjtë e ku do të qëndrojnë përgjithmonë. Allahu është i kënaqur me ata dhe ata janë të kënaqur me Atë. Kjo është fitorja e madhe!”

120. Allahut i takon sundimi i qiejve dhe i Tokës dhe gjithçka që ato përmbajnë. Ai është i Fuqishëm për çdo gjë.

6:

84-90

84. Ne i dhuruam atij Isakun dhe Jakubin. Që të dy këta i udhëzuam në rrugë të drejtë, ashtu siç patëm udhëzuar më parë Nuhun. Ndër pasardhësit e tij Ne udhëzuam Daudin, Sulejmanin, Ejubin, Jusufin, Musain dhe Harunin. Kështu i shpërblejmë punëmirët.

85. Ne udhëzuam edhe Zekerijan, Jahjain, Isain, Iljazin - të gjithë këta kanë qenë nga njerëzit e mirë.
86. Po ashtu, udhëzuam edhe Ismailin, Eljesain, Junusin dhe Lutin - secilin prej tyre e ngritëm mbi të gjithë njerëzit.
87. Ne zgjodhëm dhe udhëzuam në rrugë të drejtë edhe disa nga paraardhësit, pasardhësit dhe vëllezërit e tyre.
88. Ky është udhëzimi i Allahut, të cilin Ai ia jep kujt të dojë nga robërit e Vet. Por, nëse ata adhurojnë zota të tjerë, do t'u humbë çdo gjë nga ajo që kanë bërë.
89. Këta janë ata që u kemi dhënë Librin, Urtësinë dhe Profecinë. E, nëse ata (banorët e Mekës) i mohojnë këto, Ne do t'ia besojmë një populli tjetër që nuk do t'i mohojë.
90. Këta janë ata, të cilët Allahu i ka udhëzuar në rrugën e drejtë, andaj edhe ti (o Muhamed) ndiq rrugën e tyre. Thuaj: “Unë nuk kërkoj nga ju kurrfarë shpërblimi për atë. Ai është vetëm këshillë për të gjithë botët (njerëzit dhe xhindet)”.

19:

27-39

27. Dhe u kthye te populli i vet, duke mbajtur fëmijën. Ata i thanë: “O Merjeme, ke bërë diçka të turpshme!
28. O motra e Harunit! Babai yt nuk ka qenë njeri i keq, as nëna jote nuk ka qenë grua e shthurur.”
29. Ajo bëri me shenjë nga i biri. Ata thanë: “Si t'i flasim ne fëmijës që është në djep?”
30. Ai (Isai në djep) tha: “Unë jam rob i Allahut. Ai më ka dhënë Librin (Ungjillin), më ka bërë profet
31. dhe më ka bërë të bekuar kudo që të jem. Ai më ka porositur që të falem e të jap zeqat sa të jem gjallë
32. dhe që të jem i mirë ndaj nënës sime dhe nuk më ka bërë të ashpër dhe të padëgjueshëm.
33. Le të jetë paqja e shpëtimi mbi mua, në ditën që kam lindur, në ditën që do të vdes dhe në ditën që do të ringjallem!”
34. Ky është Isai, i biri i Merjemes. Kjo është fjala e vërtetë, për të cilën ata dyshojnë dhe diskutojnë.
35. Allahu nuk ka mbetur të marrë dikë për bir. Qoftë i lavdëruar Ai! Kur vendos diçka, Ai vetëm thotë për të “Bëhu!” dhe ajo bëhet.

36. (Isai tha): “Vërtet, Allahu është Zoti im dhe Zoti juaj; andaj adhuroni vetëm Atë! Kjo është udha e drejtë”.^d

37. E megjithatë, sektet u përçanë në lidhje me atë. Mjerë ata që nuk besojnë për takimin e një Dite të madhe (Ditës së Kiametit)!

38. E sa mirë do të dëgjojnë e do të shohin atë Ditë, kur do të vijnë te Ne! Por, sot keqbërësit janë në humbje të qartë!

39. Paralajmëroji ata (o Muhamed) për Ditën e Pikëllimit, kur do të japin llogari, ndonëse tani ata janë të shkujdesur dhe nuk besojnë.

^d Some suggest that Muhammad is ordered to make this statement; others that it is Jesus speaking.

33:

7-8

7. Ne lidhëm besën me ty (o Muhamed) siç bëmë me profetët e tjerë: me Nuhun, Ibrahimin, Musain dhe Isain, të birin e Merjemes. Ne lidhëm me ata një besë solemne,

8. që Allahu të mund t’i pyesë të sinqertët për besnikërinë e tyre. Ndërsa për mohuesit Ai ka përgatitur dënim të dhembshëm.

42:

13-18

13. Ai ka urdhëruar për ju atë Fe, të cilën ta zbuloi ty (o Muhamed) dhe që pati urdhëruar për Nuhun, Ibrahimin, Musain dhe Isain, duke thënë: “Qëndroni në fenë e drejtë dhe mos u përçani në të!” Por për idhujtarët është e rëndë ajo, në të cilën po i fton ti. Allahu zgjedh për këtë fe kë të dojë dhe udhëzon drejt saj këdo që kthehet tek Ai me pendim.

14. Sidoqoftë, ata u përçanë midis tyre prej smirës, vetëm pasi u erdhi dijenia. Dhe, sikur të mos kishte paraprirë fjala e Zotit tënd (për shtyrjen e dënimit) deri në një afat të caktuar, ata do të gjykoreshin menjëherë. Edhe ata që trashëguan Librin më pas, dyshojnë thellë në të.

15. Andaj, ti thirru dhe bëhu këmbëngulës, ashtu siç je urdhëruar, mos i ndiq epshtet e tyre dhe thuaj: “Unë besoj çdo libër që e ka

shpallur Allahu dhe jam urdhëruar që të gjykoj drejt midis jush; Allahu është Zoti ynë dhe Zoti i juaj. Veprat tona janë për ne, e veprat tuaja janë për ju. Midis nesh dhe jush nuk ka kurrfarë mosmarrëveshjeje. Allahu do të na tubojë të gjithëve dhe tek Ai do të kthehemi të gjithë”.

16. Sa për ata që polemizojnë rreth Allahut, pasi i janë përgjigjur Atij, arsyetimet e tyre do të jenë të pavlefshme te Zoti i tyre, mbi ata do të bjerë zemërimi i Tij e do të dënohen ashpër.

17. Allahu është Ai që e ka shpallur Librin me vërtetësi dhe drejtësi. E si do ta dije ti që ndoshta Dita e Kiametit është afër?!

18. Kiametin kërkojnë ta shpejtojnë ata që nuk besojnë në të, kurse ata që besojnë, kanë frikë nga ai dhe e dinë se është plotësisht i vërtetë. Pa dyshim, ata që kundërshtojnë për Ditën e Kiametit, janë në një gabim shumë të madh!

43:

57-78

57. Kur u soll si shembull i biri i Merjemes (Isai a.s.), populli yt (o Muhamed) menjëherë nisi të qeshë

58. duke thënë: “A janë më të mirë idhujt tanë^b apo ai?” Ata ta paraqesin këtë shembull vetëm për shkak se duan të hahen, sepse janë popull grindavec.

^b The angels, whom they worshipped as the daughters of God and superior to Jesus, whom they considered to be a god worshipped by Christians as the Son of God.

59. Isai ishte vetëm një rob, të cilit Ne i dhuruam (Profeci) dhe e bëmë shembull për bijtë e Izraelit.

60. Sikur të duam, Ne (do t’ju shkatërronim dhe) në vendin tuaj do të bënim engjëj^a, që do t’ju trashëgonin në Tokë.

^a Just as God was able to create Jesus without a father.

61. Në të vërtetë, Isai është shenjë e Orës (së Kiametit)^b, në ardhjen e të cilës mos dyshoni kurrsesi. Pra, ndiqmëni mua, kjo është rruga e drejtë!

^b Alternatively, the pronoun *hu* can also be seen to refer to Jesus: ‘[Jesus] gives

62. Le të mos ju shmangë kurrsesi djalli! Ai është vërtet armiku juaj i hapët.
63. E, kur Isai solli prova të qarta, tha: “Ju kam sjellë urtësinë (Profecinë) dhe do t’ju shpjegoj disa gjëra, për të cilat nuk po pajtoheni. Andaj, frikësojuni Allahut dhe bindmuni mua!
64. Pa dyshim, Allahu është Zoti im dhe Zoti juaj, andaj adhuron vetëm Atë! Kjo është rruga e drejtë!”
65. E megjithatë, sektet e ndryshme patën kundërshti midis tyre. Mjerë ata që kanë bërë padrejtësi – për dënimin e Ditës së dhembshme!
66. A mos presin ata diçka tjetër, përveç Orës (së Kiametit), që do t’u vijë papritmas e pa e ndier fare?!
67. Atë Ditë miqtë do të bëhen armiq të njëri-tjetrit, përveç të drejtëve, që e kanë pasur frikë Allahun.
68. (Allahu do t’u thotë): “O robërit e Mi, për ju sot nuk ka frikë dhe as që do të pikëlloheni.
69. Ju që keni besuar shpalljet Tona dhe keni qenë myslimanë*,
70. hyni në Xhenet të gëzuar, ju dhe bashkëshortet tuaja,
71. ku do t’ju shërbehet me pjata dhe gota prej ari. Aty do të ketë çfarë t’ju dojë shpirti dhe gjithçka që ta kënaq syrin dhe atje do të qëndroni përgjithmonë.
72. Ja, ky është Xheneti që ju është dhënë në trashëgim për atë që keni bërë.
73. Aty do të keni fruta të shumëllojshme, prej të cilave do të hani.”
74. Sa për punëmbropshtët, pa dyshim që ata do të qëndrojnë përherë në dënimin e Xhehenemit.
75. Ai (dënim) nuk do t’u lehtësohet atyre e kurrfarë shprese për shpëtim nuk do të kenë.
76. Ne atyre nuk u bëmë padrejtësi, por ata vetë i bënë keq vetvetes.
77. Ata do të thërrasin: “O Malik! (Më mirë) Le të na vdesë Zoti yt!”, ndërsa Ai do të thotë: “Ju do të qëndroni përherë aty!”
78. Tashmë, Ne ju kemi sjellë të Vërtetën, por shumica prej jush e urren të Vërtetën.

35. Prandaj, ti bëhu i durueshëm (o Muhamed), ashtu siç kanë duruar me këmbëngulje të dërguarit e vendosur^a [...]

^a Noah, Abraham, Moses, Jesus, and Muhammad are traditionally termed 'the messengers of firm resolve' for their tenacity in preaching God's message.

57:

26-29

26. Sigurisht, Ne dërguam Nuhun dhe Ibrahimin e u dhuruam trashëgimtarëve të tyre Profecinë dhe Librin. Disa syresh ishin në rrugë të drejtë, kurse shumica prej tyre ishin gjynahqarë të pabindur.

27. Pas tyre Ne çuam të dërguar të tjerë, mandej dërguam Isain, të birin e Merjemes. Ne i dhamë atij Ungjillin, kurse në zemrat e pasuesve të tij mbollëm butësi dhe mëshirë. Sa për murgërinë, Ne nuk ua urdhëruam atë, por ata e shpikën vetë për të arritur kënaqësinë e Allahut. E megjithatë, ata nuk u kujdesën si duhet për të. Kështu, Ne u dhamë besimtarëve të vërtetë prej tyre shpërblimin e merituar, sado që shumë prej tyre janë të pabindur.

28. O ju (ithtarë të Librit) që besuat (në Musain dhe Isain), ruajuni Allahut dhe besoni në të Dërguarin e Tij (Muhamedin), se Ai do t'ju dhurojë pjesë të dyfishtë nga mëshira e Vet, do t'ju japë dritë, me ndihmën e së cilës do të ecni dhe do t'ju falë; Allahu është Falës dhe Mëshirëplotë.

29. Dhe le ta dinë ithtarët e Librit, se ata nuk kanë aspak fuqi mbi çfarëdo mirësie të Allahut dhe se mirësia është vetëm në dorën e Allahut. Ai ia jep kujt të dojë. Allahu zotëron mirësi të pakufishme.

61:

5-6

5. Kujto kur Musai i tha popullit të vet: "O populli im, përse po më mundoni, kur e dini mirë se unë jam i dërguari i Allahut te ju?!" Kur ata u larguan (nga e vërteta), Allahu i largoi zemrat e tyre (nga rruga e drejtë); Allahu nuk e shpie në rrugë të drejtë popullin jobesimtar.

6. Kujto kur Isai, i biri i Merjemes, tha: "O bijtë e Izraelit, unë jam i dërguari i Allahut tek ju, për t'ju vërtetuar Teuratin e shpallur

para meje dhe për t'ju sjellë lajmin e gëzueshëm për një të dërguar, emri i të cilit është Ahmed, që do të vijë pas meje”. Por, kur ai u sollti atyre shenja të qarta, ata thanë: “Kjo është magji e hapur!”

10-14

10. O besimtarë, a doni t'ju drejtoj në një tregti, e cila ju shpëton nga një dënim i dhembshëm?!

11. Besoni në Allahun dhe në të Dërguarin e Tij dhe luftoni në rrugën e Allahut me pasurinë dhe trupin tuaj. Kjo, nëse do ta dini, është më mirë për ju.

12. Ai do t'ju falë gabimet tuaja dhe do t'ju shpjerë në kopshte, nëpër të cilat rrjedhin lumenj dhe në banesa të mrekullueshme në Xhenetin e Adnit. Kjo është fitorja më e madhe.

13. Ai do t'ju falë edhe dhunti të tjera që, i dëshironi: ndihmën e Tij dhe një fitore të afërt! Andaj, gëzoji besimtarët!

14. O besimtarë, bëhuni ndihmësit e Allahut, ashtu siç u tha dishepujve Isai, i biri i Merjemes: “Kush janë ndihmësit e mi për çështjen e Allahut?” Dishepujt u përgjigjën: “Ne jemi ndihmësit e Allahut!” Kështu, një pjesë nga bijtë e Izraelit e besoi, kurse pjesa tjetër e mohoi. Prandaj Ne i forcua besimtarët kundër armikut të tyre dhe ata dolën ngadhënjimtarë.